

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Heyecan verici, inanılmaz ve yetenek dolu bir roman... Kırılma Noktası'nı okunacaklar listesini başına koydum, artık yeni bir Barry Eisler hayranıyım!"
Ridley Pearson

KIRILMA NOKTASI

BARRY EISLER

ULUSLARARASI BESTSELLER

KIRILMA NOKTASI

ULUSLARARASI BESTSELLER

BARRY EISLER

Silikon Vadisi: Son teknoloji bir kodlama sistemini icat eden yetenekli mühendis, bir uyuşturucu pazarlığında öldürülmüştür. İstanbul: gizli bir görevde olan ajan, uzun süredir ayrı olduğu kardeşinden acil bir çağrı alır. Bir patent avukatı olan kardeşi yeni kurbanın kendisi olacağını düşünmektedir. Kaliforniya'nın ekonomik ve teknolojik kalbinin attığı Sand Hill Road'da sadece kan bağlarını hatırlayabilen iki kardeşin bu pervasız ve gizemli düşmana karşı yapacakları mücadeleye nefeslerimizi tutarak tanık oluyoruz.

Alex Treven hayattaki tek amacı için her şeyini feda etmiştir. Alex'in ilgilendiği bir yeni patenti ortaya çıkaran şahıs öldürülmüştür ve bu olaydan sonra Alex evinde saldırıya uğramış ve canını zor kurtarmıştır. İşte burada yardım isteyeceği kişi aklına en son gelecek olan kardeşidir. Ben Treven bir subaydır. Hayatını "Bul, Hallet ve Bitir" komutları üzerine kurmuş ve gizli bir servisin elit bir askeri olarak hayatını kazanmaktadır. Tek görevi Amerika Birleşik Devletleri'nin dünya çapında teröre verdiği savaşın ön safhalarında yer almaktır.

Son sürat okuyacağınız duygularınızı alt üst edecek ve politik entrikalarla sizi düşündürecek bu gerilim romanında gölgeler canlanıp Amerika'nın sokaklarına dökülecek. Sadece üç kişi tarafından sonlandırılabilir bir komplo ve üç ayrı dünya görüşü olan bu karakterlerin kendi aralarındaki çatışmaları bitirmeleri gerekecek.

KIRILMA NOKTASI

BARRY EISLER

MARTI YAYINLARI:104

BESTSELLER: 32

KIRILMA NIKTASI
BARRY EISLER

ORİJİNAL ADI: FAULT LINE

YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ

ÇEVİREN: FATİH KIYMAN

DİZGİ: ELİF YAVUZ

KAPAK TASARIM: ŞAHİN GÜÇ

KAPAK UYGULAMA: METE GİRİŞGEN

BASKI: MELİSA MATBAACILIK

KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM

REDAKSİYON: GÜRSEL CANIKLIOĞLU

1. BASIMEKİM 2009

ISBN:978-605-5872-71-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO:12330

Copyright © BARRY EISLER

MARTI YAYINCILIK

Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No:8

Topkapı - Zeytinburnu / İSTANBUL

Tel: 0 212 483 27 37 / 483 43 13 Fax: 0 212 483 27 38

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://martiye.org>
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

TOPARLANMA

Mermi beynine girmeden önce Richard Hilzoy'un düşündüğü son şey, *Her şey gerçekten toparlanıyor* idi.

Avukatı Alex Traven'in Silikon Vadisindeki ofisine doğru yola koyulmuştu. Avukatı, yalnızca yatırım yapmayı teklif ederek bir şirketin değerini yüz katına çıkarabilen risk sermayesi uzmanı Kleiner Perkins şirketiyle bir görüşme ayarlamıştı. Ve şimdi Kleiner, ağ güvenliğiyle ilgili diğer bütün programları demode kılacak dünyanın en gelişmiş şifreleme algoritması Obsidian'ı icat eden deha Richard Hilzoy'a bir çek yazmayı teklif ediyordu. Alex çoktan patent başvuru yapmıştı ve eğer VC'lerle her şey iyi giderse, Hilzoy bir ofis kiralayabilir, ekipman ve personel alabilirdi, ürünü ticarileştirip online piyasaya sürmek için gerekli her şeyi edinebilirdi. Birkaç yıl içerisinde şirketi halka arz edebilirdi ve hisseleri de bir servet değerinde olurdu. Ya da bunu

* Yönetim Kurulu.

yapmazdı ve Dolby ses için ne ise, o da güvenlik programları için o olur, lisans gelirlerinden milyarlar kazanırdı. Ya da Google onu satın alabilirdi, bu günlerde her şeye meraklıydılar. Önemli olan şuydu; zengin olacaktı.

Ve zengin olmayı hak ediyordu da. Oracle araştırma laboratuvarında üç kuruşu paraya çalışıyor, geceleri Red Bull üzerine Red Bull içiyor, şirketin ıssız otoparkında titreyerek tütün içiyor; arkasından döndüğü bilinen alaylara ve gülüşmelere tahammül ediyordu. Geçen yıl karısı onu boşamıştı ve gör ki şimdi nasıl da pişman olacaktı. Eğer azıcık akılsaydı, Richard para kazanana kadar bekler, sonra onu söğüşlemeye kalkardı. Fakat ne karısı ne de başkası, ona hiçbir zaman inanmamıştı. Alex hariç.

San Jose'deki apartmanının çatlak merdivenlerinden inerken berrak sabah güneşine gözlerini kısarak bakıyordu. Yarım blok ötedeki Interstate 280 yolundan gelen yoğun trafik uğultusunu duyabiliyordu; tek tek geçen arabaların *vuuş*, *vuuş* sesleri, onuncu güney sokağındaki girişten geçip hızlanan kamyonların gıcırdayan vites sesleri ve ara ara duyulan asabiyet kornaları; bu şekilde otobanın kenarında yaşıyor olmak onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Hatta ucuz bisikletler, paslı barbeküler ve bitişik binaların kenarlarına tıktırılmış plastik çöp kutuları bile onu hiç rahatsız etmemişti. Ya da otoparktan bozma çöplüğün sonbahar esintileriyle gelen kötü kokusu bile...

Çünkü Alex onu bu lağım çukurundan çıkaracaktı. Oracle, Alex'in firmasının müvekkillerinden biriydi ve Hilzoy, Alex'in firmadaki patent bağlantısıydı. Hilzoy, başta ondan pek etkilenmemişti. Alex'in sarı saçları ve yeşil göz-

leri onu diğer temiz çocuklardan biri gibi gösteriyordu; zengin ebeveynler, doğru okullar, her zamanki hikaye. Fakat kısa süre sonra Alex'in bir şeyler bildiğini anladı. Anladı ki, Alex yalnızca bir avukat değildi, Stanford'dan aldığı diplomaları elektrik mühendisliğinden alınmış bir lisansı (Hilzoy gibi) ve bilgisayar bilimi üzerine doktorası vardı. En az Hilzoy kadar, hatta belki daha da fazla, programcılık biliyordu. Dolayısıyla, Hilzoy sonunda onu kenara çekip Obsidian'ın patentini alma konusunu açtığında, Alex tereddütsüz kabul etmişti. Yalnızca masrafları ertelemekle kalmamış, aynı zamanda Hilzoy'u bir takım yatırımcı sponsorlarla tanıştırmıştı ve yatırımcılar, ona işini bırakıp ihtiyacı olan ekipmanı almasına yetecek kadar para sağlamıştı. Ve şimdi piç kurularının en büyüğünden para almaya göz yummaya hazırdı. Her şey bir senede olup bitmişti. İnanılmaz.

Tabii ki Obsidian, öğrenildiği takdirde VC'lerin pek hoşuna gitmeyecek yönlere de sahipti. Programı korkutucu bulabilirlerdi. Fakat bilmeyeceklerdi, çünkü söylemek için bir sebep yoktu. Obsidian bilgisayar ağlarını koruyordu ve kalıp bunun için servet ödeyecek bir Fortune 500* şirketi yoktu. VC'lerin anladığı buydu. Gerisi... Pekâlâ, gerisi Hilzoy'un küçük sırrı olabilirdi; Obsidian'ın amaçlanan kullanımının adamakıllı bir meblağı hak etmeye yetmemesi halinde bir güvence...

Saatine baktı. Görüşme konusunda gergindi. Fakat bir sigara içmeye vakit vardı; bu onu sakinleştirirdi. Merdiven-

* Amerikanın en büyük 500 şirketi.

lerin dibinde durdu ve bir tane yaktı. Derin bir nefes çekti ve sigarasını ve çakmağını arka cebine yerleştirdi. Arabasının yanında-boşanma sırasında sattığı Audi'den sonra aldığı bir '88 Buick Regency-beyaz bir kamyonet duruyordu. Kamyonetin üzerinde *Haşere Kontrolü* yazıyordu. Bunu geçen hafta kaç defa görmüştü? Dört? Bir keresinde çöp bidonunun altında bir fare görmüştü. Ve hamamböcekleri de vardı. Birileri bina idaresini ellerine yüzlerine bulaştırmış olmalıydı ve şimdi de bazı salaklar bu konuda bir şeyler yaptıklarını göstermeye çalışıyorlardı. Her neyse. Bu çok yakında başkasının problemi olacaktı.

Süreç konusunda bazı korkular vardı. Alex, var olan bazı icatların patent almayı engelleyebileceğinden endişe ediyordu. Ve devlet tarafından verilen muhtemel gizlilik emriyle ilgili bir şeyler işleri yavaşlatabilirdi. Fakat şu ana kadar Alex daima sorunları aşmanın bir yolunu bulmuştu. Patent henüz işlenmemişti, fakat başvuru başlı başına umut vaat ediyordu.

Hilzoy, başta kaynak kodunu nasıl tarif edeceği konusunda endişeliydi çünkü kodu eline geçiren herkes Obsidian'ın formülüne sahip olmuş olacaktı. Fakat Alex, Patent ve Tescil Ofisinin tüm başvuruları on sekiz ay boyunca sıkı bir gizlilik ile sakladığının garantisini vermişti. On sekiz ayın sonunda ise, patentin çıkıp çıkmayacağı konusunda belirli bir fikir oluşmuş olacaktı. Ve patent bir kere işlendimi, insanların formülü öğrenip öğrenmediği fark etmezdi, Hilzoy'a paraları sökölmeden kullanamazlardı. Eğer denerlerse, Alex onlara dava açıp, onları alaşağı ederdi. Evet millet, parayı veren düdüğü alar.

Buick'in önünde duraksadı ve anahtarını çıkardı. Ne süprüntü ama... Yüz altmış bin kilometreden fazla yol yapmıştı ve her kilometre görünüşüne yansiyordu. Her tarafına işerseniz bile kimsenin fark etmeyeceği türden bir arabaydı. Bir Mercedes düşündü; bunu ilk kez düşünmüyordu. Belki de bir BMW. Siyah, üstü açılır cinsten. Yılda dört defa bakıma girer, böylece daima yeni gözükürdü.

Haşere kontrol elemanı kamyonetten indi. Kafasında bir beysbol şapkası vardı. Üzerinde ise bir tulum, ellerinde de eldivenleri vardı. Hilzoy'a gözlükleri arkasından bir selam çaktı ve yanından geçip gitti. Hilzoy, para kazanmak için fare öldürmek zorunda olmadığına memnun bir şekilde, selama karşılık verdi.

Sigarasından bir nefes çekti, içip bitirmenin keyfiyle izmariti fırlattı. Dumanını gökyüzüne üfledi ve arabanın kapısını açtı. "Evet, dostum," diye düşündü. Ev-vet. Her şey gerçekten toparlanıyor.

BİR ŞANS

Alex Traven, Sullivan-Greenwald'un hukuk bürosu Priest & Savage'daki ofisinde dolanıyordu. Pencerenin dışında, geniş ve mavi bir gökyüzü ve onun hemen aşağısında Palo Alto tepelerinin yumuşak kıvrımları vardı. Ama Alex, manzaraya karşı ilgisizdi. Güneş vuran duvara varması beş adım sürüyordu. Duvarın önünde duruyor, kendi eksenini etrafında dönüyor, aynı süreci diğer yöne doğru tekrarlıyordu. Yeşil halıyla kaplı bir yolu aşındırdığını hayal ederek adımlarını sayıyor, kafasını angaryalardan arındırmaya çalışıyordu.

Alex'in tepesi atıktı. Normalde Alex'ten bile dakik olan Hilzoy, gecikmek için bula bula bu günü bulmuştu. Tim Nicholson'ı—Lanet Tim Nicholson!—görmeye gideceklerdi ve eğer Hilzoy ilk toplantıya bile zamanında yetişemezse, Kleiner ortağı bundan pek etkilenmeyecekti. Ve bu Alex'i de pek iyi göstermeyecekti.

Saatine baktı. Pekâlâ, hâlâ otuz dakikaları vardı. Hil-

zoy'un son bir göz boyama ve rol kesme provası için bir saat erken gelmesi gerekiyordu. Fakat mecbur kaldıklarında bunu bir kenara bırakabilirlerdi. Yine de, Hilzoy hangi cehen-nemdeydi?

Sekretereri Alisa kapıyı açtı. Alex durdu ve gözlerini onun üzerine dikti, sekreter korkmuştu. "Onu en az yirmi defa aradım," dedi. "Tek ulaşabildiğim şey telesekreteri."

Alex bağırma arzusunu bastırdı. Bu onun hatası değildi.

"Hilzoy'un evine git," dedi. "Bakalım onu orada bulabilecek misin? Onuncu güney sokağı. Tam adresi unuttum, dosyanın içerisinde var. Giderken onu aramaya devam et ve vardığında beni ara. Toplantıyı iptal edip aptal gibi gözükmeden önce hâlâ biraz vaktim var."

"Ne yapmayı-?"

"Bilmiyorum. Yalnızca oraya gider gitmez beni ara. Koş."

Alisa kafasını salladı ve kapıyı kapattı. Alex dolanmaya de-vam etti.

Tanrım, bunu berbat etmesine izin verme, diye düşün-dü. Bu işten beklentim çok büyük.

Alex, Sullivan-Greenwald'da altı yıldır çalışıyordu ve kariyerinin o hassas "yüksel ya da yok ol" noktasına yaklaşıyordu. Sorun birilerinin onu postalayacak olması değildi; bilim ve patent yasaları konusundaki harmanlanmış uzman-lığı nadiren görülen cinstendi ve firma için aşırı derecede değerliydi, işsizlik konusunu asla dert edemeyecek kadar de-ğerliydi. Hayır, problem çok daha derindeydi: şirket ortakla-rı onu bulunduğu yerde tutmak istiyorlardı. Dolayısıyla bir, en fazla iki yıl sonra ona "kadro dışı" bir pozisyonun avan-

tajlarından bahsetmeye başlayacaklardı; para, itibar, esnek çalışma saatleri ve güvence.

Ona göre bunların hepsi zırvaydı. O güvence istemiyordu; o güç istiyordu. Ve biliyordu ki, Sullivan-Greenwald'da gücü, yalnızca kendi müşteri portföyünüzle, kendi iş kitabınızla kazanabilirdiniz. Eğer öldürdüğünüzü yiyemiyorsanız, her zaman başkasının masasındaki kırıntılara muhtaç olurdunuz. Diğer çalışanlar için bu bir sorun olmayabilirdi. Fakat onun için asla yeterli değildi.

İşte bu yüzden Hilzoy çok ama çok değerliydi. Alex, Obsidian'ın sahip olduğu potansiyeli çok az insanın anlayabileceği şekilde anlamıştı—Hilzoy'un göz boyamalarıyla değil, kaputun altına bakıp tasarımı gözden geçirerek. Şirketin masrafları ertelemesini ve kendisini ilgili avukat olarak atamasını sağlamak birçok manevra yapmasını ve sahip olduğunu dahi bilmediği politik maharetler sergilemesini gerektirmişti. Gündelik rahat giyimlerinin, stajyerle ve sekreterlerle giriştikleri ismen hitaba dayalı, sıcak iletişimlerinin ötesinde, bu adamların hepsi birer köpek balığıydı. Suda kan kokusu aldılar mı, avı kendileri yemek isterlerdi.

Alex'in akıl hocası David Osborne adındaki bir şirket ortağıydı. Zeki bir avukattı fakat resmi bir teknolojik altyapıya sahip değildi. İşinin stratejik patent danışmanlığı boyutu, yıllar içerisinde Alex'in teknik dirayetine bağımlı hale gelmişti. Alex'in senede iki kere aldığı primlerin, firmanın verebileceği en yüksek rakamlara varmasına dikkat ederdi fakat müşterilerin önünde, Alex'in yeteneklerini kendine mal etmeyi bu güne dek daima başarmıştı. Osborne markalı kovboy çizimleri ve parlak tişörtleriyle iyi bir özgüven

şovu sergiliyordu fakat Alex biliyordu ki, Osborne kendinden daha yetenekli gördüğü insanları içten içe kıskanıyor, kendini tehdit altında hissediyordu. Dolayısıyla, “doğru zaman geldiğinde” Alex’in ortaklığa alınması konusunu desteklerken gösterdiği coşkuya rağmen, Alex o zamanın asla gelmeyeceğini biliyordu. Alex öğrenmişti ki, ortaklık size verilen bir şey değildi. Söküp almanız gereken bir şeydi.

Hilzoy’un Obsidian teknolojisine sahip olduğuna—ya da kimsenin aksini ispatlayamayacağına—emin olmak için onunla birkaç gizli toplantı yaptıktan sonra Alex, derin bir nefes aldı ve ortanca hukuki ortak ofisini, Osbourne’un devasa şirket ortağı ofisinden ayıran kısa koridorun pahalı halısı üzerinden yürüdü. Her iki ofis de ana binada yer alıyordu. Bu bina, şirket ortakları tarafından Rotunda adıyla anılırken, diğer çalışanlar tarafından daha çok Ölüm Yıldızı adıyla biliniyordu. Yan binadaki ofislerden farklı olarak, Ölüm Yıldızında bir ofis, sahibini firmanın coğrafi merkezine yerleştirmenin yanı sıra, belirli bir güce de işaret ediyordu: Osborne için—ve Alex itiraf etmeliydi ki kendi için de—bu güç büyük önem taşıyordu.

Osborne’un kapısının hemen dışarısında—Cisco, eBay, Google ve diğer yüzlercesi için yapılan işleri yâd eden Lucit anıt taşları önünde—kendini toparlamak için durdu. Duvarda, Osborne’un Silikon Vadisi aydınlarıyla, kısa zaman önce başarılı bir şekilde müşteriler arasına eklediği büyük bir Telekom şirketinin ünlü CEO’suyla ve geliştirdiği proje-finans çalışmaları için yılda üç ya da dört defa gittiği Tayland’ın başbakanıyla çekilmiş çerçeveli fotoğrafları vardı. Alex, bir insanın bu tip işler yaparak ve böyle insanlar tanıyarak nasıl bir güç elde edebileceğini düşünmemeye çalıştı. İşin püf

noktası bunun tam zıddını düşünmekti–pazarlık etmek için yüz yüze gelmek üzere olduğunuz insanın sizin astınız olduğunu, size, sizin ona duyduğunuzdan daha çok ihtiyaç duyduğunu. Alex biliyordu ki, fotoğraflar ve anıt taşları, böbürlenme politikasının bir parçası olduğu kadar, insanların gözünü korkutarak onları pazarlıktan caydırma stratejisinin de bir parçasıydı.

Kendini toparladı, içeri girdi ve hamlesini yaptı. Denge konusu hassastı, konu kulağa Osborne’un ilgisini çekecek kadar ilginç gelmeliydi, fakat fazla da ilginç olmamalıydı ki Osborne konuyu kendi kapmak istemesin. Niyetinde, eğer bu konuşma iyi giderse, patent işi yalnızca başlangıçtı. Aynı zamanda birçok kurumsal iş gerektirecekti ve bu Alex’in-
kinden çok, Osborne’un uzmanlık alanına giriyordu.

Alex konuşmasını bitirdiğinde, Osborne arkasına yaslandı ve kovboy çizmelerini masaya koydu. Umarsız bir tavırla bacak arasını kaşıdı. Bu rahat tavır Alex’i gerginliğe itti. Bir aldatmaca gibiydi. İçten içe biliyordu ki, Osborne hesap yapmaya başlamıştı bile.

Bir süre sonra Osborne, burundan gelen sesiyle, “Peki müvekkilim bu konuda ne diyecek?” diye sordu.

Alex omuz silkti. “Ne diyebilirler ki? İcadın Oracle’ın ana iş alanıyla ya da Hilzoy’un firmadaki günlük sorumluluklarıyla hiçbir ilgisi yok. İşe alım kontratını çoktan kontrol ettim. Oracle herhangi bir hak iddia etmiyor.”

“Peki ya–”

“İcadını evde, kendi zamanını ve kendi ekipmanını kullanarak tasarlamış. Görsel anlamda da bir sorunumuz yok.”

Osborne belli belirsiz gülümsedi: “Ödevini yapmışsın.”

Alex “En iyisinden ders aldım,” dedi ve hemen ardından bunu söylememiş olmayı diledi. Osborne büyük olasılıkla bu lafı, *Bana çok şey öğrettin, David. Her şeyi sana borçluyum* şeklinde algılayabilirdi.

Osborne, bir süre sonra, “Bana bu adamla nasıl tanıştığını anlat,” dedi.

Alex, “Beni aradı ve evde çalıştığı bir projeyle ilgili tavsiye verip veremeyeceğimi sordu,” dedi. Bu yalanı içinde o kadar fazla çalışmıştı ki gerçekten böyle olmuş gibi hatırlıyordu. “Onunla Starbucks’ta buluştum ve bana ne üzerinde çalıştığını gösterdi. Umut vaat ettiğini düşündüm ve sonra konuya el attım.”

Bu Osborne’un umduğu yanıt değildi tabii ki. Eğer Alex gerçeği—Hilzoy’la Obsidian’ı ilk tanıdığı anda firmanın bir işi için Oracle’a gitmiş olduğunu—söyleseydi, Osborne’a *Ben olmasaydım bundan haberin bile olamazdı* argümanını savunması için iyi bir zemin hazırlamış olacaktı. Alex biliyordu ki, Osborne, fırsat bulduğu takdirde, Hilzoy’un ağzını da kurnazca yoklayacaktı. Her ikisinin de iyiliği için, olayların gelişimi Oracle’dan ve Sullivan-Greenwald’dan ne kadar bağımsız gözükürse o kadar iyiydi.

Osborne, “Bunu sevmedim,” dedi. “Müvekkil, bu adamla onlar üzerinden tanıştığını iddia edecek. Yasal bir durum olmasa da, Oracle gibi bir müvekkili böyle önemsiz bir şey için kızdırmayı riske edemem.”

“Hadi ama David, Vadi’de doğan her kurumun bir noktada birilerinin müvekkili olan daha büyük bir şirketle ilgisi olduğunu biliyorsun. Bu iş böyle yürüyor. Ve Oracle’da bunu biliyor.”

Osborne, Alex'e düşünceli gözlerle baktı. Büyük olasılıkla Alex'in vaktini alabiliyor olmanın ve önünde halıya yatmasını sağlayabilmenin keyfine varıyordu.

Alex, "Bırak da bunu ben alayım, David," dedi. Ses tonundaki ciddiyet onu da bir nebze şaşırtmıştı.

Osborne, sanki konu sualsizce kapanmış gibi, konuşmanın başından beri her dakikayı Alex'i aradan çıkarmanın yollarını arayarak geçiren o değilmiş gibi, avuçları yukarı bakacak şekilde kollarını açtı. "Hey," dedi. "Babacık kim?"

Bu bir yanıt değildi, en azından açık bir yanıt değildi. "Hilzoy mu?" dedi Alex. "İlgili avukat ben miyim?"

"Makul gözüküyor."

"Bu bir 'evet' mi?"

Osborne iç çekti. Botlarını masadan kaldırdı ve Alex'in böldüğü iş her neyse ona dönecekmiş gibi öne eğildi.

"Evet, bu bir 'evet'."

Alex ufak bir tebessümde sakınca görmedi. Zor kısım geride kalmıştı. Şimdi sıra gerçekten zor olan kısımdaydı.

"Yalnız, bir konu var," dedi Alex.

Osborne kaşlarını kaldırdı, ifadesi şüpheliydi.

"Hilzoy... geçen yıl zorlu bir boşanma atlatmış. Hiç parası yok."

"Ah, Tanrı aşkına Alex."

"Hayır, dinle. Masraflarımızı karşılayacak parası yok. Fakat eğer onu şirket bünyesine katarsak, şirketinin bir parçasını alırsak—"

"Ortaklık komitesinin bu tip spekülatif saçmalıklarla ilgilenmesini sağlamak ne kadar zor biliyor musun?"

"Tabi ki, fakat senin tavsiyelerini dikkate alıyorlar, de-

ğil mi?”

Alex bu hileyi, müvekkiller için pazarlık ettiği yıllar boyunca öğrenmişti. Eğer karşı taraf kararın onlara ait olmadığını, kurula, yönetim komitesine, Bertha teyzeye ya da bilmem kime danışması gerektiğini söylerse, işe egolarını ve tutarlı olma arzularını karıştırırsınız.

Osborne buna kanmayacak kadar tecrübeliydi. “Hayır, her zaman değil.”

“Pekâlâ, bu sefer dikkate almalılar.” Bu teknoloji ümit vaat ediyor. Onu bizzat gözden geçirdim ve bu işleri çoğu kişiden daha iyi bildiğimi bilirsin. Her şeyi bizzat halledeceğim. Şuan yaptığım her şeyin yerine de değil; hepsine ek olarak.”

“Hadi ama Alex, zaten bu sene üç binden fazla çalışma saatini doldurman gerekecek gibi. Bunu—”

“Evet, yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun. Burada sözünü ettiğimiz, geçerli hiçbir yatırım yapmadan firma adına bir şeyin—büyüyebilecek bir şeyin yüzdesini elde etmek. Bunu teklif ettiğinde, ortaklık komitesi seni desteklemeyecek mi?”

Teklif edersen değil, teklif ettiğinde. Osborne tepki vermedi ve Alex şansını fazla zorlamadığını umuyordu. Osborne muhtemelen merak ediyordu; *Bu kadar spekülatif bir şey için neden bu kadar fedakarlık yapıyor? Bu söylediğinden daha büyük bir şey mi?*

Alex tekrar denedi. “Komite seni dinler, değil mi?”

Osborne azıcık gülümsedi; belki de Alex’in oynadığı iyi oyuna imrenen kindar bir hisle. “Bazen,” dedi.

“O zaman önereceksin?”

Osborne çenesini ovaladı ve Alex'in mutluluğundan başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi Alex'e baktı. "Eğer gerçekten önermemi istiyorsan. Fakat biliyorsun, Alex, bu bizzat ilgileneceğin ilk icat" –*İlgilenmeme izin verdiğin ilk icat demek istiyorsun*- "ve eğer olumlu sonuçlanmazsa, bu iyi gözükmeyecek. Yanlış bir karar verdiğini gösterecek."

Yanlış karar. Sullivan-Greenwald'da bu kelimeler, mutlak ve çok amaçlı bir aşağılama demektir. İlgili avukatın hiçbir suçu olmasa bile, ters giden her şey yanlış kararlar bağdaştırılabilir. Çünkü eğer avukat doğru kararları verseydi, olacakları her koşulda önceden kestirebilirdi. Onun gözetimi altında kötü bir olay olamazdı.

Alex karşılık vermedi, Osborne konuşmayı sürdürdü; "Demek istediğim, böyle bir risk almak için bir hata payına, üzerine düşecek bir mindere ihtiyacın var."

Alex, Osborne'un bütün bunları Alex'in en iyi dostuymuş gibi sunmasından iğrendi. Bu durumda söylemesi beklenenin *Haklısın, David. İcatla sen ilgilen. Beni koruduğun için teşekkür ederim, dostum. Sen harikasin*, olduğunu biliyordu.

Bunun yerine şöyle dedi; "Minderimin sen olduğunu zannediyordum."

"Osborne göz kırptı. "Şey, öyleyim."

Alex, konu o tam orada sonuçlanmış gibi omuz silkti. "Bundan daha iyi bir koruma isteyemezdim."

Osborne yarı gülüş, yarı homurtu bir ses çıkardı.

Alex kapıya doğru bir adım attı. "Bir yeni müvekkil formu, bir de yeni konu formu dolduracağım ve çelişki kontrolü yapacağım."

İşte bu kadardı. Eğer Osborne ona hükmünü geçirmek istiyorsa, bunu şimdi yapmalıydı. Ve eğer yapmazsa, her geçen gün yeni kurallar türeyecek ve Osborne için işler gittikçe zorlaşacaktı.

“Eğer hiç para almıyorsak,” dedi Osborne, “Bunu komiteye taşımak durumundayım.”

“Biliyorum. Fakat seni dinleyeceklerine inanıyorum.” Alex, dürüst gözlerle Osborne’a baktı. “Bu benim için önemli, David.”

Söylemediği, fakat açıkça anlaşılan şuydu; *O kadar önemli ki eğer beni batırırsan, haftaya Weil, Gotshal’da çalışıyor olurum ve sen de müvekkillerin gözüne en az benim kadar zeki görünen başka birini bulursun.*

Tempo yitirilmişti. Osborne, “Bu işte tek başına çalışmanı istemiyorum,” dedi.

Alex bunu beklemiyordu, ne anlama geldiğini de bilmiyordu. Kazanmış mıydı? Osborne razı mı olmuştu? “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Alex.

Osborne homurdandı, “Hadi ama parlak çocuk. Emrin altında çalışan ortakların olmadan bu konuyu seni götürmesini istediği yere doğru nasıl süreceksin?”

Alex bunu düşünmemişti. Çoğunlukla yalnız çalışırdı. Yalnız çalışmayı severdi.

“Bak, bunları konuşmak için biraz-”

“Bir de,” dedi Osborne, “Bu konuda yalnızca bir avukatla çalışırsak, bu adamın şirketinden büyük bir pay almayı nasıl mazur göstereceksin? Onunla yakından ilgilendiğimizi bilmesini sağlamalıyız.”

Alex gülse mi ne yapsa bilemedi. Osborne resmen Alex’-

ten zaman öldürmesini istiyordu. Fakat eğer bu oyunda Osborne, ancak bu şekilde ufak bir zafer kazanmış gibi hissedekiye, Alex buna razı gelecekti.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Alex.

“Arap kızı kullan, güzel olanı. Adı neydi?”

Alex yanaklarında ufak bir kanlanma hissetti ve Osborne’un bunu fark etmemesini umdu. “Sarah. Sarah Hosseini. O Arap değil. İranlı. Pers.”

“Her neyse.”

“Peki, neden o?”

“Onunla daha önce de çalıştın, değil mi?”

“Bir ya da iki defa.”

Osborne, Alex’e baktı. “Aslına bakarsan üç defa.”

Tanrım, Osborne bir teknoloji ustası değildi fakat konu kimin neyle uğraştığı olduğu zaman Osborne kesinlikle bir uzmandı.

Alex yanağını kaşıdı. Bu hareketin, yaratmaya çalıştığı soğukkanlılık haline uyduğunu umuyordu.

“Evet, sanırım.”

“Muhakeme yazında onun ‘yeni bir elemana göre istisnai derecede yetenekli ve cüretli’ olduğunu söylemişsin.”

Gerçek şuydu ki, Alex az bile söylemişti. “Evet öyle.”

“Zeki mi?”

Alex omuz silkti. “Caltech’ten bilgi güvenliği ve münazara sanatı üzerine diplomaları var.” Osborne’un bir küçümseme sezebileceğini, fakat bunu umursamayacak kadar sıkkın olduğunu biliyordu.

“Pekâlâ, ama şuan yeterince meşgul değil. Onu kullan. Bir takım oluştur. Bu konuda bir problemin var mı?”

Neden bu şekilde ısrar ediyordu? Ekstra bir avukat Osborne'a fazladan bir şans verebilir miydi? Belki süreci yönetmek, yavaşça ele geçirmek, ya da onun gibi bir şey?

Ya da yalnızca eğleniyor muydu? Alex'i deniyor, Sarah ile çalışmaya zorluyordu çünkü biliyordu ki—

“Hayır,” dedi Alex, düşünmeyi bırakarak. “Bir problem yok.”

Osborne Bangkok'tan döndüğünde, söz verdiği üzere ortaklık komitesiyle Hilzoy'a görev vermek konusunda görüştü ve komite düzenlemeyi onayladı. Osborne, Alex'e bir fikir ayrılığıyla karşı karşıya kaldıklarını söyledi fakat Alex bunun uydurma olduğundan şüphelendi. Bildiği kadarıyla, Osborne konuyu savunmak zorunda kalmamış bile olabilirdi. Belki komite bu tip zırvaları seviyordu, tabii ya, hem avukatı daha uzun saatler çalıştırmış oluyorsunuz, hem de üzerinde çalıştığı iş bir sonuç verirse kârı siz alıyorsunuz. Belki Osborne Alex'in kendini borçlu hissetmesini sağlamak için durumu destansılaştırıyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Alex kimseye bir şey borçlu değildi. Buraya kadar kendi başına gelmişti. Annesi ve babası ölmüştü, kız kardeşi ölmüştü. Ailesinden geriye kalan tek insan abisi olacak hıyar, Ben idi. Her şeyin sorumlusu olan, babaları... öldükten sonra orduya kaçan Ben. Alex, annesinin sekiz yıl önceki cenazesinden beri abisiyle konuşmamıştı. O zaman bile, geriye yalnızca ikisi kalmışken, Ben nerede olduğunu ve ne yaptığını söylememişti. Yalnızca cenazeye gelmişti ve tüm detayları Alex'in üzerine yıkarak yine kaçıp gitmişti; aynen annesinin son bir buçuk yılında Alex'i ona bakmaya terk ettiği gibi. Veraset işlerini hallettik-

ten sonra–yine hepsini tek başına halletmişti–Ben’e bir e-posta yollayarak mal varlığındaki payını açıklamıştı. Hayli büyük bir paydı çünkü babaları başarılı bir insandı ve yalnızca iki varis vardı. Ben, teşekkür bile etmemişti. Belgeleri Fort Bragg, Kuzey Carolina’daki bir adrese yollamasını, vakit bulduğunda onları imzalayacağını söylemişti, o kadar. Alex’in bildiği kadarıyla, Ben o sıra Irak’ta ya da Afganistan’daydı. Bazen hayatta olup olmadığını merak ediyordu. Aslında umurunda değildi. Nasıl olsa onunla bir daha asla konuşmayacaktı.

Lanet olası Hilzoy. Alex ona muhtaç olmaktan nefret ediyordu, fakat durum buydu. Çünkü Obsidian Alex’in umduğunun yarısı kadar bile başarılı olursa, başlangıç parasını takiben ikinci, üçüncü hatta belki dördüncü bir finansman bile mümkün olabilirdi. Bir devretme veya halka arz durumunda firma hisseleri bir servet değerinde olabilirdi. Ve Hilzoy onu bulunduğu noktaya getirenin kim olduğunu asla unutamazdı. O noktadan sonra yapılacak yasal işlemlerin ve o işlemlerin ücretlerinin tamamı Alex’e, yalnızca Alex’e ait olacaktı. İsmi Obsidian’ın kalıcı bir parçası olacaktı ve yılın, belki de on yılın, en ateşli şirketini temsil eden avukat olacaktı. Ve sonra, dünyadaki David Osborne’lar *onun* masasındaki kırıntılara muhtaç olacaktı.

Tabii Hilzoy’un işleri batırmayacağını varsayarak... Acaba bu VC’lerin ne kadar meşgul insanlar olduklarını, her Allahın günü önlerine kaç tasarı geldiğini ve onlardan ne kadar azının başarıya ulaştığını anlamış mıydı? “Bu insanların dikkatini çekmek için tek bir şansa sahipsin,” demişti Alex, yalnızca tek bir şans.

Eğer Hilzoy bu işi bok ederse, Alex onu öldürecekti.

BASİT BİR ZİHİN

Ben Traven, Hotel Park İstanbul'da, ahşap iskemlenin ucunda, hareketsiz oturuyordu. Yerin iki kat üzerinde, yırtık tül perdelerin ardından sokaktaki yağmurlu öğleden sonrayı izliyordu. Odası küçük ve sadeydi fakat Ben için odanın boyutu ve eşyalar daha önemsiz olamazdı. Cam birkaç santim aralıktı ve içerinin sessizliği, şehrin sesleri tarafından ara ara bölünüyordu: Arnavutkaldırımları üzerine kütürdeyen, çukurlara girip su sıçratan araba lastikleri; ufak dükkânları önünde duran halıcıların turistlere seslenen çalışılmış çığırtkanlıkları; inançlıları gündoğumundan günbatımına, günde beş vakit ibadete çağıran müezzinin akıldan çıkmayan heceleri.

Açık pencere, sokağın seslerini içeri almanın yanı sıra, odayı da soğuk tutuyordu. O an geldiğinde, hızlı hareket etmesi gerekecekti ve çoktan güderi eldivenlerini takmış, yün şapkasını kafasına geçirmiş ve içi muflonlu, su geçirmez ceketini giymişti. Saçı doğuştan sarıydı, fakat taktığı takma sakal siyahtı. Şapkası kafasındayken uyumsuzluğu kimse

fark edemezdi.

Kalın giyinmek, Aralık soğuğuna ve yağmura uygun olabilirdi, fakat bu kıyafet seçiminin yalnızca bir yönüydü. Eldivenler parmak izlerini gizliyordu, şapka dış görünüşünü örtüyordu. Ceket ise sol göğsünün yanına çapraz askı ile yerleştirdiği susturuculu Glock 17'yi gizliyordu.

Yanındaki sehpa, içerisinde elbiseleri, iki adet sandviç, bir şişe su, bir ilkyardım çantası, cephane, sahte seyahat belgeleri ve birkaç gerekli şey daha olan sırt çantası duruyordu. Sırt çantası haricinde, oda sakininin izi odada hiçbir şekilde görülüyordu ve gittiğinde de görülmeyecekti.

Oraya İranlı iki bilim adamını, Omid Jafari ve Ali Kazemi'yi öldürmek için gitmişti. Ben, adamlar hakkında çok şey biliyordu: Gerçek isimlerini, seyahat ederken kullandıkları isimleri ve güzergâhlarının detaylarını. Rusya'dan bir meslektaşlarıyla görüşmek için İstanbul'a geldiklerini biliyordu. Sultanahmet Four Seasons otelinde kaldıklarını biliyordu; zaten bu yüzden caddenin hemen karşısındaki Hotel Park'tan bir oda tutmuştu. Pasaport fotoğraflarının kopyalarına sahipti ve havaalanından üç gün önce otelin BMW limuzinleriyle geldiklerinde onları derhal tanımıştı. Daima yanlarında bulunan iki adamın İran'ın korkulan gizli servisi SAVAK'tan olduğunu biliyordu. Ve biliyordu ki, SAVAK üyeleri iyi eğitilmiş olmalarının yanı sıra daima tetikte olurlardı. Bilim adamlarından biri kaçırılır ya da suikasta kurban giderse, ya da herhangi bir zarar görürse, bunun olmasına izin veren adamın idam edilmesi ihtimal dahilindeydi—zamanında İranlı general ve eski savunma bakanlığı delegeşi Ali Reza Asgari'nin idam edildiği gibi.

Rus'la ilgili epeyce daha az şey biliyordu: gerçek ismini biliyordu; Rolan Vasilyev ki seyahat ederken büyük olasılıkla başka bir isim kullanıyordu. Ve İstanbul'a İranlılarla buluşmak için geldiğini biliyordu. Washington, Moskova'ya Tahran'a verdiği nükleer destek yüzünden bir süredir baskı yapıyordu ve muhtemelen Kremlin, sahte isimler kullanarak da olsa, İranlıları Rusya'ya getirmeyi fazla riskli bulmuştu. İstanbul iyi bir tarafsız sahaydı: Coğrafi olarak hemen hemen ortadaydı, havayolu bağlantıları iyiydi ve güvenlik güçleri İranlılardan ve Ruslardan ziyade etnik Kürtlere dikkat ediyordu.

Vardıklarından beri İranlılar ve SAVAK'lı bakıcıları her sabah otel limuzinlerine binip gitmişler ve gece karanlığında geri dönmüşlerdi. Ben, bu gezilerin Vasilyev'le görüşmek için yapıldığını tahmin ediyordu ve daha çok bilgi edinmek için onları takip edebilmek iyi olurdu. Ancak riskler, yararlardan çok daha fazlaydı. Bir arabada ya da motosiklette yalnızken fark edilmesi hayli kolay olurdu. Fark edilmese bile, işini yapabileceği bir yerde onları yakalaması ve sorunsuzca oradan ayrılması gerçekdışı bir şans gerektiriyordu. Onları otele geliş-gidişleri sırasında halletmeyi düşünebilirdi fakat Four Seasons'ın önü ve içerisi kameralarla, kapı görevlileriyle ve güvenlik personeliyle doluydu. Zaten Four Seasons'ı seçme sebepleri büyük olasılıkla buydu.

Fakat bunların bir önemi yoktu. İçgüdülerini bir fırsat çıkacağını söylüyordu. Nihayetinde, İranlılar şehre yedi günlüğüne gelmişlerdi ve bu ne demek oluyordu? İşlerini muhtemelen beş ya da altı gün içerisinde bitirmeyi umdukları anlamına geliyordu. Bu kaide ülkeden ülkeye, kültürden kültü-

re değışmezdi: Devlet, şirket ya da bir başkası tarafından masraf hesaplaması yapılırken, bürokratlar ya da diğer işçi arılar, görüşmeler için gereken süreyi fazla fazla hesaplarlardı: He-le ki toplantılar İstanbul gibi baştan çıkarıcı bir şehir ve Four Seasons gibi şık bir otele gereksinim duyuyorsa.

Aslına bakarsanız, otel seçimi Ben'in olayların gelişimine olan güvenini arttırdı. Eğer İranlılar kumbaracıları Four Seasons'a ikna edebildiyse, masraflar pek de önemli değildi. Eğer masraflar önemli değilse, şehirdeki herhangi bir otelde kalabilirlerdi; Pera Palas, Ritz-Carlton, hatta boğazda yeni açılan ikinci Four Seasons. Ben hepsini kontrol etmişti, boş odaları vardı. Aynı güvenlik ve konfor, hepsinde aşağı yukarı vardı. Öyleyse soru, neden bu otelin seçildiği idi.

Ben'in düşüncesine göre yanıt, konumdu. Diğer bütün lüks oteller şehrin yeni kısmında, ya da halicin kuzeyinde kalan Beyoğlu'ndaydı. Yalnızca Sultanahmet'teki Four Seasons şehrin en köklü turistik yerlerine beş dakikalık yürüme mesafesindeydi: Sultanahmet Camii, Aya Sofya, Topkapı Sarayı ve Kapalı Çarşı. Ve Ben inanıyordu ki, eğer konumun otel seçimde rol oynadığı konusunda haklıysa, İranlılar en azından bir günü, belki de daha uzun bir vakti, yakındaki yapıları görmeye ayıracaklardı. Otelden yürüyerek çıktıklarında Ben onları takip edebilirdi. Ondan sonra da bir fırsat kendini açığa vuracaktı. Tek yapması gereken beklemektir.

Bu yeterliydi. Beklemek onu rahatsız etmiyordu. Beklemeyi seviyordu, aslına bakarsanız beklemenin basitliğini seviyordu. Beklemek işin en yalın kısmıydı.

Belli aralıklarla emirler alırdı. Emirler daima kısa ve anlaşılır olurdu ve onları gerçekleştirme şeklini belirleyece-

gi alan daima son derece genişti. İhtiyacı olan ekipmanı talep edebiliyordu ve ekipman, sihirle yollanmışçasına, çabucak kapısının önünde bitiverirdi. Soru yoktu, formalite yoktu ve yönetim yoktu.

Şu aşamada en büyük kısıtlama Vasilyev'in kapsama alanı dışında kalmasıydı. Soğuk Savaşın ilk yılları sırasında, karşı tarafının piyonlarını tahtadan silmeye çalışmak oyunun sıradan bir gereği olarak görülüyordu. Eninde sonunda, rakip mafya aileleri misali, kan davasının bedelinin değerinden fazla olduğunu herkes anladı ve belirsiz bir dinginlik, durumu etkisine aldı. O sıra kimse ateşkesi bozmak ve o eski kanlı günlere dönmek istemiyordu.

Sınırlar yüzünden sinirini bozmamaya çalışıyordu. Nihayetinde, Ruslar Sam Amca'nın üzerine doğru uygun adım yürüyüşe geçmemişti. Victor Litvinenko denen o adamı Londra'da polonyum kullanarak öldürmüşlerdi. Ve bir de bütün o ölü gazeteciler vardı; Anna Politkovskaya, Paul Klebnikov, takip edilemeyecek kadar fazla. Ben, Sam Amca'nın kurallara olan derin bağlılığı yüzünden Ivan'ın git gide daha saldırgan hale geldiğini söylemenin iyi bir argüman olabileceğini düşündü fakat bu tip zırvalar, Ben'in maaş derecesini aşıyordu ve zaten kimsenin onun söylediklerini dinleyeceği yoktu. Fakat eğer sorabilseydi, birilerine "Ya bizlesin, ya da teröristlerle" prensibine ne olduğunu sorardı. Bunun da muhtemelen yalancı politikacının teki tarafından uydurulan içi boş bir slogan olduğunu düşündü.

Aslında hepsi yalancıydı. Solcular naifti; Amerika'nın karşı olduğu fanatiklerle titizliği elden bırakmadan mücadele etmenin mümkün olduğunu düşünüyorlardı. Ve sağcılar

ikiyüzlüydü; savaşta acımasız davransanız bile yüksek ahlak seviyenizi kaybetmeyeceğinizi düşünüyorlardı.

Evet, sol savaşın doğasını anlamıyordu, sağ ise gerçek sonuç-larını kabullenemiyordu. Ben'e göre ise, her ikisi de zırvaydı. Titizlik umurunda değildi, ahlak umurunda değildi, umurunda olan *kazanmaktı*. Ve kazanmanın yolu düşmanın en kötü kâbusunda bile göremeyeceği, en sert, en aşağılık en ölümcül orospu çocuğu olmaktı. Tanrım, savaşı kaybetmenize sebep olacaklarsa, kuralların anlamı ne ki? Masa başı uzmanlarının kavrayamadığı, kabilenize saldırıldığında, kazanmak için gerekeni yapacağınızdı. Gereken her şeyi yapmalıydınız. Daha sonra bir savaş mahkemesi olabilirdi, pekâlâ, ama önce zafer kazanılmalıydı.

Olay şuydu ki, çoğu Amerikalı güvende olmaktan başka bir şey istemiyordu. Belki bu hep böyle olagelmemişti, Ben işlerin bir zamanlar daha farklı olduğundan şüpheleniyordu, fakat bu günlerde Amerika bir koyunlar ülkesi haline gelmişti. Bu, onun için oldukça kasvetli bir yaşam tarzıydı; kaçmak için orduya katıldığı her şeyi temsil eden bir yaşam tarzı. Fakat Amerikan kültürü bu günlerde böyleydi ve birileri koyunları kurtlardan uzak tutmak zorundaydı. Bir noktada anlıyordu ki, deli saçması kısıtlamalar ve sonradan fikir yürütme adeti ülke ile gelen alışkanlıklardı. Yine de, el Kai-de'den çok CNN'den korkan bir konuma itilmiş olmak yaralayıcıydı.

Bir BMW 750L, Four Seasons Otelinin önüne yanaştı ve şemsiyeli bir kapı görevlisi kapıyı açmak için ileri atıldı. Ben bir an gerildi, fakat hayır; çıkan Asyalı bir çiftti, İranlılar değil. İskemlesine yaslandı ve beklemeye döndü.

Kimse ona bu operasyonun arkasındaki istihbaratın nereden geldiğini söylememiştir tabii ki. Fakat İranlılarla ilgili istihbaratın kalitesine ve Rus’la ilgili istihbaratın yetersizliğine bakarak Ben, İranlı bir köstebeğin varlığından şüpheleniyordu; belki ülkenin nükleer programından biri, belki de, daha da büyük bir olasılıkla, güvenlik teşkilatından biri. Nükleer programdan bir kaynak, bilim adamlarının isimlerini, güzergâhlarını bilebilirdi. Hatta SAVAK korumalarını bile bilebilirdi. Fakat yalnızca güvenlik teşkilatından biri insanların seyahat ederken kullanacağı sahte isimlere, belgelere ve pasaport fotoğraflarına erişebilirdi. Ayrıca, onları mahkum edeceği muhtemel kaderi bileceği için, nükleer programdan birinin bilim adamlarından vazgeçmesi çok daha zor olurdu. Nihayetinde, bu insanlar onun bizzat tanıdığı iş arkadaşları olabilirdi. Ülkenize ihanet etmek arkadaşınıza ihanet etmekten daha kolaydı.

İlginç bir durumdu. Bir ara Uncle Sam, Jafari ve Kaze-mi gibi insanları, Mısır ve Suudi Arabistan gibi titizlikle yargılanacakları dost ülkelere verme eğilimindeydi. Fakat sonra CIA, Abu Omar’ın Milan’dan kaçırılma işini eline yüzüne bulaştırdı ve geriye o kadar kötü kanıtlar bıraktı ki, bir İtalyan yargıcı bu işin arkasındaki on üç CIA görevlisi hakkında tutuklama kararı çıkarttı. Ve sonrasında “uçak gözcüleri” tüm gizli kaçırılma ağını gözler önüne sermeye başladı. Pentagon, daha tedbirli ve daha doğrudan hareket etmenin daha iyi olduğuna kanaat getirdi. Zaten DCI* ulusal istihbarat şefi-

* Merkezi İstihbarat Başkanı (Director of Central Intelligence).

nin emri altına girdikten sonra ve teşkilat Irak'taki hayali kitle imha silahlarıyla bir kez daha rezil olduktan sonra, CIA'i artık kimse ciddiye almıyordu. Eğer işe yarar istihbaratı, ya da işleri yöneten istihbaratı istiyorsanız, artık Pentagon tek adamınızdı.

Ben tüm bunları biliyordu, fakat pek de umurumda değildi. Ulusal ya da kurumsal politikayla hiçbir alaka kurmak istemiyordu. Tabii politikacılar Ben gibi adamların var olduğundan bile haberdar değillerdi. Şüphelendikleri takdirde ise, araştırmaktan başka her şeyi yaparlardı. “Sorma, söyleme” prensibinin mucidi askeriye değildi; askeriye bunu kongreden öğrenmişti.

Yani kısacası, işler iyiydi. Çok iş vardı ve Ben bu işte iyiydi. Her şeyin merkezinde basit bir anlayış vardı. Eğer işin içine ederse, yalanlanır, reddedilir ve ölüme terk edilirdi. Ve başarılı sonuçlar almaya devam ederse, daima yalnız kalacaktı. Kabullenip hayat boyu göz yumabileceği bir anlaşmaydı, kurallarını ve sonuçlarını önceden kestirebildiğiniz türden bir anlaşma. Ailesinin Katie'den sonra önüne attığı türden bir anlaşma değildi. Şuan zaten hiçbirinin bir önemi yoktu. Nasıl olsa Alex hariç hepsi ölmüştü. Hatta belki Alex'te sonunda ölmüş olabilirdi.

Bir BMW daha otel kapısına yanaştı. Ben perdelerin arkasından daha net görebilmek için öne doğru eğildi ve bingo; bunlar İranlılardı ve ilk defa otele hava kararmadan dönmüşlerdi. İşte buydu, buna emindi. Beklediği şans gelmişti. Sıcak bir adrenalin patlaması hissetti—boynunda ve mide-sinde hissettiği tanıdık, güzel bir his—ve kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Bir SAVAK görevlisi önde, diğeri arkada, İranlılar otele yöneldi. Büyük ihtimalle bir, en fazla iki saat sonra dışarı çıkacaklardı.

Ayağa kalktı ve boynunu kütürdetti, gerindi ve birkaç hafif jimnastik hareketi yapmaya başladı. Uzun zamandır, kısa tuvalet araları haricinde, aralıksız bekliyordu. Beklerken her şey iyiydi. Fakat bekleme süresi sona ermişti.

4

BEKLEME ODASI KAPILARI

Alex'in cep telefonu titredi. Ekрана baktı—Alisa—ve telefonu açtı.

“Onu buldun mu?” diye sordu.

“Hayır, apartmanın önündeyim fakat her yerde polis arabaları var. Etrafta dikilen bir sürü insan var. Birinin öldürüldüğünü söylüyorlar.”

Alex kulaklarının arkasında garip bir uyuşma hissetti. Flüoresan sesine benzer, belirsiz bir uğultu duyuyordu. “Ah, lanet. Yoksa—”

“Bilmiyorum. Memurlardan biriyle konuşmayı denedim fakat buranın bir olay yeri olduğundan başka bir şey söylemiyor ki bunu kendimde anlayabiliyorum çünkü binanın çevresi turuncu bantlarla çevrili. Kimseyi içeri sokmuyorlar ve durduğum yerden hiçbir şey göremiyorum.”

“Birinin öldürüldüğünü kim söylüyor?”

“Etrafta dikilen insanlar. Yanlış biliyor da olabilirler

tabii. Belki yalnızca dedikodudur.”

Uyuşukluk yayılıyordu. Nefesi fazla ses çıkarır gibiydi. Oraya kendi gitmek istedi fakat bunun mantıksız olduğunu biliyordu. Alisa’nın göremediği bir şeyi görüp, duymadığı bir şeyi duyması pek muhtemel değildi. Peki ya her şey büyük bir tesadüf ise? Ya Hilzoy şimdi arar ya da çıkagelirse –*Üzgünüm, lastiğim patladı. Ve inanabiliyor musun, tam da telefonumun sinyal vermediği bir noktada! Lanet şansa bak-* ve ya Alex o sırada ofisinde olmazsa? Zararsız, hatasız bir durumu bir felakete çevirmiş olacaktı ve hepsi kendi yanlış kararı yüzünden olacaktı.

Hayır, bunun olmasına izin veremezdi.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Nefesine yoğunlaşmak onu biraz rahatlatmıştı.

“Orada kal,” dedi, “Bak bakalım başka bir şey öğrenebiliyor musun ve eğer öğrenirsen hemen beni ara.”

Telefonu kapattı ve saatini kontrol etti. Yirmi dakika. Trafikle ve trafik polisleriyle şansı yaver giderse Alex, M3’-üyle Kleiner’in Sand Hill tepesindeki ofisine altı dakikada varabilirdi. Dolayısıyla fişi çekmeden önce on dört dakikası vardı. Toplantıyı son dakikada iptal ederek yine de aptal gibi gözükecekti, fakat hiç gitmemekten iyiydi. İlk görüşmeyi bittirdikten sonra ikinci bir görüşme ayarlama şansı hiç yok muydu? Büyük olasılıkla yoktu, en azından Osborne’un ya da başka bir ortağın bağlantılarını kullanmazsa... Ve Osborne neler olduğunu bilecekti, Alex’in ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilecekti. İyiliğin bedelini de ona göre biçecekti.

Lanet. Lanet. Lanet

Ofisi birden bunaltıcı geldi. Hareket etmesi, düşünmesi

gerekiyordu. Adımlarının boyunu genişletebileceği koridora çıktı. Köşeyi döndü ve—

Sarah oradaydı, ona doğru yürümekteydi. *Kahretsin.*

Onunla o anda konuşmak, açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordu. Onu görüşmeye davet etmemişti. Zaman zaman fazla açık sözlü olabiliyordu. Kişisel anlamda girişkenliğini takdir etse de, Sarah'nın bir oda dolusu VC'nin yanında doğru şekilde davranacağından emin değildi. Gösterinin merkezinde Hilzoy vardı ve Alex araya başkasının girmesini istemiyordu.

Her halükarda, Sarah yeni bir çalışanın davranması gerektiği gibi davranıp süklüm püklüm otursaydı bile dikkat dağıtıcı bir unsur olabilirdi. Herkes parlak saçlarına, esmer tenine ve dolgun dudaklarına bakıp Alex'in onu neden toplantıya getirdiğini düşünürdü. Bir ilişkileri mi vardı? Alex'in bir beklentisi mi vardı?

Pekâlâ, evet, tabii ki bir beklentisi vardı. Ve sebebi yalnızca Sarah'nın güzelliği değildi. Alex'i çılgına çeviren Sarah'nın gösteriştan uzak haliydi. Nadiren makyaj yapar, saçını arkadan toplar ve diz altına kadar inen etekler tercih ederdi. Fakat Alex onu haftada birkaç defa firmanın spor salonunda görüyordu. Genellikle yoga kıyafetine benzer bir şey giyerdi; vücudu o kadar baştan çıkarıcı, zarif ve kıvrımlıydı ki, Alex vücudunun düşüncelerine ihanet etmesini engellemek için zaman zaman kafasını çevirmek zorunda kalırdı. Bazı geceler, Alex ailesinden miras kalan evinde kendini eliyle kavrar ve Sarah ile olduğunu hayal ederdi; Sarah'nın yapmasını istediği şeyleri, onları yapış şeklini. Sarah ile olan iletişimini garipleştiren, Alex'i yapmacık bir ilgisizliğe

iten ve hatta olup bitmeni anlamasın diye onu hor görmesine sebep olan, Sarah'nın güzelliğinden çok bu fanteziler ve ertesi güne bıraktıkları içsel hatıralarıydı.

Ancak Sarah biraz bile ilgileniyor gibi gözüküyordu. Öyle olsaydı bile, yakında kısmetse ortaklık kazanacak kıdemli bir avukatın kendinden on yaş küçük, yeni bir elemanla ilişki yaşamasına insanlar ne derdi? O zaman ne yapardı? Bir iş ortağı, astı bir avukatla ilişki yaşayamazdı, en azından gözler önünde. Sullivan-Greenwald'da tabii ki gizli aşıklar vardı, hem de dedikodu değirmenini yedi yirmi dört döndürmeye yetecek kadar. Ancak o insanlar zaten ortalık kazanmışlardı ve iğrenç insanlar olarak görülmek onlar için sorun değildi. Belki Alex tepeye çıktığında çekici çalışanlara asılabilirdi, hatta belki yaz dönemindekilere bile, fakat Tanrı aşkına, şimdi değil. Bu tür karışıklıklara ihtiyacı yoktu. Dikkatini korumalıydı.

“Alex,” dedi Sarah, sesinde ufak bir şaşkınlık vardı. “Hilzoy nerede? Çoktan gitmiş olacağınızı—”

“Burada değıl. Geleceğini... Geleceğini zannetmiyorum.”

“Peki ya toplantı?”

Son derece endişeli görünüyordu, Alex onu toplantıya çağırmadığı için hiç mi hiç alınmamıştı. İçini bir minnet ve suçluluk duygusu kapladı. Bir şey söylemek istedi, gerçek bir şey, fakat...

“Alex?” dedi.

Sarah'ya baktı, yüzünün kızarıp kızarmadığını merak ediyordu. Sıvışmayı düşündü ama sonra bunun garip olacağını anladı. Belki de Hilzoy konusunda olanları ona anlatma-

lıydı.

“Şu on iki dakikayı geçirmeme yardım eder misin?” dedi.

Alex’i ofisine döndüler, Alex kapıyı kapattı. Olanları anlattı, Alisa’nın Hilzoy’un apartmanı önünde olduğunu.

“Aman Tanrım,” dedi. “Yani sence—”

“Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Fakat içimde kötü bir his var.”

Ağzından çıkanlar Alex’i şaşırttı. Ofisten birine, özellikle de Sarah’ya, asla hislerinden bahsetmezdi, ya da az biraz özele giren herhangi bir şeyden. Pekâlâ, şuan baskı altındaydı. Şu Hilzoy işi—*Ah hayır. Hayır, Tanrım lütfen*—yalnızca bazı kötü anıları çağrıştırıyor-du hepsi bu.

Biraz daha konuştular. Sarah’nın sahip olduğu bir şey, gözlerindeki o anlayış, Alex’in daha iyi hissetmesini sağladı. Biri size böyle bakabildiğinde, size sizi tamamen anlayabildiğini hissettirdiğinde her şey çok... rahatlatıcıydı. Alex, bekleme odalarında sallanan kapılara saatlerce bakmanın, aynı anda hem bir haber alabilmek için ölüp bitmenin hem de olasılıkları düşünüp dehşete düşmenin nasıl bir şey olduğunu Sarah’nın bilebileceğini seziyordu.

Boğazını temizledi ve bir an saatine baktı. Toplantıya beş dakika vardı. Hilzoy şu an gelseydi bile, artık çok geçti.

Fakat Hilzoy gelmeyecekti. Ne bugün, ne başka bir zaman. Alex bunu hissediyordu, midesinin dibinde acı ve berbat bir his vardı. Bu hissi biliyordu. Nefret ediyordu.

“VC’leri arasam iyi olacak,” dedi.

5 HAY AKSİ

Ben, Sultanahmet Camisinin şık revaklardan birinin altında yağmurdan korunuyordu. Etrafı geveze turistlerle çevriliydi, sinsice camii kapısını gözlüyordu. İranlılar gireli on dakika olmuştu. Aynen Ben'in umduğu gibi, otelden buraya yürüyerek gelmişlerdi. Daha önce yaptığı keşif gezisinden biliyordu ki, caminin yalnızca bir çıkışı vardı, bu yüzden İranlıları takip etmek için içeri girmede.

Etrafındaki insanlar on farklı dilde yazılmış el kitaplarına bakıyor, göğe yükselen minarelerin, devasa kubbelerin ve abdest musluklarının fotoğraflarını çekiyorlardı. Ben'in şapkası önüne çekili, ceketinin fermuarı boynuna kadar kapalıydı. Burası işi yapmak için ideal nokta değildi, fazla açıktı, çok fazla potansiyel görgü tanığı vardı ve kaldığı yere çok yakındı, fakat eğer bir fırsat çıkarsa, bunu değerlendirirdi. Ve daha sonra aptal bir turist fotoğrafıyla afişe edilmek istemiyordu.

Otelden camiye doğru yürüdükleri sırada, bilim adam-

ları hiçbir güvenlik endişesi taşımıyor gibiydiler. Fakat SAVAK elemanları oldukça dikkatliydi. Biri bilim adamlarının önünde, diğeri arkasında, konumları arasındaki mesafenin on metrenin altına düşmesine izin vermiyorlardı. Birini yakın mesafeden indirmek, diğerrinin uzakta kalması anlamına geliyordu ve bu da bilim adamlarına kaçacak fırsatı verebilirdi. Bilim adamlarının peşine düşmek ise SAVAK'lılara kendilerini toplayıp iki farklı yönden saldıracak fırsatı vermek demekti. İdeal plan dördünü de çabuk indirip tertemiz uzaklaşmaktı ve SAVAK'lılar doğal olarak bunu zorlaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Taktiksel konumlanmalarına ek olarak, SAVAK elemanları tabii ki etrafı gözlüyorlardı fakat bu noktada bir dezavantaja sahiptiler. Ben muhtemel hedeflerini—Sultanahmet'in ana turistik yerleri ile saray—ve rotalarını bildiğine oldukça emindi. Bu yüzden ara ara görsel teması kaybetmesi bir sorun yaratmazdı. Ayrıca, bölgede birçok turist vardı ve bunların çoğu bir noktadan diğerrine İranlılarla aynı zamanda hareket ediyorlardı. Bu koşullar altında aynı insanın birkaç defa görülmesi pek de şüphe çekmezdi. İşin en zor yanı ise, yüzlerce insanın aşağı yukarı yarısı siyah şemsiye taşıyordu; çoğu yağmurlu ve soğuk havadan korunmak için aynen Ben gibi kafasını eğerek yürüyordu ve bu da insan seçmeyi çok daha zorlaştırıyordu.

Fakat Ben'in de önemli bir dezavantajı vardı: Gizlenmek için kullandığı insanlar çoğunlukla çiftler ya da gruplar halinde dolaşırken, o yalnızdı. Bu yüzden zaman zaman el kitabını çalışılmış bir heyecanla karıştırmayı, taretli köşe kubbeleri, caminin altı minaresi ve özel sultan girişi hakkın-

da birkaç not çiziktirmeyi, üç-beş fotoğraf çekmeyi ve hiç olmadı etrafındaki turistlerle mümkün olduğu kadar iyi kaynaşmayı ihmal etmiyordu.

İranlılar çıkageldiğinde bir SAVAK ajanı ve bir bilim adamı merdivenlerden inip sola doğru giderken, diğer ikisi revakın altında durmaya devam etti. Ben neden ayrıldıklarını hemen anladı: bilim adamlarından birinin tuvalete gitmesi gerekmişti. Kullanacağı tuvaleti de biliyordu ve burası ideal yer olabilirdi: cami avlusunun dibinde, bir dizi merdiven ile inilen ufak ve تنها bir yer. Fakat eğer bir şeyler ters giderse, bu işten görevin yalnızca yarısını, belki daha da azını, halletmiş bir şekilde dönebilirdi. Hayır, iyisi mi hepsini birlikte yakalayabileceği doğru anı beklemeliydi.

Bilim adamı ile SAVAK ajanı birkaç dakika sonra döndü ve Ben onları AyaSofya'ya doğru takip etti, onlar içerideyken yine çıkışın yakınında bekledi. Bir sonraki durakları Topkapı Sarayıydı ve bu sefer, SAVAK'lılardan biri dışarıda kaldı. Bu, Ben'in zaten şüphelenmekte olduğu bir şeyi doğruladı: SAVAK ajanları silahlıydılar. Topkapı Sarayı, mücevher kaplı Osmanlı kılıçlarından, taçlardan ve tahtlardan oluşan paha biçilmez bir koleksiyona ev sahipliği yapıyordu ve içeriye soygun malzemelerinin sokulmasını engellemek için kapıda bir metal dedektörü vardı. Ben, her iki adamın silahlarının da dışarıdakinde bırakıldığını düşünüyordu. Az kaldı Glock'u bir yere saklayıp içeriye girecekti. Fakat üçünü birden çıplak elle halletmek zor olabilirdi. Kameraların, tek çıkış kapısının ve yarı otomatik silahlara sahip güvenlik güçlerinin ise lafını etmeye bile gerek yok. Hayır, daha iyi bir fırsat çıkabilirdi. Tüccarlarla pazarlık ederek, birkaç fotoğraf

çekerek ve SAVAK ajanının hâlâ orada olduğundan emin olmak için arada bir girişi gözleyerek dev saray kapısının dışında bekledi. Bir karşı gözetim biriminin varlığına karşı gelip giden insanları izliyordu. İstihbaratta böyle bir şeyden bahsedilmiyordu fakat gelen bilgi asla mükemmel olmazdı ve her zaman dikkatli olmalıydınız. Ters bir duruma işaret eden herhangi bir şey görmedi.

İranlılar Topkapıdan sonra batıya, çökmeye başlayan akşam karanlığına doğru yöneldiler. Ben nereye gittiklerini bildiğini düşünüyordu: ya Kapalı Çarşı ya da Mısır Çarşısı. Eğer haklıysa, fırsat yaklaşıyordu.

Karanlık ve aydınlıklar arasından geçerek arnavutkal-dırımli dar sokaklardan yürüdüler. Ayak sesleri her iki taraf-taki taş duvarlarda yankılanıp, satıcıların ve yoldan geçenle-rin konuşmalarına ve kahkahalarına karışıyordu. Gökyüzü-nün rengi, duygusuz ve cansız bir griydi. Yağmur durmuştu fakat hava hâlâ nemli ve soğuktu. Sarkık güneşliklerin ve paslı duvarların altında dip dipe dizilmiş hediyelik eşyacı-ların, halıcıların ve yemek dükkânlarının dökük cephelerin-de nemli parıltılar ışıldıyordu. Ben hayli geriden geliyordu. Onlar durunca duruyor, onlar hareket edince hareket ediyor-du. Sakinliğini ve sabrını koruyor, bir şans doğacağını bili-yordu.

Etraflarındaki sesler müezzinin ibadete çağıran ezanıyla birden bastırıldı. Ben'in Arapçası, Farsçası kadar iyi değildi, fakat kelimeleri anlayabiliyordu:

Tanrı uludur

Şüphesiz bilirim ve bildiririm: Tanrı'dan başka yoktur

tapacak.

Şüphesiz bilirim ve bildiririm: Tanrı'nın elçisidir Muhammed.

Haydi namaza.

Haydi felaha.

Tanrı uludur.

Tanrıdan başka yoktur tapacak.

İranlılar, cami olduğu yalnızca girişi yanındaki minarenden anlaşılan küçük, vasat bir binanın yanında durdular. Bilim adamları, SAVAK üyelerinden biriyle birlikte ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiler. Diğer SAVAK ajanı dışarıda bekledi. Ben gülümsedi. Belki dualarını Tanrıya adamaya hazırdılar fakat güvenliklerini değil. Ben, geride durdu ve bekledi.

On beş dakika sonra çıktılar ve kuzeybatıya doğru devam ettiler. *Hadi ama*, diye düşündü Ben. *Mısır Çarşısı. Evet, oraya gitmek istiyorsunuz.*

Çarşının güneybatı girişine bağlanan Marpuççular Caddesi boyunca yürüdüler, sonra Tahtakale'ye girdiler ve kuzeybatıya doğru devam ettiler. Zaman zaman çeşitli mağazalardaki malları incelemek için duraksadılar, fakat içeriye girmediler. SAVAK ajanları taktiksel konumlarını korudular. *Hadi*, diye düşündü Ben. *Hadi*. Soğuğa rağmen terlediğini hissedebiliyordu.

Onları Uzunçarşı Caddesi boyunca takip etti, nefesi hızlanmaya başlamıştı. Artık hava tamamen kararmıştı. Bir ara direkt olarak Galata Köprüsüne gideceklerinden korkmuştu, fakat şuan durum iyi gözüküyordu; Mısır Çarşısına gidiyor-

lardı. Sırt çantasının iplerini sıktı ve sol kolunu koltukaltındaki Glock'un tatminkâr hacmine doğru bastırdı.

İranlılar sağa dönüp Hasırcılar Caddesine, Mısır Çarşısının ana sokağına girene kadar onları takip etti. Pekâlâ. Beklediği fırsat buydu. Döndü ve İranlıların bulunduğu yolun paralelinde kalan Tahtakale Caddesine doğru atıldı. Arabalar ve kamyonetler arasından sıyrılıyor, yaya sürülerinden kaçınmak için kaldırımdan uzak duruyordu. Sırt çantası güvendeydi, Glock'un ağırlığı iyi hissettiriyordu.

Yeni Cami Caddesine doğru sola döndü ve sonra Çiçek Pazarı Sokağına doğru bir sol daha yaptı, şuan İranlarla kafa kafaya çarpışacağı yoldaydı. Kalabalık yoğun, yavaşlamak zorunda kaldı. Dev baharat tepecikleri dolu tezgâhları geçti. Tepeciklerin sarıları, kırmızıları, turuncuları ve yeşilleri, parlak lambaların altında akıl almaz şekilde ışıltıyordu. Masalar şekerlemelerle, meyvelerle ve ballı hamur işleriyle doluydu. Hava, birbirine karışan kahve, baharat ve tütün kokuları yüzünden basıktı. Tüm bu gürültü patırtı içerisinde seyyar satıcılar, hareketli müşteri kümeleri arasında manevra yaparken uyarı naraları atıyorlardı. Tahmis Caddesiyle Hasırcılar Caddesinin köşesinde, ona doğru geldiklerini gördü, yaklaşık on beş metre ilerideydiler. O anda kalbi küt küt atıyordu. Çevreyi kontrol etti, ters bir durum sezmemişti.

Sola doğru yürüyüp, şehrin en eski kahve dükkânlarından biri olan Kuru Kahveci Mehmet Efendi'nin pencerelelerinden biri önünde durdu. Ben alan keşfi sırasında buraya en az beş defa gelmişti ve her seferinde de köşe pencerelerinde kahve almak için bekleyen en az on insan görmüştü. Burası

İranlılar için muhtemel bir duraktı. Fakat durmasalar bile, buradan kesin geçeceklerdi. Ben, onları dükkânın pencerelelerinden görebilecekti.

Geri çekildi ve kahve dükkânın bitişiğindeki tezgâhtaki kap kacağı inceler gibi yaptı. Şapkasını önüne çekti ve ceke-tinin fermuarını açtı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Bir dakika sonra, SAVAK'lılardan ilki köşe penceresinden gözüktü. Sağa döndü ve durdu; Ben'le arasında en fazla üç metre mesafe vardı. O sırada bilim adamları köşe penceresinin önünde, bir düzine insanla beraber Kurukahveci'nin ünlü çekirdeklerinden almak için sıraya girmişlerdi. İkinci SAVAK'lıyı görememişti fakat yakınlarda olduğu hemen hemen kesindi.

Ben bir an gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, sonra dışarı verdi. Bir kez daha ve tekrar.

Ceplerinden birinden bir el kitabı çıkardı ve yavaşça SAVAK ajanının yanından geçti. Yapmak üzere olduğu şeyi düşünmedi. Kitaba yoğunlaştı.

Kahvecinin köşesinde durup, soluna baktı. Orada, aynen tahmin ettiği şekilde, ikinci SAVAK ajanını gördü; bilim adamlarının altı metre gerisindeydi.

Önce dümdüz karşıya, sonra sağına baktı, o an yalnızca yönünü belirlemeye çalışan şaşkın bir turistti. Bir sorun yoktu.

El kitabını tekrar cebine koydu ve tekrar birinci SAVAK ajanına doğru yöneldi. Ona bakmadan yanından geçip gitti. Göz ucuyla SAVAK ajanının onu izlemekte olduğunu gördü. Bunun bir önemi yoktu. İş isten geçmişti.

SAVAK'lının solundan geçti. O sırada sağ elini açık ce-

bine sokuverdi. SAVAK ajanından üç adım uzaklaştığında, Glock artık dışarıdaydı. Kendi eksenini etrafında saat yönünün tersine doğru döndü, sağ ayağıyla öne bir adım attı ve iki metre uzaktan Glock'unu doğrulttu.

SAVAK ajanının gözlerini büyötmeye anca vakti olmuştu. Ben tetiğe bastı. Sessiz bir *tssst* sesi duyuldu ve SAVAK'ının alnında temiz, siyah bir leke belirdi. Kafası titredi ve bir spazm vücudundan geçip gitti. Daha sonra dizleri büküldü ve yere yığıldı. Ben çoktan yanından geçip gitmişti. Diğer köşeye doğru kıvrıldı.

O sırada bilim adamları pencerenin hemen önündeydiler. İkinci SAVAK ajanı Ben'i Glock'u elinde, bilim adamlarının yanından geçerken gördü. Diğer köşeden bir çığlık duyuldu.

İkinci adam anında harekete geçti; elini ceketinin içine soktu. Fakat tek sahip olduğu bir andı ve bu yeterli değildi. Ben kafasına nişan alamayacak kadar uzaktaydı. Glock'u iki eliyle kavradı ve görüşünü SAVAK ajanının göğsüne hizalayıp tetiği çekti. *Tssst*. SAVAK'lı titredi. Ben ona doğru yürümeye devam etti. Bir el daha ateş etti, bu seferki adamın göğsüne tam ortadan isabet etti. SAVAK'lı sendeledi. Ben nişan aldı ve üçüncü merini adamın sol gözüne isabet etti.

Yeni çığlıklar duyuldu. İnsanlar etrafa saçıldı. Bilim adamları kahvecinin penceresi önüne arkalarına döndüler; bakışları şaşkın, ne olup bittiğini anlamıyorlardı ve sorunun kaynağını anlamaya çalışıyorlardı. İlki, Ben'in üç metre uzaklıktan ona doğru gelmekte olduğunu bile göremedi. Ben onu kafasından vurdu. İkincisi ise ellerini kaldıracak vakti ancak bulabildi; bu ya bir kendini koruma hareketiydi ya da

bir yalvarış ibaresi. Ben, adamın iki gözünün tam ortasına bir mermi yerleştirdi; adamın vücudu yere düşmeden yanından geçip gitmişti bile.

Yürürken sağına-soluna baktı. İnsanlar bağışıyor ve kaçışıyordu. Hiçbir kahraman görmemişti. Kimse ona bakmıyordu bile. Yalnızca buradan bir an önce kaçmak istiyorlardı. Glack'ı vücuduna yakın tutuyordu. Başı öne eğik, gözleri karşıya bakıyordu.

Birden farklı bir şey, kalabalığın telaşlı ritmine uymayan bir şey hissetti. Karşıya baktı ve Slav tipli tıknaz bir adamın onu izlediğini gördü. Göz göze geldiler. Slav'ın bir profesyonel olduğu su götürmezdi. Bunu gözlerinde, duruşunda ve tavrında görmek kolaydı.

Bir an öylece donup kaldılar, her ikisi de birbirinin maksadını anlamaya çalışıyordu. O anda Slav kırılıverdi. Sola doğru hamle yaptı, bir yandan da elini ceket cebine götürdü. Ben düşünmeksizin Glock'ı iki eliyle tutarak doğrulttu. Üç el ateş etti, her *tssst* sesinde adama biraz daha yaklaştı. Slav yere yığıldı. Silahını çıkarmayı başarmıştı, çok geç. Ben iki metreden az bir mesafeden kafasını delmişti.

İlerlemeye devam etti bir ara sokağa doğru dönüş yaptı. Kafası karmakarışık, sağa sola dönüyor, etrafta bir problem olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Tanrım, o adamı hiç fark etmemişti. Her şey olup biterken lanet herif orada bir hayalet gibi dikiliyordu. Eğer kalabalık onu kıyıya vurmuş bir odun parçası gibi ortada bırakmasaydı, Ben adamı hiç fark etmeyebilirdi. Ve tanrım, eğer adam silahını bir saniye önce çekecek metaneti gösterseydi...

Glock'ı yeni bir derginin altına gizledi ve yürümeye

devam etti. Alan keşifleri sağ olsun, bu sokakları iyi biliyordu ve Mısır Çarşısından yeterince uzaklaşana kadar karanlık olanlarından yürümeyi tercih etti. Yürüyüşü sırasında takma sakalını çıkarıp dolup taşmış bir çöp kutusuna attı. Siyah şapkadan kurtulup yerine kırmızı olanını taktı. Ceketini çift taraflıydı. Çıkarıp tersini çevirdi ve bir anda mavi yerine sarı giyiyordu. Silahtan daha sonra, güvende olduğundan emin olduğunda da kurtulabilirdi.

Galata Köprüsüne doğru yürümeye başladı, tekrar her şeyden habersiz kalabalığın içindeydi. Karşıya yürüyüp bir taksiye atlayacak, Haydarpaşa İstasyonuna gidecek ve oradan da ülkeyi güvenle terk edebileceği Ankara'ya—geldiği noktaya—dönecekti.

Uzaktaki siren seslerini duydu. Ben'den uzaklaşıyorlardı. Rahat bir nefes aldı. Her şey yolundaydı. Kimse onu takip etmiyordu ve kimse olanlarla onun arasında bir bağlantı kuramazdı. İstanbul on milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirdi. Ben, samanlıkta bir iğne, okyanusta bir su damlasıydı. Yürümeye devam etti, tekrar yalnızca bir turist oluvermişti.

Fakat kahretsin, o adam da kimdi? Piç kurusu onu neredeyse indirecekti, muhakkak.

Pekâlâ, indirememişti. Bazen ayıyı siz yersiniz, bazı ayı sizi yer.

Ayı.

Durdu. Lanet olsun, o adam Rus muydu?

Kesinlikle Rus gibi gözüküyordu. Pekâlâ, Vasilyev değildi, bundan emindi. Adam bir şüphesiz bir profesyoneldi, bir bilim adamı ya da bir sivil değildi. Fakat belki de Vasil-

yev'e yakın biriydi. Tabii, başka kim İranlıların etrafında dolanabilirdi? Başka neden silahına davranmakta bu kadar gecikmiş olabilirdi? Çünkü hedefin kendisi olmadığını düşünüyor olabilirdi. Fakat belki de dokunulmaz olduğunu düşünüyordu, ta ki Ben'in gözlerini görene dek. Nihayetinde, kimse bir Rus hedefi indirecek değildi. Bunun için deli olmanız gerekirdi.

Orospu çocuğu. Belki *o* Rus'u öldürmemişti ama, *bir* Rus'u öldürdüğünü hissediyordu.

Hay aksi, diye düşündü ve o adrenalin sonrası sersemlik halinde, bunun son derece gülünç olduğunu düşündü. Elinin arkasını ağzına bastırdı ve sessiz kahkahalar eşliğinde sarsıldı.

Rütbelilerin pek sinirlenmemesini diledi.

6 ACIMASIZ

Toplantıyı iptal ettikten sonra Alex, biraz sakinleşti. Bir uçağa yetişmek için koşturmak gibiydi, stresli kısım koşuşturma ve uçağı yakalamayı ümit etme kısmıydı. Fakat uçağın kaçtığını bildiğinizde rahatlayabilir, bunu kabullenebilir ve alternatifleri düşünebilirdiniz.

Fakat Hilzoy'un alternatifi yoktu. Hilzoy, hayatta bir kez bulunacak bir fırsattı.

Birkaç konu üzerinde daha çalışıyordu fakat Hilzoy'u asla aklından çıkaramıyordu. Eğer Hilzoy... göçtüyse patent başvurusuna ne olacağını öğrenmek istiyordu. Muhtemelen Hilzoy'un mal varlığının bir parçası sayılır, yakınlarına ve mirasçılara verilir. Fakat bu insanlar kim olabilir? Alex, Hilzoy'un ailevi hayatı hakkında boşanmış olduğu ve çocuğı olmadığından başka hiçbir şey bilmiyordu. Hilzoy olmadan, yalnızca patent ile bu işi kurtarmanın bir yolu olabilir miydi?

Cep telefonu çaldı. Ekrana baktı. Gizli bir numaraydı, fakat zaten Alex haber almak için sabırsızlanıyordu.

“Alex Traven.”

“Mr. Traven, ben San Jose Polis Departmanından Dedektif Gamez. Müsait misiniz?”

Alex’in şakakları atıyordu. “Ah, evet, uygunum. Konu... konu Richard Hilzoy mu?”

Telefonun diğer ucunda bir duraksama oldu, ve Alex, *belki de bunu söylemeliydim* diye düşündü.

“Bir suç işlendi,” dedi Gamez, “ve eğer buraya gelip birkaç sorumuzu yanıtlayabilirsiniz çok iyi olur.”

Alex “Tabii,” dedi. “Ne zaman?”

“Şuan gelebilirsiniz çok iyi olur.”

Alex bir kez daha “Tabii,” dedi. “Yalnızca adresi söyleyin.”

“201 West Mission Sokağı. Ön kapıdan girin ve Dedektif Gamez’i sorun.”

“Aşağı yukarı yarım saat içerisinde oradayım. Yalnızca bir soru—”

Gamez, “Geldiğinizde konuşsak daha iyi olur,” dedi. “Yarım saat, değil mi?”

“Evet,” dedi Alex ve telefon kapandı.

Masadaki birkaç şeyi toplamaya başladı ve sonra saçmaladığını fark etti. Öğreneceklerinden korkuyor ve oyalanmaya yer arıyordu hepsi bu. Ya da masayı toparlayarak evrene bir düzen empoze etmeye çalışıyordu. Lütfen.

Dışarı çıktı. Alisa’ya, “Az önce polisten bir telefon aldım,” dedi ve yanından geçip gitti. “Polis merkezine gitmem gerekiyor.”

Alice arkasından, “Hilzoy’la mı ilgili?” diye sordu.

“Göreceğiz.”

Adresi M3'ün navigasyon sistemine girdi ve Page Mill yolundan 280'e doğru devam etti. Foothill yolunu geçerken burada yaklaşık bir sene önce ölen bisikletçiyle ilgili haberi okuduğunu hatırladı. Görünmez bir kaza, kırık bir boyun. Bu anı, Hilzoy'a gerçekten bir şey olmuş olması ihtimalini arttırdı. Hayatın böyle olduğunu biliyordu, bunu bizzat tecrübe etmişti. Tam her şey yolunda giderken, her şey daha iyi olamayacak gibiyken, kader devreye girip aslında ne kadar kırılğan olduğunu hatırlatmaktan hoşlanırdı.

Gamez'in neden onu aradığını merak etti. Kesin Hilzoy'la ilgiliydi. Fakat polis onu aramayı nasıl akıl etmişti? Ve telefon numarasını nereden bulmuşlardı?

Sonra anlayıverdi. Hilzoy'un cep telefonu. Alex ve VC'lerle olan toplantı telefonunun takvimine kayıtlı olabiliyordu. Ve Alex onu o sabah aramıştı, kaç defa, yirmi mi? Tüm aramalar ve Alex'in numarası kayıtlarda olabiliyordu.

Toplantının ve bütün o aramaların polise nasıl gözüktüğünü tasavvur etmeye çalıştı. Şüpheliler arasında olup olmadığını merak etti. Tanrım.

San Jose Polis Merkezi tam bir kaleydi; dimdik beton duvarlar ve siyah, aynalı camlar. Ön taraftaki iki bank altlarındaki betona sabitlenmişti ve mekânın ürkütücü atmosferine hiçte canlılık katmıyorlardı. Hatta ağaçlar ve bitkiler bile süslemeden çok kamuflaj etkisi yaratıyordu.

Alex derin bir nefes aldı, beton merdivenleri çıktı ve lobiye girdi. Aynı hava burada da mevcuttu: kurşun geçirmez camlar, güvenlik kameraları, ağır ve ileri teknoloji kapılar. Yarım düzine insan iki sıra boyunca uzanan metal sandalyelere oturtulmuştu ve hepsinin yüzünde de enfes kanal

tedavisine alınmak üzere bekleyen insanların yüzünde görebileceğiniz bir ifade vardı.

Bekleme odaları. Alex, onlardan nefret ederdi.

Soruları yanıtlamak için oradaymış gibi gözüken bir kadının güçlendirmiş camın arkasında dikiliyordu. Alex oraya doğru yürüdü ve mikrofona şöyle dedi; “Merhaba, ben Alex Traven, Dedektif Gamez’i sormam söylendi. Sanırım beni bekliyor.”

Kadın “Traven?” diye sordu ve Alex doğrular şekilde kafasını salladı. Kadın, “Arayıp burada olduğunuzu söyleyeyim,” dedi.

Yirmi rahatsız dakika sonra içeriden bir adam geldi ve odayı süzdü. Yaklaşık 1,80 boyundaydı, gri ceket ve koyu renk kravatıyla kuvvetli bir görünüşe sahipti. Kısa kesilmiş siyah saçları vardı. Ten rengine ve ismine dayanarak, Alex adamın Latin kökenli olduğunu anlamıştı.

Alex ayağı kalktı ve ona baktı. Adam, “Alex Traven?” dedi.

Alex kafa salladı ve ona doğru yürüdü. “Merhaba siz... Dedektif Gamez misiniz?”

“Evet benim.” Adam Alex ile el sıkışmaya yeltenmedi. “Sizi beklettiğim için üzgünüm; davayla ilgili birçok veri elimize geçti ve bu da bizi sürekli meşgul ediyor. İçeri girip konuşabileceğimiz bir yere gidelim.”

Alex adamı içeriye doğru takip etti. Olay hakkında soru sormak istedi ama sonra ne kadar az konuşursa o kadar iyi olacağını düşündü. Ayrıca öyle ya da böyle yakında öğreneceğini düşündü.

Asansör ile ikinci kata çıktılar ve kısa bir koridor geç-

tiler. Mekân, Alex'e "devletvari" gözük müştü fakat bu izleminin sebebini tam olarak anlayamadı. Belki de sebep dekorun fonksiyonelliğiydi. Tepede flüoresan ışıklar, asma tavan, düz renk zemin taşları. Birkaç açık kapı geçtiler; odalardan gelen konuşmalar sessiz, ciddi ve içerideki insanların sıkı çalıştığını gösterir gibiydi. Alex tesisin büyüklüğünden, devletin bir problem halinde kolaylıkla devreye sokabileceği iş gücü ve kaynak miktarından etkilenmişti. Tesisin... acımasız bir yanı vardı ve Alex bunu korkutucu buldu.

Açık bir kapıdan içeri girdiler. Kapının üzerinde bir yazı vardı, Suç Araştırma Birimi? Alex içeri girene kadar bunu fark etmedi. İçeride, zemini halıyla kaplı genişçe bir alanda, bir düzine çalışma bölmesi vardı. Alex bazılarında çalışmakta olan insanlar gördü fakat hiçbiri kafasını kaldırıp bakmadı.

Gamez, Alex'i sağ taraftaki küçük bir odaya soktu. Bu oda, aşağı yukarı iki buçuk metreye iki metre ebatlarındaydı. Tavan alçaktı. Bir masa, üç iskemle ve yoğun flüoresan ışıklandırmadaki gölgesizlik. Odaya girince, dışarıdaki tüm gürültü ölüp gitmişti ve Alex odanın ses geçirmez olup olmadığını merak etti.

Gamez kapıyı kapattı ve karşılıklı oturdular. Cebinden bir not defteri çıkardı ve gözlerini Alex'e dikti. "Telefon görüşmemiz sırasında konunun Hilzoy olup olmadığını sordunuz. Niçin?"

Alex, adamın dolambaçsız tavrından ürkmüştü. "Bu sabah önemli bir görüşmemiz vardı fakat Hilzoy gelmedi. Onu birçok defa aradım ve sekreterimi onu bulmaya çalışması için Hilzoy'un evine gönderdim. Evinin polislerle çevrili olduğunu söyledi ve insanlar birinin öldürüldüğünü söylemiş.

Bunun Richard olmasından endişeleniyorum. Bana söylememeniz için bir sebep var mı? Ben avukatıyım, endişeleniyorum.”

Gamez, Alex’e dikkatlice bakıyordu. Bir an geçti ve, “Richard Hilzoy bu sabah evinin otoparkında öldürüldü,” dedi.

Öldürüldü. Alex kendini en kötüsüne hazırlamışsa da ve buna hazırlıklı olduğu düşünse de, haberler onu sarstı.

“Kahretsin,” dedi. “Nasıl... ne olmuş?”

“Size sormak istediğim birkaç soru daha var,” dedi Gamez. “Bu sabahki toplantınız. Kiminleydi? Ve konu neydi?”

“Alex, Gamez’in sorularını yanıtladı. Gamez küçük not defterine bir takım notlar aldı. Arada sırada Alex’ten belirli şeyler doğrulamasını istedi. Bazen Alex’in daha önce söylediği bir şeye döndü. Hilzoy’un telefon takvimindeki toplantının ve kayıtlardaki aramaların polisi Alex’e götürdüğünü doğruladı. Alex, Gamez’in yalnızca bilgi peşinde olmadığını, kendisinin de şüpheliler listesinde olduğunu anlamıştı ve endişelenecek hiçbir şey olmasa da, birkaç saat önce onun birini öldürmüş olabileceğini düşünen bir polisin karşısında oturmak Alex için sinir bozucuydu.

Bir noktada Gamez, Alex’e Hilzoy’un uyuşturucu kullanıp kullanmadığını, ya da satıp satmadığını sordu.

“Hayır,” dedi Alex. “Demek istediğim, Hilzoy’u o kadar yakından tanımıyorum, fakat uyuşturucu kullandığına dair hiçbir belirtiye rastlamadım. Ve uyuşturucu satacak bir tipe de benzemiyordu. Bunları neden sorduğunuzu sorabilir miyim?”

“Arabasına gizlenmiş yüksek miktarda eroin bulduk.”

“Eroin mi? Ciddi misiniz?”

Gamez, Alex’e baktı. Bakışı, *Ciddi görünmüyor muyum?* Diyordu.

Alex her şeyi toparlamaya çalışıyordu. “Yani... uyuşturucu sattığı için öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“Mümkün.”

“Evet, ama... Yani, onu öldüren her kimse, uyuşturucuyu da alıp gitmez miydi?”

Bunu söylediği anda, kendini aptal gibi hissetti. O bir polis değildi ve Gamez’in eleştirildiğini düşünmesini istemezdi.

Fakat Gamez yalnızca omuz silkti. “Birileri apartmanını karıştırmış; büyük olasılıkla uyuşturucuyu bulmak için. Araçta saklandığı yeri düşününce, gözden kaçırılmış olabilir. Peki ya düşmanları? Hilzoy’un hiç düşmanı var mıydı?”

“Zannetmiyorum. Şey, geçen sene karısından boşanmıştı ve bildiğim kadarıyla biraz olaylı bir boşanmamış. Fakat bundan fazlasını bilmiyorum.”

Bir saat daha soru ve cevaplarla geçtikten sonra Gamez defterini kapattı. “İşbirliğiniz için teşekkür ederim,” dedi. “Yalnızca son bir soru; ve bu işleri bir düzene oturtup, zaman kazanmamızı sağlayacağı için büyük bir iyilik olabilir. Gitmeden önce bize DNA örneği vermenizin bir sakıncası var mı?”

Alex’in gözleri büyüdü. Bir noktada, Gamez ona Hilzoy’un arabasında ya da evinde bulunup bulunmadığını sormuştu. Tanrıya şükür, cevap hayırdı ve Alex sorunun sebebini şimdi anlıyordu.

Gamez ona yine dikkatlice bakıyordu. Alex birden bu

adamın her gün bir sürü insanı, belki düzinelerce insanı soruladığını düşündü. Büyük olasılıkla, yalnızca bu sabah bile, Alex'in hayatı boyunca duyduğundan daha fazla yalan duymuştu ve uzmanlar da yalan söyleyebiliyordu.

Alex omuz silkti, "Hayır, eğer size faydası dokunacaksa, bir sakıncası yok. Ne yapmam gerekiyor?"

Yaptığı gerçekten iş bile değildi. Bir kabul formu, yanağının içine sürttüğü pamuklu bir çubuk, hepsi bu. Gamez, Alex'e lobiye kadar eşlik etti. Alex'e bir kart uzattı.

Eğer aklınıza bir şey gelirse, beni arayın," dedi Gamez. Elini uzattı. "Müvekkiliniz için üzüldüm."

Alex, bu sözcüklerinden ve hareketlerden, Gamez'in onu şüpheliler listesinden çıkardığını anlamıştı. Gamez'in elini sıktı. "Umarım bunu yapanı yakalarsınız."

"Yakalayacağız," dedi ve gitti.

Hilzoy uyuşturucu mu satıyordu? Hatta uğruna cinayet işlenecek bir düzeyde mi? Alex buna inanamıyordu.

Pekâlâ, Hilzoy boşanmadan sonra para sıkıntısı çekiyordu. Belki de bu onu çaresiz kılmıştı. Fakat nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Belki de cesaretini kaybetmişti. Belki de bu, hayallerine kavuşmalarını sağlayacak şeye çok yaklaşan insanlara olan bir şeydi.

Arabasına binerken polis merkezine dönüp baktı. Aynalı pencereleri sayesinde, saldırı geçirmez olduğu gibi aynı zamanda akıl ermezdi de.

Gamez'in "yakalayacağız" derkenki soğukkanlı tavrını düşündü. Adamın inancı ona güven vermeliydi fakat, bunun yerine, onu ürpertiyordu.

7

BİZDEN KORKTUKLARI SÜRECE

Ben, Ankara’da üç gün geçirdi. Acelesi yoktu ve İstanbul’daki muhtemel tansiyon azalana dek sınırı geçmek istemiyordu. Operasyon televizyon haberlerinden günlük İngilizce haberlere kadar her yerdeydi. Hedefler haberlerde “İranlılar” olarak geçiyordu, fakat bunun dışında bir bilgi aktarılmıyordu. Beşinci ise tam bir sır perdesiydi. Ben, temiz çalıştığını var sayıyordu; üzerinde bir pasaport ya da herhangi kimlik belgesi taşımamıştı ve eğer kimse onu teşhis etmezse, John Doe’nun* Türk versiyonu olarak kalabilirdi, en azından kamuoyuna karşı.

Ben derhal ordunun özel operasyon merkezi JSOC’taki amiriyle, Scott “Hort” Horton’la temasa geçmişti. Horton, gizli askeri camiada bir efsaneydi: Hem ulusal hem gizli sa-

* Kimliği bilinmeyen kişilere verilen takma isim.

ıysız operasyonda görev yapmıştı, Afganistan'da mchittin askerleriyle at sırtında koşturmuş bir kabadayıydı, Nikaragua'da devrim karşıtlarıyla savaşmıştı ve Bin Ladin'i yakalamak için düzenlenen küçük çaplı insan avlarını bizzat yönetmişti. Sarsılmaz milliyetçiliğiyle tanınan ve ataları, tarihi Appamotox Mahkeme Binası savaşında Tümgeneral Edward Ord'un Kuzey Ordusuyla savaşmış Birleşik Devletler Dördüncü Siyahi Piyadesine dayanan bir adamdı. Horton bir albaydı ve Ben yalnızca bir E-8 kıdemli avuşuydu ancak aralarında yaş, mevkii, tecrübe farkına ve ona karşı duyduğu sarsılmaz saygıya rağmen, Ben ona Hort diye hitap ederdi. Birimin yeleri, rütbe farkı gözetmeksizin, birbirilerine ilk adlarıyla veya ağrı şifreleriyle hitap ederlerdi. Selam vermek ya da diğer askeri adetler de söz konusu değildi. Onlara ihtiyaçları yoktu. Bu türden bir tkr-ve-cilala disiplini, orduyu bir arada tutan "hooah" zihniyeti için fazla küçük, fazla kuralsız ve fazla eğitimlilerdi. Ve bunu asla bu şekilde ifade etmeseler de, fazla sekindiler.

Birimin yelerinin çoğu aynı süreçten geçerlerdi: Havacı, Komando, zel Tim ve Delta ya da aynı birimin donanmadaki karşılığı. Bir aday denemeler için çağrılmadan önce birimin bir yesi tarafından bizzat tavsiye edilmeliydi ve en az  doğrulanmış dövüş yeteneğine sahip olmalıydı. Ben gibi Mogadişu'da yetiştirilmiş olanların çoğu, bundan çok daha fazlasına sahipti. Seçilen adaylar CIA'in Askeri Operasyon Eğitim Programı MOTC'ye alınıp, "Final" olarak bilinen süreçle sonlanan, son derece meşakkatli fiziksel ve psikolojik testlerden geirilirlerdi. Hort'un Final'i bizzat tasarladığı söyleniyordu. Adaylar uyulşturuluyor, gözleri ka-

patılıyor ve daha önce hiç gitmedikleri, dilini bilmedikleri bir üçüncü dünya ülkesine bırakılıp parasız, pasaportsuz; kıyafetlerinden başka hiçbir şeysiz bırakılıyorlardı. Adayın misyonu gizli bir görevi tamamlamak, eğer yakalanırsa hapis yatmak ve kimliği açığa çıkmadan Birleşik Devletlere dönmekti. Yalnızca tüm testleri–Final dâhil–geçen adaylar birime kabul ediliyordu. Üç uzmanlık alanı mevcuttu: Muharebe istihbaratı, insan istihbaratı ve vuruculuk. Tabii ki herkesin kesişen yetenekleri vardı, fakat Ben öncelikle bir vurucuydu.

Birim yıllar boyu farklı isimlerle anılmıştı: Harici Operasyon Grubu, İstihbarat Destek Birimi, Merkez Direği, Gri Tilki ve birçok isim daha. Sık isim değişiklikleri, JSOC’un devlet kumbaracılarını son suikastı ya da başka bir uç operasyonu takiben çıkan anlaşmazlıklar ardından birimin yeniden şekillendiğine ikna etme stratejisinin bir parçasıydı. Bir büyükelçi bilgilendirilmediğinden şikayet edebilirdi, Senato Araştırma kurulunun Silahlı Hizmet ya da İstihbarat bölümünden biri ne halt olup bittiğini sorabilirdi, Pentagon JSOC’a terbiyesini takınmasını söyleyebilirdi ve JSOC özür dileyip ismini değiştirirdi. Egolar yatıştırılır, yüzler güler ve vicdanlar avutulurdu. Fakat programın kendisi asla değişmezdi. Çünkü gerçek şuydu ki, Kongre, Yeşil Bereliler gibi “beyaz” birimlere ne kadar fazla kural koyarsa, Ben’inki gibi “siyah” birimlere olan ihtiyaç o kadar artardı. Bu bir arz-talep problemiydi, ve Tanrıya şükür kaynak yaratacak insanlar daima vardı.

Ben, Hort’a İstanbul’da işlerin nasıl gittiğine dair rapor verdi. Ankesörlü bir telefonda, ahizenin ağız kısmına uyum-

lu bir karıştırıcı kullanarak konuşuyordu. Ona Rus'tan bahsetti.

Hort, çatallı bariton sesi ve ağır konuşmasıyla "Rus olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Oldukça eminim," dedi Ben. "Slav elmacık kemikleri ve açık bir teni vardı. Ve yüzünde o düz ifade vardı, bilirsin. Ayrıca dokunulmazlığı varmışçasına öylece duruyordu."

"Sen ona dokunana dek."

"Silahına doğru hamle yapmıştı."

"Merak etme, evlat, sana inanıyorum. İsraili olma ihtimali yok mu? Tahtalıköye yolladığın o iki tipi indirmeyi onlar da çok isterdi."

Ben bunu düşünmüştü. Hatta bir noktada birilerinin bu operasyonu Mossad'a devretmeyi düşünüp düşünmediğini bile merak etmişti. Büyük olasılıkla birilerinin aklına gelmişti fakat İsrail, İran'daki gelişmiş istihbarat sistemi ile muhbirin kim olduğunu büyük olasılıkla öğrenebilirdi ve kimse bu riske girmek istememişti; küresel teröre karşı yürütülen savaşta Amerika'nın en yakın müttefiklerinden biri ile bile. Artı, JSOC'ta Amerikan kaynaklarının kullanımını daima gözleyen biri vardı. Ben ve Ben gibi birkaç kişinin eğitimi-ne-aslına bakarsanız yaradılışına-inanılmaz yatırımlar yapmışlardı ve arada bir tasmaını açmadıkça, bir saldırı köpeğine sahip olmanın amacı neydi ki?

"FSB'den olduğunu düşünüyorum," dedi Ben. Bu birim, *Federal'naya Sluzhba Bezopasnosti*, KGB'nin Rus mirasçısıydı.

Hort, "Umarım değildir," dedi. "O adamlar mafya gibidir. Lanet olsun, iş başındaki onca eski KGB'li *Slovak* ile

onlar zaten mafya.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Bir şeyler bulmaya çalışacağım. Fakat FSB’den ise bile endişelenmene gerek yok, bunu kimin yaptığını bilmeyecekler. Diğer ikilinin birçok düşmanı vardı.”

Hort’un bahsettiği İranlı düşmanları, İsraililerdi. Aslına bakarsanız, Ben İstanbul’da geçirdiği süre boyunca direkt olarak İsrail’den getirilmiş besinler tüketiyordu. Eğer operasyon ters gitseydi ve Ben öldürülseydi, bir otopsi yapılır ve midesindeki kalıntılar analiz edilirdi. Bu durumda, delillerin İsrail’e işaret etmesi en iyisi olurdu. JSOC birkaç sahte delil daha düşünmüştü; öyle dallı budaklı şeyler de değil. Dostunuza çekeceğiniz cinsten bir numara değildi, fakat İsraililer realist insanlardı ve olup biteni anlardı. Her halükarda, Rusya, İsrail’e daha ne yapacaktı ki? Şam’a silah mı satacaktı? Tahran’a nükleer yakıt mı sağlayacaktı? Peki ya İran ne yapabilirdi? Hizbullah’ı mı destekleyecekti? Bir Arjantin sinagogu daha mı bombalayacaktı? İsrail’in sahip olduğu temel şeylerden biri berraklıktı. Düşmanları onlardan daha fazla nefret edemezdi. Ben, Amerika’nın da aynı derecede açığözlü olmasını diledi. Caligula ne demişti? *Oderint dum metuant*. Bizden korktukları sürece, bırakın bizden nefret etsinler

Tekrar odasında beklemeye koyuldu. Pek dışarı çıkmıyordu. Hayatında, dünyasının hacminin oda boyutlarına indirgendiği ve günlerce konuşmadan durduğu dönemler oluyordu. Bazen tamamen geri çekilirdi; dışarı çıkmasını sağlayacak tek şey, çağrı cihazına gelen sinyal olurdu.

Nefret hakkında düşündü. Evet, Amerika deniz aşırı ül-

kelerce nefret ediliyordu fakat aynı zamanda iyi de anlaşılıyordu. Aslına bakarsanız, yabancıların Amerikayı, Amerikalıların kendilerini anladığından daha iyi anladığını düşünüyordu. Amerikalılar kendilerini hayırsever, barışçıl bir millet olarak görüyorlardı. Fakat hayırseverler ve barışçılar, denizler aşır buldukları kıta yerlilerinin kökünü kurutmaz, diğer dış güçleri ortadan kaldırmaz, bağımsız toprakları işgal etmez, dünya savaşları kazanmaz ve kuruluşlarının üzerinden iki yüzyıldan az süre geçmişken gezegenin tepesine binmezler. Asıl yardımsever barışçılar, bütün cefayı çeken insanlardı.

Amerikalıları bu kadar tehlikeli yapan, yumuşak özbenliğin ve acı gerçeğin birleşimiydi. Çünkü kendini yalnızca “masum” olarak, dünyadaki tüm iyiliğin somutlaşmış şekli olarak görebilen bu insanlara dil uzatırsanız, size yalnızca öfkeyle değil, aynı zamanda “Tevratvari” bir ahlaki hiddetle saldırırlardı. Bu meleklerle saldıracak kadar sapkın olan herkes, adaletten, dengeden ve hatta temel merhametten bile yoksun bırakılmayı hak ediyordu.

Evet, yabancılar Amerikan ikiyüzlülüğünden nefret ediyorlardı. Bu sorun değildi, ondan korktukları sürece. *Oderint dum metuant*.

Doğru, korkunun götürüleri de vardı. ABD Saddam Hüseyin’i ele geçirdikten sonra Amerika’nın her taşralı düşmanı anladı ki, Amerika’nın bir sigorta poliçesine ihtiyacı vardı. Çünkü eğer Saddam Hüseyin birkaç nükleer silaha sahip olsaydı ve saldırıya uğradığı takdirde onları kullanacak deliliği, ya da en azından niyeti gösterseydi, Amerika kesinlikle geri çekilirdi, kim kendi insanını öldüren birine karşı

durabilirdi ki? İranlılar bunun farkındaydılar. Kendi nükleer silahlarına sahip olma arzularının bir sebebi de buydu.

Gülümsedi. Son zamanlarda bir takım aksilikler yaşamışlardı, değil mi?

Fakat bilim adamlarını öldürmek temelde yalnızca zaman kazanmak içindi. Amerika dünyanın en zengin, en şebekeleşmiş, teknoloji açısından en gelişmiş ülkesiydi ve askeri anlamda emsalsizdi. Nükleer silahlar bu tip bir güce şah çekmek için kullanışlı olabilirlerdi fakat bu, Amerika'nın düşmanlarının şah-mat peşinde olmadığı anlamına gelmiyordu. Çinliler anti-uydu teknolojileri deniyorlar, Amerika'nın uzaydaki gözlerini kapatmanın bir yolunu arıyorlardı. Ruslar içinse, Estonya üzerinde denedikleri devre dışı bırakıcı saldırıları ile, bütün mesele sanal savaştı. İranlılar ve üçüncü dünya güçleri... kim bilebilirdi? Dünya çevresindeki bin garajda ve ambarda, amaç sahibi insanlar zayıf bir nokta arıyorlardı. Ve bulduklarında, bunu kullanabilirlerdi.

Neyse ki, Pentagon'un derinliklerinde, tüm ihtimaller üzerine düşünmek, onları tasarlamak, öngörmek, izlemek ve gidermek üzerine çalışan yüzlerce adam vardı. Tabii ki, Amerika'yı sıra dışı tehditlerden korumanın yollarını arayan birimler 9/11 öncesinde de mevcuttu. Fakat artık daha fazlalardı ve daha aktiftiler. Savunma bakanlığı, Sekizinci Hava Birliğini "Siber Komutanlık" denen, ağ savunması, saldırısı ve istismarı üzerine eğitim ve donanım vermekle yükümlü bir birime çevirerek bu insanlardan bazılarını resmileştirmişti. Ben birimin işini yapıyor olduğunu umuyordu.

Pekâlâ, o kendi işini yapıyordu. Bundan gurur duyuyordu. Eğer yakınları hayatta olsalardı, belki onlarda gurur-

lanabilirlerdi.

Fakat belki de gururlanmazlardı. Daima kara koyun muamelesi görebilirdi. Onda daima bir farklılık vardı; ebeveynlerinin az da olsa rahatsız edici bulduğu ve diğer çocukların havalılıkla karıştırdığı bir durgunluk. Durgunluk onu popüler biri yapmıştı ve bu kendinden gelen, zahmetsiz popülerite; onunla birlikte gelen arkadaşlar, sevgililer ve partiler, durgunluğunu dengelemiş ve bir ölçüde gizlemişti.

Babası IBM’de çalışan bir mühendisti ve Ben küçükken aile üç defa taşınmıştı; ilk olarak New York’taki Yorktown Tepeleri, sonrasında Austin, Texas ve son olarak San Andreas fayının yanı başında, Kaliforniya’nın Silikon Vadisindeki Portola Vadisi. Ben’ futbolu ve güreşe karşı yetenekliydi ve spor, yeni bir okulda kabul görmek için daima iyi bir araçtı. Küçük kardeşi Katie’de hiçbir sorunla karşılaşmamıştı. Işıl ışııl gülümsemesiyle, çok güzel bir kızdı ve kalbinde iyi niyetten başka hiç bir şey yoktu. Bu, yaradılıştan gelen bir iyi niyetti; herkeste olduğu gibi. Ve doğal olarak, karşılığında herkes onu severdi.

Üç kardeşten en genci olan Alex bir sorundu. Öğretmenin kuzusu olarak her soruyu yanıtladığı ve hiç hata yapmadığı sınıf ortamı hariç, her yerde utangaç ve beceriksizdi. Alex’in zekasını sergilemeye olan daimi ihtiyacı, ister istemez bir kabadayının dikkatini çekerti ve Ben’e kabadayıyı yola getirmek düşerdi. Genelde kabadayının bir abisi ve abisinin de arkadaşları olurdu. Kardeşi rezilin teki de olsa, insanlara onunla uğraşmamaları gerektiğini kanıtlamak Ben’e genelde üç ya da dört kavgaya mal olurdu. İnsanlara gerekli mesajı vermekle meşgul olduğu bu dönemlerde, Ben ken-

dini çoğunlukla okuldan uzaklaştırılmış şekilde bulurdu. Ebeveynleri korkuyordu. Açıklama istiyorlardı fakat Ben onlara ne söyleyebilirdi ki? Bilime ve okula yatkınlığıyla Alex, babasının gözdesiydi ve babası problemin asıl kaynağının Alex'in sınıf içerisindeki gösterişçiliği olduğunu anlayamazdı. Ben'in onun adına kuvvetini konuşturduğu birkaç durumdan sonra Alex, Ben'e teşekkür etmişti. Fakat Ben, Alex'in teşekkür etmesi değil, herkesten daha zekiymiş gibi davranarak insanları kışkırtmayı bırakmasını istiyordu. Ama Alex onu asla dinlemedi. Dolayısıyla durum böyle sürüp gitti; Ben Alex'e kızdı, Ebeveynler Ben'e kızdı, Ben doğal olarak Alex'e daha da kızdı. Ve abisi tarafından korkutulan Alex, kafası karışmış bir şekilde, bu soğukluğuna ve kızgınlığa içerleyip, şaşırmıştı. Tek yatıştırıcı ise Katie idi. Ben'i sakinleştirir, Alex'i rahatlatır ve durumu ebeveynlerine açıklamaya çalışırdı. Ve Martin'le Judith Traven, Ben'in şiddeti bir çözüm yolu olarak benimseme eğilimini asla desteklemese de, Katie barışı sağlamak için uğraşırken kimse uzun süre kızgın kalamazdı.

Ben o zamanlar bunun farkında değildi, fakat aile kırılğan bir yapıydı. Aynen iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibiydi. Şüphesiz, bazı kâğıtlar genel yapıya zarar vermeden çekilebilirdi. Diğerleri ise, çekildiklerinde bir sarsıntıya yol açarlardı, sonra bir kart daha düşerdi ve sonra iki tane daha—sonra da evin tamamı öylece çökerdi. Her şey tek bir hata, kaybedilen tek bir kart yüzünden...

Fakat artık bunların hiçbirinin önemi yoktu. Olan olmuştu ve şimdi dönüp geriye baktığında tüm olanlar kaçınılmaz gözüküyordu; zincirleme bir olaylar bütününden ziya-

de, kaderin sinsi ve kaçınılmaz oyunlarıydılar. Bazen bu kader hissinin bir numara olup olmadığını, aklın bir pişmanlığı ve vicdanı uyuşturmak için kullandığı bir uyuşturucu olup olmadığını merak ediyordu. Nihayetinde, olaylar gerçekleşmek zorunda oldukları şekilde gerçekleştiğinde, bu sizin suçunuz olamazdı. Kader bir yük treni gibiydi, onu kim durdurabilirdi ki? Tren, rayların götürdüğü yere gidiyordu. Zamanında tabii ki bir araba gibi gözük müştü. Fakat öyle değildi. Aslında, o bir trendi.

8 YEMEĞİN TADI

Sarah, Alex'in VC'leri arayıp toplantıyı iptal edebilmesi için ofisine dönmüştü. Zavallı adam perişan gözüküyordu. Kim perişan olmazdı ki? Bundan hiç bahsetmemişti fakat Sarah biliyordu ki, eğer Obsidian teknolojisi görüldüğü kadar iyi sonuç verseydi, Hilzoy firma için çok önemli bir müvekkil haline gelebilirdi. Alex gibi altı yıldır burada olan biri için ortaklık kazanmak, böyle bir müvekkile sahip olmak çok önemli olmalıydı.

Sonraki iki saatini kıdemli dava avukatları için bir tasarıyı incelemekle geçirdi. Çalışmasını kimse bölmemişti ve bundan son derece memnundu; zamanını altı dakikalık dilimler halinde ayarlamaya hâlâ alışamamıştı ve tek bir konuya adanmış uzun zaman dilimleri işleri takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Saatin farkına vardı ve öğle yemeği yemeyi düşündü.

Ayağa kalktı ve güneşliği kapattı. Öğle güneşi yerini almış, ofisi fazla ısıtmıştı. Bol güneş ışığı şikâyet edilecek

bir şey değildi tabii.

Penceresinin dışında, yakın zamana kadar—bir tür devlet fonu onu şuanki haline getirene kadar—çorak bir arazi olan sahada bir futbol maçı oynanmaktaydı. Güneşliği biraz yukarı çekti ve bir süre oyunu izledi. Penceresi şaşırtıcı derecede ses geçirmezdi ve oyunu duyamıyordu, fakat oyuncuların güldüğünü hayal etti.

Hayır, gerçekten şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu. Hari-ka bir bölgede, manzaralı bir ofis, kalite eşyalar ve bir sekreter. İş ise oldukça ilginçti ve Sarah işinde iyiydi. Bunu bu şekilde sesli söylemek istemese de, pozisyon belirli bir statü de sağlıyordu. Ve tabii ki yirmi altı yaşındaki birine göre fahiş bir maaşı vardı. Yine de, zaman zaman gelen tüm bunların bir hata olduğu hissi canını sıkıyordu. Bir işte iyi olmanız ve iyi para kazanıyor olmanız, o işi yapmak için yeterli sebep miydi?

Ebeveynleri bu soruya gülerdi ve Sarah şüphelerini kendine saklamayı öğrenene dek gülmüşlerdi de. Fakat tabii ki, onlar farklı bir kuşaktandı. O zamanın varlıklı İranlılarının çocukları arasında bir gelenek haline geldiği üzere okumak ve İngilizcelerini mükemmelleştirmek için geldikleri Amerika'da, üniversite öğrencileri olarak tanışmışlardı. Babası Emaan, bir göz doktoru olmak üzere eğitilmiş ve yetiştirilmişti. Annesi Ashraf, on dokuzuncu yüzyıl İngiliz edebiyatı üzerine eğitim alıyordu ve bir gün profesör olmak istiyordu. Halen okulları devam ederken evlenmişlerdi. Karşılaşmış olmaktan memnundular ve gelecek parlak gözüküyordu.

Fakat sonra devrim geldi ve Amerikan elçiliği kapatıldı.

Savaş dedikoduları arasında Başbakan Carter, İranlıların malvarlıklarını dondurdu. Aileleri her şeylerini kaybetti. Okul taksitleri bir yana, karınlarını doyurup kiralarını ödeyecek parayı ancak bulabiliyorlardı. Ashraf garsonluğa başladı. Emaan gözlükçü dükkânında gözlük satıyordu. Para biriktirmek için canları çıkana kadar çalışarak ve kendileriyle aynı durumda olan bir çiftle iki odalı bir apartman dairesini paylaşarak para biriktirdiler. Bu zor dönemin sonunda, Körfez bölgesinde beş gözlükçü dükkânları ve birkaç gayrimenkulleri vardı ve bundan gurur duyuyorlardı. Bir keresinde, Sarah babasına manevi getirisi olan bir iş istediğini söylediğinde, babası gülmüş ve şöyle demişti; “Saf çocuk, finansal getirinin *zaten* manevi getiri olduğunu bilmiyor musun?”

Babasının ne demek istediğini anlamıştı. Fakat ebeveynlerinden daha fazla imkâna—onların sağladıkları imkânlarla—sahipti. Bunu değerlendirmemek yanlış olmaz mıydı? Hayatını onların sağladığı temel üzerine inşa etmemeli miydi?

Ve ayrıca, babasının gülüşünün ardındaki üzüntüyü gördüğünü düşünüyordu.

Bunu görmezden gelmeye çalıştı, fakat hayatın ona sunacak daha fazla şeyi olduğu hissini içinden söküp atamadı. Ama keşke ne olduğunu da anlayabilseydi.

Sorunu da işte buydu: Tüm hayalleri gelişme aşamasındaydı. Ne istediğini bilmiyordu. İçinde bir özlem vardı, fakat neye karşı olduğunu bilmiyordu. Bir şeyin orada olduğunu bilmek, ne var ki onu adlandıramamak ya da ifade edememek epey yıpratıcı bir şeydi. Hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordu: Bir hayalden vazgeçmek mi, yoksa

bir hayale sahip olamayacak kadar yüzeysel olmak mı?

Ve sonra da saçmaladığını düşünürdü. Haddinden fazlasını istiyordu, asıl sorunu buydu. Sahip olduklarıyla mutlu olabiliirdi.

Bazen güvенеbileceğı bir kardeşinin olmasını isterdi. Fakat zor zamanda doğmuştu. Ebeveynleri bir çocuğa daha bakabileceklerini düşünmemişlerdi ve bakabilecek duruma geldiklerinde Sarah on yaşına basmıştı bile. Her şeye baştan başlamak istemediler.

Onu derinden ilgilendiren yegane şey politikaydı. Politik dünyayla ilintili her şeyi okurdu, gazeteler, dergiler, kitaplar. Özellikle web günlüklerini okurdu. Gerçekten iyi günlükler vardı ve onlara medyaya güvendiğinden çok daha fazla güvenirdi. Çünkü medya ya şirketler tarafından, ya da kontrolü elinde tutan insanlara yaklaşma arzusu tarafından yönetiliyordu—ya da her ikisi de. Bitmek bilmez okuma alışkanlığı, Sarah için lise çağında başlayan ve onunla birlikte büyüyen bir hobiydi. Fakat bu alışkanlığı ne işine yarayacaktı ki? Rakiplerinin Obama’yı Müslüman olduğu iddiasıyla nasıl lekelemeye çalıştığına bir bakın. Ya da İranlı-Amerikalı iş adamı Alex Latifi’yi uyduruk sebeplere dayanan bir davayla Alabama’da nasıl yok ettiklerine bir bakın. Gerçekten Müslüman olan, Kuranın satırlarında nefes kesici bir güzellik bulan İranlı-Amerikalı bir kadını insanlar ne yapacaktı ki? Asıl adı Shaghayegh’ti, bir Pers çiçeğinin adını taşıyordu ve aslen bu kelime “Allah aşkına” anlamına geliyordu. Sarah yalnızca bir takma addı. Shaghayegh Hosseini, oyunuzu bana verin... Guatanamo’ya yollanma ihtimali bakanlığa seçilme ihtimalinden gerçekten daha yüksekti.

Pentagon'a ve ikiz kulelere uçaklar çarptığında Caltech'te henüz ilk senesiydi. Sonrasında federal hükümetin her biriminden memurlar tarafından ziyaret edilmişti: FBI, NSA, CIA ve yeni kurulan Ulusal Güvenlik Departmanı. Bu insanların hepsi Müslüman dünyasının dillerini konuşabilen insanlar arıyorlardı ve görünüşe göre, Farsçası gayet iyi olan Sarah, tüm bilgisayar listelerinde karşılarına çıkıyordu. Memurlar Sarah'yı, verecekleri "Çok Gizli Güvenlik Sertifikası" ile ve ait olduğu kültürü yiyip bitiren fanatizmle savaşma şansıyla kandırmışlardı. Fakat ebeveynleri buna karşıydı. Devrimin ve sonuçlarının cefasını çekmiş insanlar olduklarından, ikinci bir geri tepmeden korkuyorlardı. Husseini'ler artık Amerikan vatandaşlığına sahiplerdi ve dikkati kökenlerine çekecek bir şey yapmak istemiyorlardı. Ebeveynleri, Amerika'da başarının anahtarının eğitim olduğunu söylüyorlardı. Sarah'nın doktor olmak istemediğini uzun süredir biliyorlardı, fakat bilime karşı hâlâ güçlü bir yatkınlığı vardı; lisede aldığı ileri derece yatırım dersleri, Caltech'teki bilgi güvenlik programına hemen kabul edilmesi. Neden hukuk okumasın ki? Böyle bir kombinasyona sahip oldu mu, istediği her şeyi yapabilirdi. Böylece bir tür anlaşma yapılmış oldu.

Ebeveynlerini seviyor ve onları mutlu etmek istiyordu, fakat bir yandan da eğitim ve statü takıntılarına, kendi yarıda kalmış hayallerini gerçekleştirmek için Sarah'yı bir araç olarak kullanmalarına kızıyordu. Bu sitemkâr içgüdü, Sarah'nın ilk isyankâr hamlesine sebebiyet verdi; ikinci sınıfta çıkmaya başladığı ve ilk beraberliğini yaşayıp bekaretini yitirdiği, katıksız Amerikan Josh Marshall. Josh iyi bir çocuktü, iyi

bir aileden geliyordu ve parlak bir geleceği vardı, fakat İranlı değildi. Sarah, ailesinin onu durdurmak için bir şey yapamayacağını bilse de, içten içe korktuklarını biliyordu. Ve bu iyi bir şeydi. Nihayet *istediği* bir şeyin peşine düşmüştü.

Macera, Josh mezun olup Tucson'daki Raytheon'da füze sistemleri tasarladığı bir işe girene dek sürdü. O yaz birbirilerini birkaç kez gördüler, fakat son senenin sonbahar dönemi başladığında, Sarah bir ilişki yürütemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi. Üzüntülü gibi davranmıştı fakat gerçek şuydu ki, Josh'tan sıkılmıştı. Josh genelde kendine güvenen bir çocuk olsa da, Sarah'dan daima korkmuştu ve dolayısıyla hiçbir zaman kendinden emin değildi. Sanki Sarah'yı hak ettiğine inanmıyor, Sarah'nın onunla görüşerek ona bir iyilik ettiğini düşünüyordu. Sarah, ilişkiyi yöneten tarafın kendi olduğunu, mutlak otoritenin kendi elinde olduğunu her zaman biliyordu ve sonunda bunu kanıtlamıştı.

Aynı süreç Berkeley'de de devam etti. İkinci sınıflardan bir Anglo-Amerikan olan John Cole'la ilişkisi başladığında, hukuk okuluna girili yalnızca iki ay olmuştu. Ve John mezun olup Washington'daki Adalet Bakanlığında bir işe girdiğinde, aynen bir önceki ilişkisinden sıkıldığı gibi yeni ilişkisinden de sıkılan Sarah, ilişkiyi bitirmek için durumu mazeret göstermişti. Sonrasında ise, ayrılma sebeplerini merak etmişti. Her iki erkek arkadaşı da iyiydi, en azından “uygun özelliklerin” hepsine sahip türden erkeklerdi. Ama ikisi de ebeveynleri için kesinlikle kabul edilemezdi ve ikisi de bir tür son kullanma tarihine sahipti. Kendini bile bile zora mı sokuyordu? Bunu neden yapıyor olabilirdi ki?

Onları seviyor muydu? Onlara öyle söylemişti, fakat

ancak onlar aynı şeyi nefes nefese tekrarlayıp durduktan sonra. Onlara karşı derin bir yakınlık duymuştu, özellikle de Josh'a karşı; nihayetinde Josh onun ilkiydi, fakat buna aşk denip denemeyeceğinden emin değildi. Belki onu cezbeden yalnızca son kullanma tarihi değil, aynı zamanda yemeğin tadının hafifliğiydi. Belki de ikincil bir iştahı, varlığını hissettirdiği ancak bir sebepten reddetmeye çalıştığı bir iştahı, tetikleyebilecek farklı tatları denemekten korkuyordu.

Yine de seks gayet iyiydi. Ya da yeterince iyiydi, her neyse. Evet, ikisiyle de orgazm olamıyordu, fakat bunun bir önemi yoktu. Yalnızca dokunmak bile güzeldi ve yanında onunla uyuyacak birinin olması hoşuna gidiyordu. Ve gerçekten rahatlaması gerektiğinde, banyo kapısını kilitleyip sıcak bir duşa giriyor, gözlerini kapatıp kendine gerektiği şekilde dokunuyordu. Fantezilerinde, bir konferans salonunun arkasında oluyordu ya da bir barda ya da partide insanlarla çevrelenmiş bir halde. Ya da gecenin bir yarısı kütüphane raflarının arasında... Daima yüzü belirsiz bir adam vardı. Ama Sarah, adamın onu izlediğini biliyordu ve adamın bakışları aynı anda hem küstahça, hem de değer vericiydi. Sarah ona meydan okurdu, kim olduğunu söylemesini ister, ne demeye öyle baktığını sorardı. Adam gülümserdi ve *Ne istediğini biliyorum*, derdi. Sarah adamın cüretkârlığına güler ve *Öyle mi?* gibi bir şey söylerdi. Gülüşün adamın cesaretini kırması gerekirdi, ama öyle olmazdı ve gülümsemesi daha da büyürdü ve Sarah adamın içten içe onunla alay ettiğini bilirdi. *Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun* derdi. İşte o zaman adam yaklaşır, onunla ilgili bir şeyler bildiğini, eğer isterse bunu kanıtlayabileceğini kısık bir sesle söylerdi. Sarah, adamın ar-

sızlığı yüzünden çılgına döner ve *Nasıl kanıtlayacaksın?* diye sorardı. O anda adam iyice yakınına sokulurdu ve Sarah geri çekilmeye çalışırdı, ama arkasında daima geri çekilmesine engel olan bir şeyler olurdu. İşte o zaman adamın vücudu vücuduna, dudakları dudaklarına yaslanırdı ve adam kulağına şunları fısıldardı; *Sana böyle dokunulmasından hoşlandığını biliyorum...* ve böyle, ve böyle, ve böyle...

Kafasını salladı ve güneşliği bırakıp, kapanmasına izin verdi. Öğle yemeği yemesi gerekiyordu. Belki de Alex'i davet ederdi. Hilzoy'la ilgili başka bir şey duyup duymadığını merak ediyordu. Ve Alex bir arkadaşına ihtiyaç duyabilirmiş gibi gözüküyordu.

Çekici bir adamdı ve Sarah onu ara sıra düşünürdü. Ancak muhtemelen yakında ortaklık kazanacaktı ve eğer bir ilişkileri olsaydı, büyük olasılıkla o noktada ayrılmak zorunda kalırlardı. Kendi kendine kıkırdadı. Alex onun için biçilmiş kaftandı: Doğru özgeçmiş ve son kullanma tarihine sahip bir başka Amerikalı yakışıklı. Mükemmel.

Her neyse, Alex zaten ilgileniyormuş gibi durmuyordu ama kabul etmeliydi ki Sarah'yı cezbeden de zaten buydu. Onu isteyen erkeklere alışıktı. Erkekler bunu gizlemekte pek iyi değillerdi ve çoğu zaten gizlemeye bile çalışmıyordu. Bu aynı zamanda komikti de çünkü Sarah çocukken garip bir tipe sahipti; ayrık gözleri ve yüzüne göre fazlasıyla dolgun dudakları vardı, yüzü lise çağına gelene kadar toparlanmamıştı. Buna minnettardı. Çünkü eğer güzel doğsaydı, bu zengin doğmak gibi olabilirdi. Her şey fazlasıyla kolay olurdu. Şu anki haliyle güzelliği, kanunen verilmiş bir şeyden ziyade, kazara denk geldiği beklenmedik, umulmadık bir arma-

ğan gibiydi.

Firmada ona ilgi duymayan bir erkeğe ilgi duyması gerçekten saçmaydı. Fakat onda Sarah'nın hoşuna giden özellikler vardı. Birincisi, işinde iyiydi. Her şeyi daima açıkça ifade ederdi ve birlikte çalıştığı birçok insanın aksine, Sarah'nın teknik bilgisinden ürkmemişti. Ve kesinlikle ciddi bir adamdı. Hatta fazla ciddiydi, ne zaman erken gelse ya da geç çıksa, onu ofisinde görüyordu ve görünüşe göre Alex ofis dışında pek bir hayata sahip değildi. Sarah, bu ciddiye-tin arkasında bir tür... hüzün gördüğünü düşünüyordu ve bu ilgisini çekiyordu. Eğer Alex bir hamle yaparsa nasıl karşılık verirdi diye düşündü, sonra da buna güldü. Alex onunla ilgilenmiyordu ve bu büyük olasılıkla ikisinin de iyiliği içindi.

Fakat onu öğle yemeğine davet etmekten zarar gelmezdi. Zaten dışarı çıkacaktı ve Hilzoy konusunu da bir kontrol etmiş olurdu, sonra da bir iki lokma bir şey atıştıracağını söylerdi, belki şu Singapur restoranı Straits Cafe'de ve eğer açsa...

Koridoru geçerek Alex'in ofisine doğru gitti ve kafasını içeri soktu ama Alex orada değildi. Sekreteri Alisa onu gördü ve "Polis Merkezine gitmesi gerekti," dedi.

Sarah kaşlarını kaldırdı. "Polis Merkezi mi? Hilzoy'la mı ilgili?"

Alisa kafasını salladı. "Söylemedi."

Sarah, "Zaten hiç söylemiyor, değil mi?" dedi.

Belki de firma kafeteryasından bir şeyler atıştırabilirim diye düşünerek yürüyüp gitti. Evet, bu büyük olasılıkla en iyisi olacaktı.

9 HÜZÜNLÜ EBEDİYET

Alex, ofise ertesi sabah altıda gitti. Pek uyuyamamıştı ama en azından bir hareket planı belirlemişti. İlk adım Patent ve Tescil ofisine kayıt yaptırmaktı. Teknoloji Merkezi 2130'un–bilgisayar şifreleme ve güvenliğinden sorumlu PTO inceleme grubunun–yöneticisi, Hank Shiffman adında, öğrencilik yıllarında Alex'in yakın arkadaşı olan bir Stanford mezunuydu. Hank gibi bir arkadaşla sahip olmak önemli bir şeydi; Hank, Obsidian'ın gerçek önemini anlayacak kadar zeki ve patent ofisinin garip işleyişi konusunda da bilgi sahibiydi. Hank ve 2130 başvuruyu henüz teslim almamıştı fakat başvuru Ön Patent Analizi Ofisine vardığından beri Hank, Alex'i başvurunun durumu hakkında bilgilendiriyordu. Alex'in son aldığı haberlere göre başvuru, ulusal güvenlik analizi için Savunma Bakanlığına yollanmıştı. Şifrelemeyle ilgili bir icat için güvenlik kontrolü, rutin bir prosedürdü ve savunma bakanlığı bir gizlilik emri çıkarmadığı sürece –bu son derece meşakatli bir durumdur, ama, Tan-

rı'ya şükür, hayli olasılık dışıdır—başvuru kontrolü geçer ve Hank'in grubundaki resmi bir analiste verilir.

Saat PTO'nun bulunduğu Virginia'da dokuzdu. Alex Hank'i aradı ve telesekreterine ulaştı.

Kahretsin, Hank ofise daima erken giderdi. Pekâlâ, belki tuvalete gitmişti ya da onun gibi bir şey.

Mesaj, operatörle konuşmak için sıfıra basmak gerektiğini söylüyordu. Alex'te öyle yaptı. Bir süre sonra telefona bir kadın çıktı; “Aramanızı nasıl yönlendirebilirim?”

“Hank Shiffman'a ulaşmaya çalışıyorum.”

Bir duraksama oldu. Kadın, “Ah, bir saniye bekleyebilir misiniz?” dedi.

Alex, kadının böyle gündelik bir konuya neden bu kadar kuşkulu yaklaştığını düşünerek bekledi.

Bir süre sonra telefondan başka bir kadının sesi duyuldu, ilkinden daha gırtlaksı bir sestir ve ses tonu iş dünyasına özgüydü. “Merhaba, Direktör Jane Hamsher, Bilgisayar Mimarlığı, Yazılım ve Bilgi Teknolojileri. Kiminle görüştüğümü sorabilir miyim?”

Alex bir an düşündü. Hank ona el altından bilgi veriyordu. Arkadaşını zor duruma sokmak istemiyordu.

“Ben Alex Traven,” dedi. “Hank'in Stanford'dan bir arkadaşıyım.”

Bir an sessizlik oldu, sonra kadın “Anlıyorum. Size bunu söyleyen kişi olduğum için üzgünüm fakat dün Hank'i kaybettik,” dedi.

O anda Alex kadının söylediklerini yanlış işittiğine emindi. Akla yatkın bir yargıya varmaya çalışarak kadının kelimelerini kafasının içinde baştan dinledi. Öyle bir yargı

yoktu.

Sonunda, “Ne... Ne oldu? Nasıl?” demeyi başardı.

“Görünüşe göre bir kalp krizi.”

Alex, Hank’i düşündü: Hank bir vejetaryendi ve duvar tenisinde tam bir şeytandı. “Ama... Hank tamamen sağlıklıydı. Demek istediğim, o kadar sağlıklı birini hiç tanımamıştım.”

“Biliyorum, bu hepimiz için tam bir şok. Görünüşe göre irsi bir şey, fakat hâlâ olayı çözmeye çalışıyorlar. Hank’i hepimiz özleyeceğiz. İyi ve çok yetenekli bir adamdı.”

Kadın telefonu kapatmaya hazırlanıyordu. Alex, *Pekâlâ, eğer öldüyse onu kollamam gereken bir durum kalmadı* diye düşündü ve “Mesele şu ki, Hank... bana bir müvekkilimin şifreleme programı hakkında tavsiye veriyordu. Merak ediyorum da, beni bilgilendirebilecek başka biri var mı?”

Bir duraksama oldu. Kadın, “Sorumlu analist Hank miydi?” diye sordu, ses tonu şüpheciydi.

“Hayır henüz bir gruba verilmemişti. Bildiğim kadarıyla, Hâlâ OIPE’de ve Savunma Bakanlığı denetiminden geçiyor—”

“İncelemeden geçer geçmez OIPE projeyi bir gruba verecek ve tarfinize bakacak olursak büyük ihtimalle 2130’-dan bir gruba. O noktada sizinle temesa geçeceğiz.

Kahretsin, beklediği anlayışlı, yaşlı arkadaş tepkisi tam olarak bu değildi. “Anlıyorum,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Ve tekrar başınız sağ olsun.”

Alex telefonu kapattı. Sıra Plan B’deydi. Sorun şuydu ki, Hilzoy öldüğü için zaten Plan B’deydi. Ve duruma bakılırsa, pek iyi gitmiyordu.

Önce Hilzoy, sonra Hank. İnanılmaz. Sanki Obsidian lanetliydi.

Şimdi ne yapacağını düşündü. Eğer patent çıkarsa –çıktığında–telif haklarının kime miras kalacağını halen bulması gerekiyordu. Ayrıca kolları sıvayıp teknolojiye kesin bir değer biçmesi gerekiyordu; avantajlar, kısıtlamalar, çeşitli potansiyel pazarlara yönelik muhtemel uyarlamalar. Şu ana kadar, Obsidian üzerine bir şirket kurabileceğiniz konusunda sizi ikna edecek en iyi kişi Hilzoy idi. Hilzoy öldüğüne göre, Alex'in o şekilde konuşmayı öğrenmesi gerekebilirdi.

Hilzoy'un dosyasını inceledi ve aile bilgileri bulamadığı için şaşırmadı. Pekâlâ, bu görevi Alisa'ya verecekti. Eski eşiyle temasa geçip en yakın akrabalarının–vasiyet durumunda varis olması muhtemel kişilerin ya da vasiyetsiz ölüm durumunda hak iddia edebilecek kişilerin–kim olduğu öğrenilecekti.

Son olarak, icadın kendisi. Hilzoy ofisi her ziyaret ettiğinde, son versiyonun yedek DVD'sini Alisa'ya bırakırdı. Alex dışarı çıktı, DVD'yi aldıktan sonra laptopunun okuyucusuna yerleştirdi. Program açıldığında, Alex laptopunun minik hoparlörlerinden gelen müziği duyup şaşırdı. Şarkıyı tanımamıştı, enstrümantal bir parçaydı. Bir dakika dinledi, daha sonra programı kapatacak komutu buldu. Obsidian üzerinde çalışırken Hilzoy'un bu şarkıyı dinlediğini hayal etmek ürkütücüydü. Belki en sevdiği parçalardan biriydi.

Programın farklı kullanımlarını uygulamaya ve bunu yaparken bir VC'ye konuştuğunu hayal ederek programı tarif etmeye başladı. "Obsidian'ın beş Gigabayt'lık bir video dosyasını ne kadar hızlı şifrelediğini fark ettiniz mi? Aynı

zamanda ayarlanabiliyor da. Beş Terabayt’a kadar test ettik ve daha da yukarı çıkabileceğini düşünüyoruz. Ve tabii ki sınır sadece video dosyaları da değil. Herhangi veri. Herhangi platform. Ve şifreyi çözümüleme süreci de aynı derecede hızlı. Şunu bir izleyin...”

Kendini kaptırıp dış dünyadan koptu ve bunu bir saat boyunca sürdürdü. Bunu yapabilmek zorundaydı. Mecburdu.

Kapı çaldı. “Evet,” diye seslendi.

Kapı açıldı ve Sarah içeri girdi. “Merhaba,” dedi, ses tonu ve sonrasındaki yüz ifadesi memnuniyetsizdi

“Ne oldu?” dedi Alex. Sarah’yı gördüğüne şaşırılmıştı, aklının büyük bir köşesi hâlâ Obsidian tarafından işgal edilmişti.

Sarah oturdu ve Alex’e baktı. “Hilzoy’a ne olduğu konusunda diğer insanların da endişeleniyor olabileceğini düşünmedin mi?”

Alex kaşlarını çatı. Sarah neden ilk yılında olan bir çalışanın davranması gerektiği gibi davranamıyordu ki? Burada öylece dalıp, Alex’in ofisi ikinci eviymiş gibi bir sandalyeye çöküp onu sorguya çekemezdi.

“Bak–,” diye cümleye başladı.

Sarah dirseklerini masaya koyup öne eğildi. “Dün aniden çıkıp Polis Merkezine gittin. O da neydi?”

Alex görüş açısının ucunda kalan cezbedici dekolteye bakmamak için kendini zorladı. Pekâlâ, belki de haklıydı. “Hilzoy öldürülmüş,” dedi.

Sarah’nın ifadesi birden bire yumuşadı. “Tanrım, inanmıyorum.”

Alex belki de ona meşgul olduğunu söylemesi gerektiğini düşündü. Ona gerekli saygıyı göstermeyişiinden duyduğu memnuniyetsizliği belli etmeliydi. Alex ilk yılındayken daima saygılıydı. Sarah'nın sorunu neydi?

Bunun yerine, "Arabasının bagajında bayağı eroin varmış. Bir tür uyuşturucu konusu olduğunu düşünüyorlar."

"Eroin mi? Hilzoy mu? Hadi ama o tam bir inekti. Bu hiç mantıklı değil."

"Sanırım bu işler hiç belli olmuyor."

Bir süre daha kalmak niyetindeymiş gibi arkasına yaslandı. "Polis Merkezinden seni aramalarının sebebi... Bir şeyler bilebileceğini mi düşünmüşler?"

Bir an Alex tereddüt etti, sonra teslim oldu. Polis'i Alex'e taşıyan cep telefonu bağlantısından, Polis Merkezindeki sorgudan bahsetti ve hatta DNA testinden bahsetti. Bu kadarını anlatmayı planlamıyordu. Aslına bakarsanız, hiçbir şey söylemeyi planlamıyordu. Anladı ki, böyle yaparak riskini tam olarak idrak edemediği ve kesinlikle kontrol edemediği bir ihtimali değerlendiriyordu. Bu his başını döndürdü, hatta neredeyse midesini bulandırdı.

Alex konuşmasını bitirdiğinde, Sarah, "Osborne'a söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır. Yarına kadar Bangkok'ta. Geldiğinde söyleyeceğim."

"Hemen öğrenmek istemez miydi? Bir e-posta yollayabilisin."

Alex güldü. "Ölen kendi müvekkili olmadıkça umurunda bile olmaz, inan bana."

Bu kelimeler azından çıktığı anda *keşke böyle söyle-*

meseydim diye düşündü. Bu tip konularda ağzını sıkı tutmayı bilirdi, zararsız bir şeyin ikinci anlatımlarda nasıl da çarpıtılıp abartılabileceğini asla bilemezsiniz. Sarah'ın üzerinde böyle bir etki yaratmış olmasından nefret etti.

Fakat Sarah yalnızca anlayışla gülümsedi. “Peki patente ne olacak?”

Alex parmaklarını saçının içerisinden geçirdi ve iç çekti. “Bende bunu öğrenmeye çalışıyorum.”

Sarah, Alex'in laptopuna göz ucuyla bir baktı. “Şuan yaptığın bu mu?”

“Evet, kısmen. Obsidian'ı bir test sürüşüne çıkarmıştım. Direksiyonun arkasında Hilzoy olmadan neler yapabilediğine bakıyordum.”

Sarah kafasını salladı. “Şey, eğer bir co-pilot'a ihtiyacın olursa, bana sorman yeterli.”

Alex, Sarah'ın ifadesini okumaya çalışarak yüzüne baktı. Bu öneri tam olarak ne anlama geliyordu? Mesele yalnızca iş miydi, yoksa...

Yüzünün kızardığını hissetti. Kahretsin.

“Teşekkürler,” dedi. “Haber veririm.”

Sarah gülümsedi ve ayağı kalktı. “İşine karıştığım için üzgünüm. Yalnızca merak etmiştim, bilirsin.”

Alex kafasını salladı ve ayağa kalkmamak için kendini zorladı. Onu lanet bir şirket ortağını yolcu eder gibi yolcu edecek değildi.

Birkez daha o güzel gülücüğünü gösterdi ve çıkarken kapıyı kapattı. Alex derin bir nefes aldı. Bir dakika sonra tekrar laptopunu açıp Obsidian'la oynamaya devam etti. Fakat konsantrasyonunu geri kazanamıyordu. Tüm bu olan-

lar... anılarını canlandırıyorlardı.

Katie'nin öldüğü gece, Alex Menlo Atherton lisesinde ilk senesini okuyordu. Uyuyordu, telefonun sesiyle yarı uyanıklık durumuna sürüklenmişti. Birinin bu saatte neden arıyor olabileceğini merak etti, sonra tekrar uykuya daldı. Biliyordu ki konu her ne ise, ebeveynleri bir çaresine bakardı. Fakat bir an sonra duyup duyacağı en kötü ses ile irkildi, birinci o an yerindeydi. Yüksek bir ses değildi ama yine de onu ayağa dikmişti. Vücudu birden buz kesmişti.

Ses, annesine aitti. Titrek bir ses, on adet sesli harf. Annesinin sesindeki katıksız dehşetin yanında sözcüklerin anlamı gölgede kalıyordu.

"Tanrım hayır. Lütfen Tanrım, hayır."

Alex yatağında donakaldı, hayatında hiç korkmadığı kadar korkmuş, örtüyü kendine yakın tutuyordu. Annesini bu duruma sokan ne olabilirdi? Telefondaki kimdi?

Bir süre sonra babası, Alex'in kapısı önünde belirdi. Işığı açtı ve sessiz, Alex'in daha önce hiç duymadığı komut veren bir tonla, "Alex, giyin. Hastaneye gidiyoruz," dedi.

Alex kafasını salladı, anlayamıyordu. Hastane? Kim hastaydı ki?

"Baba—"

"Hemen!" dedi babası.

Babasının arabasına bindiler; annesi sağ koltukta, Alex korkmuş ve kafası karışmış bir şekilde arka koltukta oturuyordu. Garajdan sokağa çıktıkları anda babası direksiyonu çevirip frenlere asıldı ve Alex öne fırladı. Daha kemerini bile takmamıştı. Sonra babası gazı kökledi ve Alex tekrar geriye düştü. Elleri titreyerek kemerini taktı, babası sokağın

sonundan döndüğünde az daha kapıya yapışıyordu.

Babası delinin teki gibi sürmeye devam etti ve babasının sürüşü konusunda, özellikle güvensiz olduğunu düşündüğü zaman, görüş belirtmekten asla çekinmeyen annesi tek kelime etmedi. Alex birden işemesi gerektiğini fark etti. Evden o kadar aceleyle çıkmışlardı ki, bunu fark etmemişti bile.

Babası Alex'in ne olup bittiğinden haberdar olmadığını yeni fark etmiş gibi "Katie," dedi. Kırmızı ışıktaki yavaşladı ve trafiği kontrol etmek için kafasını uzattı, sonra tekrar gazı kökledi. "Bir kaza geçirmiş."

Alex gözlerinin dolduğunu hissetti ve kendini ağlatmak için zorladı. Kafasının içinde annesinin sesini duydu, o anda bu sesin aklında daima yankılanacağını biliyordu.

Tanrım hayır; Lütfen Tanrım, hayır.

Annesi, "Anlamıyorum," dedi, Alex ağladığını duyabiliyordu. "Ben nerede? Ona Katie'yi eve—"

Alex'in babası "Söyledim," dedi. "Katie'yi eve bırakması gerekiyordu. Özellikle söyledim."

Alex ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. O günün sabahında Bakersfield'daki California Eyaleti Güreş Şampiyonasından hep beraber dönmüşlerdi. Ben 77 kilo klasmanında birincilik kazanmıştı. Ben kendinden geçmişti; o kadar mutluydu ki tribündeki herkesin önünde Alex'i kucaklayarak onu şaşırtmıştı. Bazı çocuklar o akşam Ben adına bir parti düzenliyorlardı. Birinci sınıf ve son sınıf öğrencileri için düzenlenen bir partiydi, bu yüzden Ben'le birlikte Katie'de partiye gidiyordu. Alex'e bundan fazlası söylenmemişti. Zaten asla söylenmezdi.

Alex, kısık bir sesle, “Belki de Wally eve bırakacaktı,” dedi, yardımcı olmaya çalışıyordu. Wally Farquhar, Katie’nin erkek arkadaşıydı. Bir son sınıf öğrencisiydi, siyah ve gösterişli bir Mustang’i vardı. Alex’in varlığından bile haberdar değil gibiydi ve Alex onu pek sevmezdi. Ebeynlerinin de Wally için ölüp bitmediğini hissediyordu.

Uzun bir sessizlik oldu, Alex yanlış bir şey söylemiş olabileceğini düşündü. Bir süre sonra, babası konuştu, sesi tanınmayacak derecede kötüydü; “Arabayı Wally kullanıyormuş.”

Yolun geri kalanında kimse bir şey söylemedi. Sanki arabayı Wally’nin kullanıyor olması bir şey belirliyordu, korkunç ve kalıcı bir şeyi.

Alex daha fazla şey bilmek istiyor, ancak sormaya korkuyordu. Katie bir araba kazası geçirmişti... fakat iyi de olabilirdi, değil mi? Ve neden Ben onu eve bırakmamıştı? Ebeynleri bırakması gerektiğini söylemişlerdi. Bu hissi tam olarak tanımlayamıyordu fakat Ben’in gerçekten yanlış bir şey yaptığını seziyordu ve o yanlış şey her neyse, eğer Ben onu yapmasaydı, bunların hiçbiri gerçekleşiyor olmazdı.

Belki de hiçbiri gerçekleşmiyordu. Belki hâlâ evde uyuyordu. Belki de idrar kesesindeki rahatsız his, babasının çılgın sürüşü, annesinin acı sesi ve hayatlarındaki bu korkunç olayın tamamı yalnızca kötü bir rüya olabilirdi.

Babası, Stanford Tıp Merkezi acil servis girişinin önüne yanaştı ve motoru durdurdu. Ebeveynleri dışarı fırlayıp kapıyı çarptı ve Alex otoparka gitmeyeceklerini, arabayı burada bırakacaklarını anladı. Bunu nasıl bilecekti ki? Ona kimse bir şey söylememişti ve onu arabada bırakacaklarmış gibi

bir durum oluştu.

Alex dışarı ıktı. Gece soğuk ve sessizdi, nefesinin du-manını, binanın beyaz ışıkları altında dönen buharı grebi-liyordu. Binanın cephesi karanlıkta parlıyor gibiydi, binanın köşeleri belirsizdi. Bunun derinleşen bir rüya olabileceğini düşündü.

İçeri koştu ve ebeveynlerinin yanında durdu. Babası ca-mekndaki siyahi kadınla konuşuyordu, kadın bir hemşire ya da bir resepsiyonistti. “Katie Traven,” diyordu. “Biz aile-siyiz. O nerede?”

Kadın önündeki belgelere baktı ve Alex’in babasına, “şuan ameliyatta efendim,” dedi.

Ameliyat. Alex’in beyninde, kanlı önlükleri ve maske-leriyle Katie’nin etrafında duran doktorlar canlandı, şimdi, şuanda...

Alex’in annesi, “Onu görmeliyiz,” dedi, sesi aynı dere-cece korku dolu ve sabitti. “O nerede?”

Kadın, Alex’in annesine baktı. Kadının yüzünde hiçbir şefkat ibaresi olmasa da, Alex bu yüzde bir sabitliğe işaret eden şeyi gördü. Kadının bu senaryoyu defalarca oynadığı-nı, bu gibi durumlarla başa çıkmaya alışık olduğunu sezebi-liyordu.

“Bayan,” dedi kadın, “Ne kadar zgn olduğunuzu anlı-yorum. Fakat ameliyathaneye giremezsiniz. Ameliyathane steril bir ortamdır ve içeri girseniz bile kızıınıza yardım etme-nin aksine, ona zarar vermiş olursunuz. Lütfen, bekleme oda-sına geçin. Doktor yakında yanınıza gelecek.”

Alex ebeveynlerinin omuzlarının düşüşünü izledi ve hep birlikte geri çekildiler; mazlum, korkulu ve zgndler.

Bir an hemşire konusunu nasıl bilebileceğini düşündü. Basiretin doğası ona yeni gözüküyordu ve bunu pek hoş karşılamamıştı.

Dezenfektan kokusuyla, dizi dizi bitişik sandalyeleriyle ve köşedeki televizyonuyla küçük, dikdörtgen bekleme odasında hüzünlü bir ebediyet hissi vardı. Televizyonun sesi duyulamayacak kadar kısıktı ve Alex bunun bir amacı olup olmadığını düşündü ve sonra anladı: Bu, insanlara dünyanın bu odadan ibaret olmadığını hatırlatmak içindi, nasıl bir dehşet yaşanırsa yaşansın, dışarıda hâlâ hayat vardı. Alex, bu fikirden ve içerdiği yeni *olgunluktan* etkilenmişti, aynen hemşire meselesindeki basiretinden etkilendiği gibi. Ve birden bire, bu tür bir şeyi anlayabilmesi onu bir şekilde korkuttu.

Üç bitişik sandalye bulup oturdular. Alex etrafına baktı. İçeride yaklaşık bir düzine insan vardı. Kimse Alex'e ve ailesine dikkat etmemişti. Latin Amerikalı bir kadın, küçük bir kızın kafasını kucağına almış, yavaşça okşuyordu. Alex'e oğlu olduğu izlenimini veren küçük bir erkek çocuğu, kadının omzuna yatmış, uyuyordu. Fanıralı yaşlı adam kendi kendine inliyor, kanlı bir bezi koluna bastırıyordu. Sanki hepsi ezelden beri buradaydılar ve Alex, şuan ailesinin de böyle görünüp görünmediğini merak etti.

Annesinin elini tutmak istedi fakat annesiyle babasının birbirilerine dokunmadığını fark etti, belki bu onun da kimseye dokunmaması gerektiği anlamına geliyordu. Alex, "Tuvalete gitmek... Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi. Annesi karşılığında yalnızca ufak bir ses çıkardı ve Alex kendi rahatı için bir şey yapıyor olmaktan dolayı suçluluk duydu.

Geri döndüğünde babasının ayağı kalkıp dolanmaya başladığını gördü. Annesi ise o kadar hareketsizdi ki mermerden bir heykel olabilirdi. Suratı kesinlikle yeterince beyazdı.

Alex oturdu ve hastanenin derinliklerine gittiğini düşündüğü sallanan kapılara baktı. Katie'yi, onu nasıl ameliyat ettiklerini düşünmemeye çalıştı. Anestezi vermiş olmalılardı, değil mi? En azından acı çekmiyordu.

Babası yirmi dakikada bir koridordaki telefona gidip, evi arıyordu. Dördüncü denemeden sonra geri geldi ve, "Ben'e ulaştım. Buraya geliyor," dedi.

Annesi kafasını kaldırdı. "Neredeymiş?"

Babası kafasını salladı. "Bilmiyorum. Tartışmadım. Yalnızca buraya gelmesini istedim."

On dakikadan az bir zaman içerisinde, Ben bekleme odasına daldı ve Alex abisinin geniş omuzlu, sert görünümünden bir güven hissi aldı. En azından artık hep beraberlerdi. Ben ile konuşmak zor olabilirdi ve Alex, abisinin onu pek sevmediğini, fakat daima koruduğunu biliyordu. Alex abisinin onu şimdide koruyabileceğini, tüm aileyi koruyabileceğini düşündü.

Ben, "Ne oldu?" dedi. "Katie nasıl?"

Annesi ayağa kalkıp Ben'e yaklaşarak, "Neredeydin?" dedi. "Onu eve bırakman gerekiyordu!"

Ben, "Ne?" dedi.

Babası devreye girdi ve Ben'in kolunu tuttu. "Sana söyledim. Partiden sonra Katie'yi eve bırakman gerektiğini söyledim."

Ben kafasını sallayarak, "Hayır söylemedin," dedi. "Gece yarısından önce Katie'nin evde olmasını sağlamamı söyledin."

Babası, “Ne kastettiğimi zannettin?” dedi, sesi yükseliyordu. “Onu eve bırakman gerekiyordu!”

Alex oturduğu yerden etrafına baktı. Bekleme odasının az önce şuursuz olan sakinleri, şimdi kısmi bir ilgiyle sahneyi izliyorlardı.

Ben, “Zannettim ki... yani, belirli bir saatte evde olması gerekiyordu,” dedi. “O daha genç. Wally onu eve bırakabileceğini söyledi. Ben de düşündüm ve-”

Oda sessizdi.

Ben, “Wally nerede?” diye sordu.

Babası, “Arabayı Wally kullanıyordu. Öldü,” dedi.

Alex o son kelimeyle, o katı kesinlikle gelen bir korku dalgası hissetti. Arayan her kimse, babasına bunu o söylemişti. Fakat... Wally nasıl ölmüş olabilirdi? Alex onu en son ne zaman görmüştü, üç gün önce mi?”

Ben midesinden vurulmuş gibi gözüküyordu. “Katie... Katie bir sorun olmayacağını söylemişti.”

Babasının sesi daha da yükseldi. “Kız kardeşini eve bırakması gereken kişinin sen olduğunu açık açık söyledim sana, Ben! Sen!”

Ben kolunu silkerek kurtardı ve geri adım attı. Önce annesine, sonra babasına baktı. “Ne yani, olanlar için beni mi suçluyorsunuz? Bu benim hatam mı?”

Annesi, “Wally’nin arabasında olmaması gerekiyordu!” dedi ve gözyaşlarına boğuldu.

Uzunca bir an boyunca öylece donup kaldılar. Ben arkasını döndü ve dışarı çıktı.

“Ben!” diye bağırdı babası, fakat Ben dönüp bakmadı bile. “Ben!”

Babası peşinden gitmeye başladı. Alex sallanan kapıların açıldığını duydu ve tıbbi yeşil önlüklü bir adam gördü. Adam, “Katie Traven’in ailesi misiniz?” diye soydu.

Alex’in ebeveynleri adama doğru aceleyle ilerledi. Ben geri dönüp tekrar odaya girdi. Alex, ödü kopmuş bir şekilde, zar zor ayağa kalktı.

Alex’in babası, “Biz Katie’nin anne-babasıyız, dedi. Sesi kısık, çenesi zar zor kımıldıyordu. “Durumu nasıl?”

Önlüklü adam, “Ameliyat sonrası evrede,” dedi ve Alex’in annesi elleriyle ağzını kapatarak hıçkırıklarını bastırdı. Babasına doğru yasandı. Babasının nefes alış veriş bir lokomotif andırıyordu. Birden gözlerinden yaşlar boşaldı.

Önlüklü adam, “Ben Dr. Rosen,” dedi. “Gelin konuşabileceğimiz bir yere gidelim.”

Dr. Rosen onları bekleme odasının dışındaki, küçük bir odaya götürdü. İçeride sandalyeler vardı fakat kimse oturmadı.

“Kızınızın kafasında ciddi travmalar var,” dedi Dr. Rosen. “Kanaması vardı ve basıncı azaltmak için ameliyat etmek zorundaydık.”

Alex’in annesi yumruğunu ağzına o kadar sert bastırıyordu ki kolu titremeye başladı.

Alex’in babası “Katie...,” diye başladı fakat cümlemin devamını getiremedi.

Dr. Rosen, “Elimizden geleni yaptık,” dedi. “Fakat sizi uyarmalıyım; şu aşamada Katie’nin fazla şansı yok. Kendinizi en kötüsüne hazırlamalısınız.”

Alex’in annesinin boğazından bir ses çıktı; ince, hıçkırık gibi bir ses. Yumruğunu dudaklarına vahşice bastırdı.

Alex bir kez daha gözyaşlarını hissetti fakat bu sefer onları durduramadı. Ben'e baktı. Ben'in ağzı ince uzun bir çizgi gibiydi. Dördü içerisinde ağlamayan bir o vardı.

Babası, "Onu görebilir miyiz," diye fısıldadı.

Dr. Rosen kafa salladı. "Tabii ki, fakat bilinci yerinde değil. Her yerinde bandajlar var ve birçok ezik oluşmuş. Aynı zamanda tübaj yapıldı, ağzına solunum borusu takılı."

Alex, Dr. Rosen'ın bütün bunları söylemekteki amacının onları hazırlamak olduğunu anlamıştı. Güçlü olmak istiyordu. Belki Ben kadar güçlü olamazdı ama denemek istiyordu ve avantaj sahibi olduğunu biliyordu.

Dr. Rosen aileyi koridordan geçirerek özel bir odaya doğru götürdü. Ben ebeveynlerinin arkasından ilerliyordu. Kendinden emin olamayan ve korkan Alex ise en arkadan geliyordu.

İlk anda Alex bir yanlılık olduğunu, Dr. Rosen'ın onları yanlış odaya getirdiğini düşündü. Yatakta yatan insan tanınmaz haldeydi; kafası bandajlarla sarılı, açık kalmış ağzında tüp ve çevresinde bantlar vardı, göz kapakları mosmor şişmiş ve kapanmıştı.

Ve sonra, bandajlara eziklere ve paralanmış görünümüne rağmen Katie'yi tanıdı. *Katie*. Gözyaşları bu sefer süzülmele kalmayıp, sıcak bir akıntı olup gözlerinden aktılar.

Annesi yatağın yanında dizleri üstüne çöktü ve Katie'nin elini tuttu. "Bebeğim," diye fısıldadı. "Güzel bebeğim. Bebeğim."

Babası yatağın diğer tarafına yürüdü ve Katie'nin diğer elini tuttu. Hiçbir şey söylemedi. Katie hareket etmedi.

Alex terlediğini hissetti. Neden odayı bu kadar sıcak

tutuyor-lardı? Ve nefesi çok hızlanmıştı, yavaşlatamıyordu.

Ben döndü ve Alex'e baktı. Kolunu Alex'in omzuna attı ve onu yavaşça dışarı çıkardı. Koridorda konuşmadan dikildiler. Alex nefes nefese kaldığını ve ağlamayı kesemediğini fark etti.

Ben'in gözleri ise hâlâ kuruydu. Alex'in saçını okşadı. "İyi misin?"

Alex kafa salladı. Fakat abisinin sesindeki şefkat daha çok ağlamasına sebep oldu. Birkaç dakika sonra ağlamasını neredeyse kontrol altına alıyordu. İşin sırrı yatakta yatan Katie'nin nasıl görüldüğünü düşünmemekti; ne kadar incinmiş, zayıf ve hassas görüldüğünü. Ne kadar... sahipsiz görüldüğünü.

Ve birden Ben, Alex'in tam karşısına geçti.

"Ben... yanlış... bir şey... yapmadım!" dedi. Sesi git-tikçe artıyor, bir bağırıtı şeklini alıyordu.

Alex tekrar ağlamaya başladı. Ben sessizce uzaklaştı.

Bir süre sonra Katie'nin odasından bir tür alarm sesi duyuldu. Hemşireler ve doktorlar odaya üşüştü ve Alex'in ebeveynleri dışarı çıkmak zorunda kaldı. Alex ne olup bittiğini soramayacak kadar korkmuştu. Zaten bildiğini düşünüyordu ve birilerinin ona haklı olduğunu söylemesini istemiyordu.

Ben geri geldi, hepsi kapının önünde sessizce dolanı-yorlardı.

Alex birilerinin ona, Ben'in onu odadan çıkarırkenki şefkatiyle dokunmasını istedi, fakat görünüşe göre herkes birbirinden uzak duruyordu. Babası, kendini bir şeye bağla-maya çalışır gibi, parmaklarını duvarda ileri geri gezdiri-

yordu. Annesi, ellerini saçlarına dolamıştı ve onları yolmak üzereymiş gibi gözüküyordu. Ara sıra bir ayakkabının muşamba zeminde çıkardığı ses duyuluyordu, fakat onun dışında koridor korkunç derecede sessizdi.

Alex zaman merhumunu yitirmişti. Bir süre sonra, Dr. Rosen dışarı çıktı. Alex doktorun yüzünü gördü ve o anda biliyordu, yeni keşfedilmiş, nahoş bir olgunluk farkındalığı daha.

Dr. Rosen, “Çok üzgünüm,” dedi. “Elimizden geleni yaptık. Üzgünüm.”

Alex annesinin ayaklarının bağının çözüldüğünü gördü ve Ben onu tutmak için öne atıldı. “Babası Tanrım, hayır, Tanrım lütfen, hayır” diyordu. Dr. Rosen onlara organ bağışıyla ilgili bir şeyler söylüyordu ve baskı yaptığı için üzgün olduğunu fakat Katie’nin başkalarına hayat verebilmesi için çabuk karar vermeleri gerektiğini söylüyordu. Alex, Katie’nin organlarının alınmasının ne demek olduğunu hayal etmemeye çalıştı, fakat kendine engel olamadı.

Ebeveynleri veda etmek için odaya girdi. Ben bir an tereddüt etti ve Alex bunun sebebinin kendisini yalnız bırakmak istemeyişi olabileceğini düşündü. Fakat sonra arkasını döndü ve anne babasının peşinden odaya girdi. Alex, söylediği bir şeyin Ben’i kızdırmış olabileceğini, bu yüzden onu yalnız bırakmış olabileceğini düşündü. Fakat neden *Katie*’yi eve bırakmamıştı? Bırakması gerekiyordu, babası tembih etmişti. Neden?

Alex dışarıda kaldı. Tekrar içeri giremezdi. Giremezdi, o kadar. Ablasını ölü görmek istemiyordu. Hiç içeri girmemiş olmayı diledi. Ablasının görüntüsünü aklından çıkara-

mıyordu.

Gecenin geri kalanına dair anıları neyse ki bulanıktı. Ebeveynlerinin Katie'nin organları konusunda kavga ettiğini hatırlıyordu. Babası, Katie olsa organlarının bağışlanmasını isteyeceğini söylüyor, organ bağışına ihtiyacı olan Katie olsa ne olurdu diye soruyordu. Annesi, kızını kesip açmalarına izin vermeyeceğini söylüyordu. Sonunda, formu imzalamadılar. Alex içten içe rahatlamıştı.

Takip eden günlerde kavgalar devam etti ve çoğu ebeveynlerinin kapalı yatak odası kapısının ardında gerçekleşiyse de, Alex birçok şey duyabiliyordu. Cenaze işlemleri. Katie'nin nereye gömüleceği konusu. Artık çok geç olmuş olsa da, organ konusunun devamı. Ve çoğunlukla, Ben'in Katie'yi eve bırakmamış olması ve babasının Ben'e bırakmasını söyleyip söylemediği konusu. Alex, anne babasının böyle kavga ettiğini daha önce hiç duymamıştı ve bu onu korkutuyordu. Boşanmalarının ihtimal dahilinde olup olmadığını merak ediyordu. Ebeveynleri boşanmış arkadaşları vardı, fakat bunun kendi başına gelebileceğini hiç düşünmemişti. Ebeveynleri daima birbirini seviyor gibi gözükürlerdi.

Tören Ladera Kilisesinde yapılmış, cenaze Palo Alto'daki Alta Mesa mezarlığına defnedilmişti. Cenazeye beş yüzden fazla insan gelmişti, öğretmenler, komşular, Ben'in arkadaşları, Alex'in arkadaşları ve birinci sınıfların tamamı. Katie'yi herkes seviyordu.

Hadi ama, diye düşündü. Bırak şu konuyu, Konsantre ol.

Fakat konsantre olmak güçtü. Gerçek şuydu ki, kötü anılar asla silinmiyordu. Hayır, en fazla duraksıyorlardı;

açılmayı bekleyen bir kutunun içinde bekler gibi duruyor, *Bizi özledin mi? Merak etme, hâlâ buradayız! Ve hiçbir yere gitmiyoruz!* diyorlardı.

Diğer insanlar da bunu hissediyor mudur diye merak etti. Gergin olduklarında bu tip şeylerle uğraşmak zorunda kalıyorlar mıydı?

Bir an Ben'i, Ben'in anılardan rahatsızlık duyup duymadığını merak etti. Evet, tabii. İroni hayret vericiydi, akabinde gerçekleşenler de dahil bunların hepsine o sebep olmuştu ve büyük olasılıkla geceleri mışıl mışıl uyuyordu.

10 DÜNYANIN KRALI

Ben, Ankara’da sıkılıyordu. Bir hedefi beklemek ayrı bir konuydu; o konuda bir keskin nişancının sabrına sahipti. Fakat bilgi beklemek farklıydı. Hort, Rus konusunda hâlâ bir şey bulamamıştı, tabii adam Rus ise ve Ben’e işler netlik kazanana kadar olduğu yerde kalmasını söylemişti. Ben, günde ikişer kere idman yapıyor, bir şeyler okuyor ve bazı meşhur arkeolojik alanları ziyaret ediyordu.

Kabul etmeliydi ki, Ankara kalesi etkileyiciydi. Oraya bir sabah, ani bir hevesle kalkıp gitmişti. Kale, bir kilometre yüksekliğinde bir tepenin üzerindeydi ve aşağıdaki şehir sislerle kaplanmış, görünmez olmuştu. Kaleyi inşa eden insanların düşündü; şimdi ölüp gitmişlerdi fakat sahip oldukları zaman içerisinde bir dağın tepesine kalıcı bir anıt dikmeyi başarmışlardı.

Ebeveynlerini düşündü. *Görüyor musunuz? Kültürleniyorum. Size söylemiştim.*

Gülümsedi. Onların kültür anlayışı, Ben’in kültür an-

layışından hep farklı olmuştu. Lisede sözünü etmeye başladı. Askeriye konusuna daima karşı olmuşlardı. Babası, bilime karşı Alex'in gösterdiği yatkınlığın birazını bile göstermeyen Ben'in avukat olmasını istiyordu. Ben bu teklifi en fazla bir lobotomi* ameliyatı ve bir şezlong kadar ilginç buluyordu.

Babası, üniversiteye başvurması için Ben'e baskı yapmıştı. "Seçeneklerini neden çoğaltmayasın ki?" diyordu. "Kendine bir seçim şansı ver. İyi bir okula girersen avantaj sahibi olabilirsin. Ve sonrasında bir memur olarak orduya katılma şansın daima var. Bunu yaparsan, hem sahip olduğun üniversite diplomasının, hem de ordunun avantajlarına aynı anda sahip olabilirsin."

Ben babasının aslında şöyle düşündüğünü biliyordu: *Üniversiteden mezun olduğunda bütün bu zırvaları aşacak kadar olgunlaşmış olacaksın. Tek yapmaya çalıştığın, Ben alışkanlıklar arasında sıkışıp kalana dek onu "doğru" yolda tutmaktır.*

Ben'in maçlarına gözlemci koçlar gelirdi ve Stanford'un, Berkeley'in, Michigan'ın, Penn'in ve birkaç yerin daha onunla ilgilendiğini biliyordu. Fakat notları pek yüksek değildi. Babasının gönlünü almak için bazı okullara başvuru

* 1930'lar ve 1950'ler arasında, şirofreni, klinik depresyon gibi hastalıklara sahip kişilere uygulanan beyin ameliyatı. Lobotomi sonrasında hastaların sık sık dışa bağımlı ve "çocuksu" hale gelmesinden dolayı Lobotomi günümüzde uygulanmamaktadır ve tıp tarihinin en acımasız hatalarından biri olarak kabul edilmektedir.

rabilirdi ve nihayetinde hiçbirinden bir şey çıkmazdı. Sonra da, *denedim ama olmadı; merhaba, ordu!* diyebilirdi.

Planı neredeyse işliyordu fakat babası, Ben'in futbol kabiliyetine karşı en ilgili okullardan biri olan Stanford'da Mütevelli Heyetindeydi ve bir iki torpil yaptırdı. Ben okula kabul edildi. Sonra da babası yeni bir savunmayla karşısına çıktı: Stanford harika olacak. Burada futbol oynayabilecek-sin; başka bir okulda olsan ilk sene yalnızca antrenman yap-mana izin verilecekti. Ayrıca eğitim çok iyi, askeri bir me-mur olduğunda işine çok yarayacak.

Ben babasının haklı olduğunu biliyordu fakat eve bu kadar yakın bir okula gitmek istemiyordu. Aslına bakarsanız evden uzak olmak, denizaşırı uzak olmak istiyordu. Sebebi-ni tam olarak açıklayamıyordu. Ailesini sevmediğinden de-ğildi ve Körfez bölgesi de yaşamak için güzel bir yerdi. Stanford iyi bir okuldu, orada futbol oynayabilir ve güreşe de devam edebilirdi, ama... daha kendine has bir şey, daha diri. Bu her neydiyse, Ben-Babasının ve Alex'in asla olama-yacağı bir biçimde— için biçilmiş kaftandı. İçinde yatan özel bir şey vardı, bunu hissedebiliyordu ve büyüdüğü evden beş kilometre ötedeki üniversiteye gidiyordu... Bu yanılttı. Bu, kendine ihanet etmek olurdu. Fakat bırakın babasına anlat-mayı, sebebini kendisi dahi anlayamıyordu.

Kararını verdi, *siktir et*, Stanford'a ya da başka bir yere gitmeyecekti; bu kendi hayatıydı ve orduya katılacaktı. Girip müfettişle konuştu ve Özel Kuvvetlere kadar ilerlenebilen Komando Taburunun altyapısında; Havacı Birliğinde bir ye-re alınabileceğini öğrendi; daima istediği şey, en iyi şekilde yapabileceğini hissettiği şey buydu. Farklı diller öğrenebilir,

yerel kuvvetleri eğitebilir ve sıradan insanların hayal edemeyeceği maceralar yaşayabilirdi. Ailesine kararını Eyalet Turnavasından sonra bildirmeye karar verdi; orada California'nın en iyi güreşçileriyle karşılaşabilirdi ve dikkat dağıtıcı bir şey olsun istemiyordu.

Sekizinci sıraya yazılmıştı ve bu da ilk rauntta birinci sıradaki güreşçiyle, Musamano adında hiç yenilgisi olmayan, boğa gibi bir güreşçiyle eşleştiği anlamına geliyordu. Kimse Ben'in yarıfinale dahi kalmasını beklemiyordu. Fakat Ben, rakiplerinin onun hakkında bildikleri üzerine ve ondan bekledikleri üzerine bol bol düşünmüştü. “Tek bilek–yarım boyunduruk” bir güreşçi olarak biliniyordu; etkili fakat bilindik. Standart. Hareketlerini tahmin etmek kolay. Musamano'yu ters köşeye yatırırsa ne olacağını merak ediyordu.

Onunla aynı güreş stilini kullanan birini alt etmek için ne yapması gerektiğini düşündü. *Kolları sağlam tutmalı*, diye düşündü. Avuçlar minderde, kafa yukarıda. Bu hem tek bilek hareketini, hem de boyunduruğu engellerdi.

Fakat böyle bir savunma duruşu yeni hassasiyetler yaratacak olmalıydı, değil mi? Daha çok düşündükçe rakiplerini bir beşik hareketiyle şaşırtabileceği kanaatine vardı, minderin ortasında ya da kenarında olması fark etmezdi. Elleri yerde ve kafaları yukarıda, bir bilek ya da boyunduruk hareketine karşı fazlasıyla savunmacıyken, açık vereceklerdi.

Çalıştığı hareketleri kimsenin bilmesini istemiyordu dolayısıyla hareketlerini yalnızca evde, babasıyla ve Alex ile çalışıyordu. Babası buna pek katlanamıyordu fakat centilmen olmaya çalışıyordu. Alex fazla ufak ve tecrübesizdi ama

Ben onu bir çalışma kuklası olarak kullanıyordu. Alex'e ne yapacağını ve nasıl hareket edeceğini söyler, kurtulmaya çalışmasını ve şu şekilde, bu şekilde direnmesini söylerdi. Alex halı yanıklarından şikayet eder, yine de asla hayır demezdi. Turnuvanın ilk günü geldiğinde, Ben kendini hazır hissediyordu.

Musamano ilk rauntta Ben'i hemen yere indirdi ve tüm süre boyunca yerde tutmayı başardı. Fakat ikinci rauntta üstte olan Ben'di ve Musamano saldırıya aynen Ben'in tahmin ettiği şekilde hazırlandı. Ben sol eliyle Musamano'nun boynunu kilit altına aldı ve sağ eliyle Mussamo'nun sağ baldırının iç tarafını kavrayarak onun kafası üzerinden saat yönünde döndü; onu şaşırtıp çevirdi. Musamano'nun sağ eli burkuldu ve dengesinin dörtte birini yitirmiş oldu. Ben kalabalığın kükreyişini duydu ve içinde bir kıpırtı hissetti: İşe yarıyordu! Fakat heyecanı bir kenara itti. Henüz kazanmamıştı.

Dönüşünü daha büyük bir saldırganlıkla devam ettirdi ve sağ eliyle rakibini daha da sıkı kavradı, kilit hareketi o anda o kadar sıkıydı ki Musamano'nun dişlerini arada bulunan yanağına rağmen önkolunda hissedebiliyordu. Musamano homurdandı ve sağ ayağını sağlamlaştırmak için düzeltirdi ve fırsat çıkmıştı, ya şimdi ya da hiç. Ben sağ elini Musamano'nun sağ dizinin altına sokup yön değiştirerek Musamano'nun sırtı üzerinden döndü ve onun hemen sağında yere indi. Sağ elini daha da içeri sokarak rakibinin sol bileğini kavradı, kafasını onun sağ şakağına dayayıp sağa yuvarlanmaya çalıştı. Musamano'nun diğer yöne doğru bastırıldığını hissedebiliyordu ve bir an gerekli kaldırma kuvvetini

elde edemediğini, tutuşunu kaybedeceğini düşündü. Fakat sonra Musamano hareket etti, Ben'in üzerinden mindere atladı; omuzları aşağıda, beşik pozisyonu yerli yerindeydi. Ben kalabalıktan bir kükreme daha geldiğini duydu, bu seferki daha da gürültülüydü. Musamano çırpındı ve atladı ancak Ben beşik hareketini daha da sıkılaştırıp Musamano'nun omuzlarını mindere doğru zorladı, tüm gücüyle sıkıyordu.

Bir dizini Musamano'nun kalçasını kavrayacak şekilde kırdı ve dişlerini gıcırdattı, sıkıyor ve sıkıyordu. Kalabalığın sesi artık iyice yükselmişti, yalnızca çığlıklar değil, yere vuran bin ayağın salonda yankılanan, duvarları titreştiren sesi de vardı. Ama Ben bu sesleri kısmen duyuyordu. Bir düdük çaldığını duyar gibi oldu fakat bu onun için bir şey ifade etmiyordu, Musamano'nun omuzlarını mindere bastırmaya devam etti, onu tuş etmeye ya da öldürmeye çalışıyordu, hangisi olduğu umurunda değildi. Daha sonra onu çekiştiren, geriye sürüklemeye çalışan eller hissetti ve ancak o zaman başardığını anladı, Musamano'yu tuş etmişti. Bitmişti, kazanmıştı.

Tutuşunu bıraktı ve ayağa kalktı. Kolları titriyordu. Salon tam bir kargaşa içerisindeydi. İleriye baktı ve genelde sakin olan anne babası bile ayağa kalkmıştı: Sıktıkları yumruklarının kafaları üzerinde sallıyor, var güçleriyle bağırıyorlardı. Hem Alex, hem Katie zıplıyordu ve coşkuyla bağırıyordu. Gülümsedi ve Musamano'ya baktı. Güreşçi yavaşça ayakları üzerine kalkıyordu. Şaşkın gözüküyordu. Yenilmiş gözüküyordu.

Hakem ikisinin de bileklerini kavradı, minderin ortasına götürdü ve Ben'in kolunu kaldırdı. Kalabalık bir kez

daha çılgına döndü. Ben gülümsemesine hakim olamıyordu. Başarmıştı. Musamano'yu yenmişti. Kendini dünyanın kralı gibi hissediyordu.

Musamano'yu ilk rauntta devirmesinden sonra, diğer rakipleri de korkmuştu. Mindere çıktıkları anda bunu gözlerinde ve duruşlarında görebiliyordu. O Musamano'yu tuş eden çocuktu, Tanrı aşkına. Ve derslerinden birinde *A, B'yi yenebiliyorsa, B, C'yi yenebiliyorsa, A, C'yi yenebilir* mantığının yanlış olduğunu öğrenmiş olsa da, insanlar içgüdüsel olarak bunu hissediyorlardı. Turnuvanın geri kalanında herkesi tuş etmeye devam etti. Kimse onu durduramadı.

Hayatının en güzel iki günüydü.

Ve sonra. Ve sonra. Ve sonra.

Bu düşünceyi bir kenara itti. En azından ebeveynlerinin niyeti iyiydi. Fakat diğer yandan lanet Alex bir kere bile, “Sorun değil, Ben,” ya da, “Senin suçun değildi, Ben,” ya da, “Bu olay yüzünden ne kadar acı çektiğini biliyorum, kardeşim,” dememişti.

Her neyse, cehennemin dibine gitsin. Ben son kez haberini aldığı anda, Alex hukuk okulundaydı. Ondan önce ise bir bilgisayar uzmanlığı programındaydı. Tüm o diplomalara rağmen, neyi başarmıştı ki? Zengin, bihaber ve memnuniyetsiz bir avukat olmuş olabilirdi; hiçbir işe emek vermemiş, bir askere hiç dönüp bakmamış görgüsüz bir avukat.

Ebeveynlerinin ve Katie'nin ölmüş olmasının tek iyi yanı buydu. Artık Alex ile uğraşmak zorunda değildi. Asla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

PERİLİ EV

Alex öğleden sonra Obsidian'a o kadar çok vakit ayırmıştı ki diğer işlerine yetişmek için neredeyse gece yarısına kadar ofiste kalmak zorunda kaldı. Eve vardığında derhal yatağa girdi, ancak uyuyamadı. Bir saat boyunca yatakta dönüp durdu ama uykulu hissetmeye bile başlamadı. Nihayet *canı cehenneme* diye düşündü, sıcak bir duş alacaktı. Bazen bu işe yarardı.

Pencerelerden içeriye az biraz ay ışığı giriyordu. Dolaşısıyla ışıkları açma ihtiyacı duymadı. Musluğu açtı daha sonra yavaşça suya girip oturdu, dişlerini gıcırdatıyor, sıcak su bacaklarına ve karnına çarptıkça yüzünü buruşturuyordu.

Musluğu kapattı ve oda birden sessizleşti, kalan tek ses musluktan suya düşen ve can çekişen bir metronom gibi sessizliği kıran son damlacıklara aitti.

Arkasındaki porseleni ısıtmak için üzerine biraz su attı, sonra arkasına yaslandı. Çenesi suya değene dek kendini aşağı kaydırды ve gözlerini kapattı, bunun güzel olduğunu,

ihhtiyacı olanın bu olduğunu düşünüyordu. Birkaç dakika sonra damlacıklar durdu ve her şey tamamen sessizdi.

Annesinin çocukken onları yıkadığı küvetin bu olduğunu düşünmek garipti. Bazı insanlar halen çocukluğunu geçirdiği evde yaşıyor olmasını garip buluyordu ve Alex haklı olduklarını düşünüyordu. Üniversite ve sonraki dereceleri için bile şehirden ayrılmamıştı ve kaldığı diğer adresler, geçmişe baktığında “gerçek evine” kıyasla yalnızca bir tatil, bir mola gibi gözükten birkaç yurttan ibaretti. Bazen daha fazla imkânı değerlendirmiş olmayı, daha fazla imkânı zorlamış olmayı dilerdi. Fakat babasına olanlardan sonra ve annesi hastalandıktan sonra nasıl bir imkânı zorlayabilirdi ki? Ve bu evde yaşama işine gelince, şey, bunun güvenli alternatif olduğunu söyleyebilirdiniz. Ancak öte yandan, olan onca şeyden sonra, burada kalmak büyük cesaret gerektirmişti.

Katie’nin cenazesinden sonra Ben ve Alex okula dönmüştü. Alex derslerine yoğunlaşmıştı, Ben her gün antrenmana kalıyordu. Katie’nin yokluğu inanılmaz hissediliyordu; ağır, sürekli, neredeyse fiziksel bir yük, hayatlarındaki her şeyi etkileyen bir boşluk. Katie’nin girişteki montu, yavaş yavaş toz tutuyordu. Duştaki şampuanın içindeki kehribar rengi sıvının miktarı hiç değişmiyordu. Katie’nin boş sandalyesi akşam yemeklerinde onlara bakıyordu. Alex hayalet fikrinin buradan çıktığını düşünmüştü, perili bir evde yaşamak böyle bir şeydi.

Alex’in işittiği kavgalardan bazıları Katie’nin eşyaları üzerineydi. Bir gün eve geldi ve Katie’nin odası boştu; bir masa, iskemle, çıplak bir şilte ve yatak. Alex odanın kapısını kapatıp dolapları ve çekmeceleri kontrol etti. Her şey git-

mişti. Sanki *Katie*... yok olmuştu.

Alex şaşkınlık içerisinde boş odaya baktı. Bir keresinde, daha küçük bir çocukken, Ben'in özellikle yasakladığı G.I. Joe'larından birinin kolunu kırdığını hatırladı. Akli başından gitmiş bir şekilde Katie'ye gitmişti. Katie'nin nasıl gülümsediğini, gözyaşlarını silip kırık kolu yapıştırmasına nasıl yardım ettiğini hatırladı. Ve hayır, tabii ki kimseye söylemeyecekti, annesine ve babasına bile; serçe parmak sözü. Ve Ben durumu fark edip Alex'e gittiğine, Katie bunun kendi hatası olduğunu, bunu yapanın kendi olduğunu söylemişti. Ben de boş vermiş geçmişti. Alex, Ben'in gerçeği bilip bitmediğini merak etti; nihayetinde, Katie bir G.I. Joe ile ne yapacaktı ki? Ve Alex düşündü ki, işin içine Katie girdi mi, Ben sinirli kalamıyordu. Katie suçlamalara, öfkeye ve sinire karşı gizli bir güç gibiydi.

Alex yatağın yanında dizleri üzerine çöktü, çıplak şilteye kafasını gömdü ve tekrar tekrar adını söylerek ağladı. Neredeydi? Burada olduğuna dair hiçbir kanıt olmaksızın nasıl gitmiş olabilirdi? Bu imkânsızdı. Akli almıyordu.

Boğazı kuruyuncaya ve sırtı zonklayana kadar, bir şey hissedemeyecek kadar yorgun düşünceye kadar ağladı. Sonra ayağa kalktı ve odayı bir kez daha yavaşça süzdü.

Katie gitmişti. Ve böyle bir şey Katie gibi sevinçli, iyi ve hayat dolu birinin, herkesi seven, her şeye gülen, tek bir düşmanı bile olmayan birinin başına gelebiliyorsa, evrenle ilgili söyleyebileceğiniz en iyi şey rastlantısal olduğuydu.

Fakat rastlantısallık yalnızca mantıksal bir ihtimaldi. Alex'in derinlerde hissettiği farklı bir şeydi. Yüreğinde ve kemiklerinde evrenin rastlantısal, hissiz ya da herhangi bir

şekilde müşfik olmadığını biliyordu.

Evren saldırgandı. Ona artık güvenemezsiniz. Ve Alex bunu unutamazdı.

Yirmi dakika boyunca küvette yattı ve tam yeterli olduğunu, artık uyuyabileceğini düşünmüştü ki, alt kattan gelen bir ses duydu. Ön kapının posta deliğinin sesine benziyordu. Bu günlerde posta geldiğinde hiç evde olmazdı fakat sesini çocukluğundan beri gayet iyi biliyordu. Bu sefer hatırladığından daha yumuşak duyuluyordu, ya da daha mı sinsi? Fakat sesi yine de tanımişti.

Ayağı kalktı, sırtından sular akıyordu. *Ah, hadi ama.* Kimse sabahın ikisine posta deliğinden içeri bakmıyordu. Yalnızca biraz gergindi, hepsi bu. Zaten banyoda olmasının sebebi de buydu.

Evet. Aptallık ediyordu. Yine de bir an sabit durup, sessizce ağzından nefes alarak kafasını kaldırdı ve dinlemeye çalıştı.

Hiçbir ses yoktu. Kesinlikle aptallık ediyordu.

Gözlerini kapattı ve arkasına yaslandı. Belki birkaç dakika daha suda kalabilirdi.

Alt kattan gelen sessiz bir *tık* sesi duydu.

Nefesi kesildi. Dikelip dinlemeye başladı.

Birkaç saniye geçti. Hiç ses yoktu.

Bu eski bir ev. Zemin gıcırıyor, tıkırıyor. Ne zaman sabah ikide uyanık oluyorsun ki bir şeyler duyacaksın? Bunlar yalnızca evin gecenin bu saatinde çıkardığı sesler.

Derin bir nefes aldı. Tanrım, gerçekten gergin bir andı. Böyle giderse bütün gece banyoda kalması gerekecekti.

Bir ses daha duydu. Bir sürtünme sesi, plastik bir

kapı bandının metal bir yüzeye sürtünme sesi. *Ön kapı.*

Kalbi birden bire o kadar hızlı atmaya başladı ki, kalp atışlarının yankısını kulaklarında hissedebiliyordu. Neredeyse bağıracaktı; *Kim var orada?* Ancak kendine hakim olmayı başardı. *Orada kim olacağını düşünüyorsun ki?* diye düşündü, panikle başa çıkmaya çalışıyordu.

Bir hırsız. Başka bir açıklaması yoktu. Eğer bağırırsa onu korkutabilirdi, fakat eğer korkutamazsa...

Titreyen elini düşünmeksizin küvetin kenarına koyarak sessizce küvetten dışarı çıktı. Vücudundan akan su zeminde birikti ve Alex üşümeye başladı. O anki heyecanla, silah olarak ne kullanabileceğini düşündü. Mutfaktaki bıçaklar. Garajdaki golf sopaları.

Burada, lanet olsun. Burada olan bir şey.

Kalbi bir savaş davulu gibi gümbürdüyordu. Nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Lavabonun altındaki dolapta bazı temizlik malzemeleri vardı. Tam olarak bilmiyordu; temizlikçi her ne kullanıyorsa onlar vardı. Fakat bir şeyler bulabilirdi. Eğer sessiz olabilirse, sessiz...

Plastiğe sürten metal sesini bir kez daha duydu. Ön kapı, bu defa kapanıyordu.

Banyonun kapısını yavaşça kapattı ve kilitledi. Daha o anda, bunun manasız bir hareket olduğunun farkındaydı. Kilit, küçük bir mahremiyet tuşundan başka bir şey değildi, kolayca açılabilirdi. Fakat umurumda değildi. Yalnızca bir engel istiyordu, herhangi bir engel. Işığı açmaya cesaret edemedi, ışık kapının altından ve muhtemelen kenarlarından da, görülebilirdi.

Dizlerinin üzerine çöküp dolabı açtı. İçerisi karanlıktı. Titreyen elleriyle sağı solu yokladı. Tuvalet kağıdı. Sabun kalıbı. Plastik bir şişe.

Şişeyi aldı ve etiketini görene dek elinde çevirdi. Tuvalet temizleyici. Şişeyi bir kenara koydu, düşünüyordu, *hadi, hadi...*

Bir şişe daha. Bir tür temizlik tozu.

Tekrar içeriyi yoklamaya koyuldu. Elleri o kadar çok titriyordu ki, bir şeyleri devirip yerini belli etmekten korktu.

Küf temizleyici. Bu çamaşır suyu demekti, değil mi? Etiket okumayı denedi ama üzerindeki küçük yazıyı bu ışıktaki okuyamadı. Sprey ucu çıkardı ve kokladı. Kafasını anında geriye attı ve öksürüğünü engellemeye çalıştı. Koku saf çamaşır suyu gibiydi.

Ayağı kalktı ve tezgâhın üzerinde çamaşır suyunu içine koyacak bir şeyler aradı. Hiçbir şey. Bir bardak bile yok. Burayı yalnızca banyo yapmak için kullanırdı.

Kapının altından bir ışık geçti. Bir fener ışığı karanlığı deliyordu. Kapıyı kapatmanın saçma bir hareket olduğunu anladı. Yerini belli etmişti.

Felç olmuş gibiydi. Hiçbir şey düşünemedi.

Lütfen, dedi içinden. *Lütfen, hadi...*

Tekrar eğildi ve dolabın içini yokladı. Bir fırça, birkaç tuvalet kâğıdı daha...

Parmakları soğuk ve sert bir nesneye dokundu. Tutup dışarı çıkardı. Bir kupa; büyük ve seramik bir kahve kupası. Temizlikçi buraya koymuş olmalıydı, küveti durulamak için, ya da öyle bir şey.

Kapı kolu tıkırdadı.

Tanrım, Oh Tanrım...

Geri çekildi, deli gibi titriyordu ve çamaşır suyunun çoğunu kupaya dökmeyi bir şekilde başardı. Boş şişeyi mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yere koydu ve banyoyla tuvaleti ayıran duvara tutundu. Kupayı sağ elinde, bel hizasında tutuyor ve dişlerinin takırdamasını engellemek için çenesini sıkıyordu.

Bir saniye geçti. On. On daha.

Belki de gitmiştir. Belki birilerinin evde olduğunu anladı ve...

Kilit pat diye açıldı. Kapı hızla açıldı ve duvara çarptı. Karanlık bir siluet içeri daldı. Alex bir fener ve belki de bir silah gördü ve sonra ışık gözüne vurup görüşünü engelledi. Vahşi bir çığlık attı ve kupanın içindeki sıvıyı siluetin kafasına doğru attı. Uzun bir sıvı kütlesi fenerin ışığından geçti. Adam bağırdı ve sendeledi. Alex ileri fırladı ve adama omuz atıp yere yıktı. Üzerinden atlayıp merdivene koştu, bir sıçrayışta altı basamağı birden indi. Girişteki masadan anahtarlarını kaptı, kapıyı hızla açtı, geniş ve yassı kaldırım taşlarından yapılma bahçe yolunu koşup arabasını park ettiği garaj yoluna doğru, yalın ayak, çıtırçıplak koştu. Üzerinden hâlâ sular damlıyordu. Koşarken arabanın kilit açma tuşuna basmayı bir şekilde akıl etti. Arabaya dalıp kapıyı arkasından çarptı ve kilitledi. O kadar fazla titriyordu ki anahtarı deliğine sokmak için iki elini de kullanması gerekti. Debriyaya bastı ve anahtarı çevirdi. Motor sesini duydu. Geri viteye taktı ve geriye kalan tüm mantıklı düşünme yetisini ayağını debriyadan yavaşça kaldırmak için kullandı. Garaj yolundan çıktı, vitesi bire taktı ve sokağın sonunda 60 kilo-

metreye ulaştığı ana dek tekrar vites atmayı düşünmedi. Motor öyle bir bağırıyor ki, arabanın kaputundan fırlayıp gidecekmiş gibiydi.

280 numaralı yola çıktı ve saatte 190 kilometre hızla, San Jose Polis Merkezi'ne on beş dakikadan az zamanda ulaştı. Vardığında biraz sakinleşmişti ve düşünmeye başlıyordu. Gariptir ki, en minnettar olduğu nokta bagajda antrenman kıyafetlerinin olmasıydı. Aksi takdirde ne halt edecekti, gecenin bir yarısı polis merkezine anadan doğma mı girecekti?

Bir gün önce neredeyse dopdolu olan otopark o anda bomboştu ve Alex kimse görmeden arabanın bagajına ulaşıp giyinmeyi başardı. Dışarıda sıcaklık on dereceden fazla olamazdı çünkü nefesinin dumanını görebiliyordu. Lobi kapısından içeri girdiğinde dişleri takırdıyordu ve tüm tüyleri diken diken olmuştu.

Biraz olsun sürtünme ısısı üretebilmek için avuçlarını kollarına ve omuzlarına sürten Alex, danışma penceresine doğru ilerledi. "Bir hırsızlık bildirmek istiyorum," dedi. "Biri az önce evime girdi."

Camın arkasındaki kadın, "Adresiniz nedir beyefendi?" dedi.

Alex, Ladera'daki adresini verdi. Kadın, "Beyefendi, oraya San Mateo şubesi bakıyor. San Mateo şerif Ofisi'ne gitmeniz gerekiyor." dedi.

Tanrım, ne düşünüyordu ki? San Jose'nin aklına gelmesinin tek sebebi dün burada bulunmuş olmasıydı; yetki alanlarını düşünmemişti bile.

"Anlıyorum," dedi. "Bakın, bu adamı evimde şaşırttım.

Bir silahı vardı ve kaçtım. Kafam karıştı. Acaba... Ne yapacağımı bilmiyorum. Benim için San Mateo polisini arayabilir misiniz?”

Kadın kafa salladı ve telefonun ahizesini kaldırdı. Telefondaki kişiye Alex’in bilgilerini verdi ve telefonu kapattı.

“Şerif Ofisi adresinize şuan bir devriye aracı yolluyor. Sizi dışarıda bekleyecekler ve vardığınızda sizi koruyacaklar. Evinizin güvenli olduğuna emin olduktan sonra ifadenizi alıp kanıt toplayacaklar.”

Alex kadına teşekkür etti ve arabasına döndü. Eve vardığında, kapının önünde bekleyen bir polis arabası vardı. Garaj yoluna park etti ve polis arabasının yanına gitti. Arabadan iki üniformalı polis indi. Biri uzun, sıska bir adamdı ve diğerinin omuzları bir buzdolabı kadar genişti.

Sıska olan, “Alex Traven?” dedi.

“Evet, Ben Alex. Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Ben Memur Randol ve bu da Memur Tibaldi. Anladığım kadarıyla bu sabah davetsiz bir misafiri-niz olmuş?”

Bu sabah... evet, teknik olarak sabah. “Evet, bu doğru. Sanırım bir silahı vardı, fakat tam olarak göremedim.”

“Pekâlâ. Biz içeriye arayıp evin güvenli olduğuna emin olana kadar burada bekleyin. Bu iş bittiğinde ifadenizi alabiliriz.”

“Ah, Evet, tabii, tabii ki.”

Randol ve Tibaldi ön kapıya doğru yürürken Alex geride kaldı. O anda ön kapının kapanmış olduğunu yeni fark etti. Polislerin silah çektiğini görünce şaşırdı, ancak sonra anladı ki, ne kadar uzak bir ihtimal olursa olsun, içeride hâlâ

biri varmış gibi hareket etmek zorundaydılar.

Tibaldi kapıyı yokladı ve Alex'i çağırdı, "Kapıyı açmanız gerek."

Alex yanlarına gitti ve kapıyı açtı. Tibaldi kapıyı araladı bir an bekledi ve içeri girdi; arkasından da Randol.

Ev çok büyük değildi ve beş dakikada her ışığı, her dolaba açtılar ve her yatağın altına baktılar. Ev boştu.

Alex olanları aynen anlattı. Onlara banyoyu gösterdi. Küvet hâlâ su doluydu. Kapıyı ve kilidi gözden geçirdiler; herhangi bir zorlamaya dair iz yoktu. Çamaşır suyu zemine ve duvara saçılmıştı ve kokusu odayı kaplamıştı.

Randoll, "Ön kapıyı kontrol edeceğiz ve etrafa bir göz atacağız," dedi. "Evi gözden geçirip çalınan bir şey var mı kontrol eder misiniz?"

Alex evi kontrol etti. Hiçbir şey çalınmamıştı ve hiçbir şeyin yeri değişmemişti." Hatta cüzdanı ve cep telefonu bile her zamanki yerinde duruyordu; girişteki masada. Dışarıya koşarken o kadar korkmuştu ki anahtarından başka hiçbir şey almamıştı.

"Ön kapı sağlam," dedi Randol. "Burada da herhangi bir zorlama izi yok."

Kendini aptal gibi hissederek, "Pekâlâ, fakat biri eve girdi," dedi Alex.

"Onu anlıyorum. Çalınan bir şey var mı?"

Alex kafasını iki yana salladı.

"Hiç düşmanınız var mı, bayım?"

"Düşman?"

"Bilirsiniz, birilerinin kocasını kışkandıracak bir şey yaptınız mı? Ya da birinden almamanız gereken bir şey almış

olabilirsiniz.”

“Hayır, o tip bir şey yapmadım. Hiçbir şey. Bu adamın beni bulmak için geldiğini mi söylüyorsunuz?”

Randol omuz silkti. “Çoğu hırsız oldukça beceriksizdir. İçeri sessizce ve hiçbir şeye zarar vermeden girecek kadar yetenekli olanlar ise bir silah taşımayacak kadar zekidir. Yakalanırlarsa daha fazla ceza almalarına sebep olacağını bilirler.

“Şey, silahı olduğuna emin değilim. İyi göremediğimi size söyledim. Karanlıktı ve yüzüme fener tuttu ve gerçekten çok korkmuştum.”

“Pekâlâ, silah yoktu. Tahmin ediyorum ki biri evinizi soymak amacıyla içeri girdi fakat siz adamı şaşırttınız, o da çekip gitti.”

Alex, “Çıkarken de arkasından kapıyı mı kapattı?” diye sordu.

Tibaldi, “Tabii,” dedi. “Suçluların yaptığı şeylere şaşarsınız. Büyük olasılıkla kapıyı kapatırsa, buradan çıktığını kimsenin anlamayacağını düşündü.”

Alex ikna olmamıştı. Eğer adam masanın üstünde duran cüzdanı bile görmeyecek kadar aceleyle, Alex’in hemen ardından çıkıp gittiyse, durup kapıyı neden kapatacağı ki?

Alex, “İçeride birinin olduğunu bile bile neden eve girsin ki?” diye sordu.

Tibaldi, “Evde olduğunuzu nereden bilecekti ki?” dedi.

“Arabam garaj yolunda duruyor.”

Tibaldi kafasıyla onayladı. “Girişin önünde birkaç gazete olduğunu fark ettim. Hırsız, ‘Adam evde değil, taksiye binip havaalanına gitmiş.’ diye düşünmüş olabilir. Ya da o

tarz bir şey. Kendinizi suçlunun yerine koymalısınız. Bu tip şeylere dikkat ederler. Girişteki gazeteler, posta kutusundaki zarflar, girişteki paketler.

“Neden banyo kilidini açtı o zaman? O anda evde birinin olduğunu biliyordu.”

Tibaldi yine omuz silktili. “O noktada, hırsız kararını vermiş. Evi soymayı kafaya koymuş. Bazı tipler geri çekilmektense çifte suç işlemeyi göze alabilirler. Bakın, kabul etmelisiniz ki her suçta rastlantısal bir faktör vardır. Komplo teorikleri bu yüzden John F. Kennedy suikastini ve on bir eylül bu kadar seviyor. Her faktörü düzenli bir biçimde bir araya toplayamazsınız. Her zaman mantıksız bir faktör vardır.”

Randol, “Adamı görebildiniz mi? Eşgalini tarih edebilir misiniz, ya da görünce tanıyabilir misiniz?”

Alex sahneyi göz önüne getirmeye çalıştı. “Karanlıktı. Ben...” Ne görmüştü? Bir anda, hiçbir şeyden emin olmadığı fark etti. Kendini etkisiz ve işe yaramaz hissetti.

“Siyahi miydi yoksa beyaz mı?”

Alex kafasını salladı. “Bilmiyorum.”

Tibaldi, “Pekâlâ, en azından onu korkutmuşsunuz,” dedi. “Çamaşır suyunu iyi akıl etmişsiniz. Ve hiçbir şeyiniz çalınmamış.”

Alex adamlara baktı. “Yani sizce sıradan bir hırsızlık olayı mı?”

Randol cevap vermedi ve Alex anladı ki, Tibaldi Alex’in cevaplarıyla kendi özgüvenini oturtmaya çalışıyordu. Uzunca bir sessizlikten sonra Tibaldi kafa sallayarak onayladı ve şöyle dedi; “Eğer silah görmediyseniz ve hiç düş-

manınız da yoksa, görünen durum bunu gösteriyor. Sanırım buraları gözleyen bir suçluya denk geldiniz. Gazeteleri gördü, daha yakından baktı ve kapıda yalnızca bir kilit olduğunu, bir sürgü bile olmadığını gördü. Ve görüyorum ki kapı kaç yıllık, kırk mı?”

Alex, “Evet,” dedi. “Muhtemelen o civarda.”

“Şunu izleyin,” dedi Randol. Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Alex diğer taraftan gelen bir sürtme sesi duydu, sonra da bir tıkırtı ve kapı açılmıştı.

Alex, “Kahretsin,” dedi. “Bunu nasıl yaptınız?”

Randol, Alex’in elinde sert ama esnek, on santime on santim ebadında kare bir plastik parçası tutuşturdu. “Bunu kapı ile pervaz arasından geçirin, mekanizmayı geriye doğru itin ve içeridesiniz, anahtarla açmak bile daha uzun sürer. Sürgü kilit alın ve pervazı ve kapı eşiğini güçlendirin. Hırsız için işleri zorlaştırın.”

Alex sözcüklerin arkasındaki azarlayıcı tavrı sevmemişti fakat adam haklıydı.

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Hissettiği, yorgunluğun ve gerginliğin garip bir birleşimiydi. “Pekâlâ, Gecenin bir yarısında, ya da her neyse, sanırım sabahın köründe, geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi.

Randol, “Sorun değil, bayım,” dedi. “İyi olmanıza sevindik.”

Alex polisler gittikten sonra bütün ışıkları açık bıraktı. Saçma olduğunu biliyordu fakat kendini düşünmekten alamadı: *Ya geri gelirse?*

Hadi ama. Hırsız bozguna uğratıldığı eve aynı gece geri mi gelecekti? Polis evde olabilir, kim bilir.

Saçmalık.

Fakat Randol'un kapıyı açışı... inanılmazdı. Mucize bu akşam Alex'in kurtulması değildi; eve daha önce hırsız girmemiş olmasıydı.

Adamın geri geleceğinden değil. Fakat gelirse, Alex onu durdurabilecek değildi. Kapıda işe yarar bir kilit yoktu, bir silaha sahip değildi...

Kapının yavaşça açıldığında duyduğu sesi hatırladı: Ne kadar korktuğunu ve nasıl dehşete düştüğünü.

Canı cehenneme. Palo Alto'daki Four Seasons'ta kalabilirdi. Oradaki Quattro restoranında yeterince fazla iş yemeği vermişti. Bu akşam da orada kalabilirdi. Eğer evde kalırsa bütün gece uyanık kalıp her tıkırtıyı bir ayak sesi sanabilir, ısıtıcının her sesini ön kapının sesi zannedebilirdi.

Dolaptan yedek kıyafetler kaptı ve dışarı çıkmadan önce uzun uzun dışarıyı süzdü.

12 ACİL

Alex kesik kesik olsa da birkaç saat otelde uyudu. Uyandığında, göz alıcı Körfez Bölgesi güneşi camdan içeri giriyor, beyaz yatak örtüsüne vuruyordu. Yüzünü ovuşturdu ve önceki geceyi düşündü. O anda paniklemiş ve kafası karışmıştı. Yalnızca bir hırsız olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi anlıyordu ki, çok önemli bir noktayı atlamıştı.

Aşağı yukarı otuz altı saat içinde mucit öldürülmüş, patent ofisindeki bağlantısı ölmüş ve birileri evine girmişti. Bu tür şeylerin tesadüf olmadığına inanmak için bir komplo teorici olmanız gerekmiyordu.

Highlights dergisindeki, çocukken oynamayı sevdiği oyunlar neydi? *Ortak noktayı bulun* bir tanesi buydu. Görünürde alakasız birkaç resim olurdu, fakat yakından baktığınızda ve üzerine düşündüğünüzde hepsinin aynı açıdan çekildiğini, hepsinin *A* harfiyle başladığını ya da o tip bir şey bulurdunuz.

Alex'in, Hilzoy'un ve Hank'in ortak noktası Obsidian idi. Tesadüf olsa bile, kesişme noktası aşikârdı. Soru ise,

“neden?” idi. Obsidian’ı uğruna cinayet işlenecek kadar önemli kılan neydi?

Hayır, bu mantıklı değildi. Umut vaat eden bir teknolojiyi ele geçirmek ya da etkisiz hale getirmek isteyen şirketler bunun için parayı kullanırlardı. Para, kolay ve yasal bir yoldu. Lanet olsun, Hilzoy yedi haneli bir rakama tav olabiliyordu ve bu bilgisayar güvenliği sektöründeki insanlar için bir hesap hatasından bile önemsiz bir rakamdı.

Fakat bu işin arkasında her kim varsa, icattan nasıl haberdar olmuştu? Patent başvurusu gizliydi.

Pekâlâ, bir şey dışarı sızmış olabilir. Hilzoy’un konudan kimlere bahsettiğini kim bilebilirdi? Patent ofisinde başvuruyu kimlerin gördüğünü kim biliyordu? Ve Sullivan, Greenwald’da Obsidian’dan haberdar olan tek kişi Alex değildi. Örneğin Osborne vardı, ve tabii Sarah.

Kendi kendine muhtemelen saçmaladığını söyledi ama dikkatli olmak, pişman olmaktan iyiydi. Verdiği karttaki cep telefonu numarasını arayarak Detektif Gamez’e ulaştı. Ona evine birinin girdiğini anlattı. Kulağa saçma geldiğini bildiğini, ama... Hank’in ölüm sebebinin kalp krizi olmaması halinde ne olacağını sordu. Ne kadar eminlerdi? Çünkü mucit ve analist oldukça düşük bir ihtimal gibi görünüyordu, değil mi? Gamez, Alex’in söylediklerine ciddiyetle yaklaşmış, olan bitene bir göz attıktan sonra ona döneceğini söyleyince, Alex şaşırdı.

Alex ofise gitti. İlk iş olarak bir çilingir ustasına telefon açtı. Son olaylardan sonra evde uyumak zor olacaktı. Evi bir kaleye çevirmek bu konuda biraz yardımcı olabilirdi. Sonra da bir silah satıcısını aradı. Görünüşe göre bir silah edinmesi

mümkündü fakat bir özgeçmiş kontrolü için on gün kadar beklemesi gerekiyordu. Lanet olsun, hâlbuki özgeçmiş kontrolünün daima işe yarar bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ama şuan bir silaha ihtiyacı vardı.

Gamez, Alex'i geri aradı. "Pekâlâ, Arlington polisiyle konuştum. Shiffman'a bir otopsi yapılmış. Ailesi istemiş Shiffman genç ve sağlıklıydı. Ailesi, diğer fertleri de etkileyebilecek genetik bir eğilim olabileceğinden endişe ediyormuş."

"Peki, otopside ne bulunmuş?"

"Kesin bir sonuç yok. Brugada sendromu denilen bir durum olabileceğini düşünüyorlar."

"O nedir?"

"Anladığım kadıyla, çoğunlukla otuz yaşlarındaki sağlıklı erkeklerde görülen, genelde uykuda gerçekleşen ani ölümlere sebebiyet verebilen bir genetik özellik. Tam olarak anlaşılamamış bir hastalık."

Alex, bu hastalığın birileri tarafından, doktor merhum yakınlarına, *Maalesef, hiçbir fikrimiz yok* demek zorunda kalmasın diye uydurulmuş gibi durduğunu düşündü.

"Sizce kesin bir yargıya varacaklar mı?"

"Bir takım genetik testleri ve aile geçmişini inceliyorlar. Fakat fikrimi soracak olursanız, asla bulamayacaklar. Bazı insanlar öylece nalları diker ve duruma hiçbir açıklama getirilemez. Ara sıra böyle şeyler olur."

"Yani sizce yalnızca bir... kalp krizi mi?"

"Arlington Cinayet Masasıyla görüştüm. Shiffman'ın dairesini incelemişler, bu tip ölümlerde rutin bir işlemdir. Herhangi bir zorla girme belirtisi yok. Boğuşma izi yok. Vü-

cut üzerinde de hiçbir ize rastlanmamış. Eğer bir cinayet ise, nasıl işlendiğini bilmek isterdim.”

“Yani paranoyakça davrandığımı düşünüyorsunuz?”

“Hayır, öyle düşünmüyorum. Çok sıra dışı bir tesadüf, orası kesin.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Evinize girilme dışında sıra dışı bir durum fark ettiniz mi? Ofis otoparkında arabanıza yanaşan biri, arabanızı takip eden biri, işe gitmek için evden çıktığınız sırada kapınızı gözleyen biri?”

“Hayır, hiçbir şey fark etmedim.”

“Pekâlâ, numaram sizde var. Dikkatli olun ve eğer şüphelenizi çeken bir durum olursa, beni arayın.”

“Teşekkürler.”

“Sorun değil.”

Alex telefonu kapattı ve gözünü bir an telefona dikti. Hank’in ölüm sebebinin kalp krizi olduğu konusunda Gamez’in bu kadar emin olması, Alex’i tekrar gerginliğe itmişti. Çünkü gerçek şuydu ki, henüz bilmiyorlardı.

Ya hiçbiri tesadüf değilse? Eğer birileri peşindeyse, yaşadığı yeri biliyorlardı. Hilzoy’un yaşadığı yeri biliyorlardı. Hank’e de ulaşmışlardı. Alex’in nerede çalıştığını da biliyor olabilirlerdi. Neye benzediğini de biliyor olabilirlerdi lanet olsun, fotoğrafı ve öz geçmişi Sullivan, Greenwald’un Web sayfasında herkesin ulaşabileceği şekilde öylece duruyordu. Ne yapmalıydı? Evini mi değiştirmeliydi? İşini mi değiştirmeliydi? O gece banyoda kendini dımdızlak kalmış hissettiğini düşündü, fakat şimdi daha korunmasız hissediyordu.

İçinden bir yerlerden, bir düşünce dışarı çıkmak istiyor-

du. Bir düşünceden çok bir içgüdü, bir refleks gibiydi. Tek bir kelime, tek bir hece ve o kelime...

Ben.

Hayır. Önce Katie, sonra babaları... Ve annesi kanser tarafından yenip bitirilirken kaç defa ziyarete gelmişti, iki mi? Annesi son üç gün komadaydı ve Ben o zaman bile yanında olmak için gelmemiştir. Annesi öldüğünde orada olmayacak kadar meşguldü; orduculuk oynuyordu. Askerde mazeret izni yok muydu? Tanrım, piç kurusunun cenazeye gelmeye tenezzül etmesi bile mucizeydi.

Uzun bir nefes verdi. İşe yaramaz abisi. Futbol kahramanı. Güreş yıldızı. G.I. Joe. Fakat işler iyice zorlaştığında, abisi görünmez adamdı. Ve şimdi Alex onun ayağına gidip, yardım etmesi için yalvarmak zorunda mı kalacaktı?

Her halükarda, nasıl yardım edecekti? Ben nasıl yardım edebilirdi?

Hayli eğitim almıştı, Alex bunu biliyordu. Mogadişu savaşında komandoluk yapmıştı ve avuç dolusu madalya kazanmıştı. Alex, *Black Hawk Down* filmini izlemişti ve Ben'i, ne kadar güçlü olursa olsun, o şekilde hayal edemiyordu. Fakat görünüşe göre Ben o tip şeyler yapmıştı. Ve Yeşil Bereli birliğine ya da onun gibi bir şeye katıldıktan sonra, Tanrı aşkına, yardım edebilecek biri varsa...

Mesela şuydu ki, Ben'e nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Fort Bragg'da bir posta adresi vardı fakat beş-altı yıl önce yolladığı emlak belgeleri açılmadan geri gelmişti. Görünüşe göre Ben başka bir yere postalanmıştı ve Alex'i haberdar etmeye tenezzül etmemişti. Ve Alex nerede olduğunu katiyen sormamıştı.

Tanrım, Ben hâlâ orduda mıydı? Orada olmayı seviyor gibiydi, ordudan ayrıldığını hayal etmek güçtü. Ama...

Ordunun Web sayfasına girdi ve militarylocator.com diye bir siteye ulaşana dek linkleri takip etti. Öyle görünüyordu ki, bu site herhangi departmandaki herhangi kişinin yerini bulmanıza olanak sağlıyordu. Siteyi kullanmak için kayıt olmanız gerekiyordu. Alex ismini ve e-posta adresini girdi, sonra tereddüt etti. Büyük olasılıkla paranoyaklık ediyordu fakat dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. Uydurma bir e-posta adresi girdi ve ismini *John Smith* olarak yazdı. Bir arama motoru açıldı: İsim, soyadı ve çalışma departmanı. Şöyle yazdı; *Ben Traven, Ordu* ve giriş tuşuna bastı. Yeni bir sayfa açıldı: *Ben Traven. Ordu, etkin görev. E-8. Özgeçmiş, mevcut değil. Mücadeleler ve operasyonlar, mevcut değil. Uzmanlık, mevcut değil. Bağlı olduğu birimler, mevcut değil.*

Pekâlâ, iki şey gayet açıktı. Birincisi, Ben hâlâ ordu-daydı. İkincisi, her ne yapıyorsa, ordunun bunu söylemeye niyeti yoktu.

Ordu Tek Kaynak denen bir hat için 0800'lü bir numara vardı. Numarayı çevirdi ve bekledi. Telefon bir kez çaldıktan sonra, bir kadın yanıt verdi.

"Cherine Nelson, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Alex Traven," dedi; kendinden emin değildi. "Ağabeyim Ben'e ulaşmaya çalışıyorum. Orduda görev yapıyor fakat ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Bir çeşit acil durum söz konusu."

Cherine, Alex'e ordu personel merkezinin 0800'lü numarasını verdi. Alex numarayı çevirdi. Telefondaki adam

Ben'in nerede olduğuna dair kesin bir bilgiye sahip olmadığını fakat bir mesaj varsa iletebileceğini söyledi.

Alex, "Nerede olduğunu bilmiyorsanız, mesajı ona nasıl iletceksiniz?" diye sordu.

Karşı taraftaki adam, bir duvar kadar sert bir sesle, "Bir mesaj bırakmak ister misiniz, bayım?" dedi.

Alex telefonu kapattı. Mecbur kalırsa daha sonra tekrar arayabilirdi.

Bir seçenek daha vardı. Annesinin Ben'den haber almak için kullandığı, Ben'e ait bir e-posta adresi vardı. Alex de bu adresi kullanmıştı; annesinin kötüleşen durumundan ve ölümü sonrasında ortaya çıkan emlak konularından Ben'i haberdar etmek için. Altı yıldan uzun zaman olmuştu ve e-posta hesabı hâlâ aktif olsaydı bile, Ben'in adresi kontrol edip etmediğini bilmiyordu ya da kontrol ediyorsa bile ne sıklıkta kontrol ettiğini. Fakat denemeye değermişti.

Yeni mesaj penceresi açtı ve "kime" kutusuna Ben'in Yahoo adresini yazdı. Bir an düşündü ve sonra konu kısmına "Acil" yazdı. Aşağı indi ve şunları yazdı:

Ben, dün gece biri evimize girdi ve beni öldürmeye çalıştı. Bağlantılı olduğum iki insan öldürüldü. Paranoyaklık etmiyorum ya da bunları uydurmuyorum. Yardıma ihtiyacım var. Lütfen en kısa zamanda beni ara. Alex.

Cep telefonu numarasını da mesaja ekledikten sonra "Gönder" tuşuna bastı. Bir süre bekledi ve yeni mesajı olup olmadığını kontrol etti. Mesajının iletilemediğine dair bir ileti gelmemişti. Tamam, hesabı hâlâ aktifti. Fakat Ben hesabını kontrol edecek miydi? Ve kontrol etse de arar mıydı?

13 LANET DEJA VU

Cep telefonu titrediğinde Ben, Ankara'daki otel odasında CNN izliyordu. Hort'tan gelecek mesajı umarak ekrandaki yazıyı okudu. Fakat gelen mesaj... Alex'ten mi?

Konunun ne olduğunu merak ederek kaşlarını çattı. Kardeşinden en son haber aldığı zamanı hatırlamıyordu bile. Emlak işleri hallolalı uzun zaman olmuştu. Konuşmalarını gerektirecek başka bir sebep düşünemiyordu. Bazı kuzenleri ve bir teyzeleri vardı... belki de biri ölmüştü?

Gelen e-postayı açtı ve mesajı okudu, sonra bir daha okudu. Telefonu kapattı ve kafasını salladı.

Lise zamanındaki zırvaların aynısıydı, aynı saçmalıklar. Alex aptalca bir şey yapmıştı ve şimdi onu kurtaracak abisine ihtiyacı vardı. İnanılmaz. Lanet Deja Vu.

Hatta konunun tamamen önemsiz olması daha da yüksek bir ihtimaldi. Ben'e göre, Alex'in paranoyaklık etmediğini iddia etmesi aslında tam aksine işaret ediyordu.

Boşver gitsin. Eğer Alex gerçekten yardımını isteseydi,

daha farklı bir mesaj atması gerekirdi. “Merhaba, Ben, hayatım boyunca kendini beğenmiş bir pislik olduğum için özür dilerim. Ailemizin başına gelen her şeyden seni sorumlu tutmaya hakkım yok. Ve bu arada, evet, aynı zamanda nankörüm.”

Ayağa kalktı ve telefonuna baktı. Sesli bir şekilde, “Bunu duydun mu?” dedi. “İşte sana bir hayat dersi kardeşim. Bindiğin dalı kesip, sonra seni taşımasını bekleme.”

Odanın içinde dolanmaya başladı. Küçük delikanlı kim olduğunu zannediordu ki? Altı yıl boyunca tek kelime etmeyip, sonra da bir iyilik istemek için e-posta mı yolluyor? Bir *Merhaba, nasılsın, Ben* bile yok. Yalnızca bir *Yardıma ihtiyacım var, ara beni*. Ben neydi, bir hizmetkâr mı? Hıyar kardeşi işleri eline yüzüne bulaştırdıktan sonra ortalığı temizlemesi için aranacak bir tür kâhya mıydı?

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi. “Sana yardım edeceğim. Yalnızca parasını ödeyeceksin. Evet, ödeyeceksin. Hizmetkârlar paralarını alırlar, öyle değil mi? Ya da senin kölen olduğumu mu düşünüyorsun, olay bu mu? Kölen miyim sanıyorsun?”

Dolanmaya devam etti. Telefona bakarak ve etrafında dönerek, “Ah, *bizim* evimiz mi?” dedi. “Yani hâlâ *bizim* evimiz mi?” Evet beni bir şeylerin içine çekmeye çalıştığın zaman öyle. Beni aptal mı sanıyorsun, Alex? Böyle mi düşünüyorsun?”

Hızlı nefes alıyordu ve birini pataklamak için duyduğu o eski arzuyu hissetti. Bu dürtü yüzünden Stanford’da bir sezon, gereksiz kuvvet kullandığı için o kadar çok ceza almıştı ki, takımdan atılmamasının tek sebebi babasının mü-

tevelli heyetindeki bağlantılarıydı.

En son ne zaman bir kavgaya karıştığını hatırlayamadı ve bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Kavga görünmezliğin antiteziydi, özellikle de her cep telefonunda fotoğraf, hatta video özelliği olunca. Fakat bunun ötesinde, kavga etmek konusunda artık kendine güvenmiyordu. Nasıl kavga edildiğini hatırlayabileceğine emin değildi. Kavga etmek içgüdüsel bir şeydi. Yazılı olmayan kurallar, sözü edilmeyen limitler vardı. Fakat şu noktada Ben öldürücülüğe o kadar koşullanmıştı ki, bir “amatör şiddet” durumunda bile bu günlerde ne yapıyorsa onu yapmaktan, her şey olup bitene kadar hareketlerini düşünmemekten korkuyordu.

Bu, mutlu bir kavrayış anı değildi. Kavga etmek Ben için iyi bir çıkış yolu olmuştu ve bundan sapkın bir zevk alıyordu. Artık kavga edememek bir parçası eksilmiş gibi hissetmesine yol açıyordu, geçmişi düşününce, tuhaf bir biçimde masum görünen bir parça. Belki kavgalarının çoğu lise çağında gerçekleştiği için. Belki de lise hayatının çoğu Katie’nin ölümünün öncesine tekabül ettiği için.

O gece, sınıfından iki popüler kız olan Roberta ve Molly Jones tarafından verilen bir partideydi. Jones’lar bir Atherton evinde yaşıyorlardı, devasa bir arka bahçeye sahipti ve periyodik aralıklarla büyük lise partileri vermelerine göz yuman hoşgörölü ebeveynleri vardı. Kimse bunu planlamıştı fakat turnuva sonrasında bu parti, Ben için düzenlenen bir zafer kutlaması haline gelmişti.

Tabii ki alkol yasaktı. Ve tabii ki çocuklar içmenin bir yolunu her zaman buluyordu.

Ben birkaç bira içmişti ancak ağırdan alıyordu. Güreş

sezonu dört ay önce başladığından beri hiç içmemişti; 77 kiloda yarışmak için 4 kilo vermesi gerekmişti. Tüm uçarılığına ek olarak, turnuvada da zafer kazanmıştı. Böyle bir kombinasyon söz konusu olunca, yavaşça içilmiş birkaç biranın bir sorun yaratmayacağını düşünmüştü. Ayrıca birçok kızın gözü ondaydı. İçmekten çok birileriyle takılmak istiyordu.

Bir noktada okulun en çekici kızlarından Larissa Lee, Ben'e ezelden beri sevgilisi olan Dave Bean'den ayrıldığını söyledi. Söylediğine göre, bunun zamanı çoktan gelmişti. Ayrıldığı için mutluydu. Değişiklik istiyordu. Tek sorun şuydu ki, onu eve bırakacak kimse yoktu, ama belki...

Ben, "Ah, tabii," dedi. "Gitmek istediğinde söylemen yeterli."

Larissa, Ben'in gözlerinin içine bakarak, "Hemen şimdi gitmeye ne dersin?" dedi.

Tabii.

Hatırladığında arabasına giden yolu yarılamışlardı: Babası, Katie'nin gece yarısında evde olmasını sağlamasını söylemişti.

Fakat bizzat eve bırakmasını söylememişti, değil mi? Ben Katie'den büyüktü, daha geç saate kadar dışarıda kalabilirdi. Bu onun büyük gecesiydi ve her dakika daha da büyüyordu. Yalnızca Katie'nin doğru zamanda eve varacağından emin olması gerekiyordu, o kadar.

Larissa'ya hemen döneceğini söyledi ve Katie'yi bulmak için tekrar partinin içine daldı. İşte oradaydı, kızlarla oturuyor, bir şeye gülüyordu. Ben yanına gitti, bir dakika konuşmaları gerektiğini söyledi. Katie ayağı kalktı ve birkaç adım öteye doğru Ben'in arkasından yürüdü.

Ben, “Wally nerede?” diye sordu, etrafına bakınarak.

Katie, ufak bir bilmişlik ile gülümsedi. “Bilmiyorum. Buralarda bir yerlerde. Ne oldu?”

“Babam seni gece yarısı eve bırakmamı söylemişti, ama düşünüyordum ki—”

Katie güldü. “Larissa’yı eve bırakabilirsin diye düşünüyordun.”

Ben surat ifadesini korumaya dikkat etti. “Ne demek istiyorsun?”

“Bean’den yeni ayrıldığını herkes biliyor ve gözünün sende olduğunu.”

Bir duraksama oldu. Gerçek şuydu ki, Ben kendi sınıfından ve—Katie’nin sınıfından da—birçok kız ile olmuştu. Bazılarının erkek arkadaşı da vardı fakat kimse olan biteni öğrenmezdi çünkü Ben kimseye tek kelime etmezdi. Kimsenin itibarını zedelemek istemiyordu. Ve yaptığı şeyi sürdürme şansını yitirmek de istemiyordu.

Omuz silkti. “Hey, sanırım yalnızca bir arabaya ihtiyacı var, hepsi bu.”

Katie tekrar güldü. “Evet, tabii.”

Ben çevresine bakındı, sonra tekrar Katie’ye döndü.

“Kimseye söyleme, tamam mı?”

Katie gülümsedi. “Hiç söylediğimi gördün mü?”

Ben, gülümseyerek karşılık vermekten kendini alamadı. Katie zekiydi, belki Alex kadar zekiydi. Fark şuydu ki, bir şekilde, Katie zekasıyla kimseyi incitmez, kimseye kendini aşağı hissettirmez, kimseyi hor görmezdi. Katie her neye sahipse, bilirdiniz ki onu size yardımcı olmak için kullanırdı ve hissederdiniz ki, hep sizin tarafınızda olurdu.

“Öyleyse, şey, eve Wally’nin arabasıyla gidebilir mi-sin?”

“Tabii.”

“Güzel.”

Gitmek üzere arkasını döndü, sonra arkasına baktı.

“Hey, Wally içmiyor değil mi?”

“Hayır, o iyi.”

Ben bir an için belirsizliğe yer bırakmamak için Wally’yi bizzat kontrol etmeyi düşündü. Wally kötü bir çocuk değildi, fakat parti yapmayı severdi.

Sonra Larissa’yı düşündü. Pekâlâ, Katie, Wally’nin iyi olduğunu söylemişti. İyi olmasa bilirdi.

“Tamam, o zaman. Sonra görüşürüz.”

Katie ona hâlâ bilmişlikle, anlayışla, onu tanımlayan bütün cana yakınlığı ve iyi kalpliliğiyle gülümserken; Ben, Larissa’nın yanına doğru yola koyuldu.

Tamam, o zaman. Sonra görüşürüz.

Garip olan şuydu ki, eğer kaza olmasaydı, bu alelacele konuşmayı ya da Katie’nin aklına kazınan gülümsemesini büyük olasılıkla hatırlamayacaktı bile. Bir anlamı olmayacaktı. Wally’nin Katie’yi eve bırakmasına izin verme kararını kimse sorgulamayacaktı. Neden sorgulayacaklardı ki? Yanlış bir şey yapmış olmayacaktı. Ve yanlış bir şey söz konusu olsaydı bile, en fazla ufak bir kabahat işlemiş olacaktı. Ufak bir sorumsuzluk. Zararsız, ziyansız bir durum.

Fakat kaza *oldu*. Bu konuşma son konuşmaları oldu ve Ben öğrendi ki, geçmişe bakıldığında “sonlar” o anda sahip olmadıkları bir önem kazanıyorlardı. Ben, bu durumun büyük olasılıkla her şey için geçerli olduğu kanısına varmıştı.

Her şey önemliydi, yalnızca bir tür bayağılık örtüsü altına saklanmışlardı ve korkunç bir şey olup o örtüyü kaldırıp atana dek öyle kalırlardı, yüzölüp varlığından bile haberdar olmadığınız çiğ sinir uçlarını açığa çıkaran bir deri gibi.

Larissa'yı eve bıraktı. Yolda konuşmuşlardı ama Ben konuşmanın içeriğini hatırlamıyordu. Hatırladığı teninin yumuşaklığı, ince kazağının altındaki göğüslerinin baştan çıkarıcı şekli ve arabanın içine yayılan parfümünün belli belirsiz kokusuydu. Ve en çokta kafasını her çevirdiğinde gördüğü bakışını hatırlıyordu, Ben'e istediği her şeye sahip olabileceğini ve kendisinin de bunu çok istediğini söyleyen bir bakış.

"Annemler uyumuş olmalı," dedi. "Gerçekten sessiz olacaksan içeri gelebilirsin. Kapıyı duyarlar ve tek başıma olduğumu düşünüp kalkmazlar."

Ben, "Sessiz olabilirim," dedi.

Ve oldu da, aslına bakarsanız yatak odasının zemininde sevişirken çıkardığı sesler yüzünden ağzını iki kere kapatıp şşşş, şşşş diyerek susturmak zorunda kaldığı Larissa'dan çok daha sessiz oldu. Bu şevk verici bir şeydi; onu kendini şaşacak kadar heyecanlandırabilmek, ebeveynlerinin uyuduğu odadan beş metre uzakta her şeyi unutup inleyecek kadar heyecanlandırabilmek.

Eve giderken, kendini gülümsemekten alamıyordu. Larissa iyiydi, kendini çok kaptırmıştı. Sanki Ben onu hiç tatmin etmemişti. Ben'in ağzını kapatmasını istediği için mi yoksa hoşuna gittiği için mi inlediğini merak etti. İki kere boşalmış olmasına rağmen bunu düşünmek Ben'i sertleştirdi. Tanrım, böyle mükemmel bir güne daha mükemmel bir

son olamazdı.

Garaj kapısına doğru yanaştığında ilk fark ettiği şey evdeki birçok ışığın açık olduğuydu. Arabasının dijital saatine baktı. Saat neredeyse gecenin ikisiydi. Bu durum mantıksız geliyordu.

Sonra, babasının arabasının yerinde olmadığını fark etti. Hay aksi. Katie eve sağ salım varmış mıydı? Babasının gidip Katie'yi alması mı gerekmişti? Eğer öyle olduysa, Ben'in başı büyük beladaydı.

İçeri girdi ve merdivenleri sessizce çıktı. Tüm yatak odalarının kapıları açıktı. Alex'in ve ebeveynlerinin odalarındaki ışıklar açıktı. "Hey, herkes ne halt ediyor?" diye seslendi.

Cevap gelmedi. Kafasını Alex'in odasından içeriye uzattı. İçeride kimse yoktu. Fakat yatak dağınıktı. Alex yatağını toplama konusunda her zaman takıntılıydı, demek ki bu gece yatağında uyumuştı, ta ki...

Ben, "Kimse var mı?" diye bir kez daha seslendi, bu sefer ebeveynlerinin yatak odasına doğru ilerliyordu. Burada da aynı durum söz konusuydu; ışıklar açık, yatak dağınık.

"Bu da ne böyle?" dedi. Gergindi ve kendine, gerilmek için ortada bir sebep olmadığını söylüyordu.

Koridorda Katie'nin odasına doğru yürüdü ve ışığı açtı. Yatak bozulmamıştı.

Kahretsin, Katie hiç eve gelmemişti.

Hayır, buna emin olamazdı. Tek bildiği, bir şeyler olmadan önce Katie'nin yatağına yatmadığıydı.

Ne olmadan önce? Babasının arabasına doluşup gecenin bir yarısı apar topar gitmeden önce mi?

Fakat eğer Katie birinin gidip onu almasını istese, neden hep beraber gideceklerdi ki?

Aniden bir şeylerin gerçekten ters gittiğini hissetti.

Mutfağa gitti, bir not ya da o tip bir şey yoktu. Her şey düzenliydi ve bulaşıklar yıkanmıştı. Bu düzenlilik bir şekilde sinir bozucuydu; milletin yokluğundaki garipliği vurguluyordu.

“Siktir,” dedi. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Telefon çaldı. Arkasını döndü ve bir an gözlerini telefona dikti. Telefonu açmaya korktuğunu fark etti.

Telefon bir kez daha çaldı.

Tereddüt etti. Arada bir yerde, güvensiz bir noktada takılıp kaldığını hissetti; bir yanda hayatı ve hayatının güvenli çizgisi, diğer yanda her şeyin sonu. Telefonun diğer yanında.

Telefon üçüncü defa çaldı.

Hadi, aç şu lanet telefonu.

Ama açmadı.

Bir kez daha çaldı.

Ya kapatırlarsa? diye düşündü.

Tutukluğu kırıldı. Uzandı ve ahizeyi kaldırdı. “Alo,” dedi, ağzı kupkuruydu.

“Ben.” Telefondaki babasıydı. “Tanrıya şükür. Hemen Stanford hastanesi acil servisine gelmen gerek. Katie bir kaza geçirdi.”

Ben’in üzerinden bir ürperti geçiverdi. Yutkunmaya çalıştı ancak başaramadı. “Ne? Ne oldu?”

“Yalnızca hemen gel. Anladın mı?”

“Tamam. Hemen çıkıyorum.”

“Dikkatli kullan,” dedi babası ve Ben, bu iki kelimenin içinde bir şekilde ağır bir sitem olduğunu hissetti.

Gecenin geri kalanı bulanıktı; takip eden günler kabus gibiydi. Ebeveynleri düpedüz Ben’i suçluyordu. Alex’in sessiz, suçlayıcı bakışları ise daha da kötüydü.

En kötüsü ise cenaze sabahıydı. O sırada suçluluk, keder ve pişmanlık duyguları altında zaten eziliyordu. Odasındaki masasında oturuyor, duvara bakarak o akşamı tekrar tekrar düşünüyordu. Mümkün olan binlerce farklı senaryoyu, olayların izlemesi gereken binlerce farklı yolu düşünüyordu.

Kapısı çaldı. Cansız bir sesle, “Girin,” dedi.

Gelenler ebeveynleriydi. Katie öleli ne kadar olmuştu, kırk sekiz saat mi? O andan beri bir dakika bile uyumamış gibiydiler. Sanki içlerinde bir şey... kırılmıştı.

Ben’in masasının karşısındaki yatağın köşesine oturdular. Babası, “Ben,” dedi. “Geçen gece söylediklerimiz... yanlıştı. Doğru... değildi.”

Ben kafasını salladı, konuşmaya korkuyordu.

“Hepimiz... yıkıldık, tatlım, biliyorsun,” dedi annesi. Ağlamaya başladı fakat konuşmasını sürdürmeyi başardı. “Böyle bir şey olduğunda insanlar bazen başkalarını, kendilerine en yakın insanları bile suçlayabilir. Çünkü birini suçladığınız zaman gerçekleşen olayların birinin kontrolü altında olduğunu, onları engellemenin bir yolu olduğunu düşünmek kolaylaşır.” Sesi titremeye başladı ve durup derin bir nefes aldı.

“Fakat bu doğru değil,” diye sürdürdü konuşmasını, sesi yükseliyordu. “Her şeyi kontrol etmek mümkün değildir.

Kazalar bazen... olur, tatlım. Bu senin suçun değil.”

O anda çok daha şiddetli ağlıyordu. Akan yaşlar, gözlerinin Ben’e yalvarışı gibiydi.

“Eğer biri suçluysa, o da benim,” dedi babası. “Eve dönmek konusunda seninle konuşurken yeterince anlaşılır değildim. Sen yanlış bir şey yapmadın Ben ve yaptığını söylemekle hata ettik.”

Ben onlara baktı. Ne yaptıklarını anlıyordu. Hatta bu konuşmaya sebep olan diyalogu bile hayal edebiliyordu: *Onu suçluluk duygusundan korumalıyız. Onu bununla bir başına bırakamayız, ne kadar doğru olursa olsun. O daha çok genç.*

Sorun şuydu ki, onu korumaya çalışmaları suçluluk duygusunu bin beter kılmıştı. Önceki suçlayıcılıkları Ben’i öfkelendirmişti ve öfke en azından kısmen koruyucuydu. Şimdi suçlamalar ortadan kalkmıştı, öfkesi diniyordu ve geriye kalan yeni, dehşet verici bir berraklıkla göze çarpan hakikatti.

Çünkü içten içe, babasının aslında ondan ne istediğini biliyordu. Babası Wally’ye güvenmiyordu ve Ben’in –bizzat Ben’in–Katie’yi sağ salim eve ulaştıracağından emin olmak istiyordu. Belki her detayı incelikle belirtmemişti çünkü baskıcı ve aşırı korumacı bir baba gibi gözükmek istememişti fakat kastettiği tam olarak buydu. Ben yalnızca bir kaçamak peşindeydi çünkü bu onun gecesi, o gecenin kahramanıydı ve Larissa Lee onunla yatmak istiyordu. Biliyordu, ama bilmezlikten geldi.

Ben onlara hayır demek istedi, onların hatası değildi, babası yeterince açıktı, Ben babasının ne yapmasını istedi-

ğini anlamıştı fakat dinlemek istememişti. Ne kadar zor olsa da, bunu kabullenmek, suçu üstlenmek yapılacak doğru şeydi. Bir şey söylemeye çalıştı, ama... söylemedi. Belki konuşmaktan korkuyordu, eğer konuşursa, kontrolü yitirebileceğinden korkuyordu. Ya da yanlış bir şey söyleyip her şeyi yokuşa sürmekten korkuyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylememekle yetindi. Ebeveynleri ağlamayı sürdürdü. Eninde sonunda annesi kalkıp gitti ve babası da onu takip etti.

Ben'in bir yanı konuşmanın devamını hemen getirmeleri gerektiğini, aksi takdirde asla getiremeyeceklerini biliyordu. Fakat diğer yanı ebeveynlerinin sırtında yeterince yük olduğunu, onları bir süre yalnız bırakmasının daha iyi olacağını fısıldıyordu. Suçunu itiraf etmesi için başka fırsatlar çıkabilirdi konunun daha az mahcubiyet ve ıstırapla tartışılabileceği ileriki fırsatlar.

Ve ikinci sesi dinlemeyi tercih etti. Aynı Katie'nin, *Hayır; sorun değil*, dediği zaman yaptığı gibi. Duymak istediğini dinliyordu.

Tanrım, şu kadar günde iki dönüm noktası birden; ikisinde de yanlış yola sapmıştı.

Neden bu dönüm noktaları işaretlerle belirtilmemişti. *Dikkat! Hayati Dönüş*. Onun gibi bir şey. Sizi uyaraabilecek bir şey: *İlk bakışta sıradan gözüken bu kadarı görüyor musun? Aslında o senin lanet hayatının tamamı.*

Ben iç çekti ve kafasını salladı. Bir İnternet kafe ve paralı telefon bulmak için dışarıya çıktı.

14 SAÇMALIK DEĞİL

Biri Alex'in kapısını çaldı. Resepsiyoncu Wanda kafasını uzattı.

“Alex, telefonda kendini tanıtmayı reddeden biri var ve seni dışarıdaki telefona bizzat götürüp onunla konuşmanı sağlamamda ısrar ediyor. Ne yapayım?”

Alex, *Bu da ne böyle?* diye düşündü. Sonra, *Ben.*

Fakat neden ofis numarasından arıyordu? Numarayı nereden biliyordu ki?

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, “Tabii, geliyorum,” dedi.

Wanda'nın masasına doğru ilerledi. Wanda bir tuşa bastı ve ahizeyi Alex'e uzattı.

“Ben Alex,” dedi.

“Mesajını aldım,” Ben'in sesi.

Bir sessizlik oldu. Alex, “Nasıl-”

“Seni geri arayabileceğim bir numara ver, sana ait olmayan bir numara. Telefonu açan kadının cep telefonu var

mı? Sana ödünç vermesini iste.”

Alex Wanda’dan cep telefonunu birkaç dakikalığına ödünç almayı rica etti. Wanda telefon numarasını verdi, Alex’te numarayı Ben’e verdi.

“Seni hemen arayacağım,” dedi Ben ve telefon kapandı.

Alex, Wanda’dan telefonu alırken gülümsedi. “Parano-yak bir müvekkilim. Yeni bir teknoloji. Benimle her konu-şmak istediğinde buna benzer şeyler yapar. Birkaç dakika-lığına konferans odasında olacağım. Hemen dönerim.”

Wanda, yavaşça kafasını sallayarak, *tamam* anlamında karşılık verdi. Alex konferans odasına girip kapıyı arkasın-dan kapattığında cep telefonu çalmaya başlamıştı bile. Te-lefonu açtı ve, “Beni buradan aramayı nasıl akıl ettin?”

“Ofisinde değilsin, değil mi?”

“Hayır boş bir konferans odasıdayım. Buradan ara-mayı nasıl akıl ettin?”

“Orada saat sabahın körü. Başka nerede olacaktın ki?”

“Demek istediğim, nerede çalıştığımı nereden biliyor-sun?”

“E-posta adresinde Sullivan-Greenwald adı geçiyordu. Google’da arattım.”

Ah. Bunu anlamalıydı. “Pekâlâ, neden uğraştın ki? Cep telefonu numaramı sana yolladım. Tüm bunların anlamı ne?”

“Kendini nasıl bir sorunun içine soktuğunu bilmiyo-rum. E-posta güvenli değil. Cep telefonu sinyalleri takip edi-lebilir. Ofisinde dinleme cihazı olabilir ve telefon hattın da dinleniyor olabilir. Birilerinin genel telefon hattını dinliyor olması daha düşük bir ihtimal çünkü kimse birinin bu numa-

radan seni arayacağını tahmin etmez. Kusursuz değil, fakat mesajına yanıt verecek daha iyi bir yol yoktu. Tamam mı?”

Alex’in aynı anda hem kafası karışmıştı hem de içi rahatlamıştı. Birilerinin yerini ne kadar kolay belirleyebileceğini anlayınca şaşırmıştı. Ben’in tüm bunları bilmesi ise içini rahatlatmıştı. Bunlara ek olarak, Ben’in çektiği nutka içerlemişti. Bu duyguyu bastırdı ve olanları anlattı.

Konuşması bittiğinde Ben, “Yani diyorsun ki, bu yeni teknoloji yüzünden mucit öldürüldü, patent analisti öldürüldü ve sen de öldürülmek üzeresin,” dedi.

“Sence bu delilik mi?”

“Duruma bağlı.”

“Neye?”

“Birçok şeye. Fakat otuz altı saat içerisinde üç olay... fazla büyük bir tesadüf.”

“Bence de.”

“Polisle görüştün mü?”

“Evet. Görünüşe göre tüm bunların bir dizi rastlantısal olay olduğu kanısındalar. Yapabilecekleri pek bir şey yok gibi.”

“Öyleyse sen ne yapacaksın?”

Seni ne bok yemeye aradım zannediyorsun? diye bağırarak istedi. *Ne yapacağımı bilmiyorum.*

Bir an öfkeleni, sonra, “Bilmiyorum,” dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Ben, “Kalem kâğıdın var mı?” dedi.

Alex not defterini konferans masası üzerine çıkardı ve bir kalem aldı. “Evet.”

“Cep telefonunu kapat ve öylece bırak. Sesli mesajla-

rını herhangi bir ankesörlü telefondan kontrol edebilirsin. Birkaç gün evden uzak dur. Bankaya git—her zamanki şubene değil—ve bol miktarda nakit çek. Genelde gittiğin yerlere gitme ve günlük yollarından geçme. Bir otele giriş yap. Her şey için nakit kullan; kredi kartlarını ve ismini kullanma. Tenha yerlerden uzak dur. Kibar olmayı bırak ve şüpheli olmaya başla.”

Alex hızlıca yazdı. “İşe gelmem gerek-”

“Ya grip olsaydın? O zaman ne yapardın?”

“Yine de işe gelirdim.”

“Bence de öyle yapardın. Hasta olduğun için hiç işi ettiğin oldu mu?”

“Hayır.”

“İyi. En azından patronun zorluk çıkarmaz. Önümüzdeki birkaç gün en ağırından grip ol. Onlara evde çalıştığını söyle. Çok uyuyacağını tahmin ederler, bu yüzden biri aradığında cep telefonuna cevap veremeyeceksin.”

“Bunun ne yararı olacak? Yalnızca-”

“Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorum,” dedi Ben, “tabii gerçekten bir şeyle karşı karşıya olduğunu var sayınca... En akılcısı her şeyi göze alarak hareket etmek.”

“Her şey ne demek?”

“Hâlâ yazıyor musun?”

Tanrım, Ben’in onu kesip atmasından nefret ediyordu. Sanki onu dinlemeye ayıracağı fazladan iki saniye, değerli zamanından çok şey götürecekti.

“Evet, hâlâ yazıyorum.”

“İlk fırsatta bir Web sitesine girmen gerek. Nonenseselfdefense.com. Tek kelime. Kendine bir kahve yap, site-

de uzunca bir zaman geçirmen gerekecek. Çevrene dikkat etmeyi ve karşındaki insanlar gibi düşünmeyi öğrenmen gerek. Bu site kolay hedef olmamayı öğrenmen için iyi bir yer.

“Peki, Web sitesine gireceğim. Ve önümüzdeki birkaç gün grip olacağım. Ya sonra?”

“O zamana kadar oraya gelmiş olacağım.”

Alex şaşırmıştı. “Geliyor musun?”

“Daha şimdi geleceğimi söyledim, değil mi?”

“Fakat telefonum kapalı olacak, nasıl-”

“Ben seni bulurum.”

Telefon kapandı.

Alex bir an telefona baktı, içi birden heyecan doldu. O ana kadar çifte kazanç sağlamaya çalıştığını anladı—hem Ben’in buraya gelmesini sağlamaya çalışıyordu, hem de bunu ondan istemek zorunda kalmamak istiyordu. Ve bunu başarmıştı da, tabii Ben’in geleceğini söyleyiş şekli hariç; sanki Alex’in yapmaya çalıştığı şeyi biliyordu fakat yine de onunla eğlenmek istemişti.

Ve telefonu yüzüne kapatışı da öyleydi. Sanki bütün bunlar Ben için o kadar büyük bir dertti ki, hoşça kal demeye bile tenezzül etmiyordu.

Ya öyleydi, ya da Alex’in teşekkür edecek fırsatı olmadan telefonu kapatmak istemişti.

Pekâlâ, canı cehenneme. Alex yine de teşekkür edecekti.

15 FİKİR YÜRÜTMEK OLSUN DİYE

Tüm bunlar paranoyaklık gibi geliyordu ancak nihayetinde Alex, Ben'in sözünü dinlemeye karar verdi. Çilingir ustasıyla görüşüp ön kapının çaresine bakmak için eve gitti, fakat sonra yine de Four Seasons'ta kalmaya devam etmeye karar verdi. Alisa'yı arayıp grip olduğunu, önümüzdeki birkaç gün işleri evden yürüteceğini söyledi. Osborne'a bir e-posta yolladı; Hilzoy konusunu kısaca anlattı ve detayları ofise döndüğünde konuşabileceklerini söyledi.

Otelde kalmak kötü değildi. Lükstü, yemek iyiydi ve Alex spor salonunu seviyordu. Canı cehenneme, sanki Alex daha önce gerçek bir tatile çıkmıştı da... Bu, bir tatile en yakın olduğu zamandı. Nonenseselfdefense.com'a girdi, Ben haklıydı. Çok fazla bilgi vardı ve konu oldukça yabancı da olsa, bu bilgiler Alex'e mantıklı geliyordu.

Sorun şuydu ki, son birkaç günde olup biten her şey... garip, olanaksız gelmeye başlıyordu. Sanki bu durum, eski

hayatına döndüğü anda savuşturabileceği kötü bir kokuydu. Ofise gidip her zaman gördüğü insanları görme, her zamanki telefon görüşmelerini yapma ve günün sonunda eve gitme dürtüsünün ne kadar güçlü olduğuna şaşırdı. Sanki biri Alex'e yara kabuğunu kaşımamasını söylemişti ve şimdi kaşıntı onu deli ediyordu.

Her şeyi abartıp abartmadığını merak etti. Hilzoy'un uyuşturucu sattığına inanmak çok mu zordu? Ve Hank, maa- lesef genç insanlar da zaman zaman kalp krizi geçirebiliyor- du. Ve polis evine hırsız girmesinin kesinlikle rastlantısal bir olay olduğunu düşünüyordu. Belki her şey büyük bir tesa- düftü. Ve üzerine büyük bir gerginlik hali de eklediniz mi, her şeyin bir komplo gibi kokmaya başlaması şaşırtıcı değildi.

Oradaki ikinci akşamında, kafasını kaldırıp Ben'in ona doğru yürüdüğünü gördüğünde, otel restoranında yalnız ba- şına akşam yemeğini yiyordu. Gelenin Ben olduğunu yüzü- nü dahi görmeden, yürüyüşünden anlamıştı. Bu bir güreşçi yürüyüşüydü; çok az paytak, fakat son derece kendinden emin ve rahat bir yürüyüş. Kendini mekânın kralı zannet- mekle kalmayıp, gerçekten de öyle olan birinin yürüyüşü. Alex bu yürüyüşü her zaman kıskanmıştı; çocukken gizli gizli taklit etmeye çalışırdı.

Ayağa kalktı ve söyleyecek bir şeyler düşünmeye ça- lıştı, ancak tek söyleyebildiği "Ben," oldu.

Ben, kot pantolonu altına bir çift bot giymişti ve üze- rinde yün bir ceket vardı. Omzundan aşağı deri bir çanta sar- kıyordu. Ağabeyi pek yaşlanmış gibi değildi. Hâlâ bir sa- vunma oyuncusunun atik, *Benimle uğraşma* diyen fiziğine sahipti. Saçı eskisine göre biraz daha uzundu ve kirli sakal

bırakmıştı; işte bu yeniydi. Ortamı analiz eder gibi restoranda göz gezdirdi ve Alex nonenseselfdefense sitesinden okuduğu kadarıyla anlamıştı ki, Ben taktiksel değerlendirme yapıyordu. Demek insanlar bunları gerçekten uyguluyordu. O ana kadar Alex'in bir yanı, bunların hepsini bir oyun gibi görüyordu.

Ben, gözlerini Alex'e çevirdi ve onu süzdü. "Nasıl geliyor, Alex?"

Alex elini uzatmak istedi fakat başaramadı. "Fena değil, sen nasılsın?"

Ben kafa salladı. "Sırtın duvara dönük oturuyorsun. Web sayfasına girdin mi?"

"Beni burada bulacağını nasıl bildin?"

"Seni bulacağımı söylemiştim."

"Nasıl?"

Ben tekrar etrafa bakındı. "Palo Alto'da ve Menlo Park'ta kaç tane iyi otel var, üç mü? Ve bu en yenisi ve en iyisi. İlk önce burayı aradım. Kendi isminle rezervasyon yaptırmışsın. Bunu yapmaman gerektiğini söylemiştim."

"Çoktan rezervasyon yaptırmıştım—"

"Ve araban genel otoparkta duruyor."

"Yani?"

"Arabayı valelere vermeliydin. Otoparktaki arabanın yanında beklemek burada sana ulaşmanın en kolay yolu olabilir."

"Hangi arabanın benim olduğunu nasıl bildin?"

"DMV'ye* girmek yeterli. Fakat her kimle dalaşıyor-

* Depatment of Motor Vehicles, Motorlu Taşıtlar İdaresi.

san, onların bunu yapması bile gerekmez. Arabaya inip bindiğini başka bir yerde görmüş olabilirler. Plakalara bakarak otoparkta bir gezinti... ve *bingo*. Bu arada, güzel M3.”

Ben bunları öyle bir söylüyordu ki, her şey çok basit gözüküyordu. Fakat Alex nasıl bilecekti ki? Alex, Ben’i bir patent başvurusu yaparken, hangi taslağı kullanacağını düşünürken, C++’yı nasıl kodlayacağını çözmeye çalışırken ya da bir düzine başka işi yapmaya çalışırken kıştırırmayı diledi. O da Ben’e kendini salak gibi hissettirebilirdi.

“Bir şey daha,” dedi Ben. “Otoparkta çok aşağıya, park alanı-nın dış kısmına park etmişsin. Başka hiç araba yok. Bu insanların işini ne kadar kolaylaştırmak istiyorsun? En azından yukarı, insanların girip çıktığı ofis binasının yakınına bırakabilirdin.”

Alex, bu nutuklara gerçekten içerlemeye başlarken, “Buraya geldiğimde otopark dopdoluydu,” dedi. “Baştan aşağıya. İş saatiydi. Geceleyin boşalmış olmalı.”

Şimdi bana bunu tahmin etmiş olmam gerektiğini söyleyecek, diye düşündü. Bunun yerine Ben, “Bir şeyler atıştırtabilirim. Yer değiştirmemizin sakıncası var mı?” dedi.

Alex ayağı kalktı ve Ben onun yerine oturdu. Ben, Alex’in yarım tabağını kaldırıp masanın diğer tarafına koydu. Alex, “Menü ister misin?” diye sordu.”

“Yok, senin yediğinden yiyeyim.”

Bir garson yanlarına geldi. Alex, “Bir Taleggio peynirli mantarlı ravioli daha alalım. Ve bir bardak Sophie’s Rows.”

Ben, “Hayır, şarap içmeyeyim,” dedi.

Garson, “Pekâlâ,” dedi ve uzaklaştı.

“Şarap sevmiyor musun?” dedi Alex. Bunun aptalca bir

soru olduğunu biliyordu fakat konunun aynı zamanda şahsi bir başkaldırı olduğunu da farkındaydı.

“Hayır, pek değil. Özellikle de uzun bir yolculuğu ardından.”

“Nereden geliyorsun?”

“Avrupa.”

Alex, sesindeki tüm alaycılığı serbest bırakarak, “Avrupa’nın bir kıta olduğunu öğretmediler mi sana?” diye sordu.

Ben, Alex’ baktı ve hiçbir şey söylemedi ve Alex bir tür memnuniyet duygusuyla doldu.

“Demek istediğim, bu ‘dünya üzerinde bir yerden geliyorum’ demekle aynı şey.”

Ben hâlâ Alex’e bakıyordu. “Eğer bir şey bilmeni istersem, sana söylerim,” dedi.

“Pekâlâ, heyecanlanmayayım.”

“Bu şimdiye kadar söylediğin en akıllıca şey.”

Alex kafasını çevirdi, kızmıştı. Ben’e bu kadar dallama olduğu için kızmıştı. Ve kendine onu aradığı için daha da çok kızmıştı. Tanrım, gerçekten o kadar çaresiz miydi?

Maalesef, öyleydi.

Yemekten sonra birlikte Alex’in odasına çıktılar. Alex, Ben’in bir yürüyüş tarzı olduğunu fark etti. Acelesizce ve yavaş yürüyordu, kafası arkaya ve öne hareket ediyor gibi gözüküyordu. Ve diğer yanda ne olduğunu görmek adına zaman kazanmak istercesine, köşeleri genişten dönüyordu. Hareketlerinin hiçbirinin gösterişli bir yanı yoktu; aslına bakarsanız, hepsi ince hareketlerdi ve Alex anladı ki, Ben ona bu konuda bir şeyler okumasını söylemeseydi, bu hareketlerin

hiçbirini fark etmeyecekti.

Alex kapıyı açtı ve odaya girdi. Ben bir an geride durdu ve Alex bu temkinli harekete kıyasla fazla atılgan kaldı. Fakat sonra Ben de odaya girdi ve odayı kontrol etti—gardırop, banyo, yatağın altı—ve Alex, Ben’in bekleyişinin taktiksel olduğunu, eğer bir problem varsa onunla ilk karşılaşmanın Alex olmasını sağlamanın bir yolu olduğunu anladı. Alex bunun ne anlama geldiğini bile anlayamadan Ben normale dönmüştü. Onu ziyarete gelen Alex’miş gibi, 101 numaralı otobana tepeden bakan ipeksi döşemeli iskemleye kendini attı. “Pekâlâ, başka bir şey oldu mu?” dedi.

Alex kafa karışıklığını ve kızgınlığını yenerek bir sandalye çekti ve Ben’in karşısına oturdu. “Hayır.”

“Nasıl hissediyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

Ben omuz silkti. “Gecenin bir yarısı evine gelen davetsiz bir misafir... tesadüf olsa bile, huzursuz edici bir durum.”

“Şey, zaten huzursuzum.”

Bir an sessizlik oldu. Ben, “Orada yaptığın iyi bir soğukkanlılık örneği; doğaçlama bir silah geliştirmek.”

Alex ona bakarak kafa salladı.

“Yarın ofisini görmek istiyorum. Şimdi-”

“Gündelik yerlerden uzak durmam gerektiğini sanıyordum?”

“Öyle. Yarın seninle olacağım, bu farklı. Şimdi bana şu teknolojiden bahsetmen gerek. Adı Obsidian mıydı?”

Alex durumu anlattı. Konuşması bittiğinde, Ben, “O zaman biri neden öylece bu teknolojiyi satın almıyor ki?”

Neden mucidi, patent analistini ve patent başvurusunu yapan avukatı öldürmek istesin ki?” dedi.

“Çünkü... Obsidian’ı kimsenin bilmesini istemiyorlar.”

Ben esnedi. “Bana anlattıklarına göre öyle gözüküyor.”

“Çok mantıksız. Bu hem askeri hem sivil kullanıma uygun, nükleer özellikli falan bir şey değil, yalnızca bir güvenlik algoritması. Yalnızca ağ güvenliğini sağlamanın daha iyi bir yolu. Bu, birini daha sağlam kapı kilitleri yaptığı için öldürmek gibi bir şey.”

“Pekâlâ, sağlam kapı kilitlerine karşı olan kim olabilir?”

Alex bir an düşündü, sonra, “Hırsızlar,” dedi.

“İşte. Belki de mevcut kapı kilitleriyle yeterince etkili bir biçimde başa çıkabilen biriyle karşı karşıyasın. Daha sağlam kilitler istemiyor. Ya da bu kadar sağlam bir kilide sahip olan tek kişi olmak isteyen biri, böylece artık hırsızları dert etmeyecek. Belki de bilmediğin bir kullanım alanı vardır; başka birinin tespit ettiği bir şey.”

“Yani gerçekten bir şeyler dönüyor olabilir mi?”

Ben, boynunu kıtırdatarak kafasını hareket ettirdi. “Ola-bilir de, olmayabilir de. Mucit eroin satıyormuş gibi görünüyor. Bu riskli bir meslek. Patent analistinin bir kalp problemi varmış—”

“Evet ama böyle bir şey ayarlanamaz mı? Yani biri onu öldürüp, kalp krizi gibi göstermiş olamaz mı?”

“O tip bir şey filmlerde görüldüğünden daha zordur. Söylediklerine göre bir ara öyle bir adam varmış, Japon ya da yarı Japon ya da öyle bir şey. Sözüünü ettiğin şeyi yapabildiğini söylüyorlar fakat ben bir efsane olduğunu düşünüyö-

rum. Her neyse, insanlar emekli olduğunu söylüyorlar.”

“Ya olmamışsa? Yalnızca fikir yürütmek olsun diye; diyelim ki patent analisti öldürüldü. Diyelim ki eve giren her kimse beni öldürmeye çalışıyordu.”

“Ne demek istiyorsun? Neden—”

“Birkaç sebep aklıma geliyor fakat seni öldürmek, en azından o an için, onlardan biri değildi.”

“Anlamıyorum.”

“Alex, adam evini biliyor. Nerede yaşadığını biliyorsa, nerede çalıştığını da biliyordur. İşe erken gidiyorsun, değil mi?”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“İşe erken giden tiplerden olduğunu bilmek için ağabeyin olmama gerek yok. Gittiğinde otopark boş oluyor, değil mi?”

“Evet, sanırım. Genelde.”

“Al işte. Tenha işyeri otoparkında seni bekler, kafana bir kurşun sıkıp yoluna devam eder.”

“Tanrım.”

“Senin gibi kolay bir hedef... O her kimse; eğer ölmeni isteseydi, şuan on farklı şekilde ölmüş olurdun. Evine girmek yok yere riskli ve karmaşık olurdu.”

“O zaman neden biri evime girdi?”

Ben omuz silkti. “Gizlilik. Seni sorgulamak için.”

“Yani işkence etmek için mi?”

“Adını ne koyarsan koy. Arabanın garajın önünde olduğunu söylüyorsun, demek ki evde olduğunu biliyordu. Karşılaşmanızın sana vakit ayırabileceği, kontrollü ve özel bir alanda olmasını istedi. İş bittiğinde ise büyük olasılıkla

seni öldürürdü.”

“Bu kadar basit mi?”

Alex rahatsızlığını gizleyecek, alaycı ve lakayt bir cevap vermeye çalışmıştı. Fakat Ben’in gözleri sola kaydı, ciddi ciddi düşünüyor gibiydi. “O kadar basit değil. Büyük olasılıkla seni öldürüp cesetten kurtulabileceği bir yere götürürdü.”

“Ne? Neden?”

“Kimse hikayeyi bir araya getiremezdi. Ben olsam sonrasında arabayı bir otobüs ya da tren istasyonuna götürürdüm. Belki bazı eroin izleri bırakırdım. Birkaç ipucu daha bırakırdım. Daha sonraki hikaye, ‘Uyuşturucu işine karışan avukat, uyuşturucu taciri müvekkilinin ölümüyle ilgili olarak polis sorgusuna alınınca ürker. Deşifre olmaktan ya da bir sonraki hedef olmaktan korktuğu için ortadan kaybolur.’ Evet, böylesi çok mantıklı olurdu. Polis meşgul, ortada bir ceset yokken kimse hikâyenin daha derinini araştırmazdı.”

“Cesedi nasıl yok ederlerdi?”

“Bilmek istemezsin.”

Alex öldüğünü hayal etti: Kimliği belirsiz bir adamın elinde testereyle cesedine doğru eğildiğini, ya da plastik bir torba ile bir kuyuya atıldığını; ya da zincirlerle ağırlaştırılmış cesedi bulanık sulara dibi boylarken, dayanılmaz basınç altında yukarıdaki gün ışığının kaybolduğunu...

“Bunları nereden biliyorsun?” dedi. “Yani, gerçekten biliyorsun, değil mi?”

Ben ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Aşağıdaki sessiz trafiğe bakarak, orada durdu. Bir an geçti. Sonra, “İcadı kimlerin bildiğinden bahsedelim. Umumi olarak bili-

niyor muydu?”

Alex sırtından aşağı inen bir soğukluk hissetti. Bir an sonra, “Hayır,” dedi. “Patent başvurusu on sekiz ay boyunca gizli tutuluyor ve sonrasında yayınlanıyor, tabii bir istisna olmazsa.”

“Ve hâlâ on sekiz aylık dönem içerisindeydiniz, dolayısıyla başvuru gizliydi.”

“Evet, bir sene önce başvurduk.”

“Fakat konuyu bilen insanlar vardı. Kim onlar?”

“Birçok insan. Başta PTO.”

“Kim?”

“Patent ve Tescil Ofisi. Ve firmadan birçok insan. Aynı zamanda finansman için temasa geçtiğim sponsorlar ve risk yatırımcıları. Artı... Hilzoy’da birilerine söylemiş olabilir.”

Ben, pencerenin diğer ucuna doğru yürüdü. “Üç hedef: Sen, mucit ve analist. İçinizden biri ve onun teknolojiyle olan alakası birçok insan tarafından bilinebilir. Fakat birileri üçünüzü de biliyordu. Burada bir çıkmaza giriyoruz. Patent adamını kim bilebilirdi ki?”

“Gerçekten hiç kimse. İçinde bulunduğu grup, patente resmi şekilde atanmamıştı bile, onu lise zamanından tanıyordum. Bana gayri resmi şekilde yardımcı oluyordu; durum raporları, o tip şeyler.”

“O zaman ismi hiçbir belgede geçmiyor?”

“Hayır, o tip bir şey yok. Yalnızca kayıt dışı birkaç telefon görüşmesi ve birkaç e-posta.”

“Pekâlâ, birileri işin içinde olduğunu biliyordu.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Telefonunda ya da ofisindeki bir dinleme

cihazı kadar basit olabilir. Ya da onunkilerde...”

Bir süre konuşmadılar. Ben esnedi ve “Uyumam gerek. Sabah ne yapacağımıza bakarız,” dedi.

Alex garip hissetti. Ben’in bir oda için ödeme yapmak zorunda kalmasını istemiyordu. Zaten bir uçak bileti parası ödemişti. “Bir oda tuttun mu? Yoksa-”

“Kanepede yatarım, olur mu?”

Ben’in küçük oyunlarından biri: Kendini geri çekiyor-muş gibi davranıp rutini bozacak hiçbir şeyi kabul etmeme-ye özen gösteriyordu.

Alex, “Rahatına bak,” dedi. “Uzun yoldan geldin, değil mi? Ta nerden kim bilir.”

16 KARMA BEREKETİ

Alex, ertesi sabah uyandı ve banyodan gelen duş sesini fark etti. Dikeldi ve yatağın yanındaki saate baktı. Altı buçuk. Görünüşe göre erken start alıyorlardı. Ben'in kalktığını duymadığına şaşırdı. Normalde uykusu hafıftı.

İç çamaşırıyla banyoya doğru yürüdü ve kapıyı yokladı. Kapı kilitliydi. Kahretsin, işemesi gerekiyordu. Kapıya vurdu ve, “Ben, çabuk ol,” dedi ve o anda durumun garipliğini fark etti. Çocukken de banyoyu paylaşır ve sık sık üzerine kavga ederlerdi. Şimdi aynı şeyi tekrar yapıyorlardı.

Güneşliği açtı ve dışarı baktı. Güneş yeni yeni yükseliyordu ve gökyüzü uzun, pembe bulutlarla kaplıydı. Bir an durdu ve çıplak omuzlarını ovuşturarak manzarayı seyretti. Yolunu kaybetmiş gibi hissetti. Şuan evde, işe gitmeye hazırlanıyor olmalıydı. Ofise gitme ve eski hayatına dönme arzusu kuvvetliydi.

Duş sesi kesildi. Alex döndü ve kanepenin yanından yürüdü. Kanepe’de Ben’in açık çantası duruyordu. Alex’in gör-

dükleri şunlardı: Birkaç kıyafet, ciltsiz bir kitap...

Ve bir silah mı?

Yakından baktı. Küçük ve siyah bir silahtı. Tanrım, Ben'in bir silahı mı vardı? Yanında mı taşıyordu?

Banyonun kapısı açıldı ve Ben dışarı çıktı. Belinde bir havlu, kolunda bir elbise tomarı vardı. "Banyo senindir," dedi.

"Silahın mı var?"

Ben, yürüyüp Alex'in yanından geçti, yüzüne doğru düzgün bakmamıştı bile. "Tabii ki."

"Yanında mı taşıyorsun?"

"Başka nerede olmasını isteyecektim ki?"

Tanrım, bu cevap, *Neden banka soyuyorsunuz?* sorusuna, *Çünkü para orada* cevabını vermek gibiydi.

Alex cümleye, "Demek istediğim," diye başladı, fakat daha sonra iyice düşündü. Fakat bir dakika. "Eğer yanında taşıman gerekiyorsa, neden banyoya götürmedin?"

Ben kolundaki kıyafetleri kanepeye fırlattı ve bir anda—sanki bir sihirbazlık numarası yapmış gibi—elinde bir silahla kalıverdi. Elindeki silah Alex'in gördüğünden daha büyüktü. "Diğeri yedek, onu belimin arkasına takıyorum, genelde banyoya iki silahla girmem," dedi.

"Onlarla seyahat edebiliyor musun? Uçakta?"

"Bazen. Eğer seyahat edemiyorsam, benim için beklemelerini sağlayabilirim."

Alex daha fazla soru sormak istiyordu -*Nasıl senin için bekliyorlar? Kimin elinde?*—fakat sormamaya karar verdi. Kardeşinin silah taşınması fikrine alışamadı. Hatta iki silah taşınması fikrine... Tabii ki mantıken normal bir durumdu.

Ben bir çeşit gizli askerdi. Fakat yine de...

Alex tuvalete girdi, dişlerini fırçaladı, duş aldı ve giyindi. Ben kapıyı açmadan önce duraksadı ve, “Senden şunu yapmanı istiyorum: Valeye bileti ver ve benim kiralık arabamı getirmesini sağla. Ben gidip arabanın etrafında dolanacağım ve ben olsam seni pusuya düşürmek için nerede beklerdim diye düşünüp, oraları kolaçan edeceğim. Eğer seni bekleyen ya da tekin görünmeyen birileri varsa, belki bizimle bir gezintiye çıkmalarını sağlayabilirim.”

“Bizimle mi?”

“Anlaman için resim çizmem mi gerekiyor, Alex?” Yalnızca kiralık arabayı buraya getir. Eğer yalnızsam beni al, eğer değilsem bagajı aç. Doğru insanlara, doğru soruları, doğru şekilde sorup, problemin sebebini ve kaynağını bulmalıyız. İstedğin bu değil mi?”

“Evet, ama—”

“Ama ne?”

“Bak, böyle bir işe karışmak—”

“Karışacağın kadarına karışmışsın zaten. Yapman gereken dışına çıkmak.”

“Yani ne diyorsun? Birini... kaçırmaya yardım etmemi mi istiyorsun? Palo Alto’daki Four Seasons otelinin otoparkında mı?”

“Hayır, sen ne diyorsun? Kirli işleri senin için halletmemi mi istiyorsun? İstedğin bu mu?”

“Hayır...” Alex durdu, ne söyleyeceğinden emin değildi. Her şey çok çabuk olup bitiyordu. Ben gerçekten birini kaçırmayı planlamıyordum, değil mi?

Ben güldü. “Aynı politikacılar gibisin, Alex. Bir şeyin

hallolmasını istiyorsun ama insanların işi doğru şekilde hal-letmesine izin vermiyorsun. İki ucu boklu değneği ortadan tutabileceğini mi zannediyorsun? İşler o şekilde işlemiyor.”

“Demek istediğim–”

“Demek istediğin aynen bu. Hayatında hiç silah gör-memiş, o anki baskıyı tadarak silah tutmamış liberallerden, kötü adamın elindeki bıçağa ateş etmedikleri için polisleri suçlamaya çalışan liberallerden bıktım. Ahmet yere düştük-ten sonra ona bir kurşun daha sıkın askerleri, şerefsizin üze-rindeki bombayı patlatmasını önleyen o kurşun olup olma-dığını düşünmeksizin yargılamaya çalışan liberallerden bıktım. Hayal dünyasında yaşamak istiyorsan yaşayabilirsin fa-kat o dünyayı mümkün kılan insanlara birazcık minnet duy-maya ne dersin? Sen masum rolü yapabilesin diye tüm pis işi kim yapıyor sanıyorsun?”

Planladığından daha yüksek bir sesle, “Ne istiyorsun, yıldızlı pekiyi mi?” dedi Alex. “Yaptığın işe gönüllü katıldın, değil mi? Maaş alıyorsun, değil mi? Tabii, orduya katılan insanlara minnet duyuyorum çünkü böylece ben katılmak zorunda kalmıyorum. Ancak aynı şeyi kömür madeninde ça-lışan insanlar için de söyleyebilirim. Neden özel muamele hak edesin ki?”

Bir an birbirilerine bakakaldılar. Alex birkaç olası cevap düşündü. Fakat hepsi çocuksu geldi. Zaten bu konuşmanın amacı neydi ki?

Ben başka bir yerde olmayı diliyormuş gibi saatine bak-tı. “Şimdi arabanın yanından yürüyerek geçeceğim,” dedi, “seni öldürmek için bekleyen birileri var mı diye görmek için. Lobiyi de kontrol edeceğim. Benden bir dakika sonra

çık ki beraber görülmeyelim.” Vale biletini Alex’e verdi, kapı deliğinden dışarı baktı ve çıktı.

Alex bir şeyleri tutup fırlatma arzusuyla savaşıarak bir süre bekledi, sonra o da çıktı. Asansörle lobiye indi, çıkar çıkmaz dikkatle etrafına baktı. Lobi boştu. Tanrım, artık bundan sonra böyle mi olacaktı? Lobide gazete okuyan adamın onu öldürüp öldürmeyeceğini merak ederek mi yaşıyacaktı? Bu şekilde yaşayabileceğini düşünmüyordu.

Valeye bileti verdi. Adam gitti ve iki dakika sonra gri bir Taunus ile geri döndü. *Sıfatsız bir görünüm*, diye düşündü Alex. *İşte Ben böyle yaşıyor.*

Arabaya bindi ve köşeyi döndü. Ben, M3’ün yanında duruyordu; tek başınaydı. Alex yanaştı ve Ben arabaya bindi. “Ofisine gidelim, Page Mill yolunu kullanarak güneyden git, her gün kullandığın yolu kullanma,” dedi.

Alex az daha Ben’e ofisin yerini nereden bildiğini soracaktı ama sonra hatırladı: Ben ofisin Web sayfasına girmişti. Ve tabii ki bölgeyi biliyordu. O da burada büyümüştü.

Yol boyunca konuşmadılar. Sullivan, Greenwald otoparkına geldiklerinde, Ben, “Genelde park ettiğin yerin yanından geç ama durma. Bakalım ne göreceğiz.”

Alex, Ben’in söylediklerini yaptı. Saat yediyi biraz geçiyordu ve otoparkta fazla araba yoktu. Ben, “Şuradaki Jaguar’ı görüyor musun?” dedi. “Kaputun ve camların üzerine çığ yağmış. Yani bütün gece buradaymış. Kimse içeriden dışarıyı göremez. Bu, bizim için güvenli olduğu anlamına geliyor.”

“Mantıklı.”

“Aradığımız, buraya bu sabah gelmiş bir araba. Büyük

olasılıkla içindeki kişiyi sıcak tutması ve camların buğu yapmasını önlemesi için motoru çalışan bir araba. Böyle bir araba gözükmüyor.”

“Ama çoğu arabanın üzerinde çiğ yok.”

“Evet. Senin gibi erkenciler işe gelmiş. Fakat önemli olan şu ki, arabalar boş. Şimdiye kadar temiziz. Şimdi bloğun etrafından dolaş ki alanın büyüklüğünü anlayabileyim. Sonra da arabayı genelde bırakmadığın bir yere bırak ve genelde kullanmadığın bir girişi kullan.”

Arabayı park ettiler ve içeri girdiler. Ben, aynen oteldeki gibi, dikkatle hareket ediyordu. Duraksayarak bir şeyler hesaplıyormuş gibi etrafına bakıp durdu.

“Kartlı giriş,” dedi. Alex, kendi kendine mi yoksa onunla mı konuşuyordu anlayamadı. “Bu bir engel. Artı, eğer buraya ait değilsen nereye konuşlanırsın? İnsanlar gidip geliyor; geç saatte de erken saatte de fark edilme riski var, çevrene hâkim değilsin. Dolayısıyla en iyi çalışma alanın otopark. Birkaç giriş-çıkış var. Fakat büyük olasılıkla hedef, her zaman aynı girişi kullanarak bu sorunu çözüyor. Evet, kesinlikle otoparkta kalırdım.”

Ölüm yıldızının merdivenlerini çıktılar. Ben, “Ben güvenli olduğunu söyleyene kadar odanda ağzını açma,” dedi.

“Güvenli derken—”

“Yalnızca ağzını açma.”

Uzun, yeşil halılı koridorda yürüdüler. Osborne’un ofisindeki ışık açıldı ve Alex geçerken içeriye baktı. Kahretsin, Osborne içerideydi. Ayak seslerini duyunca kafasını kaldırdı.

Osborne, “Alex!” diye seslendi. “Seni görmeyi bekle-

miyordum. Nasıl hissediyorsun?”

Alex, “Ah, daha iyiyim,” dedi. “Bu saatte burada ne yapıyor-sun? Tayland’dan döndün mü?”

“Ben hep erken gelirim,” dedi Osborne. Ben’e doğru işaret etti. “Ve siz de...”

“Ağabeyim, Ben.”

Osborne ayağı kalktı ve kovboy çizmesi yavaşlığıyla yürüdü. “Merhaba, Ben. Alex’in bir abisi olduğunu bilmiyordum.” Elini uzattı. Ben bir saniye bekledi, sonra eli sıktı.

“Bu günlerde California’ya pek uğramıyorum,” dedi Ben.

“Öyle mi? Nerede yaşıyorsunuz?”

“Afrika misyonerleri için gönüllü çalışıyorum.”

Osborne şaşkın görünüyordu. Alex, *Ne oluyor?* Diye düşündü.

“Afrika,” dedi Osborne. “Hmm.”

“Evet, yemek, giyecek, barınak, yeni temiz su kaynakları, ilaç, dini hizmet ve eğitim sağlıyoruz.”

Osborne, Alex’in daha önce hiç görmediği kadar şaşkın görünüyordu. “Gerçekten mi,” dedi.

Ben gülümsedi. “Bırakın çocukları... Göklerin Egemliği böyledir?” Matta 19:14. Sizce de öyle değil mi?”

Osborne, “Çocuklardan önemli bir şey yoktur,” dedi. “Pekâlâ, sizi tutmayayım.” İğrenç bir gülümseme attı ve masasına döndü.

Alex ve Ben koridordan yürümeye devam etti. Alex küplere binmişti. O da neydi öyle? Osborne kardeşinin bağnazın teki olduğunu düşünecekti. Bir şey söyleyecek oldu, fakat neredeyse odasına gelmişlerdi ve Ben ona ağzını aç-

mamasını söylemişti.

İçeri girdiler. Ben önce parmağını dudaklarına götürdüm sonra da kapıyı işaret ederek elini bir anahtar çeviriyormuş gibi hareket ettirdi. Tamam. Alex kapıyı kapatıp kilitledi. Ben çantasını Alex'in masasına koydu ve içerisinden radyo benzeri bir alet çıkardı. Daha sonra kablolu bir değneği alete taktı ve ofisin içinde gezinmeye başladı. Alex anladı: *Lanet olsun, dinleme cihazı arıyor.*

Birkaç dakika sonra Ben dikkatini Alex'in telefonuna verdi. Ahizeyi, hattı ve telefonun tamamını kontrol etti.

Ben detektörü Alex'in masasına koydu. Bir an camdan dışarı baktı ve güneşliği kapattı. "Ofisin temiz," dedi.

Alex aletin kırmızı ışığının hâlâ yandığını gördü. "Aleti açık mı bırakacaksın?" diye sordu.

"Aradığım sırada kapalı olan bir dinleme cihazı daha sonra açılırsa diye,"

"Birinin ofisimi dinliyor olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Ben omuz silkti. "Fikir yürütmek olsun diye bir şeyler yapıyorduk, hatırlıyor musun?"

"O aleti her zaman yanında mı taşıyorsun?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Alex kafasını salladı. "Böyle... Bu şekilde nasıl yaşayabildiğini bilmiyorum."

"Aksi takdirde ölmüş olurdu."

"Demek istediğim, çok yorucu olmalı."

"Sana öyle geliyor çünkü neye dikkat edeceğini bilmiyorsun. Bir sezgiye sahip değilsin."

"Pencereden dışarıya bakarken ne arıyordun?"

“Birinin pencerenin ardından konuşmaları çözümlemek için lazer düzeneği kurabileceği bir nokta arıyordum.”

“Ciddi olamazsın. Bu gerçekten mümkün mü?”

“Kolay değil fakat mümkün. Dikkatli olmaktan zarar gelmez.”

Alex, Ben’in iskemlesini kapmamasından memnun bir şekilde, yerine oturdu. Eğer ekipmanıyla oynuyor olmasaydı büyük olasılıkla kapacaktı. “Neden Osborne’a o misyonerlik zırvasını söyledin?”

Ben sevinçsizce güldü ve masanın diğer tarafındaki iskemlelerden birine oturdu. “O adamın kokusunu sevmedim. Onunla konuşmak istemedim. Patronun, değil mi?”

“Nasıl anladın?”

“Anladım işte.”

“Pekâlâ, evet, bu kardeşimin bir fanatik olduğunu düşündürtmekten kaçınmak için oldukça geçerli bir sebep.”

“Konuşmayı kısa kesmek için söylenecek doğru şeydi. Kağıt işleri yapmak için saatine beş yüz dolar alan zengin kokonalar, hayır işi yapan insanlarla temas etmekten hoşlanmazlar. Hayatlarının yüzeysel olduğunu hissederler.”

“Benim hayatımın da yüzeysel olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ben, ofiste göz gezdirdi. “Birkaç gündür yoktun, değil mi? Yeri değişmiş bir şey görüyor musun?”

Alex duymazlıktan gelmesine izin vermeyecekti. “Dedim ki, hayatımın sığ olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bir sessizlik oldu. Ben, “Benim ne düşündüğümün bir önemi yok,” dedi.

“Hayır, bilmek istiyorum.”

“Bilmiyorum, Alex. Aynı evde yaşıyorsun, evinden on kilometre ötede çalışıyorsun, liseye üniversiteye ve hukuk okuluna aynı yerde, tam burada gittin... Demek istediğim, hiç farklı bir şey yaptın mı? Hiç risk aldın mı?”

Alex, kulaklarının yandığını hissediyordu. “Ne olmuş yani? Stanford en iyi okuldu. Ve California’da bir ev sattığında nasıl bir vergi kesintisine uğradığını biliyor musun?”

Bu, söylediği anda bile kulağına saçma gelmişti. Fakat Ben kimin umurundaydı ki. Risk her şey demek değildi.

“Kendini büyük bir risk adamı mı sanıyorsun?” dedi. “Benim ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

Ben, sıkılmışçasına başka tarafa baktı. “Pek değil.”

“Okulda berbattın, üniversiteyi bıraktın ve isteseydin de Vadide bir mevki sahibi olamazdın. İyi olduğun tek konuya sarıldın ve onu bir zorunluluk, bir erdem haline getirdin. Yaptığın işi öneminden ya da değerinden dolayı yapmıyorsun. Başka bir şey yapmayı bilmediğin için yapıyorsun.”

Ben bir sakızı paketinden çıkardı ve ağzına attı. Paketi Alex’e uzattı. Alex eline bir tane vurmak istedi.

“Yeri değişmiş bir şey var mı?”

Alex bir süre Ben’e baktı, sonra bu konuyu bir kenara bırakmaya karar verdi. “Bir bakayım,” dedi.

Bakmaya başladığı anda fark etti. En son bıraktığında çalışma masasında sekiz kağıt istifli vardı. Bir tanesi kayıptı; Hizloy’la ilgili olan.

“Bu da ne?” dedi. Kâğıt yığınlarını karıştırmaya başladı, zaten bildiği şeyi doğrulamıştı. Sanki Hilzoy’un belgeleri öylece... yok olmuştu.

Ben, “Ne oldu?” dedi.

“Hilzoy dosyalarım. Obsidian. Yok.”

“Emin misin?”

“Tam burada, masanın üzerindeydi. Güncel konuları burada tutuyorum.”

Dosya rafını gözden geçirdi. “Evet, gitmiş.”

Oturdu ve Osborne’a telefon açtı. “David, ofisimden hiçbir belge almadın, değil mi?”

“Neden, bir şey mi kayıp?”

“David, basit bir soruya düzgün bir cevap verememenin özel bir sebebi var mı?”

Ağzından çıktığı anda, söylediğine inanamadı. Ben bile şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Bir sessizlik oldu. Osborne, “Hayır, odandan bir şey almadım,” dedi. Ve telefonu kapattı.

Ben, “Yerinde olsam, ağabeyimin bir bağınaz olduğunu düşünmesi konusunda endişe etmezdim. Onu kendi başına da kızdırabiliyorsun.”

Alex cevap vermedi. Osborne’a patlamak iyi hissettirmişti. Ben’in etkileneceğini de az biraz tahmin ediyordu. Şu an onu eleştirdiğini ya da onunla dalga geçtiğini saymazsak...

Pekâlâ, her neyse. Huysuzluk etmeye hakkı vardı. Ve içine atmaktan sıkılmıştı.

Ben, “O dosyayı başkası ödünç almış olabilir mi?” dedi.

“Şey, sekreterim Alisa var fakat aldığı her şeyi eve dönmenden geri bırakır.”

“Neden masasına bakıp emin olmuyorsun?”

Alex ayağı kalktı ve Alisa’nın masasını kontrol etti. Hiç

belge yoktu. Geri geldi ve oturdu, kafasını salladı.

Ben, “Başka biri?” dedi.

Alex bir an düşündü. “Sarah, sanırım, bana yardım eden kişi. Fakat ofisimden bir şey almaz. Ya da alsa da, bana bir mesaj ya da bir not bırakır, ya da öyle bir şey.”

“Yine de kontrol et.”

Alex, Sarah’ya cep telefonundan ulaştı. “Selam,” dedi. “Erken saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Sorun değil. Tam otoparka park ediyordum. Ne oldu?”

Ofise Sarah’dan önce gelen pek fazla insan yoktu. Alex onlardan biriydi.

“Hilzoy’un dosyalarından bazılarını bulamıyorum. Bir şey ödünç almadın, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Alsaydım da sana söylerdim.”

“Evet, biliyorum. Yine de emin olmak istedim. Sağ ol.”

Telefonu kapattı ve kafasını salladı. Ben, “Bir şeyleri hâlâ fikir yürütmek adına mı yapıyoruz?” dedi.

Alex yutkundu. Önce evi, şimdi de ofisi... Bu da neydi böyle?

“Hayır,” dedi, “Burada bir şeyler dönüyor.”

“Senin belgelerini çalarak ne elde edebilirler ki?”

Alex bir süre düşündü. “Hiçbir şey. Kök dosyalar hâlâ elimizde, ve harici yedeklerde var.... Ve eğer buna mecbur sak, kayıp dosyaların büyük kısmına e-posta kayıtlarından muhtemelen erişebilirim.

“E-posta hesabını kontrol ettin mi?”

Alex bilgisayarını açtı ve yazışmaları gözden geçirdi.

“Tanrım,” dedi. “Her şey kayıp. Obsidian’ın kaynak koduyla ilgili bütün dosyalar silinmiş.

Dışarı çıktı ve kök dosyaları kontrol etti. Orada da hiçbir şey bulamadı. Bir daha kontrol etti, ilgili notları kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Obsidian yok olmuştu.

Ofisine geri döndü. “Biri her şeyi almış,” dedi. “Hiçbir şey yok.”

“Ya harici yedekler?”

“Onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Geldiklerinde Bilgi–İşlemedekilerle konuşmam gerek.

Ben, “Harici yedeklerde gitmiştir, inan bana,” dedi.

“Nereden biliyorsun?”

“Geçen gecelerde biri buraya geldi ve profesyonel bir temizlik yürüttü. Bu kişi her kimse, dersine iyi çalışmış. Çalışma dosyalarını, kök dosyalarını ve ilgili e-posta yazışmalarını temizlemeyi becermiş. Harici yedek arşivi kadar bariz bir noktayı atlayacaklarını mı zannediyorsun?”

Alex sessizce oturdu, şaşkınlık içerisindeydi. Ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Ben, “O zaman sormamız gereken soru şu,” dedi, “Neden seni es geçiyorlar?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ülkenin iki farklı ucunda iki farklı insanı öldürdüler. Görünüşe göre biri kalp krizi süsü verilerek büyük bir incelelikle öldürüldü. Seni istedikleri zaman öldürebilirlerdi. Neden öldürmediler?”

“Şey, tabii bilmek isterdim.”

Ben parmaklarını baldırı üzerinde kıpırdattı. “Bence bir hata yaptılar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mükemmeliyetçilik, başarının düşmanıdır. Ve bahset-

tiğimiz insanlar mükemmel olmaya çalışıyorlardı.”

“Ben? Neyden bahsettiğin anlamıyorum.”

“Biri bu icada sahip olmak istiyor. Hayır, yanlış şekilde söylüyorum. Bu icada başkasının sahip olmasını istemiyorlar ve bu da demek oluyor ki, başkasının bu icattan haberdar olmasını istemiyorlar. Şimdi kendini onların yerine koy: Amacın icadı gözden kaybetmek. Ne yapardın?”

“Şey, kaybedemezsin, bu çok-”

“Eğer buna mecbursan, ilk ne yapardın?”

Alex düşündü. Bir süre sonra, “Mucit,” dedi.

“Pekâlâ. Olayların şuanki gelişimine bakacak olursak, ilk kim öldü?”

“Mucit.”

“Sıradaki kim?”

“Ben olsam patent ofisiyle, patent başvurusunu yapan firma arasında yazı tura atardım.”

“Senden önce patent görevlisini hallettiler. Belki de öldürmeden önce onunla konuştular. Seninle de konuşmak istediler.”

Alex, “Tüm bunların anlamı ne?” dedi.

Ben, onu duymazlıktan geldi. “Fakat sen kaçmayı başardın. Seni izliyorlardı ama birden bire iş yerinde değildin ve evde de değildin. Buradan ne anlıyorlar? Saklandığını. Ve bunu anladıklarında, önceliklerini değiştirdiler. Onların yerinde olsan ne yapardın?”

“Bilmiyorum... sanırım belgelerin icabına bakardım; kayıtların.

“İşte.”

“Fakat bu onlara nasıl bir çıkar sağlayacak ki? Artık pa-

tent başvuruları elektronik olarak yürütölüyor, her patent PAIR'da, Patent Başvurusu Bilgi Toplama Sisteminde depolanıyor. Ona ulaşmak için elektronik bir sertifika ve şifre gerekli. Demek istediğim—”

“Kontrol et.”

“Alex PAIR'ın Web sayfasını açtı, giriş yaptı ve patent başvuru numarasını girdi. O numara adına bir kayıt yoktu.

“Bu da ne böyle?” dedi.

“Silinmiş mi?”

Alex bir kez daha denedi. Bu kez önce liste etiketiyle, sonra da müşteri etiketiyle denedi. Hiçbir şey yoktu. Ben'e baktı ve sessizce kafasını salladı.

Ben, “Gördün mü?” dedi. “Belgelerin peşine düşmeden insanların peşine düştüler. Sen operasyonlarının akışını bozdun, onlar da önceliklerini değiştirdiler. Ve bütün belgeleri bir anda yok edebilmeleri buna hazır oldukları anlamına geliyor, yalnızca önce seni silmeyi planlamışlardı. Anladın mı? Bu bir pisliği temizleme-ye benziyor. Eğer bir lekeye erişemiyorsan başka bir şeyle ilgilenirsin ve daha sonra erişemediğin kısma dönüp onunla ilgilenirsin.

Bir an duraksadı, sonra “Şu kız, Sarah,” dedi. “Sana Obsidian konusunda yardım ettiğini mi söylemiştin?”

“Kahretsin, evet, sence—”

“Patent başvurusunda adı geçiyor mu? Ya da onun da işin içinde olduğunu öğrenebilecekleri bir yol var mı?”

“Evet, ikisi de var.”

“Başvuruda resmi bir avukat ya da o tip bir şey var mı?”

“Evet, o ben oluyorum.”

“Pekâlâ, eğer kızın alt mertebede olduğunu biliyorlarsa,

bu onun üçüncü derece bir hedef olduğu anlamına gelir.”

“Yani—”

“Bir operasyonun her aşaması, sarpa sararak operasyonun durmasına sebep olabilecek potansiyel geri tepmeler içerir. Dolayısıyla, işe en önemli hedeflerden başlarsın. Senin de söylediğin gibi; önce mucidi, sonra analisti ve en son seni. Ancak birincil hedefleri indirdikten sonra patent başvurusuna yardım eden alt derece bir avukatın peşine düşmeyi göze alırsın. Anladın mı?”

“Evet, yani kızın şuan tehlikede olduğunu düşünüyorsun.”

“Eğer bu operasyonu ben yönetseydim tehlikede olurdu.”

“Pekâlâ, o zaman onu uyarmalıyız.”

“Biz kim? “Beyazlar” mı?”

“Bu işlerden anlamıyorum. Delirdiğimi zannedecek. Beni dinlemez. O biraz... inatçıdır.”

“Kendi bilir.”

“Kahretsin, en azından onunla konuşmama yardım et. Eğer ona bir şey olursa, kendini nasıl hissedeceksin?”

“İki türlü de bir şey hissetmeyeceğim. Bu benim sorum değil.”

Alex duyduklarına inanamadı. “Vay, nasıl bu kadar ruhsuzlaşabildin?”

“Son zamanlar hiç bağış yaptın mı, patron?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi—”

“Bilirsin, Mutluluk Treni, tavşan dudaklı çocuklar için. Sıtmadan Kurtulma Derneği? Beslenme bozukluğu olan çocuklar için Care.org? Peki ya SaveDarfur.org? Yalnızca gün-

de birkaç dolar Alex, günlük latte masrafından fazlası değil, böylelikle yüzlerce hayat kurtarabilirsin.”

“Aynı şey değil.”

“Bu konuda haklısın. Çünkü benden istediğin şey kendimi tehlikeye atmam anlamına geliyor. Tek başına halletmeyi reddettiğin bu konu, seni rahatsız bile etmiyor.”

“Nasıl oluyor da bu yardım organizasyonlarıyla ilgili bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Onlarla ilgili bir şeyler okuyorum, böylece senin gibi insanlarla tanıştığımda iki yüzlülük edebileyim.”

Alex bir şeyler öğrenmek üzere olduğunu hissetti ve ipin ucunu bırakmayacaktı.

“Onlara bağış yapıyorsun, değil mi?”

“Yapıyorsam ne olacak?”

“Neden? Yaptığın diğer şeyleri telafi etmek için mi? Kozmik defterini baştan yazmak için mi?”

Ben güldü. “Yetişkinliğin ne olduğunu anlamaya çalışan bir çocuk gibisin. Yalnızca kalem çiziktirmene geri dön ve gerçek dünyanın yükünü yetişkinlere bırak.”

“Evet, bunu yapmayı gerçekten isterim, Ben, ama görünüşe göre yetişkinlerden biri beni öldürmeyi kafaya koymuş. Fakat doğru, bu senin problemin değil. Rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Evet doğru, benim problemim değil. Yalnızca hayır işlerimden birisin.”

Alex, şaşkınlıkla Ben’e baktı. Gerçekten, Ben’in vurduğumduymazlığı bu kadar zaman sonra bile hayret vericiydi. Fakat neden şaşıırıyordu ki? Ben ne zaman kendinden başkasını umursamıştı ki?

“O halde anladığıma emin olayım. Hiç tanımayacağın ve görmeyeceğin insanların iyiliği için hayır kurumlarına bağış yapıyorsun. Fakat gözünün önündeki bir insanın yardımına ihtiyacı olduğunda, bunu dert etmiyorsun. Durum bu mu?”

Uzunca bir müddet birbirlerine baktılar. *Canı cehenneme*, diye düşündü Alex. Ahizeyi kaldırdı ve Sarah’yı aradı.

“Sarah, şuan ofisime gelebilir misin?”

“Çok garip. Bulamıyorum—”

“Hemen gel. Burada konuşuruz.” Telefonu kapattı ve Ben’e baktı. “Geliyor. Eğer onunla konuşma zahmetine girmek istemezsen, şimdi gitmen iyi olur. Tabii eğer favori kurumlarından birine bağış yapmak için bilgisayarımı kullanmak istemiyorsan. Bilirsin, Karma bereketinden mahrum kalmamak için.

17 AYNEN SÖYLEDİĞİM GİBİ

Çok garip bir şeydi. Alex, Hilzoy dosyasını sorduktan sonra Sarah, kendi dosyasını da kontrol etmeye karar vermişti. Ve dosya gitmişti. Alex önce davranıp onu aradığında, Sarah'da aynı şeyi yapmak üzereydi.

Kahvesini kaptı ve Alex'in ofisine doğru yürüdü. Kapıyı çalıp içeri girecekti ki, kapının kilitli olduğunu fark etti. Bu garipti, özellikle de onu arayıp ofisine çağıranın Alex olduğunu düşününce.

"Kilitli," diye seslendi.

İçeriden, "Pardon," diyen Alex'in sesi duyuldu. Bir saniye sonra Alex kapıyı açtı. Sarah içeri girdi ve Alex arkasından kapıyı kapattı. Sarah, duvara karşı ayakta duran adamı fark etti. Başlangıç olarak, "Ah," dedi.

Adam, Alex'in daha iri, daha güçlü bir versiyonu gibiydi; aynı sarı saçlar, aynı çekici yeşil gözler. Ağzında sakızıyla Sarah'yı izliyordu. Adamda huzursuz edici bir şeyler

vardı, Sarah'yı rahatsız eden bir şeyler.

Alex, "Sarah," dedi, "Bu benim ağabeyim, Ben. Ben, bu Sarah Hosseini."

Abisi. Tabii ki benzerlikten anlamalıydı. Fakat ona neden böyle bakıyordu? Sanki onu... analiz eder gibi. Cinsel anlamda da değil, Sarah bu bakışı öyle görmüyordu. Bu bakış fazla tutkusuzdu. Fazla kontrollü bir bakıştı.

Ben, kaşlarını kaldırdı, "Hosseini mi?" dedi.

Sarah, "Evet," dedi. Direkt olarak ona bakıyordu, ses tonunu sevmemişti. Bu tonda bir bilmişlik vardı... hatta bir suçlayıcılık.

"Famileh shoma az shomaleh iran hastand? Man ye zamanı yek khanevadeh hosseini mi shenakhtam ke az mashhad bodand."

Sarah aniden geri çekildi. Ben ona az önce mükemmel bir Farsçayla ailesinin bir kuzey şehri olan Meşed'den olup olmadığını sormuştu. Bir zamanlar Meşed'li bir Hosseini tanımıştı.

Sarah, *"No famileh man tehrani hastand. Hamantor ke khodet midoni hosseini esmeh rayeji ast,"* diye yanıtladı. Hayır, benim ailem Tahran'lı. Hosseini sık görülen bir isimdir. Eminim bunu biliyorsunuzdur.

Alex, "Sen; o Farsça mıydı?" dedi.

Sarah, gözlerini Ben'den ayırmadan, "Evet," dedi.

Alex, Ben'e bakarak, "Ne zaman Farsça öğrendin?" diye sordu. Ben, "İletişim kursu," dedi. Hâlâ Sarah'ya bakıyordu.

"Ağabeyin Farsçayı ana dili gibi konuşuyor," dedi Sarah. "İletişim kursunda öğrendiğini zannetmiyorum. Sevimli

görünme-ye çalışıyor, fakat sebebini bilmiyorum. Aslında bu tip bir tanışma için biraz kaba bir davranış.”

Tanrının cezası, ona bakış şekli... Sarah gözlerini dahi kırpmayacaktı.

Alex, “Evet, bunu bazen yapar,” dedi. “Gerçekten önemli olmasaydı seni buna katlanmak zorunda bırakmazdım.”

Ben bu lafa gülümsedi ve Sarah’ının yanından geçerek sandalyelerden birine doğru ilerledi. Gülümseme, *Tabii, bakışma yarışmanı kazanabilirsin. Tebrikler*, diyordu. Kendini sevdirmeye çalışan bir yanı vardı.

Sarah, *Tamam*, dedi kendi kendine. *Kes sunu*. Ben’in yanına oturdu.

“Telefonda,” dedi Alex, “bir şeyin kayıp olduğunu mu söylüyordun.”

“Evet, Hilzoy dosyam. Garip bir durum çünkü sen de bana kendininkini bulamadığını söyledin. Neler oluyor?”

Alex, Ben’e baktı ve “Ah, Tanrım,” dedi.

“Endişelenmem gereken bir konu var mı?” dedi Sarah.

Ben’in ona bakmakta olduğunu hissetti. Ben, “Bu ne kadar zeki olduğuna bağlı,” dedi.

Sarah, Ben’e baktı. “Sizden zeki olduğumu varsayalım.”

Ben omuz silkti. “O halde çok endişelenmelisiniz.”

“Sarah,” dedi Alex, “Sanırım ikimiz de tehlikede olabiliriz.”

Alex konuştu ve Sarah soru sorma arzusunu bastırarak onu dinledi. Ne düşüneceğini bilmesi zor bir durumdu. Alex’in gerçekleştiğini iddia ettiği olayların doğruluğundan şüphe etmiyordu. Hilzoy konusunu tabii ki biliyordu ve geriye ka-

lanın doğruluğuna da kolaylıkla inanabilirdi. Alex'in bir komplonun varlığına gerçekten inanıp inanmadığından yana da bir şüphesi yoktu. Fakat bütün bunların mantıklı bir açıklaması olmalıydı, değil mi? Güneşli ve medeni Silikon vadisinde insanlar birbirini icatlar için öldürmezlerdi. Alıp satarlar, ara sıra dava ederlerdi, fakat öldürmek mi?

Alex konuşmasını bitirdiğinde Sarah, Ben'e baktı. "Bütün bu olanlarla sizin ne alakanız var?"

"Aslında hiçbir alakam yok."

Alex, "Ben orduda," dedi. "Bu tip işleri biliyor."

Sarah, "Ordu mu?" diye sordu, hâlâ Ben'e bakıyordu. "Birçok şey biliyor olmalısınız."

Ben'in ağzının kenarı belli belirsiz hareket etti; sanki Sarah'yı son derece eğlenceli buluyor, ancak bunu belli etmek istemiyordu. "Birkaç bir şey biliyorum," diye cevap verdi.

"Ah, çok etkilendim. Devam edin."

Ben, bu defa başını kaldırdı ve gülümsedi. Sarah bu kadar kendini beğenmiş bir bakış hiç görmemişti.

"Ah, hadi ama," dedi. "En azından bana nasıl tank kullanıldığından, bir tüfek ile nasıl ateş edildiğinden ya da nasıl levazım tedarik edildiğinden, sizi 'bu tip işleri bilen' biri konumuna koyan her neyse ondan bahsedin."

Ben'in gözleri biraz kısıldı. Sarah'yı izledi; bakışları sessiz olduğu kadar güçlüydü de. Bu gergin eşitliğin diğer ucunda ise Sarah'nın hissettiği baskı ve kontrol vardı. Bu adamda tehlikeli bir şeyler vardı ve Sarah, onu sıkıştırmanın aptallık olduğunu anladı. Fakat diğer yandan, Ben'in çehresini kaplayan sıkı kontrolcülük ve küstahlık Sarah'ya o ana

kadar gösterdiği tek şeydi... Sarah buna öylece boş vermezdi.

Ben bir süre sonra, “Ben tank kullanmıyorum,” dedi. “Ve bir tüfeği omuzlamayalı uzunca bir zaman oldu. Ve pek bir levazım da kullanmıyorum.”

“O halde çok özel biri olmalısınız.” Tanrım, ne yapıyordu böyle? Bu kadar çok çabalayarak varmaya çalıştığını nokta neydi? Onu kışkırtmak mı? Aklını karıştırmak mı? Onu bir şekilde yanıltmak mı? Dikkatle inşa edilmiş küstahlık çehresindeki bir çatlaktan içeri sızmak mı?

“Ah, gerçekten özel biri değilim. Bir avukata kıyasla hiç özel değilim. Demek istediğim; siz, millet... özel olanlar sizsiniz. Besin zincirinin en tepesindesiniz. Benim gibi insanlar ise... biz yalnızca naçizane hizmetkârlarız.

Alex, “Arkadaşlar,” diye başladı, fakat sözü Sarah tarafından kesildi.

“O halde söyleyin bana,” dedi. “Ne tür bir hizmet veriyorsunuz?”

“Yalnızca sizin gibi insanların güvende olmasını sağlıyorum, hepsi bu. Gerçekten önemli bir şey değil.”

Bunu yakalamıştı. Onun gibileri güvende tutmak önemli değildi. “Öyleyse nasıl oluyor da bana yalnızca yapmadığınız şeyleri söylüyorsunuz?”

Ben düşünürcesine duraksadı. “Tehditleri ortadan kaldırıyorum ki avukatlar yüksek meblağlar kazanıp pahalı latte-lerini götürmeye devam edebilsinler. Kirli bir iş, fakat birileri bunu yapmak zorunda.”

Sarah şunu anladı; adam yalnızca küstahlık sergilemiyordu. Küstahlık, *kasten* sergilediği bir şeydi. Gizliden giz-

liye ima edilen ise, Ben gibi insanları kahraman kılan ve Sarah gibi insanları cahil, nankör ya da öyle bir şey ilan eden etraflı bir dünya görüşüydü. *Buna ayak uydur*, diye düşündü. Çocukluk ettiğini ya da tehlikeli derecede aptallık ettiğini biliyordu fakat onu neyin durdurabileceğini görmek için aşırı bir heyecan duyuyordu.

“Ne kadar asilsiniz. Fakat ne tür tehditlerden bahsediyorsunuz? Ve onları nasıl ortadan kaldırıyorsunuz? Hepsi son derece tehlikeli olmalı.” Hissettiği aşağılamayı zerre gizlemedi.

Ben, “Duruma göre değişir,” dedi. Yüz ifadesi hâlâ hareketsizdi, hatta sıkılgandı, fakat gözlerinde bir şey vardı, savunma mı? kin mi? öfke mi? Bu her neyse, Sarah’ya ona ulaştığı fikrini vermişti. “İtilaf devletlerindeki fesatlar, bir ara Iraklılar. Kuzey Koreliler.” Bir duraksama oldu, sonra, “İranlılar.”

Sarah, “İranlılar,” diye tekrarladı, yüzünün yandığını hissetti. “En fesatlar onlar olsa gerek.”

Ben, sakızını çiğneyerek, “Onlara güvenmek zordur,” dedi. “Neyin peşinde olduklarını asla bilemezsiniz.”

Alex, “Pekâlâ, iyi geçindiğinize çok sevindim,” dedi. “‘Bir gün daha nasıl hayatta kalabiliriz?’ sorusuna cevap bulmamızda bize gerçekten çok yardımcı olacak.”

Kahretsin, haklıydı. Sarah, aptalca bir oyun oynuyordu ve bu da onu nasıl bir duruma düşürüyordu ki?

“Dur bir dakika,” dedi. “Obsidian’ın kaynak kodu kaynağına hâlâ sahip miyiz?”

Alex kafasını salladı. “Sanmıyorum. Her şeyi almışlar, hatta PAIR uygulamasını bile.”

Sarah, “Kahretsin,” dedi.

Ben ona doğru baktı, “Ne?”

“Eğer kaynak koduna sahip olsaydık icadı yayınlatabilirdik.” “Tabii ki,” dedi Alex. “SourceForge, ya da Slash-dot—”

Sarah, “Yalnızca teknoloji siteleri de değil,” dedi. “İnternetteki her politik günlüğe de yazabilirdik: Talking Points Memo, Unclaimed Territory, No Comment, Balon Juice, Hullabaloo, the Daily Dish, Firedoglake. Öldürülen insanları ve evine yapılan baskını da belgeleyebilirdik.”

“Bu yüzden şanslarını Alex’te denedikten sonra bu kadar hızlı hareket ettiler,” dedi Ben. “Toplumu haberdar etme ihtimalinizi ortadan kaldırmak istediler. Her şey icadı bir sır gibi saklamak üzerine kurulu.”

Sarah, “Devletin yaptığı da bu,” dedi. “Bir şeyleri gizlemek. Bilgi özgürleşmek istiyor; devlet ise onu kontrol altında tutmak,” dedi.

Alex iç çekti. “Evet, pekâlâ, kaynak kodu olmadan hiç bir şeyi özgürleştiremeyiz. Bir komplo teorisini pazarlayan birkaç kaçık gibi gözükürüz.”

“Tabii,” dedi Ben. “Ve eninde sonunda öldürüldüğünüzde ise, birinin öldüğünüzü fark edeceğini varsaysak bile, ortada hiçbir kanıt olmayacak. Kanıt olmazsa hikaye de olmaz. Ve asıl önemli nokta şu ki, icat bir sır olarak kalır.”

Bir süre sessiz kaldılar. Ben, Alex’e baktı. “Bir şeyler biliyor olmalısın,” dedi. “Aksi takdirde seni öylece öldürür, belgeleri sonra süpürürlerdi. Fakat öyle yapmadılar. Önce senden bilgi almak istediler. Neydi o bilgi?”

“Ben nereden bileyim?”

“Ne biliyorsun? Ne bildiğinden şüphelenmiş olabilirler?”

“Bilmiyorum.”

“Düşün. Gerek elektronik, gerek yazılı, firmanın dosyalama sistemiyle ilgili her şeyi biliyorlar. Dosyayla hangi avukatların ilgilendiğini biliyorlar. PAIR’ı ve ona nasıl gireceklerini biliyorlar. Bunların hepsi prosedürle ilgili ölçülebilir şeyler. Resmi şeyler. Sistemler. Onları endişelendiren, sistemin dışında kalan kişisel bir detayın, öngörülmesi zor bir noktanın var olma ihtimali. Bu ne olabilir? Neyi ıskalamaktan korkuyorlardı? Kişisel bir bilgisayar mı? Gayri resmi bir yedek dosyayı mı? O tip bir şeye sahip misin?”

Evet!” dedi Alex. “Hilzoy ofisime her geldiğinde sekreterime en son versiyonun bir yedeğini bırakırdı. Felaket sigortası; uzak bir yerde yedek bulundurmak için. Şuan dizüstü bilgisayarımın içinde. Onunla uğraşıyordum.

Ben, “İşte ıskalamaktan korktukları aynen böyle bir şey,” dedi. “Seni bu yüzden sorguya çekmek istiyorlardı. Dosyanın içinde kaynak kodu var mı?”

Alex, “Hayır, yalnızca bir yazılım halinde,” dedi. “Marketten satın aldığın programlar gibi. Bir de Hilzoy’un notları...”

Ben, “Pekâlâ, onu tersten çözümleyebilir misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Sarah. “Yani teorik olarak çözümlenebilir, fakat pratik anlamda, hayır.”

“Kaynak kodunun yedeği yok mu?” diye sordu Ben. Alex kafasını salladı. “Hepsini almışlar.”

“Pekâlâ, yazılım versiyonunu yayınlasan ne olur?”

Alex omuz silkti. “Bize pek hak sağlayacağını zannetmiyorum. Görünürde yalnızca iyi bir şifreleme programı. Hilzoy öldüğünden beri programı kurcalıyorum ve içerisinde adam öldürmeye değecek bir yan göremedim. Bu durumda, onu bir komployu kanıtlamak için yayınlamak bize yalnızca zaman kaybettirir.”

Bir an sessiz durdular. Sarah, “O halde,” dedi, “Şimdi ne yapmamız gerekiyor?”

Ben, “Üç seçenek görüyorum,” dedi.

Alex ve Sarah ona doğru baktı.

“Birincisi,” diye başladı Ben, “Hiçbir şey yapmayabilirsiniz. Tüm bunların arkasındaki her kimse, risk/başarı oranının değiştğini düşünüyor olabilir. Kaynak kodunu aldılar. İcadı PAIR’dan sildiler. Mucidi ve patent analistini aradan çıkardılar. Önüne geçmeye çalıştıkları ihtimalin ta kendisi olsa da, yedek CD konusunda bir şey bilmiyorlar. Bu noktada geri çekilmek için yeterince sağlam durumda olduklarını düşünebilirler.”

“Durumun bu olma ihtimali nedir?” dedi Alex.

Ben, “Yüksek olduğunu söyleyemeyeceğim,” dedi. “Bu operasyona insanların peşine düşerek başladılar. Bunu yapmak, yoğun planlama ve yoğun risk içeriyordu. Bu, operasyonun insan boyutunun onlar için önemli olduğunu gösteriyor. Evde yaptığın şey, onları operasyon akışını değiştirmeye zorladı. Fakat bu, hedeflerin öneminin de değiştği anlamına gelmiyor.”

“Ve şimdi kayıp belgeleri keşfedecek vaktim oldu,” dedi Alex, “Ve diğer kayıp şeyleri... Parçaları birleştirecek olursak; eğer ıskaladıkları bir yedek varsa...”

Ben kafa salladı, ardından kafasını Sarah'ya doğru çevirdi. "Aynen öyle. Ayrıca, onun yaşamasına izin vermek zorunda kalmış olabilirler çünkü öldürülmesini gerektirecek kadar tehlike arz etmiyordu. Fakat şimdi senin onu olaylar konusunda uyarmış olabileceğini de göz önünde bulundurmaları gerekiyor. Sonuç olarak onun tehlike seviyesini yeniden gözden geçirebilirler."

Sarah, hayatına yönelik bir tehdidin o odada yokmuş gibi konuşulmasından duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalıştı. "Şey, bir numaralı ihtimal pek ümit vaat etmiyor gibi gözüküyor," dedi. "İki numaralı ihtimal nedir?"

"İkinci ihtimal, Obsidian'ın adam öldürtecek özelliğinin ne olduğunu anlamamız. Anladığınız takdirde cinayetleri kimin işlediğini bulmaya bir adım daha yaklaşmış olacaksınız."

Alex, "Denedim," dedi. "Hiçbir şey bulamadım."

"Kim kendini tehdit altında hissediyor?" dedi Ben. "Ya da çıkar sahipleri kim? Mevcut güvenlik yazılımı şirketleri mi?"

Sarah kıkırdadı. "Yani yazılım şirketleri insanları mı öldürüyor? Lütfen..."

Ben ona baktı. "Lütfen ne? Lütfen saflık baloncuğunuzu patlatıp, hayatınızı kurtarabilecek şeylerden size bahsetmemeyim mi?"

Alex, "Hadi ama, Ben," dedi. "Şirketler insanları öldürmez."

"Bu yargıyı hangi kanıtlara dayandırıyorsunuz?"

Sarah, "Peki ya devlet?" dedi. "Belki de Ulusal Güvenlik Ajansı ağların olduklarından güvenli hale gelmelerini iste-

miyordur?”

Ben kıkırdadı. “UGA’nın birilerini öldüreceğini-”

“Ne, UGA’nın birilerini öldüreceğini sanmıyor musun? Ve saflık baloncuğunda yaşayan *ben* miyim? Eminim başbakanın bir Amerikan vatandaşı, Amerikan toprakları üzerinde, bir avukat tayin etmeden, onu bir herhangi bir şeyle suçlamadan ya da diğer vatandaşlık haklarından mahrum bırakmadan tutuklayacağını da sanmıyorsundur. Eminim devletin Amerikalıları yasal izin almadan dinlemeyeceğini sanıyorsundur. Eminim-”

“Benim fikirlerim hakkında bir bok bilmiyorsun.”

“Devletin savaş başlatmak için istihbarat uydurmaya-
cağını sanıyorsundur. Eminim devleti yönetenlerin politika-
da ilerleyişlerini, halkın çıkarlarını korumak kisvesi altında
yozlaşmayı mantıklılaştırma konusundaki yeteneklerine borç-
lu olmadıklarını düşünüyorsunuz. Bu söylediklerimin her
gün tekrar tekrar gerçekleşmediğini mi söyleyeceksin?”

Durdu, nefesi biraz hızlanmıştı. Amacı nutuk atmak de-
ğildi. Fakat ona ulaşmayı başarmıştı. O “bok” kelimesi kont-
rol planlarının bir parçası değildi, değil mi?

Ben, “Bak ne diyeceğim?” dedi. Eğer birkaç hayat kur-
tarmak için bazı yasaların esnetilmesi gerekiyorsa, esneti-
lirler. Bu işler böyledir.”

“Öyle mi? Hangi yasanın esnetileceğini kim belirliyor?
Ve ne kadar esnetileceğini? Eğer bazı yasaları çiğneyebili-
yorsanız, diğerlerini niye çiğneyemeyesiniz? Bu nerede son
buluyor? Yasaların anlamı ne ki?”

Ben, tembel bir tavırla ağzındaki sakızı çiğneyerck,
“Bak sana şöyle bir fikir vereyim,” dedi. “Seni rahatsız eden

her şey için Amerika'yı suçlamaktansa, neden diğer ihtimalleri de göz önünde bulundurmuyorsun? Tabii zahmet olmayacaksa..."

"Mesela kim?"

"Başlangıç olarak, Tahran'daki mollalara ne dersin? Amaçlarını duysan da inanamazsın."

Sarah, karşısındakinin ona bir kez daha yem attığını biliyordu ve sakinliğini korumaya çalıştı. *Ben Amerikalıyım, seni lanet ırkçı! Ve mollalardan nefret ederim*, demek istiyordu fakat onun istediği de buydu; Sarah'yı sinirlendirmek. Ve bunu başardıktan sonra, ona gereğinden fazla duygusal davrandığını söyleyecekti ve Sarah'yı tiksindiren özellikleri arasına cinsel ayrımcılığı da ekleyecekti.

Öfkesini alaycılığa vurarak, "Tabii," dedi. "İran'ın listede olduğundan emin olalım. Nihayetinde, Finlandiya büyüklüğünde bir Gayri Safi Milli Hasılaya sahip olan her ülke ulusal güvenliğe karşı bir tehdittir. Demek istediğim, haberleri izledin mi? İranlı iki nükleer bilimci İstanbul'da geçen hafta öldürüldü."

"Gerçekten mi?" dedi Ben. "Kaçırmış olmalıyım."

"Evet, ve korumaları da. Yürütme Yasası 12333 adında, suikasti yasaklayan bir yasa olmasına karşın..."

Ben omuz silkti. "Ne yapabilirsin ki? İran'ın birçok düşmanı var."

"Tabii, belki de işi onlardan birine vermek için anlaşma imzalamışsınız, aynen işkence karşıtı yasalardan sıyrılmak için başkalarıyla işkence anlaşmaları imzaladığımız gibi. Ta ki kendimiz işkence yapmaya başlayana dek. Yasaları birazcık çiğnemeye başlayınca ne olduğunu gördün mü? Git-

gide daha çok çiğnenmeye başlarlar.”

Sarah’da onu yumruklama arzusu uyandıran, babacan bir gülümsemeyle Ben, “İdealizmine özeniyorum,” dedi.

Alex, “Üçüncü bir ihtimalin sözünü etmiştin, o nedir?” dedi.

Ben kütüküllerinden birini incelerken, bir süre geçti. Sonra da, “Onu bilmek istemezsin. O mutlu sonu olmayan bir ihtimal. Ve şuan en muhtemel görünen o. İçimden bir his, biri sizi kışınızdakinden vurana dek kafanızı kumun içinden çıkarmayacaksınız diyor.”

Nasıl oluyordu da öz kardeşiyle bu şekilde konuşabiliyordu? Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu? Rol mü yapıyordu? Nihayetinde buradaydı ve bunun bir anlamı olmaydı.

“Peki ya polis?” dedi Sarah.

Ben ona baktı. “Ne olmuş polise?”

“Onlara kayıp dosyalardan bahsedebiliriz.”

“Tabii ki bahsedebilirsiniz. O noktada ne yapacaklarını zannediyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Bizim anladığımız gibi gerçekten bir şeylerin olup bittiğini anlayıp, ilave kaynak tedarik edeceklerini. Belki de bizi koruyacaklarını.”

Ben omuz silkti. “Tabii ki, o halde öyle yapın.”

Sarah dik dik ona doğru baktı. Yüzündeki ilgisizliği bir tokat ile savurup atmak istedi.

Bir süre köpürdükten sonra, “Tamam,” dedi. “Bana neyi gözden kaçırdığımı söyler misin?”

Ben iç çekti. “Duruma, karşı tarafın bakış açısıyla bakmıyorsun. Bu durumda karşı taraf polis oluyor. Alex komplo teo-

risini onlara zaten açıkladı. Değil mi, Alex?”

“Şey, ben ona öyle demezdim,” dedi. “Her halükarda, polisle konuştuğumda henüz-”

“Henüz ne? Henüz bazı dosyaların kaybolduğunu söylememiş miydin? Bunun bir düzmece olduğunu, dikkat çekmeye çalıştığını düşünecekler. Sana, istemediğin kadar dikkatli bakacaklar.”

“Fakat benim dosyalarım da kayıp,” dedi Sarah.

“Evet. Senin dosyalarını da Alex’in aldığını düşünecekler; dikkat çekme işinde ona destek olabilesin diye.

Sarah, “Öyle düşünmezler,” dedi ve sonra huysuzluk ettiğini anladı. Yalnızca Ben’in haklı çıkmasını istemiyordu.

Ben, “Kaç polis tanıyorsunuz?” diye sordu. “Nasıl zaman geçirdiklerini, dünyayı nasıl gördüklerini biliyor musunuz? Durun da size bir San Jose dedektifinin nelere dikkat ettiğini söyleyeyim: Çeteler. Vurularak öldürülen ergenler. İş birliği yapmaktan korkan gördü tanıkları. Ve tüm bunları gizli tutmak... İşte bir dedektifin hayatı budur. Peki ya sizin bulaştığınız iş? Onu da sinemaya gittiğinde görür. Bu tip şeylerin ancak o kadar gerçek olabileceğini düşünür. Ve size inansa bile, o zaman ne olacak? Ne sanıyorsunuz San Jose polisi tarafından korumaya alınacağınızı mı?

Kahretsin, haklıydı. Ama...

“O dosyaları birileri ofislerimizden aldı,” dedi Sarah. “İçeriye nasıl girdiler?”

“Aklıma gelen birkaç yol var,” dedi Ben. “Neden sordun?”

Alex iskemlesinde öne doğru eğildi. “Evet, giriş kartları. Hepsinin bireysel kodları var. Haliyle, gerektiğinde ki-

min ne zaman gelip gittiğini öğrenmek mümkün.

Ben kafasını salladı. “Eğer içeriden birinin yardımını aldılarsa bile, bir kart kullanarak bunun kim olduğunu bulamazsınız.”

Sarah, “Neden?” dedi

“Diğer her şey çok dikkatlice yürütülmüş. Bu kadar basit bir hata yapmazlar.”

Sarah, “Buraya geceleyin başka nasıl girip çıkılabilir ki?” diye sordu.

“Bak, çalışma saatleri sırasında resepsiyoncuya gözükmenden sıvışıp, herkes gidinceye dek tuvalete ya da başka bir yere saklanmak için Houdini* olmak gerekmez.”

Sarah, “Fakat hangi ofislere gideceklerini de gayet iyi biliyorlardı,” dedi.

“Ofis kapılarınızda isimleriniz yazıyor. Zaten buna ihtiyaçları bile olmamıştır. Bu planı bir gecede yapmamışlar. Firmanızın dosyalama sistemini incelemişler ve sizi izlemişler, hem de aylar boyu.

Alex, “Öyle olsa bile,” dedi, “Bence güvenlikle temasa geçmeliyiz.”

“Hayır,” dedi Ben.

“Neden?”

“Birincisi, az önce de söylediğim gibi, yalnızca zaman kaybı. İkincisi, şuana kadar firmada yeterince insanla tanıştım bile. Dikkat çekmek istemiyorum.”

Sarah’nın tepesi attı. *Seni rahatsız ettiğimiz için üzgü-*

* Harry Houdini, 1874 – 1926. Ünlü illüzyonist ve kaçış ustası.

nüz, demek istedi fakat kendini tutmayı başardı.

Ben, “Patronuna güveniyor musun?” diye sordu. “Hani şu kovboy?”

Alex, Kimseye güvenmiyorum, demek istedi ancak onun yerine, “Neden? Bu işle bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi.

Ben omuz silkti. “Bu sabah erken gelmişti.”

“Garip saatlerde çalışıyor. Zaten bunu neden yapsın ki?”

“Ben nereden bileyim? O senin patronun.”

“Senede on milyondan fazla para kazanıyor. Maddi bir çıkarı olabileceğini zannetmiyorum.”

Ben güldü. “Paranın yettiği görülmüş mü?”

Oda bir an sessizliğe büründü. “Pekâlâ,” dedi Sarah, “İkinci seçenekte tam olarak neyden bahsediyoruz?”

Ben, Alex’e baktı. “Yedek dosya üzerinde çalışabilir misin?”

Alex, “Tabii,” dedi.

“Öyleyse öyle yap. Yanına birkaç gün yetecek kıyafet al, gizlenecek güvenli bir yer bul ve diğer her şeyi unut. Bu teknolojiyi özel kılan neymiş bulmaya çalış.”

Sarah, “Zor bir işe benzemiyor,” dedi.

“Değil zaten. Fakat burada durup kafasının arkasına bir kurşun yemeyi beklemesinden iyidir.”

Sarah söz konusu gizlenmenin yalnızca Alex için geçerli olduğunu anladı. Peki, o ne yapacaktı? İki kişi ölmüştü. Birileri ofisinden bir şeyler yürütmüştü. PAIR sistemini kırmışlardı ve Alex’in evine girmişlerdi. O anda ne olup bittiğini anlayan yalnızca iki insan vardı ve onlar tarafından geride bı-

rakılma fikri dahi korkutucuydu.

Alex, “Öyle mi?” dedi, “Peki Sarah ne yapacak?”

Sarah bu soru karşısında o kadar minnettar olmuştu ki gülümsememek için kendini zor tuttu.

“Senin yaptığın şeyi,” dedi Ben. “Gizlenecek ve teknolojinin özelliğini anlamayı bekleyecek.”

“Yanımda Sarah olursa bunu daha çabuk çözebilirim.”

Sarah göz kırptı. Bunu Alex Traven mı söylemişti?

Ben kafasını salladı. “Güvenliğiniz için—”

Alex, “Ne güvenliğimiz için?” dedi. “Ayrılmamız mı? Bunun nasıl işimize yarayabileceğini anlamıyorum. Kendin söyledin: Güvenliğimizi sağlayacak mutlak şey, neden birinin bu teknolojiyi uğruna cinayet işleyecek kadar istediğini anlamak.”

Ben kafasını kaşıdı. “Pekâlâ, rahatınıza bakın.”

Alex, Sarah’ya baktı. “Birkaç gün ortadan kaybolabilir mi-sin?”

Sarah uzun bir nefes verdi. “Hasta olursam belki... Sen hasta oldun, değil mi? Grip miydi?

“Bu sabaha kadar,” dedi Alex. “Osborne içeri girdiğimi gör-dü.”

Sarah gülümsemeye çalıştı. “Sanırım bende seninkinden kapabilirim. Ve sen de tekrar kötüleyebilirsin.”

Alex, Ben’e baktı. “Peki ya sen?”

“Ne olmuş bana?”

Alex iç çekti. “Bu konuda biraz daha zaman ayırabilir misin? Sarah’ya ve bana?”

“Bana ihtiyacınız olduğunu zannetmiyorum.”

Alex destek arıyormuşçasına, ya da kendini sabitle-

meye çalışıyormuş gibi, avuçlarını masaya koydu. “Evet, Ben, sana ihtiyacımız var. Senin de söylediğin gibi, biz yalnızca bir çift avukatız. En son kendi başıma ‘gizlenmeye’ çalıştığımda beni nasıl buluverdiğini düşün. Başkası da bulabilirdi. Bir arada kalmalıyız.”

Ben pencereden dışarı baktı. Yumruğunu sıktı, bileği kısırdadı.

“Bir arada kalmalıyız,” dedi.

Alex ona baktı. “Evet.”

Ben kafa salladı. “Pekâlâ. Fakat sizin kendi işleriniz var, benim de kendi işlerim. Sizin işiniz icadı çözmek. Geriye kalanlar ise benim işim. Sorumluluk bana ait. Beni sorgulamayacaksınız. Bana nutuk çekmeyeceksiniz. Ne söylersem onu yapacaksınız. Şuan benim dünyamdasınız, kendi dünyanızda değil. Anlaşıldı mı?”

Alex, “Peki,” dedi.

Ben, Sarah’ya baktı. Sarah da bakışına karşılık verdi—*lanet kontrol delisi*—fakat hiçbir şey söylemedi.

“Anlaşıldı mı?” dedi bir kez daha.

Sarah, “Seni anlıyorum,” dedi.

Ben, “Evet,” dedi. “Ben de seni anlıyorum. Şimdi cep telefonlarınızı göreyim.”

Sarah, *Şimdi ne oluyor?* Diye düşündü ama bir şey de-
medi. Ben’e cep telefonunu verdi, Alex’te aynı şeyi yaptı.

Ben her iki telefonu da kapattı ve masanın üzerindeki deri çantaya attı. Sarah, “Ne yapıyorsun?” dedi.

Ben, “Beni sorgulamayacaksınız,” dedi.

“Eğer telefonumu öylece alırsan sorgularım. Ve seni sorgula-mayacak olmam hiçbir açıklama yapmadan her şeyi

kesip atabileceğın anlamına gelmez.”

Ben kıkırdadı. Sarah onu tokatlamak istedi.

“Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum,” dedi, “fakat birileri ciddi derecede hayatınıza sızmış durumda. Evinize ve işyerinize... Kullandığınız arabalara. Gittiğiniz yerlere. Yaptığınız şeylere. Bunu şimdi anlıyor musun? Eğer sizi avlayacak olsaydım cep telefonu sinyallerinize yapışmıştım, tabii bana takip etmesi daha da kolay bir şey sunmadıysanız. İçinizden birinin araba GPS’inde acil yol yardımı üyeliğı ya da kişisel hizmet kaydı var mı?

Sarah kafa salladı ve Alex’in de aynı şeyi yaptığını gördü. O kelimeyi–*avlamak*–normal bir şeymiş gibi kullanması Sarah’nın içini ürpertti.

“Pekâlâ, tebrikler. Ben olsam onun da peşine düşmüş olurdum. Bir süre ortadan kaybolmaya hazır olduğunuzu söylüyorsunuz, fakat bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorsunuz. Kolay olmasını beklemeyin. Birkaç rahatlıktan vazgeçmeniz gerekecek. Tamam mı? Daha fazla açıklama istiyor musunuz, yoksa artık anladınız mı?”

Bir an herkes sessiz kaldı. Sarah, bu sözlerin mantıklı olduğunu anladı ancak yine de söyleniş şekline içerledi.

Alex, “Ne yapmamız gerek?” diye sordu.

Ben, Sarah’ya baktı. “Aynen söylediğim gibi,” dedi.

Ben'in kiralık arabasıyla Four Seasons'a gittiler, direksiyonda Alex, sağ koltukta Sarah ve arkada Ben. Ben öfkeliydi. Döneli ne kadar olmuştu, on iki saat mi? Ve şimdi-den durumun kontrolünü yitirmişti.

Kıza güvenmiyordu. Tavrının politik olduğu çok açıktı ve güvenlik servislerinden birinde bir kuzeninin ya da amcasının olma ihtimali pek akıl almaz değildi. Bir telefon açması gayet kolaydı; merhaba, Ahmet amca, patent almaya çalıştığım şu teknolojiye bir göz atmalısın. Aynen bulmamı istediğin şeyler gibi. Evet, belki düşük bir ihtimaldi, fakat İran'ın sanal savaş çabalarının gerçek olduğunu biliyordu.

Ve birileri belgeleri Alex'in ofisinden almıştı. Nereye gideceğini bilen biri, ya da kesin bilgi almış biri. İçeriden biri olmalıydı. Başka kimin bağlantısı olabilirdi? Başka kimin bir amacı olabilirdi? Kendi belgelerinin de kayıp olduğunu öne sürmesi, Ben'in şüphelerini yalnızca daha da arttırmaya yaramıştı.

Onu yanlarında götürmek çok büyük bir riskti fakat bir seçim şansı yoktu. Alex'in kıza nasıl baktığını görmüştü ve aptalın "yarı âşık" olduğunu anlamıştı. Pekâlâ, onu suçlamazdı. Kızın çekici olduğunu kabul etmeliydi. Fakat Tanrım, başa çıkması nasıl da zordu! İran konusunda hiçbir şey söylememeliydi; bu hareketi kıızı yalnızca uyarmış ve bilgilendirmişti. Fakat kendini beğenmişlik ve acemilik Ben'i kızdırmayı garanti eden bir kombinasyondur.

Ve İstanbul operasyonu konusundaki yorumunu da hiç sevmemişti. Evet, olay tüm haberlerdeydi. Kız İranlıydı, politikaya ilgiliydi ve haberleri görmüş olabilirdi. Ama yine de...

Her neyse, Alex'i en yeni pisliğinin içinden çıkaracaktı. Alex bunu hak etmiyordu ama Ben yine de yardım edecekti çünkü, Alex anlamasa da, Ben böyle biriydi. Ve şimdi kardeşi anlaşılanın bir "paket" olduğunu açıkça dile getirmişti; kıza da yardım etmesi gerekiyordu. Tanrım, bunu önceden kestirebilmeliydi. Tam Alex'lik bir davranıştı: onu içeri çekmiş, ona söz verdirtmiş ve sonra da, *Ah, son bir şey daha...* demişti.

Her şeyi göz önünde bulundurduğunda duruma verdiği "berbatlık derecesi" 9.8 idi, ancak küçük bir umut ışığı vardı. Eğer kız gerçekten karşı taraf için çalışıyorsa, onu bir "yanlış istihbarat kanalı" olarak kullanabilirdi, farkında olmaksızın çift taraflı çalışan bir casus olarak. Aşırı derecede dikkatli davranmalıydı çünkü kızın karşı tarafa iletebileceği birçok doğru bilgi de olabilirdi—mesela bulundukları yer—fakat bu dezavantajı kontrol altında tutabilirse, düşmanları pusuya düşürmek için kıızı kullanabilirdi. Bunu nasıl yapaca-

ğını düşünmeye başladı.

Alex'in onları Showers Drive, Mountain View'daki Wal-Mart alışveriş merkezine götürmesini sağladı. Ben onlar için birer yün şapka seçti. Sarah sebebini bilmek istedi.

"Tanınmamızı ve hatırlanmamızı biraz zorlaştırmak istiyorum. Ne olur ne olmaz. Bir sorun mu var?"

Sarah, "Yalnızca sordum," dedi. "Yoksa sorgusuz sualsiz itaat etmem mi gerekiyordu?"

Ben ona doğru bir şapka attı. "Yalnızca itaat etmelisin."

Şapkaların ve kontrollü bir telefonun parasını ödedi. Dışarı çıkarken telefon numarasını kendi hızlı aramaları arasına kaydetti. Telefonu Alex'e verdi. "Bu sizin için, beni aramanız gerekirse ve tabii benim de sizi aramam gerekirse diye. Başka bir şey için kullanmak, başkasını aramak yok. Anladınız mı?"

Anladılar.

101 numaralı yoldan, onları otele götürecek Üniversite Bulvarı çıkışına doğru giderken, Ben, "Otel otoparkına park etme. Bir sonraki sağdan Manhattan Bulvarına gir ve oraya park et.

Alex, "Neden?" diye sordu.

"Senin arabanı ve onun arabasını tanıyorlar. Benimkinin de--"

Sarah, Ben'e bakmak için arkasını dönerken, "Benim adı Sarah," dedi. "Adımı kullan ve ben burada yokmuşum gibi konuşmayı bırak. Bu kaba bir davranış."

Tanrım. "Pekâlâ, kaba olmak istemezdim."

"Hayır, belli ki kaba olmak istiyorsun, aksi takdirde kaba olmazdın. Ve zaten bu yüzden buna bir son vermeni söy-

lüyorum.”

“Tamam hanımefendi.”

Sarah, sanki tiksiniş gibi kafasını hafifçe salladı ve tekrar önüne döndü. Pekâlâ, belki kıza fazla sert davranmıştı. Sebebini bile tam olarak bilmiyordu. Bu tavır düşmanı yanıltmak için onu kullanmasını kolaylaştırmayacaktı, tabii bunu kızın karşı taraf için çalıştığını varsayarak düşünüyordu. Kız yalnızca sinirine dokunmuştu. Zaten Alex’in ağırlığını taşıyordu ve buna ek olarak kızın ağırlığını da sırtlamak istememişti.

Ben, “Senin araban ve Sarah’nın arabası biliniyor,” dedi. “Bunun temiz kaldığından emin olmak istiyorum.”

Sarah tekrar arkasına dönüp Ben’e baktı. “Otelde birilerinin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Zannetmiyorum. Fakat Alex’in de söylediği gibi, ben onu otelde buldum. Başkası da bulabilir. Eğer bir sorun varsa, büyük olasılıkla Alex’in arabasının yanında bekliyor olacak. Bir otel lobisinde uzun süre şüphe çekmeden oturmazsın. O yüzden şimdilik Alex’in arabasından uzak duracağız ve dikkatlice içeriye gireceğiz, ne olur ne olmaz. Anladın mı?”

Sarah kafa salladı ve önüne döndü. Alex, “Ne demek ‘şimdilik’?” dedi.

Ben Wal-Mart çantasını açtı. “Her şeyi bir anda çöze-meyiz. Şapkalarınızı takın.”

Herkes şapkalarını taktı. Artı, Ben bir çift eldiven taktı. Gizlenmek soğukta daima daha kolaydı.

Arabadan inip, yanlarından geçtikleri binaların arasından sızan sabah güneşine karşı gözlerini kısarak yürüdüler.

Manhattan Bulvarı ismi buraya pek uygun değildi: aslına bakarsanız, sıra sıra ağaçları, düşük kiralı apartmanları ve bozuk parayla çalışan çamaşır makineleri olan sessiz bir caddedi; bunlar bir arka sokaktaki ısıltılı otel ve işyerleri yapılmadan önce muhitin nasıl gözüktüğünü gösteren izlerdi. Ben, ana girişe ve otelin içine kadar önden yürüdü, ilerlerken etrafı gözlüyordu. Ters bir şey görmedi.

Siyah takımlı, gri saçlı bir adam Alex'e eliyle selam verdi. "Merhaba, Alex. Seni görmek ne güzel. Kahvaltıya mı geldiniz?"

"Merhaba, Tracy. Hayır, bu defa burada kalacağım. Evimde tadilat var."

Adam gülümsedi. "Seni aramızda görmek bizim için bir zevk."

Yürümeye devam ettiler.

Ben kuşkuluydu. "O da kimdi?" dedi.

"Tracy Mercer. Müdür."

"Müdürü mü tanıyorsun?"

"Burada birçok iş yemeği veriyorum."

Ben, bu kadar zeki birinin aynı zamanda nasıl bu kadar salak olabildiğini merak etti. "Seni kimsenin tanımadığı bir yerde kalmanı söylememiş miydim?"

"Şey, evet, ama..."

Ben kafasını salladı. "Boş ver," dedi. Alex gerzek miydi? Ölmek mi istiyordu?

Alex'in odasına gittiler ve Alex eşyalarını toplarken Ben, camdan görünen otobana ve ardındaki devasa Ikea alışveriş merkezine baktı. Ben çocukken bunların hiçbiri yoktu. Doğu Palo Alto, esrar almak istemediğiniz sürece uğrama-

yacağınız bir yerdi, hatta o durumda bile gece gitmezsiniz. Zaman değişmişti. Alex'in böyle bir tesisten yararlanabiliyor olmasına şaşıyordu. Otelin gecelik ücreti en az dört yüz dolar olmalıydı ve Alex burayı, fatura konusunda tereddüt etmeksizin, bir sığınak olarak kullanabiliyordu. Kendilerini böyle farklı ekonomik katmanlar içerisinde bulmaları nerdeyse komikti. Tabii, ebeveynlerinin evinin Ben'e ait yarısı uydurma-
ca değildi, fakat o paraya asla dokunmamıştı. Ben'e göre, bu para her gün uğraştığı zırvaların sarpa sarması durumunda kullanılacak bir son çare sigortasından başka bir şey değildi.

Tekrar lobiye indiler. Sarah, "Tuvalete gitmeliyim," dedi.

Ben'in kafasında alarm zilleri çaldı. "Hayır."

Sarah, Ben'e baktı. "Hayır mı?"

"Şimdi olmaz. Burada güvende değiliz. Hareket halinde olmalıyız. Tutman gerekecek."

Sarah başını kaldırdı ve Ben'e dik dik baktı. "Ne zamana kadar?"

Ben sana lanet çişini yapabilirsin diyene kadar, demek istedi. Bunun yerine, "On dakika. Bunu yapabilir misin?" dedi.

Sarah cevap vermedi ve Ben, bunu bir "evet" olarak kabul etti. Tanrım, kızın kulaklarından çıkan dumanı görür gibiydi.

Pekâlâ, işleri zordu. Alex'in arabasının yanından bir geçiş daha yapmak üzereydi ve ihtiyacı olan son şey, kızın tuvalete dalıp birinden ödünç aldığı cep telefonuyla, birilerini neler olup bittiği konusunda uyarmasıydı.

Alex etrafı kolaçan etti—bu sefer yönetici ortalıkta değildi—ve Ben’in arabasına döndüler; yol üzerinde Ben olası tehlikeleri gözledi. Alex’e, “Yine sen kullan,” dedi. “101 numaralı yolun karşısında bir Starbucks var. Sarah orada tuvalete girebilir. Sonra da geri gelin ve otelin park alanına gelip arabanın yanından geçin. Arabana bir kez daha bakmak istiyorum.” Starbucks’a vardıklarında, kız birilerini arasa da artık bir önemi olmayacaktı.

Alex, “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?” diye sordu

Ben, “Orada biri olduğunu zannetmiyorum,” dedi. Fakat Ben biliyordu ki, eninde sonunda orada biri olacaktı. Ya Alex’in arabasında, ya ofisinde ya da evinde. Ya da kızın arabasında. Ya da kızın evinde. Bu pusu noktalarının her birinde doğal olarak bir karşı pusu noktası vardı.

Alex ve Sarah arabaya binip gitti. Ben şapkasını önüne çekti ve otel otoparkına doğru yürüdü. Kendi olsa nerede pusuya yatarı düşünceyle kafasını sağa sola çevirip durarak, otel girişinin önünden geçip gitti.

Kapalı garajın içerisinden geçerek kestirmeden gitti, böylece Alex’in arabasına daha yakın bir noktadan çıkabilirdi. Eğer orada biri varsa, bu kestirme onlara harekete geçmek için daha az zaman tanıyacaktı. Ben köşeyi döndü ve—bingo—iri yarı, kel kafalı beyaz bir adam Alex’in arabasından üç metre ileride duvara yaslanmış duruyordu. Adamın gözünde güneş gözlüğü vardı ve sigara içiyordu. Siyah ve kısa bir deri ceketı vardı.

Ben bu adamı bilinçli bir analizden çok, bir tür hızlı ve anlık bakışla algılamış olsa da, bu manzarada yanlış görünen

her şeyi anlamıştı. Burası garajın batı yakasıydı ve sabahın bu saatinde her yer gölgeydi, haliyle güneş gözlüğüne gerek yoktu. Aynı zamanda bir ofis çalışanının nikotin molası vermesi için saat fazla erkendi. Ve zaten bir adam sigara içmek için neden bu kadar aşağı yürüyecekti ki? Ve kısa ceket; omzunda, belinde ya da kalçasında taşıdığı yükünü gizlemek için mükemmeldi.

Ben rahat bir tavırla adama doğru ilerledi, kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Etrafına baktı ve ikinci bir adam görmedi fakat yan yana park edilmiş bir dizi araba vardı ve hepsinin içini göremiyordu. Adamın yalnız olduğundan emin olamadı. Yapmak üzere olduğu şeyi düşünmedi. Çiftlikte ona rolünü oynamakla kalmaması, rolünü yaşaması, ona *inanması* öğretilmişti. Bu yüzden aklında, o yalnızca bir iş gezisindeydi. Otelden erkenden çıkmış, arabasına doğru gidiyordu. İçten içe dikkatini kel adamın ellerine vermişti ve eğer eller Ben'in göremediği bir yere giderse, kemerli kılıfındaki her zamanki Glock 17'sini çıkaracaktı. Bulunduğu vaziyeti o kadar iyi gizliyordu ki, ne tavrı ne de hareketleri hiçbir şey belli edemezdi.

Ben, adama doğru ilerlerken, "Pardon," dedi. İşaret parmağını ve başparmağını avucunda bir sigara tutuyormuş gibi birleştirdi. "Ateşiniz var mı?"

Kel adam Ben'e baktı fakat cevap vermedi. Ben kapalı garajın içinden geçerek Alex'in arabasının aşağısından çıktığına memnundu. Adamın hâlâ duvara yaslanıyor olması şaşırdığını gösteriyordu. Bir uygulamacı, muhtemel bir tehdit karşısında asla böyle bir duruşu korumazdı. Şuanda, eğer adam saldırıya geçmeye çalışırsa önce duvardan kalkması

gerekecekti. Bu uzun zamana mal olurdu. Aslına bakarsanız, hayatının geri kalanına.

Ben, “Seni daha önce burada görmedim,” dedi; adama bir-iki metre uzaklıkta duruyordu. “Binadaki sigaracıların çoğunu tanıyorum. Çünkü Palo Alto Cumhuriyetinde bina girişinin yanında bile sigara içmeye izin yok. Buna ne demeli?”

Hâlâ cevap yoktu. Belki de adam İngilizce bilmiyordu. Belki de biliyordu ama kimsenin aksanını duymasını ya da hatırlamasını istemiyordu.

Birçok sebepten dolayı—gürültü, görgü tanığı ya da en azından ikisinden biri—Ben silahlı bir çatışmaya girmek istemiyordu. Birazcık yaklaşırsa, adamı elleriyle sessizce indirebilirdi.

Ben, “Bir sorun mu var?” dedi. “İngilizce bilmiyor musun?”

Bir duraksama oldu. Sonra adam, derinden gelen çatallı bir sesle, “İngilizce biliyorum,” dedi.

Aksanı çok belirgindi. Rus aksanıydı.

Ben’in bastırılmış benliği, taktiksel ve faydalı bir *Hay aksi, yine mi* cümlesi patlattı.

Birbirilerine uzun, donuk bir saniye boyunca baktılar. Dünya bir anda sessizliğe gömülmüştü; aralarındaki gerilim hariç her şey yitip gitmişti. Ben maskesinin düştüğünü, adama bu kadar yaklaşabilmek için ardına gizlendiği ince ve masum kabuğun ardından belirdiğini hissedebiliyordu. Kel adamın da olan bitenin farkında olduğunu biliyordu. Adam tamamen hareketsizdi fakat Ben, adamın vücudunda beliren bir şeyi, bir saniye önce var olmayan bir atiklik hazırlığını ve

alarm durumunu görebiliyordu.

Ben atılmak için gerildi ve aynı anda adam, sağ kolunu ceketinin sol tarafına götürerek duvardan kalktı. Ben ileri atılarak vücuduyla adama çarptı ve sağ kolunu bloke etti. Adamın bileğini tutmak için hamle yaptı ve sol dirseğini adamın sağ şakağına doğru savurdu. Vuruş, oturaklı bir *tıkırt* sesiyle sonuçlandı ve adamın sigarası uçup gitti. Ben bileği buldu ve bir dirsek darbesi daha vurdu. Adam sersemledi. O anda adam bileğini kurtarmaya çalışıyordu; bunu ya silahına erişebilmek için ya da korunaksız kalan sağ tarafını kapatmak için yapıyordu. Ben sebebin hangisi olduğunu bilmiyordu fakat bileği salıverip öğrenmeye niyeti de yoktu. Kendi etraflarında döndüler ve adam Ben ile duvar arasına sıkıştı. Ben yarım adım kadar geriye çekilip adamın suratına bir kafa darbesi vurdu, sonra gerildi ve seksen beş kiloluk ağırlığının tamamıyla yüklenerek, bir zamanlar antrenman kuklalarına vurduğu ve savunma oyuncularını dize getirdiği şekilde, sol omzunu adamın göğüs kemiğine çarptı ve adamı duvara yapıştırıp soluğunu kesti. Bir dirsek darbesi daha, sonra bir tane daha vurdu. Adam birden bire ağırlaştı ve Ben adamı ayakta tutan şeyin kendi ve duvar olduğunu anladı. Adamın burnundan kan akıyordu ve gözleri yukarı kaymıştı.

Ben, adamın sağ kolunu ne olur ne olmaz diye bedeninden uzaklaştırdı ve dikkatlice geri adım attı. Adam çöken Las Vegas Otelleri gibi yere yığıldı. Her şey son derece sessizdi, Ben bunun duyuşsal netice olarak tabir edilen, adrenalin tarafından tetiklenen bir etki olduğunu biliyordu. Adrenalin bir tür soyutlanmaya daha sebep oluyordu; bu seferki görsel idi ve mevcut tehtide karşı aşırı odaklanma sonucu

ortaya çıkıyordu. Öğretilen karşı refleks ise etrafı taramaktı ve Ben'de öyle yaptı. İşte o anda, Alex'inkinden iki araba yukarıdaki kahverengi sedandan inen siyah ceketli adamı gördü. Bu adamın gözünde de güneş gözlüğü vardı ve en az ilk adam kadar iriydi. Adamın eli çoktan ceketinin altına girmişti ve şimdi dışarı çıkarıyordu. Ben şöyle düşündü; *Kahretsin, kahretsin, kahretsin...*

İkinci adam'ın silahı dışarıya çıkmıştı. Ben sola atıldı ve yere eğildi, bir yandan elini Glock'una götürmüştü. Adamın atışı fazla yukarıya gitmişti ve ikinci bir atış yapana dek Ben adamın göğsüne üç mermi sokmuştu bile. Adam yere düştü. Ben sağ tarafında bir hareketlenme olduğunu gördü bu ilk adamdı. Döndü ve adamın kafasına iki mermi sıktı. Tekrar diğer yöne döndü ve ikinci adamın sırtüstü vaziyette hareket ettiğini ve elinin yerdeki silahından yalnızca birkaç santimetre uzakta olduğunu gördü. Ben Glock'unu adama doğrulttu ve ona doğru yürüdü. Gürültü yapmama planının biraz dışına çıkmıştı. Topuklamadan önce en fazla yarım dakikası olduğunu biliyordu.

Ben, Rusça, "*Kto vy?*" diye sordu. Sen kimsin?

Adam cevap vermedi. Gözlükleri artık gözünde değildi ve, sanki bütün bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyor-muş gibi, acılı bir şaşkınlık ifadesiyle Ben'i izliyordu.

Ben yerdeki silahı bir tekme ile uzaklaştırdı. Bir kez daha "*Kto vy?*" diye sordu.

Hâlâ yanıt yoktu. Adamın göğsünün altından beton kaldırırma kan akıyordu. Ben garip bir höpürtü duydu ve adamın kötü bir göğüs yarası olduğunu anladı.

"Kim olduğunu söylersen sana bir ambulans çağırırım,"

dedi.

Adam zayıfça kıkırdadı, daha sonra gülüşü ıslak bir öksürüğe dönüştü.

Pekâlâ, Evet. Ben bu durumlar söz konusu olduğunda kötü bir yalancıydı. Etrafa baktı. Gelen giden yoktu.

“*Do svidaniya,*” dedi ve son mermiyi adamın alnına sıktı. Adamın bedeni şok verilmiş gibi son bir kez titredi ve daha sonra insan vücudunun katılığı, uyumu ve bütünlüğü öylece kayboldu; bir saniye önce adamın olduğu yerde, hareketsiz bir yığın vardı.

Ben çöktü ve adamın ceplerini aradı. *Orospu çocuğu, bir cüzdan...* Cüzdanı *şükürler olsun* diye düşünerek kapı-verdi. Diğer adamın üzerini de aradı, onun üzerinde de bir cüzdan vardı. *Hadi dostum, uzamalıyız...*

Kafasını arabanın içine uzattı. Marşın üzerine anahtar yoktu ve sebebini de görebiliyordu: Marşı kırılmıştı. Arabayı çalıp düz kontak yapmışlardı. Zekice. Arabanın tarifinin ya da plakasının hiçbir manası yoktu.

Başka bir şey bulamadı. Şırınga, ip ya da öyle bir şey yoktu. O halde buraya Alex’i yakalamak için gelmemişlerdi. Onu indirecek ve yollarına devam edeceklerdi. Olayı gören biri, gözlüklü ve kel iki adamdan bahsederdi ve en fazla bu alakasız arabayı tarif ederdi. Faili meçhul bir cinayet söz konusu olurdu ve polisler, birkaç gün önce adamın müvekkilinin başına gelenlerden yola çıkarak, cinayeti uyuşturucuyla ilişkilendirirdi. Ben iki cesede bakarak, *Belki bir dahaki sefere, pislikler,* diye düşündü.

Glock’u kılıfına yerleştirdi ve Manhattan Bulvarına çıkan patikaya doğru yürüdü. Patikadan yukarı çıktı ve yü-

rürken cep telefonunu çıkardı. Alex telefonu hemen yanıtladı.

“Benim, Otele dönmeyin. Şuan otobanın yanında, West Bayshore’dan kuzeye doğru yürüyorum. Neresi olduğunu biliyor musun?”

“Tabii ki.”

“Güzel. Woodland’dan Euclid’e çık, oradan da West Bayshore’a. Normal sür.”

“Neden normal sürmeyeyim ki? Neler oluyor?”

“Her şey normal, yalnızca dediğimi yap.”

Telefonu kapattı. İki dakika sonra arkasından yaklaşan arabanın sesini duydu. Glock’unu çıkarmaya hazırdı, arkasına baktı, fakat gelen Alex’ti. Alex yanında durdu ve Ben arabaya bindi; kapıyı bile kapatmadan, “Yürü,” dedi.

Alex, “Ne oldu,” diye sordu.

“Yalnızca sürmeye devam et. Sakin ve yavaşça. Menlo üzerinden git ve sonra 280 numaralı yola çık. Giderken anlatacağım.”

Sarah arkasını döndü ve Ben’e doğru baktı. “Yüzünde kan var,” dedi. Kahretsin, Ivan’a kafa attığında bulaşmış olmalıydı. Ben dikiz aynasından kendine baktı ve kanı tükürüğüyle temizledi.

Sarah, “Senin kanın değil,” dedi.

Ben gülümsedi, o hafif sersemliğin nüfuz ettiğini hissetti ve titremeye başlamasına yaklaşık on saniye olduğunu biliyordu.

“Zaten böylesi makbul,” dedi.

Alex bir kez daha, “Neler oluyor?” diye sordu.

Oak Groove’daki self-servis araba yıkamacısına yakla-

şıyorlardı. Ben, “Yıkamacıya gir,” dedi, “ve bagajı aç. Bir dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor.”

Alex boş yerlerden birine yanaştı. Ben dışarı çıktı ve bagajdan arabanın esas plakalarını çıkardı. Four Seasons’a gidip Alex’i görmeden önce taktığı çalıntı plakaları çıkartıp onları taktı. Çalıntı plakaları çantasına attı ve aynı çantadan kullanılmamış bir silah çıkardı; bir Glock 17 daha. Kullanılmış silahtan ve plakalardan daha sonra, kızın olmadığı bir yerde kurtulabilirdi.

Yeniden arabaya bindi ve Alex sürmeye devam etti. Sarah, “Plakaları mı değiştirdin?” diye sordu.

“Mecburdum. Civardaki insanlar silah sesi duymuş olabilirler. Birçoğunun camdan dışarıya baktığına eminim. Beni aldığınızda silah seslerinin duyulduğu yerden birkaç blok uzaktaydım fakat yine de birileri arabayı görmüş olabilir. İş şansla bırakmaya gerek yok.”

“Silah sesleri mi? Tanrım, Ben!”

Sarah, “Plakaları nereden aldın?” dedi.

“Onları ödünç aldım.”

Alex döndü ve Ben’ baktı. Gözleri kocaman açılmıştı. “Birini... Yani, birini mi vurdun?”

“Gözlerini yoldan ayırma, Alex. İşini yap. Bırak ben de işimi yapayım.”

“Alex önüne döndü ve, “Buna inanamıyorum. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum,” dedi.

“İki kişiydiler, dostum,” dedi Ben. “Seninkinin hemen yanında duran çalıntı bir arabanın içinde bekliyorlardı. Sana iyi ki doğdun dileklerini iletmeye geldiklerini mi zannediyorsun?”

“Fakat sadece onları gördün, nasıl bilebilirsin ki-”

“Alex konuşmayı bırak ve lanet arabayı sür!”

Bu, onu susturdu. Lavuk. *Vay, Ben, o iki adamın içine baktığın için teşekkür ederim. Sen burada olmasaydın büyük olasılıkla beni öldürürlerdi. Sana minnettarım, gibi bir şey söylemeye tenezzül bile etmiyordu.*

“Sarah, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Ben, “Şehre,” dedi. “Bir süreliğine bir otelde kalacağız. Siz ikiniz teknolojinizle uğraşacaksınız. Ben de öğrendiklerimin peşine düşeceğim.”

Sarah, “Ne öğrendin?” dedi.

Ben tereddüt etti. Kıza hâlâ güvenmiyordu. Ruslar, ona devletin adamları gibi gözükmemişlerdi. Devlet adamları üzerlerinde cüzdan taşımaz, temiz çalışırlardı. Alex’in arabasının yakınlarında konuşlanma konusunda daha incelikli davranırlardı ve Ben’in o kadar yaklaşmasına göz yummazlardı.

Tahmini, adamların Rus mafyası olduğu yönündeydi. Bu da demek oluyordu ki; ya Rus mafyası teknolojinin peşindeydi ya da, daha büyük bir olasılıkla, birileri Rus mafyasını aracı olarak kullanıyordu. Bu ilk olmazdı. CIA’in Castro’nun peşine düşmek için Rus mafyasını nasıl kullandığına bir bakın. İran hükümetinin, Rus gangsterleri bir iş için kiralaması düşünülemeyecek bir şey değildi. İki ülke birlikte az gizli iş yürütmemişti. Ben, bunu İstanbul’da bizzat görmüş-tü.

Ve şuan, önceden dikkatlice düşünmüş olması gereken başka bir sorunu vardı. Alex’in zorla yanlarına kattığı kız—Ben onu tanıımıyordu bile—şuan bir çifte cinayete tanıklık

ediyordu. Doğru, Ben'in tetiği çektiğini görmüş falan değildi ve Ben, Alex'in histerik iddialarını doğrulamamaya özellikle dikkat etmişti. Ancak yine de, kızın sahip olduğu bilgi son derece zararlı olabilirdi.

Ancak onlara bir şey söylemek zorundaydı. Aksi takdirde teknolojiyle uğraşmaya başladıklarında karanlıkta dolanıyor gibi olurlardı. Ve kız, söz konusu tehditin polis korumasıyla giderilemeyeceğini anlamalıydı. İşlerin karmaşık hale gelmesini engellemek için, kızı alışlagelmiş sivil davranışlarına yönelme arzusundan—bunun ara ara baş göstereceğini biliyordu—uzaklaştırması gerekiyordu.

Ben, “Konuştuklarını duydum,” dedi. “Ruslar. Obsidian'ı isteyebilecek herhangi Rus tanıyor musunuz?”

Sarah, “Ruslar mı? Bu işe Ruslar mı bulaşmış?” dedi.

Ben kafa salladı. “Görüşüne bakarsa çetin cevize çattınız.”

Alex, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“İki ihtimal görüyorum. Birincisi, FSB'den olabilirler; yani yeni KGB. Bu da sizi öldürmek isteyen Rus hükümeti olduğu anlamına gelir.”

Sarah dönüp Ben'e baktı. “Diğer ihtimal ne?”

“Rus mafyası.”

Alex, kafasını sallayarak fakat en azından gözlerini yolda tutarak, “Harika,” dedi. “Bizi öldürmek isteyen ya KGB, ya da Rus mafyası.”

Ben, “Probleminizin direkt olarak Rus mafyası olabileceğinden şüpheliyim,” dedi. “Tahminimce, birileri onlarla anlaşma yaptı. FSB de olabilir, başkası da olabilir. O yüzden yine soruyorum, Rus hükümetinin Obsidian'ı istemesi için

bir sebep görebiliyor musunuz?”

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Alex, “Rusya’ya özel bir sebep yok,” dedi.

“Pekâlâ, yeni bilgi edindikçe bu bağlantı aklınızda bulunsun. Eğer bu insanların kimle ya da kim için çalıştığını öğrenemezsem kendi ekibime danışacağım.”

Menlo Park üzerinden Hill Road'a, oradan da 280 numaralı yola giderken hiç kimse konuşmadı. Ben yeşil tepelerin geçip gidişini, tepedeki mavi gökyüzünü ve onu kaplayan beyaz bulutları izledi. Gerçekdişiydı.

Bu tip bir işin yan etkileriyle nadiren uğraşmak zorunda kalırdı. Normalde yürüyüp gider, geride kalan olayla ilgili bağlantısını o anda koparırdı. Fakat şimdi... bunlar vardı. Garip olan şeydu ki, bir yanı bundan zevk alıyordu. Belki bu, az önce gerçekleşen olayın baş döndürücü ikincil etkisiydi. Ancak durumun tamamı büyük bir mücadeleydi ve şüana kadar gayet iyi idare etmişti.

Crystal Springs Gölünün yanından geçtiler; gölün pırıldayan mavisini upuzun serilmişti. Ben, 101 yerine 280 numaralı yolu tercih etmişti çünkü biraz daha dolambaçlı bir rotaydı ve ona şehre giderken düşünmesi için daha fazla zaman tanıyacaktı. Ancak şüan manzara için de minnettardı. Bunun ne kadar güzel bir otoyol olduğunu unutmuştu. 101

numaralı otoyol, Ben için çocukluğunda bile göz zevkini bozan bir şeydi; bitmek bilmeyen reklam panoları, kalın duvarlar ve otoyola kışını dönmüş fabrika binaları.

Sarah, “Neden şehre gidiyoruz,” diye sordu. “Neden bir havaalanı oteline gitmiyoruz, orada gizlenebilirdik değil mi? Hem 101’de düzinelerce var.”

Ben, “Nedenini kendin söyledin,” söyledi.

“Aklıma gelen ilk şey olduğu için mi gitmedik yani?”

“Aynen öyle. Arayışını derinleştiren birinin aklına gelecek ilk yer.”

İkinci ve daha önemli bir sebep vardı fakat Ben onun sözünü etmedi. San Francisco, kızı test etmesi ve birilerinin kızı vereceği bilgilere göre davranıp davranmayacağını görmesi için daha ideal bir yerd.

Alex, “Sizi bilmiyorum ama,” diye lafa girdi, “ben kahvaltı etmedim. Bir yerde bir kahve, belki de bir çörek için durabilir miyiz?”

“Nasıl istersen,” dedi Ben.

Sarah, “Bildiğim bir yer var,” dedi. “Mission’daki Valencia üzerinde. Ritual Coffee Roasters. San Jose Bulvarı çıkışından çık sonra sola—”

Alex, “Mission’a nasıl gidildiğini biliyorum,” dedi. “Yalnızca hangi blok olduğunu söyle.”

“Yirmi birinci ve yirmi ikinci blok arasında.”

Ben gidecekleri yeri Sarah’nın seçmiş olmasından hoşnut değildi ama karşı çıkmasına imkân verecek taktiksel bir sebep bulamadı. Kızın cep telefonu yoktu. Kimseyi hiçbir konuda uyaramazdı. Ritual Coffee Roasters Sarah’nın da üyesi olduğu şeytani bir organizasyonun gizli üssü olmadığı

sürece, bir sorun yaşamazlardı.

Şimdilik.

Ben mekânı, önündeki kalabalık sayesinde fark etti, marketin on metre önüne kadar uzayıp giden bir sıra; çoğunluğu yirmili yaşlarda, düşük bel pantolonlu, sakallı, piercing'li insanlar. Tepedeki kırmızı tabela üzerinde beyaz bir kahve kupası, kupanın tepesinde de komünist Çin'in bayrağını anımsatan bir yıldız vardı. Park yeri bulmaları on dakika sürdü çünkü sokak ağzına kadar doluydu ve içeri çabucak girip çıkacak olsalar da Ben, Alex'in yasak yere park etmesine karşı çıktı. Arabasının yerini ve zamanını sıkılgan bir şehir polisinin park cezasına kaydettireceğine, mermi çiğnerdi daha iyi.

Sırada beklerken etrafına baktı. Garip bir muhitti: İki üç katlı yeşil, sarı ve pembe cepheli binalar; Kayıp Haftasunu Video, Kova Plak, Topussimo gibi garip isimli dükkânlar; araba tamircileriyle bitişik etnik restoranlar ve içki dükkânları; “doğa dostu” bir kuru temizlemeci, anlamı her neyse.

Ben, “Kahveleri güzel olsa iyi olur,” dedi.

Sarah, “Beklediğimize degecek,” dedi. “Göreceksin.”

Sıra tahmin ettiklerinden daha hızlı ilerledi. İçerisi gürültülüydü, tavan hoparlörlerinden gelen ağır ritimli müzik; elli ayrı masadan, kanepeden ve tezgâhın yanındaki taburelerden gelen elli ayrı diyalogun uğultusu; elle çekilen espressonun takırtısı ve buhar sesi.

Üç kişiden biri dizüstü bilgisayarıyla meşguldü; hepsi de Macintosh. Parlak mor ve kızıl mor dahil birçok saç rengi mevcuttu. Genel olarak mekân, Ben'in zevkine göre fazla

“güncel” idi fakat kabul etmeliydi ki ortada hiçbir özentilik yoktu ve kavrulan kahvenin kokusu atmosferdeki eksiklerinin tamamını telafi etmeye yetiyordu.

Ocakçılardan biri—yirmili yaşlarında, sakallı ve fötr şapkalı bir adam—onlara doğru gülümsedi. “Merhaba, Sarah,” dedi ve Ben, *Allah kahretsin, burada tanınıyor mu?* diye düşündü.

Sarah, “Merhaba, Gabe,” dedi. “Her zamankinden.”

“Günde iki tane mi? Birinin seninle konuşması lazım.”

Gabe, Ben’ ve Alex’ baktı. “Arkadaşların mı?”

Alex bir latte ve bir çörek istedi. Ben, öfkesini bastırarak, Guatemala Nefaseti adında bir şey istedi. Alex cüzdanını çıkardı ve Ben nakit ödediğinden emin olmaya özen gösterdi.

Tezgâhın ucunda beklediler. Ben, “Tanındığınız yerlere gitmek konusunda ne demiştim?” dedi. “Dört mevsim’in yöneticisi, şimdi de bu... inanılmazsınız.”

Sarah eliyle kulağına ve sonra da tavana doğru işaret etti, müziği kast ediyordu. “Pardon?”

Ağzını kızın kulağına yaklaştırdı ve aynı şeyi tekrar etti.

“Ah, lanet olsun. Üzgünüm, haklısın.”

Tanrım, diye düşündü. İnsanlar nasıl bu kadar aptal olabiliyordu?

Beklediler. Ocakçı kahveleri tezgâhın üzerine koydu. Ben kahvesine erişmek için uzandı ve kız ürktü. O anda Ben anladı.

Kız ondan korkuyordu. Ben’i polisin çifte cinayet olarak adlandırdığı olayla özdeşleştiriyordu, ve bir sonraki hareketinden korkuyordu. Onları görgü tanığı olsun diye kah-

veciye götürmüştü.

Ben, kızın düşüncesinden hem etkilenmişti hem de bu düşüncenin ardında yatanlardan korkmuştu. Yanlış bir şey yapmamış bir kızın ona bakıp, hayatının tehlike altında olduğunu düşündüğü noktaya ne zaman gelmişti?

Mogadişu'dayken tanıdığı bir Delta adamının söylediğine göre, nasıl bir savaşçı olduğunu anlamak için, korumaya yemin ettiği insanların ona nasıl baktığını anlaması yeterliydi. Onun varlığından güven mi duyuyorlardı, yoksa korkuyorlar mıydı?

Tanrım.

Kahvesinden bir yudum aldı ve onaylayarak kafasını salladı. "Güzelmiş."

"Evet."

Elini belirsiz bir yöne doğru sallayarak, "Sen, şey.. buralarda mı yaşıyorsun?"

Kahvesine koyduğu şekeri karıştırarak, "Burası benim mahallem," dedi.

Evet, onu anladık.

"İşe gidip gelmek zor gelmiyor mu?"

Kız ona doğru baktı, Ben'in arayı düzeltmeye çalıştığını biliyordu.

Bir süre sonra, "O kadar da kötü değil," dedi. "280'den dümdüz gidiliyor. San Francisco'da yaşamak için buna değer. Sen de burada büyümemiş miydin?"

Ben, etrafına bakarak, "Şehirde değil," dedi. Birinin kızın kahve almak için geldiği yeri bilmesi, ya da burada beklemesi çok düşük bir ihtimaldi fakat Ben yine de bu ihtimali göz ardı etmeyecekti. "Yarımadada. Portola Vadisi."

“Evet, ama burası yine de senin şehrin, değil mi?”

“Uzun zamandır buraya gelmedim,” dedi ve diğer yöne baktı. Gerçek şuydu ki, şehirde olmak Ben’i rahatsız ediyordu; sebebini ise tam olarak bilmiyordu. İşlevsel bir his değildi, başka bir şeydi. Bu hissi bir kenara itti; üzerine daha sonra düşünmek niyetindeydi.

Müziğin daha az duyulduğu arka tarafta, seksen kiloluk kahve çuvallarının ve dev bir kahve kavurma makinesinin yanındaki bir çift siyah deri koltuğa oturdular. Arka kapı açıktı ve Ben oturmadan önce kapıdan dışarı baktı. Kapı, tahminen çalışanlara ait olan bisikletlerle, bir takım çiçek saksılarıyla, çeşitli antikalarla dolu bir avluya çıkıyordu, bahçe çitlerle çevriliydi. İçeri gitmek ya da dışarı çıkmak için çitlerden çabucak atlayabilirdiniz. Ben’in bir gözü kapıda olacaktı.

Alex, “Nerede kalacağız,” diye sordu.

Ben bir süredir bu konuyu çözmeye çalışıyordu. Gizlenebilecekleri kadar büyük bir yer istiyordu; ancak lobisi kongre katılımcılarıyla dolup taşan, içerisinde kolayca pusuya yatılabilecek devasa bir yer olmamalıydı. İşler büyük olasılıkla o noktaya gelmeyecekti bile ancak eğitimde kolay, pratikte zor olan şeyler Ben’e öğretilmişti: İyi bir savunma daima katmanlı olmalıydı.

Diğer bir gereksinim de şuydu ki, Ben aşına olduğu bir bölgede bulunmak istiyordu. Bu da seçenekleri aşağı yukarı Kuzey Sahiline indirgiyordu. Bu bölge çoğunlukla 1906’dan kalma, üç katlı ve açık renkli binalardan oluşuyordu, o yıl korkunç bir deprem ve depremi takip eden yangınlar sebebiyle şehrin büyük kısmı yeniden inşa edilmişti. Bölge bir

zamanlar plajdı ancak doldurulmuş araziler şehrin kuzey-doğusunu körfeze doğru genişletmişti ve şimdi bu isim, bölgenin geçmişini hatırlatan bir hatıra görevi görüyordu. Lise çağındayken Ben ve arkadaşları bölgeye hafta sonları gelip, kimlik sorma konusunda rahat olan İtalyan barlarına girerlerdi. Bitişikteki Çin Mahallesinde gecenin köründe Çin yemekleri tıkırır, yetişkin kitapçılarında ve kız barlarının yapışkan neonlarının altında alem yaparlardı. Bölge o zamandan beri muhtemelen değişmişti ama en azından ana hatları bilindikti. Bu, ona avantaj sağlamaya yeterdi.

“Kuzey Sahilindeki o mekâna ne dersiniz?” dedi. “Broadway’le Columbus’un köşesinde. Bilmemne Motor Inn, tabii hâlâ oradaysa. Mavi bina, bol camlı?”

Sarah, “Ciddi olamazsın,” dedi.

“Nesi var?”

“Orası tam bir pislik çukuru. Oraya gitmek için çaresiz olmamız lazım.”

“Haberler sana gelmedi mi? Zaten çaresizsiniz.”

“Ben o kadar da çaresiz değilim.”

Alex, “Four Seasons’a ne dersiniz?” dedi.

Ben şehirde bir Four Seasons olduğunu bile bilmiyordum. Yeni yapılmış olmalıydı. “Nerede?” diye sordu.

Sarah, “Market’in güneyinde,” dedi.

Ben kafasını salladı. Amaçları için fazla uzaktı. “Olmaz. Alex Four Seasons’ta yeni kaldı. Ortak bir nokta istemiyorum.”

Alex, “Pekâlâ,” dedi. “Ritz-Carlton.”

“Tanrım, ikinizin zevkleri çok pahalı. Bir kitap yazmalısınız. Beş yıldızlı sığınaklar. Oradaki yöneticiyi tanıma-

yorsun, değil mi?”

“Hayır, orada hiç kalmadım.”

Aslına bakarsanız, Ritz-Carlton işe yarardı. Çin Mahallesinin yanbaşı, Kuzey Sahilinin kalbinden yarım mil uzaklıktaydı.

Oraya gittiler. Alex ve Sarah mermer zeminli, oryantal halılı lobide beklerden Ben. seyahat ederken kullandığı isimlerden birine kayıtlı bir kredi kartı kullanarak, dördüncü kattaki iki bağlantılı oda ayırttı. Her oda için ikişer anahtar istedi ve Sarah’ya yalnızca bir anahtar verdi.

Alex, “Bunu geri ödeyeceğim.” dedi.

Ben, “Evet, ödeyeceksin,” diye yanıtladı.

Odalar gayet lükstü; yüksek tavan, işlemeli halılar, lüks perdeler, kaliteli eşyalar. Coit kulesini ve körfezi de güzel bir yerden görüyordu.

“Anlaşma şu,” dedi Ben. “Alex ve ben bu odada kalacağız. Sarah, yandaki oda sana ait. Birşeyler almak ve Rusların isimlerini araştırmak için dışarı çıkıyorum. Siz de Obsidian üzerinde çalışmaya başlayın.”

Sarah, “Bir noktada kıyafete ihtiyacım olacak,” dedi.

“Onunla daha sonra ilgileniriz,” dedi Ben. “Bugün ne kadar ilerleyebileceğimizle bir bakalım.”

Sarah, Alex’e, “Bana on dakika ver,” dedi ve bağlantı kapısından çıkarak kendi odasına geçti.

Kapı kapanır kapanmaz Ben. “Ona güvenmiyorum,” dedi.

“Ne?”

“Birileri kaybolan dosyaların yerini biliyordu.”

“Evet, ama kendin söyledin-”

“Bu bir olasılık meselesi. Ona çok dikkat etmeliyiz.”

“Kulağa çok... paranoyak geliyorsun.”

“İltifatın için teşekkür ederim. Dinle. Bir cep telefonu alacağım ve seninle güvenli bir iletişim yoluna sahip olacağız. Ben yokken kapıyı kilitleyin ve ‘rahatsız etmeyin’ tabelasını da kapıya koyun. Biri kapıyı çalarsa yanıt vermeyin.”

“Ya gitmezlerse?”

Ben arkasına uzandı ve yedek silahını kılıfından çıkardı. Ayağa kalktı ve silahı Alex’e gösterdi. “Daha önce bunlardan birini kullandın mı?”

Alex’in gözleri kocaman açıldı. “Hayır.”

“Çok basit. Bu bir Glock 26. Dokuz milimetre, yani kısmen küçük bir mermi ve kısmen sessiz. Fakat sesi sana bir top atışı gibi gelebilir. Dikkat etmen gereken bir güvenlik kilidi yok. Şuan namluda mermi zaten var. Bunu cebinde tut ve oynama. Hepsi bu.”

Alex kafa salladı, rahatsız görünüyordu. Acı gerçek şuydu ki, Alex silahı kullanacak cesareti kendinde bulduğunda büyük olasılıkla çok geç olmuş olurdu. Eğitim, fiziksel yeterlilikle ilgili olduğu kadar akli ve duygusal atıklıkla de ilgiliydi. Fakat Ben daha ne yapabilirdi ki? Alex’i silahsız bırakamazdı.

Ben, “Ateş etmeye hazır olana dek parmağını tetikten ve tetik korkuluğundan uzak tut,” dedi. “Bir şeyi vurmaya hazır olmadıkça silahını ona doğru doğrultma. İyi olacaksın.”

Alex, “İyi hissetmiyorum,” dedi.

“Güven bana, ateşe karşılık verecek bir şeyin olduğunda hissedeceksin.”

Ben, perdeleri kapattı ve masaya doğru yürüyüp telefonun yanındaki defterden bir parça kâğıt kopardı. Kâğıdı dörde katladı ve cüzdanından çıkardığı bir parça yapışkan bant ile kâğıdı gözetleme deliğinin üzerine tutturdu, böylece kâğıt bir kapak gibi işleyebilecekti. Ben, Alex'e, "Şimdi, eğer gözetleme deliğinden bakman gerekirse, karşı taraftaki orada olduğunu anlayamayacak" dedi. "Perdeler kapalı olduğu sürece gölgen kapının altından görünmez. Yalnızca, kapağı açmadan önce deliğe iyice yaklaştığından emin ol.

"Gerçekten bu şekilde yaşıyorsun. İnanamıyorum."

"Bir saat içerisinde döneceğim. Eğer bir şey olursa cep telefonumdan arayın." Numarasını bir kâğıda yazdı ve çıktı.

20 ÖNÜMÜZDEKİ BİN YIL

Ben resepsiyona uğradı ve Sarah'nın kaldığı odadan arama yapıp yapılmadığını sordu. Resepsiyonistin soru sorması halinde hikâyesi hazırды, hovarda kuzeni Sarah'nın telefon ve oda servisi masraflarını kabartma alışkanlığı ve bu durumun ücretleri ödeyen büyükbabalarının tepesini attırmasıyla ilgili bir şeyler. Fakat resepsiyonist sorgusuz sualsiz yanıt verdi; arama yapılmamıştı.

Güzel. Birilerini aramaya çalışmamıştı. En azından şimdiye kadar...

Ben, "Aslına bakarsanız," dedi. "Bir odaya daha ihtiyacımız olacak. Mümkünse aynı katta olabilir mi?"

"Tabii efendim. Hangi odalarımızın boş olduğuna bir bakayım."

Şanslıydılar, şuan kaldıkları iki odanın tam karşısında üçüncü bir oda vardı. Ben, üçüncü oda için iki anahtar aldı. Anahtarları ayrı ceplerine, saat yönünde ilerleyen alfabetik bir sırayla yerleştirmişti. Alex ön sol cebinde; Ben ön sağda;

Sarah arkada. Yapışkan bandı bir kenara koymadan önce ucunu kıvrırmak gibi ufak birşeydi; gerektiğinde zaman kazandırabilirdi.

Dışarı çıkarken lobiyi süzdü. Ufak bir lobiydi; yalnızca birkaç oturma yeri vardı, hepsi de odabaşının ve resepsiyonun görüş alanındaydı. Kurulup beklemesi kolay bir yer değildi. Bitişikte bir çay salonu vardı; odaya birkaç mermer basamak ile çıkılıyordu ve içerisi Ben'in durduğu yerden görülebiliyordu. Köşede arp çalan bir kadın vardı; aletin sesi duruma ancak bu kadar uygunsuz olabilirdi.

Dışarı çıktı ve etrafına baktı. Otelin önüne park edilmiş birkaç araç vardı ve hepsi de boştu. Görünüşe bakılırsa, bu sokakta park yeri bulmak için bir keskin nişancının sabrı gerekliydi. Araçta bekleyebileceğiniz bir muhit değildi. Çevre binalar rezidanslardan oluşuyordu. Ve yine, gelişigüzel pusuya yatılacak bir yer değildi. Lobiden sokağa açılan noktayı düşününce, Alex'in seçtiği otel epey güvenliydi. Fakat doğru seçimi, yanlış sebeplere dayanıyordu.

Bloğun etrafında bir tur attıktan sonra yönünü tayin etti ve kuzeye yöneldi. Saint Peter ve Paul kilisesinin beyaz ikiz kuleleri öğle güneşinin altında parlıyordu. Arkalarında ise körfezin maviliği, Angel adası ve daha gerideki Tiburon'un yeşil tepeleri vardı. Stockton Tunelinin rutubetli merdivenlerinden aşağı indi. Tünelin duvarları grafitilerle ve çiş lekeleriyle kaplıydı. Tünelde güvenlik kameraları olduğunu söyleyen bir tabela vardı. *Evet, uyardığın için sağ ol.*

California'ya geçti ve metal rayların üzerinde hareket eden kablo vagonlarının titrek sesleri, Ben'e anne-babası, Alex ve Katie'yle şehre geldikleri zamanı hatırlattı. Babası

onlara, kablo vagonlarının isminin gerçekten de metal kablolar tarafından çekildikleri için öyle olduğunu açıklamıştı. Ben ve Katie aptalı oynayarak sormaya devam etmişlerdi, *Ne? Neden kablo vagonu deniyor?* Alex şakayı anlayamayacak kadar ufaktı, mühendis babaları ise fazla ağırbaşlıydı. Alex ve babası, bu basit durumu farklı şekillerde açıklamaya çalışıp durmuşlardı—*Onlara kablo vagonu deniyor çünkü vagon şekliindeler ve kablolar tarafından çekiliyorlar.* Konuşurken yüzlerinde beliren ifadeler gitgide katılaşmıştı ve sonunda Ben ve Katie kahkahalara boğulup, *Ah, demek o yüzden kablo vagonu deniyor,* diye bağırılmışlardı. Babaları da başından beri onu işlettiklerini anlayıp onlarla beraber kırdamıştı. Bu eğlenceye ortak olmayı reddeden tek kişi Alex'ti çünkü büyük olasılıkla kendiyle dalga geçildiğinden şüphe ediyordu.

Stockton üzerinden Çin Mahallesiine doğru devam edip, yoğun ve hantal bir kalabalığın içine daldı. Caddenin bir kenarında tezgâhlar ve hediyelik eşya satıcıları, diğer yanında ise bozuk parayla çalışan gazete makineleri, sokak tabelaları ve parkmetreler vardı. Kalabalık ise ortada sıkışıp kalmıştı. Ben'in etrafını bir kakofoni sardı: mallarını Çince pazarlayan esnaflar, araba kornaları, güneşliklerin altından sarkılmış hoparlörlerden ruhsuzca çalınan geleneksel yaylı Çin müziği. Bitkisel iksirlerin ve otobüslerden gelen mazotun kokusu havada karışıyordu. Doğudan batıya uzanan sokaklarda soğuk bir rüzgar hissediliyordu ve pencerelerden sarkan çamaşırlar, özgürlük için debelenen hayalet mahkumlar gibi ileri geri sallanıyorlardı.

Clay'den sağa döndü sonra da çöp kovaları ve çürük

tahta paletlerle dolu isimsiz bir ara sokağa girdi. Duvarlar, altlarındaki grafitileri kapatan koyu boya lekeleriyle kaplıydı. Kırıntı arayan birkaç güvercin, komik yürüyüşleriyle Ben'den uzaklaştı. Hava rutubetli ve pis kokuluydu. Duvara yaslandı ve üç dakika kadar bekledi. Sokaktan geçen yüzlerin hepsi Asyalıydı. Kimse onu takip etmiyor, kimse onunla ilgilenmiyordu. Devam etti.

Bölgenin düzenine yeterince aşina olduğunu hissettiğinde otele döndü. Yürürken yine arkasına bakıyor, muhtemelen pusu noktalarını kontrol ediyordu. Resepsiyonu yine kontrol etti. Odalardan arama yapılmamıştı. Tamam.

Ben kartıyla Alex'in odasını açmayı denedi fakat anahatar çalışmadı. Güzel, Alex ikinci kilidi de kapatmıştı. "Benim, Ben," dedi. "Kapıyı aç."

Alex kapıyı açtı ve Ben içeri girdi. Sarah televizyona karşı ayakta duruyordu. Alex, "Dördüncü kanaldasın," dedi. "KRON, yerel haber kanalı."

Ben izledi. Palo Alto Four Seasons otelinin dışında çift cinayet. Kimliği belirsiz kurbanlar. Polis araştırmaya devam ediyor.

Ben, "Neden bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünüdüğünüzü anlamıyorum," dedi. Sarah ona doğru baktı fakat bir şey söylemedi.

Ben kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. "İkinizin yapacak işleri var," dedi, sesine nüfuz eden rahatsızlığı savuşturmaya çalışmıyordu. "Haberleri izlemenin size faydası yok. Obsidian'ı çözmenin faydası var."

Sarah ona doğru baktı ve Ben, kızın zekice bir şey söyleyeceğini zannetti. Fakat söylemedi. Yalnızca masaya doğru

yürüdü ve iki açık bilgisayardan birinin önüne oturdu. Lanet olsun, Sarah'nın birilerine telefon etmesi ihtimaline o kadar yoğunlaşmıştı ki, çantasında bir bilgisayar olup olmadığını kontrol etmek aklına dahi gelmemişti. Ön kapıyı kilitlemişti ama pencereler ardına kadar açıktı.

Ben, “Çalışma ekipmanınız bu mu?” diye sordu. Oraya doğru yürüdü ve kızın ekranına baktı. E-postası açık değildi fakat bunun bir anlamı yoktu. Bir mesaj atmak otuz saniyelik işti, Ben gerçeği hiçbir şekilde bilemezdi.

Sarah, “Yeni başlıyoruz,” dedi. “İki bilgisayarı birbirine bağlayıp yerel ağ kurduk. Dosyaları çözümleyip bir oraya bir buraya yollamak için yerel ağ kullanacağız.”

Ben, “Bu müzik ne?” diye sordu. Bilgisayarlardan birinden bir müzik sesi geliyordu. Televizyon açıkken bunu fark etmemişti.

Sarah, “Death in Vegas diye bir grubun şarkısı; ‘Dirge’,” dedi. “Hilzoy programın içine bir MP3 dosyası koymuş ve parça program açıldığında çalmak üzere kodlanmış. Sevdiği bir şarkıdan fazlası olabilir diye dikkatlice dinliyoruz.”

“Fazlası mıymış?”

“Görünüşe bakılırsa değilmiş.”

“Pekâlâ, uygun bir şarkı seçmiş. Hadi işe dönelim, olur mu?”

Sarah, Ben'in beklediği alınganlığı göstermeksizin, “Olur,” dedi. Sade tonu, Ben'de kahvecidekine benzer bir

* Ağıt.

ürküntü uyandırdı. Fakat şu vardı ki, kızın ondan korkması, o sabah Four Seasons'ın dışında olanları polise anlatmak gibi bir aptallık yapması halinde olacaklardan korkması, o kadar da kötü değildi.

Ben, "Tekrar dışarı çıkmak zorundayım," dedi. "Ne zaman dönerim bilmiyorum. Bir sorun olursa arayın."

Otelden kuzeye doğru ilerledi, daha sonra bir taksiye binip Pasifik Okyanusunun bitip, San Francisco körfezinin başladığı Baker Sahiline, şehrin kuzey ucuna gitti. Ayakbılarını çıkardı ve yumuşak kumun üzerinde yürüdü. Kum güneşten ısınmıştı, hoş bir histi. Soğuk bir deniz meltemi esti ve körfezden uzun ve ağlamaklı bir gemi düdüğü duyuldu. Bir koşucu ve golden retriever'ı, dalgaların ucundan koşarak geçti. Sahilin diğer tarafında kıyıya vurmuş odun parçalarından başka hiçbir şey yoktu.

Suya doğru yürüdü; Golden Gate köprüsü yarım kilometre sağında, milyon dolarlık manzaralı evler solundaki falezlerin tepesinde. Bir an durup Pasifik'e baktı ve dikkatini kayalara ve ıslak kumlara çarpan dalgaların ebedi ritmine verdi, çarpmanın kükreyişi, geri çekilen suyun şırıltısı ve sonra tekrar kükreyiş. Bin yıl önce buranın nasıl bir yer olduğunu merak etti. Evler ve köprü hariç, her şey büyük olasılıkla aynıydı; su ve gökyüzü; dalgaların ve rüzgârın sesi; aynı okyanus, ismi uzun zaman önce unutulmuş. Ben gülmüsedim, bin yıl sonra da her şeyin aynen bu şekilde olacağını düşündü.

Lise çağında buraya sık sık gelirdi. Esrar içmek için iyi, seks için ise daha da iyi bir yerdi. Falezlerin dibinde üzerine tırmanılabilen bir kaya vardı. Gelgitin alçak olduğu zaman

kayanın ortasına inebilir ve dünyadan gizlenip istediğinizi yapabilirdiniz. Ben kayaya tırmandı ve elinin alışıklığına şaşırdı, ayak koyma yerlerini hâlâ biliyordu ve Ben'i asıl şaşırtan, onların hafızasında tetiklediği hüzündü. Gelgit çok yüksekti ve Ben kayanın merkezine inemedi, zaten amacı da bu değildi. Tepede doğruldu ve elini çantasına atıp o sabah Four Seasons'ta kullandığı Glock'u çıkardı. Bir an silaha baktı, sonra söküp, parçaları tek tek suya fırlattı. Bir süre sonra plakaları da çıkardı. Bunların hiçbir zaman bulunmayacağına neredeyse emindi. Bulunsa bile, silahın izini sürmek imkânsızdı ve tuzlu su DNA izlerini çoktan silmiş olacaktı.

Ben tekrar yola çıktı ve Kuzey Sahiline dönmek için taksiye bindi. Muhitin ana hatları aynıydı fakat Ben, buranın yalnızca gece yüzünü biliyordu. Güneşin altında ters gelen bir şeyler vardı. Bu, size önceki gece çok çekici gelen orospuyu sabahleyin makyajsız görmek gibiydi. Çılgın Yirmiler, Cennet Bahçesi, Üstsüz Akbaba ve Açlık I gibi isimlere sahip barlar, birlikte uyuyan akşamdan kalma insanlar gibi dip dibe duruyorlardı. Neon lambaları yanmıyor, güneşin altında solgun görünüyordu. Önceki gece kapılarında sıralanan heyecanlı kalabalığın görünen tek hatırası, kaldırımlara yapışmış gri sakız izleriydi. Yosun renkli yağmurluğuyla bir evsiz, çöp kutusu önünde durdu ve içini karıştırmaya koyuldu, Ben'in varlığından habersizdi. Ben cüzdanından bir yirmilik çıkardı ve adam kafasını kaldırdığında parayı uzattı. Adam paraya baktı, sonra kara, çürümüş diş etlerini açığa çıkararak Ben'e gülümsedi. Ben adamın uzaklaşmasını izledi ve *Bunun faydası ne ki?* diye düşündü.

Bir Internet kafe buldu ve ölü Rusların cüzdanlarını çı-

kardı. Ehliyetlerindeki isimler Grigory Solovyov ve Yegor Gorsky'ydi. Sonuç çıkmadı. Pekâlâ, belki de karmaşık servislerden biri adamlarla ilgili bir şeylere sahip olabilirdi.

Bir şey düşündü, kızı test etmenin bir yolunu. Vesuvio'nın karşısındaki kulübün adı neydi... Pearl's, öyle bir şey? "Pearl's San Francisco" şeklinde bir arama yaptı ve ilk denemede buldu. Pearl's Jazz. Kim Nalley adında biri o akşam saat sekizde aşk şarkıları söyleyecekti. *Pekâlâ, Kim, bir tane de benim için söyle*, diye düşündü.

Dışarı çıkıp bir ankesörlü telefon buldu ve Hort'u aradı; her zamanki gibi karıştırıcıyı kullanıyordu. "İstanbul'daki Rus'tan bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Hiç kimseden ses çıkmadı. Bir şey olsaydı sana haber verirdim."

"Evet, biliyorum. Asıl arama sebebim şu; demin haberlerde bir şey gördüm ve bir bağlantısı olabileceğini düşündüm."

"Nedir o?"

"Bu sabah Palo Alto'da iki Rus vurularak öldürülmüş. Şey, Rus oldukları haberlerde söylenmiyor. Onu başka bir yoldan öğrendim."

Bir an duraksama oldu. Hort, "San Francisco'dan aradığını fark etmeden edemedim," dedi.

"Yalnızca geçiyordum. Halletmem gereken birkaç kişisel mesela var."

"Bu iki Rus'la bir ilgin olup olmadığını sormayacağım."

"Güzel, öyleyse anlatmak zorunda değilim."

"Peşinden mi geldiler?"

"Hayır, benim peşimde değiller."

“Neden olayların bağlantılı olduğunu düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum. Yalnızca... son zamanlarda çok fazla Rus var. İsimlerini istiyor musun? Kim oldukları konusunda bana daha fazla bilgi verebileceğini umuyorum. Rus mafyası olduklarını düşünüyorum fakat internette bir bilgi yok ve polis kimliklerini tespit edene kadar biraz zaman geçecek.”

“Devam et.”

“Ben, isimleri Hort’a verdi. Hort, “Pekâlâ, bir şeyler bulur bulmaz seni arayacağım. Biraz zaman alabilir. FBI’ın ve CIA’in bilgi paylaşmasını sağlamak büyük ıstırap.”

“Evet, biliyorum.”

“Bu arada İstanbul’da iyi iş çıkardın. İstihbarat, İranlıların çıkmaza girdiğini söylüyor. İsrail’in yaptığı düşünüyorlar.”

“Pekâlâ, bu iyi.”

“Evet. Ruslardan bir şey çıkarsa sana haber veririm.”

Ben telefonu kapattı ve uzaklaştı. Kendini bir an amaçsız hissetti ve ayaklarının onu Kearny’e, şehrin en ünlü yokuşlarından birine götürdüğünü fark etti. İçinde bir şeyler eksik gibiydi, fakat ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Coit Kulesinin hemen aşağısında, Filbert’te durdu ve batıya doğru baktı. Burası, çocukken sevdikleri diğer bir noktaydı. Kuzey sahilinin kalbindeki Colombus ve Broadway’den—onların yoğun ve pırıldak restoranlarından ve kulüplerinden—farklı olarak yukarıdaki mahalleler sessizdi ve neredeyse tamamen yerleşim yerlerinden oluşmaktaydı. Geceleyin orada durduğunu hatırladı, arkasında Transamerica Piramidi ve hemen arkasında Coit Kulesi, uzaktan gelen trafiğin sesini

dinliyor ve Golden Gate Köprüsünden akan ışık nehrini izliyordu. Ve kendini tüm bunlara sahip olabilecekmiş gibi hissedirdi, yalnızca bu şehre değil bunun gibi yüzlercesine sahip olabilecekmiş gibi. Kısmen hayal edebildiği, yalnızca ima edilen, fakat her nasılsa aşağıda pırıldayan şehir ve arındaki pasifik karanlığı tarafından vaat edilen şehirler...

Ve sonra San Francisco'da olmanın onu neden rahatsız ettiğini anladı. Çocukken buraya geldiğinde, ziyaretleri hep eğlenceli, heyecan verici olurdu; herkes masumiyetle ve aptalca bir iyimserlikle doluydu. Aşağıda, Yarımada'da, Alex'in hâlâ yaşamakta olduğu yerde büyümüştü. Orada olmak hiçbir duygusal karşıtlığı tetiklememişti çünkü belki de ona karşı duyarsız hale gelmişti. Görünüşe göre San Francisco farklıydı. Körfez bölgesinden ayrıldıktan sonra çok değiştiğini biliyordu; bu neredeyse yirmi yıl önceydi, yirmi yılda kim değişmezdi ki? Ayrıca yediği haltları ve gördüğü şeyleri düşününce, çoğu insandan fazla değiştiğini biliyordu. Fakat buraya geldiğinde anlamıştı ki, içindeki eski insan yalnızca değişmemişti, yok olmuştu. Bunu ilk defa durup düşünüyordu; uzun zaman önce var olan o insanın yok oluşu, basit bir hüzünden öte, bir ıstırap kaynağı olabilirdi.

Boğazını temizledi ve tükürdü. Buraya gelmek aptallıktı. Ama Alex ona seçim şansı bırakmamıştı, değil mi?

Tekrar Kearny'e gitti, sonra da Columbus ile Vallejo'nun köşesine, sevdiği bir yemekçi olan Molinari's'e. Birkaç sandviç aldı ve otele döndü. Bir kez daha resepsiyonu kontrol etti. Hâlâ bir arama yoktu. Fakat bu hiçbir şeyi ispatlamazdı. Kızın zeki olduğu besbelliydi ve Ben'in oda telefonundan arama yapılıp yapılmadığını kontrol etmek için re-

sepsiyona gideceğini öngörmüş olabilirdi. Eğer biriyle görüşmesi gerekirse, bilgisayarı kullanabilirdi.

Alex, Ben'i içeri aldı. Çantayı gördü ve "Harika kokuyor, tam da öğle yemeğinden bahsediyorduk, saat neredeyse üç oldu bile," dedi.

Ben sandviçleri verdi. Sarah, "Molinari's mi?" diye sordu. Ben kafasıyla onaylayınca, "Güzel bir yer," dedi.

Ben, kızın şehri biliyor olmasından hoşnut değildi. Bu ona avantaj sağlıyordu. "Bir gelişme var mı?" diye sordu.

Alex, "Henüz yok," dedi.

Yerde oturup sandviçleri yediler. Yemekleri bittiğinde Ben, "Sarah, odanda biraz uzanmamın sakıncası var mı? Biraz gözlerimi dinlendirmeliyim. Burada ikiniz konuşuyor olacaksınız," dedi.

Sarah, "Sorun değil," dedi

Ben çantasını kaptı ve bağlantı kapısından geçip kapıyı kapattı ve kilitledi. Sorusu karşısında kızın karşı çıkmasını, önden kendi girmesi gerektiğini ya da Ben'in şüphelerini doğrulayacak bir şey söylemesini bekliyordu. Fakat öyle bir şey olmamıştı. Ben yine de fırsatı değerlendirip hızla ve sessizce odayı aradı. Yine hiçbir şey bulamadı.

Yirmi dakika kadar uyumayı planlamıştı fakat uyandığında pencereden içeri sızan zayıf ışığı gördü ve çok daha uzun bir süre uyuduğunu anladı. Saatine baktı. Saat neredeyse altıydı. Üç saate yakın bir süredir uyuyordu. Herhalde vücudu hâlâ İstanbul saatine göre çalışıyordu. Fakat bu kadar uzun uyuyabildiğine sevindi. Belli ki ihtiyacı vardı.

Bağlantı kapısını açtı ve içeri baktı. Sarah ve Alex hâlâ bilgisayarlarının başındaydı. Yüzünü ovuşturarak içeri girdi.

“Herhangi bir şey var mı?”

Alex kafasını salladı. “Hayır. Henüz bir şey yok.”

Ben kafa salladı ve banyoya girdi. Duş aldı ve Oxford kumaşı bir gömlek giydi. Banyodan çıkmadan önce üçüncü odanın anahtarını şifonyerlerden birinin altına sakladı. Üçüncü odadan Alex’e daha sonra, kızın onları duyamayacağı bir anda bahsedebilirdi.

Tekrar odaya girdi. Hâlâ bilgisayarlara bakıyorlardı. Güzel.

“Columbus’taki Pearl’s Jazz’da saat sekizde bir konser var,” dedi. “Oraya gideceğim ve sonra tekrar otele döneceğim.”

Alex, “Ne zamandır caz dinliyorsun?” diye sordu.

Ben ona baktı. “En son ne zaman müzik hakkında konuşmuştuk?”

Columbus ile Broadway’in köşesine kadarki yarım kilometrelik mesafeyi on beş dakikada yürüdü. Beş dakikada da yürüyebilirdi fakat yalnız olduğundan emin olmak için yol üzerinde birkaç ani hareket yapmıştı. Kulübe girmedi. Aslına bakarsanız cazla ya da Kim Nalley ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve eğer kurnaz gözlemciliyle dikkat çeken Sarah, bu konuyu azıcık deşseydi, Ben’in müzikal bilgisindeki şüpheli sığılığı keşfedebilirdi. Fakat öyle olmadı. Her şey yolundaydı.

Arkasını kulübe vererek karşıya geçti ve City Lights kitapçısının hemen yanında bulunup, Beat* kuşağının kutsal

* 1950’lerde ve 1960’larda ortaya çıkan, Amerika kökenli edebi akım.

uğrak yerlerinden biri olan Vesuvio barına girdi. Vesuvio, Lise zamanında Ben'in ve arkadaşlarının ara sıra girmeyi başardıkları barlardan biriydi. Etrafına baktı ve garip bir zaman yolculuğu hissine kapıldı. Mekân hiç değişmemişti, uzun tahta bar ve güzelliği sıkışıklığında olan masalar; alçak avize ve gizli bir mağaraya giriyormuş gibi hissetmenize yol açan duvar mumlukları; duvara işlenmiş Beat hatıraları ve tütün dumanının rengi. Havada zayıf bir bira ve kahve kokusu vardı. Aynen yirmi yıl öncesi gibiydi ve bulunduğu zamanın zıtlığı, Ben'i bir an şaşkına çevirmişti.

Yün ceketli ve kır saçlı yaşlı bir adam taburelerden birinde oturuyor, birasını yudumlarken bir yandan da gazetesini okuyordu. Mekâna en az fayans zemin ve barın arkasındaki şişeler kadar yakışıyordu. Arka planda bir caz parçası çalıyordu; piyano ve saksafon, barda ve etraftaki masalarda oturan insanların konuşmalarına karışıyordu. Ben yanlarından geçip gitti ve arka taraftaki dar merdivenden daha loş olan ikinci kata çıktı.

Şanslıydı. Kerouac avlusuna ve Columbus'a bakan cam kenarı masalarından biri boştu. Oturdu, Pearls'ün girişindeki ikili kapıyı ve tepedeki kırmızı güneşliği gayet net görebiliyordu. Saatine baktı. Saat yediydi. Eğer bir şeyler olacaksa, bir saat ya da en fazla iki saat içinde olmalıydı. Garson geldi ve Ben bir kahve istedi.

Eğer kızın bu işle bir ilgisi varsa, birilerine Ben'i nereden bulabileceklerini söyleyecekti. Eğer Ben hepsini öldürmediyse, ki buna pek inanmıyordu, hâlâ yerel kaynakları olmalıydı. Ve eğer haklıysa, Pearl's'e bir ya da iki adam gelecekti. Eğer iki kişi gelirlerse, biri dışarıda bekleyecekti ve

böylece hedefin içlerinden yalnızca birini gördüğüne emin olacaktı. Tek kişi gelmesi halinde ise adam içeri tabii ki tek başına girecekti ve Ben'i bulamayıp geri çıkacaktı. Eğer gelirlerse Ben dışarı çıkıp onları takip edecek, doğaçlama hareket edecekti.

Aradığı şeyi fark etmek zordu fakat—Anayasa Mahkemesi yargıcı iğrençlik konusunda ne demişti?—gördüğünde ne gördüğünü bilecekti. Adamlar tetikte ve çevrelerine duyarlı vaziyette olacaktı. Tavırları kasten sıradan olacaktı fakat duruşları da amaca yönelik olacaktı. Kıyafetleri koyu renklerde, sade olacaktı ve tanımlayıcı logolar içermeyecekti. Gözlerinde ise Ben'in caddenin diğer tarafından bile tanıyabileceği bir bakış olacaktı. Kendi gözlerinde de aynı bakış vardı.

Columbus caddesinde aşağı yukarı seyreden araçları ve yayaları izleyerek kahvesini yudumladı. Gökyüzü çivit masından siyaha döndü ve cadde neon ışıklarıyla aydınlandı. Aşağı yukarı yedi buçukta, Pearl's dolmaya başladı. Çoğunlukla şık fakat rahat giyimli insanlar vardı; hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Saat sekiz oldu ve sekizi geçti, hâlâ aradığını görememişti. Pekâlâ, gösterinin sonuna kadar bekleyebilirdi. Eğer bir şey olmazsa, bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Kız hâlâ olayın içinde olabilirdi; belki ekibi hızlı hareket etmekten acizdi. Nihayetinde o sabah iki adam kaybetmişlerdi. Eksiksiz bir takım oluşturmakta zorlanıyor olabilirdi.

Saat sekiz buçuğa gelmek üzereyken Ben koyu renk saçlı, kısa ve siyah deri ceketli, çekici bir kadının Columbus'a doğru geldiğini gördü. Dikkatlice baktı. Lanet olsun, bu Sarah'ydı.

Pearl'e girişini izledi, duruma bir anlam veremiyordu. Bu çok mantıksızdı. Alex her kimlerle dalaşıyorsa, Sarah'ın onlar için muhbirlik yaptığı düşünülebilirdi fakat operasyonda aktif rol oynuyor olması hiç akla yatkın değildi. Sokağın yukarısına ve aşağısına baktı ancak ters bir şey görmedi.

Düşünecek fazla zaman yoktu. Sonraki hamlelerini ilerledikçe kararlaştırmak zorundaydı.

Cep telefonunu çıkardı ve Alex'i aradı. "Yalnızca kontrol etmek için aradım," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Alex, "Evet," dedi. "Yeni bir şey yok. Bir bulgu yok. Günü kapattık. Sarah kıyafet almak için dışarı çıktı."

Kız, Alex'e Pearl's'e gittiğini söylememişti. Ben bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Ben, pencerenin ardından ikili kapıyı izlerken, "Senden bir şey yapmanı istiyorum," dedi. Tuvaletteki en alt çekmecenin altında bir oda anahtarı var. Anahtar, tuttuğum yedek oda için, 758, koridorun hemen karşısında. Oraya git. Bulunduğun yerde durma."

"Neden? Bir terslik mi var?"

"Hayır, her şey yolunda. Yalnızca duyarlı davranıyorum, istersen paranoyaklık ettiğimi söyleyebilirsin. Kızın ben dönene kadar nerede olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Ben, ben onunla çalışıyorum. Onu tanıyorum. Onun bu işle bir ilgisi yok."

"Evet, herkes herkesi tanıdığını düşünür. Fakat şunu aklından çıkarma, sana yardım etmek için dünyanın diğer ucundan geldim. Yolculuğumun boşa gitmesini istemiyorsan sen de bana yardım et, olur mu?"

Bir duraksama oldu. Ben, Alex'in sinirlendiğini görür gibiydi. Şey, pekâlâ, gerçeği duymak istemiyorsa işi zordu. Alex, "Peki, tamam," dedi.

"Bir şey daha. Bağlantı kapısını kilitle ve ışıkları açık bırak. Dolabı ve banyo kapısını açık bırak, tamam mı?"

Alex, "Başka bir şey?" dedi. Ben bu ses tonundaki alaycılığı hissetti fakat sinirlenmemeye çalıştı. Ben'in kolayca kontrol edemeyeceği bir odaya dönmek istemeyişini anlamak çok mu zordu?

Ben, "Neden yalnızca söylediğimi yapacağını söylemiyorsun?" dedi.

"Tamam, yapacağım."

"Güzel. Döndüğümde arayacağım." Telefonu kapattı ve cebine koydu.

Bir dakika sonra, Sarah Pearls'den dışarı çıktı ve Columbus'tan güneydoğu'ya yönelip geldiği yöne doğru yürümeye koyuldu.

Ben, kanatlı pencerelerden birini açtı ve "Sarah," diye seslendi.

Sarah durdu ve etrafına bakındı. Bir otobüs geçip gitti ve Sarah dizel motorun kükreyişi ardında bir an gözden kayboldu.

Ben bir kez daha, "Sarah," diye seslendi. "Caddenin karşısında, penceredeyim."

Sarah kafasını kaldırdı ve Ben'i gördü. Anladığını gösteren, kısa ve öz bir tepki sergiledi.

Ben bir kez daha etrafına baktı ve bir sorun görmedi. Kız ne yapmaya çalışıyordu? Birileri Alex'i ziyaret edene dek Ben'i Pearl's'de tutmaya mı çalışacaktı? Mümkündü.

Pekâlâ, Alex şuan için güvendeydi.

Buraya Ben'in icabına bakmak için gelmiş olamazdı. Hayır, bu imkânsızdı. Kızın bir ajan ya da öyle bir şey olduğunu düşünebilirdi fakat tetiği çekecek kişi olacağını asla. Kızı öyle biri gibi görmüyordu.

Yine de, eğer haksızsa, hatanın bedeli ağır olabilirdi.

“Buraya gel,” dedi.

GERÇEK DIŞI

Alex bir saat içerisinde üç defa esnedi ve en azından ikisi bulaőıcıydı. Sarah, ona baktı ve “Olduğumuz yerde sayıyoruz. Bana sorarsan günü kapatalım derim,” dedi.

Alex o çözümlenemeyen bakışını Sarah’nın üzerine dikti, sonra yüzü yumuşadı. “Haklısın,” dedi. “Neyi gözden kaçırdığımızı görmek için farklı bir açıdan yaklaőmalısınız ve bunu mola vermeden yapamayız. A mısınız?”

Sarah bu sorunun geleceğini biliyordu ve hazırlıklıydı, “Hayır, böyle iyiyim. Dışarı çıkıp kıyafet alacağım. Sanırım sabah grőrz.”

Alex kafa salladı. “Yedi çok mu erken olur?”

“Hayır, iyi olur. Zaten iyi uyuyabileceğimi sanmıyorum. Her şey çok garip.”

Sarah, bağlantı kapısından geçerek odasına gitti, kıyafetlerini çıkardı ve duşa girdi. Gün boyu içinde bir şeyler büyüyüp durmuştu ve eğer bu konuyla ilgilenmezse, her şeyin bir yerden patlak verebileceğini düşünüyordu.

Gün garip bir şekilde başlamıştı ve düpedüz korkutucuydu. Dosyaları kaybolmuştu. Alex'ten garip bir telefon almıştı. Ve ofisteki adam vardı; adamda düpedüz tehlikeli bir şeyler vardı ve neticede Alex'in abisi olduğu ortaya çıkmıştı. Olanları ona anlattıklarında endişelenmişti fakat pek de korkmamıştı. Şimdi dönüp baktığında soğukkanlılığının kavrama eksikliğinden kaynaklandığını anlıyordu. Tehlikede olduğuna gerçekten inanmamıştı. Evet, polisin büyük olasılıkla yardım edemeyeceğini anlamıştı ama Alex ve Ben ile Obsidian'ın değerli ve tehlikeli yönünü bulmak için yola koyuluşu sanki bir muzip bir macera, rutini kıran bir serüvendi. Ve sonra, Ben Four Seasons'ın önünde arabaya bindiğinde, yüzünde kan vardı. Ve haberleri görmüştü. Alex'in abisinin, sıradan bir insanın bir bardak kahve koyarken zorlandığı kadar zorlanarak iki adamı—görünüşe göre iki gangsteri—öldürebilecek bir adam olduğunu anlamıştı. Öldürebilmek mi? Adamları öldürmüştü. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Ve şimdi ne yapacaktı? Ben onu—ya da Sarah kendini—bir suç ortağı mı yapmıştı? Hukuk fakültesindeki ikinci yılında ceza hukuku okumuştı ve baro sınavını verdikten yaklaşık beş dakika sonra hepsini unutuvermişti. Bunun yasal sonuçlarının ne kadar kötüleşebileceğini bilmiyordu. Ve işin yasal yönü en iyimser yönü olabilirdi.

Adamın ona güvenmediğini biliyordu. Ve ona bakışı, hiçbir şey yokmuş gibi yanına gelip laptop ekranına bakışı... Ürküp sapıtacağından mı korkuyordu? Polise gideceğinden mi korkuyordu? Ve eğer Sarah polise giderse, ne yapacaktı?

Bunu halledebileceği iki yol vardı. Ağzını kapalı tutup işlerin bir şekilde düzeleceğini umabilirdi. Ya da sorunla di-

rekt olarak yüzleşebilirdi.

Otelden çıktı ve Stockton üzerinden kuzeye yöneldi. Gece soğuk ve bulutsuzdu ve hilal gökyüzünde asılı duruyordu. Çin Mahallesi hoş ve sessizdi, çoğu dükkân kapanmış, metal kepenklerin ardında gizleniyordu. Bazı kepenklerin kapıları vardı; kimi kapılar açıktı ve içeride akşam yemeği yiyen aileler ya da kart oynayan arkadaş grupları görülebiliyordu. Sarah pişen pilavın, hamur tatlılarının kokusunu alabiliyor ve anlayabilmeyi dilediği ahenkli dilin kahkahalarını ve diyaloglarını duyabiliyordu. Bazı kapıların ardında Sarah'nın görüş açısı dışına doğru yükselen dik ve dar merdivenler vardı ve Sarah merdivenlerin nereye çıktığını, gece gündüz kimler tarafından aşındırıldığını, tepedeki gizli alanda hangi hayatların yaşandığını merak etti.

Çinli demiryolu çalışanlarını yâd eden duvar resminin yanından geçti. Dbinde duran kağıt lambalar rüzgarda titriyordu. Sağa dönerek Pasifik caddesine saptı, kafasını kaldırıp yeşil ve kırmızı balkonlu, sayvanları Çin usulü yukarı kıvrılmış eski ahşap evlere baktı. Evlerden birinin önünde yaşlı bir adam dükkânını kapatıyordu. Bu bir aktar dükkânıydı; pencerelerinden gözüken kavanozların içerisindeki solgun numuneler dünyanın tamamen farklı bir yerinden gelmiş olmalıydı. Sarah yanından geçerken adam onu eliyle selamladı ve dişsiz gülümsemesini gösterdi, Sarah da bir kafa hareketiyle adama karşılık verdi ve gülümsedi.

Columbus caddesine çıktı ve uykuya yatmış Çin Mahallesinin sessizliği, Kuzey Sahilinin trafiği ve neon aydınlatmalarıyla bir anda son buldu. İşte oradaydı Pearl's Jazz; giriş katındaki kulübün pencereleri caddeye bakıyordu ve

kapısının üzerinde kırmızı bir güneşlik vardı. Sarah karşıya geçti ve kapı görevlisine rezervasyonu olmadığını, fakat bir arkadaşıyla buluşmak için burada olduğunu açıkladı... içeriye çabucak göz atması mümkün müydü? Ve içeri girdi.

Aşağı yukarı otuz kişilik, küçük bir yerdi; kırmızı ışıklandırma, yumuşak bir halı ve üzeri beyaz örtülerle örtülmüş masalar. Siyahi ve çekici bir kadın “Need My Sugar” adlı parçayı söylüyor ve bas ile piyano da ona eşlik ederken, izleyiciler ayaklarıyla ritim tutarak içtenlikle eşlik ediyorlardı. Ben orada değildi. Belki tuvaletteydi? Beş dakika bekledikten sonra vazgeçti, yaşadığı düş kırıklığına kendisi de şaşırmıştı. Eğer onunla yüzleşmezse, eğer bunu aşamazsa bu gece nasıl uyuyacaktı bilmiyordu.

Birileri adını seslendiğinde, Sarah tam Columbus’a çıkıp sola dönmüştü ve bu saatte yedek iç çamaşırı bulabileceği bir yer aramaya koyulmadan önce Cafe Prag’da bir iki lokma bir şeyler atıştırabileceğini düşünüyordu. Etrafına baktı ama kimseyi göremedi. Yanından bir otobüs geçti. Duyduğu ses hayal ürünü müydü? Sonra aynı sesi bir kez daha duydu. Kafasını kaldırdı ve Vesuvio’nun ikinci katındaki pencerede Ben’i gördü. Ben, “Buraya gel,” dedi.

İçini tam olarak nitelendiremediği, garip bir haz duygusu kapladı ve karşıya geçti, heyecan mıydı, rahatlama mıydı?

İçeri girdi ve mekândan hemen hoşlandı. San Francisco’da yaşamasına karşın Vesuvio’nun içine hiç girmemiş olmasını garip buldu, fakat zaten Alcatraz’a da hiç gitmemişti. Burası, turistlerce iyi bilinen fakat her zaman orada olduğu için eninde sonunda gideceğinizi bildiğiniz mekânlardan bi-

riydi. Vakti olmadığından falan değildi. Buranın bir içki içmek için uğranacak bir bardan çok, bir çeşit Beat müzesi olduğunu düşünüyordu fakat içeri girer girmez otantik atmosfer dikkatini çekti ve Sarah, yanıldığına memnun oldu.

Üst kata çıktı ve aşağıdaki bara tepeden bakan balkonun yanından yürüdü. Tavan alçaktı; yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi ve koyu kahverengi ya da siyah renge boyanmıştı. Caddeden gelen ışığa karşın içerisi son derece loştu ve Sarah etrafa gözlerini kısarak baktığını fark etti. Bölmelerdeki çeşitli masaların etrafında hayal meyal görünen birkaç insan grubu vardı; konuşuyor, gülüyorlardı. Pencerenin kenarında duran Ben'i seçebildi, silueti caddenin karşısında bulunan Tosca Cafe'nin neon lambası tarafından oluşturulmuştu. Ayaklarını yere basıyor, masasından uzak oturuyordu. Onda daima... hazır görünen bir şeyler vardı. Sarah, hazırlığın neye karşı olduğundan emin değildi.

Sarah yaklaşırken Ben, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sarah masanın önünde durdu fakat oturmadı. "Seninle konuşmak istedim."

Ben kafa salladı, kafasını çevirip caddeye baktı ve sonra tekrar Sarah'ya baktı. "Sana dokunmam konusunda bir problemin var mı?"

Sarah kafasını salladı, yanlış anladığını düşünüyordu. "Ne?"

"Eğer burada üzerini aramadan oturursam rahat edemem. Üzgünüm, ama bu işler böyle."

Sarah bundan ne anlaması gerektiğini bilemiyordu. Söylediklerinde ciddi miydi?

Sarah orada olup biteni anlamaya çalışarak dikilirken Ben ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı. Ben yanına sokuldu ve Sarah, bunun birilerinin onları izliyor olması ihtimaline karşı, gerçekte ne olup bittiğini gizlemek adına yapıldığını anladı. Sarah, Ben'in üzerindeki otel sabununun kokusunu aldı ve altında başka bir şey daha vardı, tam olarak anlayamadığı erkeksi bir koku. Ben'in sol elinin ceketinin altında hareket ettiğini ve sağ tarafında kaydığını hissetti. Avucu böbreğinin üzerinde, kaburgalarında ve göğsünün köşesinde gezdi. Sağ eli de diğer tarafta aynı şeyi yapıyordu. Sarah'yı kendine doğru çekti ve ellerini hafifçe belinde ve kalçaları üzerinde gezdirdi. Sarah kalbinin hızla attığını hissetti ve kendine bunun sinirden olduğunu söyledi.

Ben bir adım geriledi ve gözlerini barda gezdirdi. Sonra Sarah'nın önünde eğildi ve ayak bileğinden kasıklarına, ellerini çabukça bacaklarında gezdirdi. Sarah, hızlı nefesinin burnundan çıkarken yarattığı sesi işitti.

Ben ayağa kalktı ve ona baktı. Sarah da bakışına karşılık verdi. "Tatmin oldun mu?" diye sordu.

Ben kafa salladı, Sarah'nın oturabileceğine dair hiçbir işaret vermeksizin oturdu.

Ben'in arsızlığı karşısında alaycı ve bayağı bir kelime sarfetmekten öteye gidememiş olması Sarah'yı o kadar kızdırmıştı ki, bir sandalyeyi kaldırıp bir beysbol sopasıymışçasına Ben'e savurduğunu hayal etti. "Ayağa kalk," dedi.

"Ne?"

"Ayağa kalk," dedi bir kez daha.

Ben ayağa kalktı.

Sarah ona yaklaştı ve gözlerine baktı. "İkimizde dik-

katli olsak iyi olur, değil mi?”

Ellerini Ben'in ceketinin altına soktu ve belinin yanlarından yavaşça içeri soktu. Gömleği üzerinden teninin sıcaklığını ve altındaki kasları hissedebiliyordu. Gözlerini ondan bir an bile ayırmadı. Oyunu alaycılıkla ve küstahlıkla mı oynamak istiyordu? Sarah da aynı şekilde oynayabilirdi.

Ben'in önünde eğildi ve az önce kendi üzerinde kullanılan ruhsuz rahatlıkla ve yetkinlikle ona dokundu. Daha sonra ayağa kalktı ve elini karnının üzerine koydu. Karnı düz ve sertti ve Ben nefes alıp verdikçe hafifçe kalkıp iniyordu.

“Sanırım silahsızsın,” dedi. Hâlâ Ben'in gözlerine bakıyordu.

Ben elini Sarah'nın eli üzerine koydu ve aşağı doğru hareket ettirdi. İnanamıyordu... Ben ne yapıyordu, ona meydan mı okuyordu? İlk göz kırpan Sarah olmayacaktı.

Elleri daha da aşağı indi. Kalbi küt küt akıyordu fakat kafasını çeviremezdi.

Eli kasığının hemen üzerindeki bir şişkinliğin üzerinde durdu. Bunun bir silah olduğunu anladı, bir tür gizli kılıfın içindeydi.

“Belki de sana güvenebilirim,” dedi.

Sarah ona dik dik baktı. “Neden?”

“Çünkü hiç kimse, en eğitimsiz insan bile, bu kadar kötü bir arama yapamazdı. Belki gerçekten yalnızca bir avukat-sın.”

“Belki sen de yalnızca bir pisliksin.”

“Ah, ben çok daha fazlasıyım.”

Eli hâlâ Sarah'nın eli üzerindeydi. Sarah elini çekti ve

oturdu. Hemen ardından Ben’de ona katıldı.

Ben, “Pekâlâ? Ne konusunda konuşmak istiyorsun?” diye sordu, ses tonu bunun pek umurunda olmadığını gösterecek kadar sıradandı.

Uzun bir saniye boyunca Ben’e baktı, içindeki öfke büyüyordu. “Boş ver,” dedi ve gitmek için ayağa kalktı.

Ben oturduğu yerden o kadar hızlı kalkmıştı ki, bu Sarah’yı şaşırttı. Sarah’nın kolunu tuttu. “Neden?” dedi. “Üzerini aradığım için mi kızsınsın? Sen aynısını bana yaptığında tahrik olmadığım için mi?”

“Tahrik olmak insani bir davranıştır. Sen de görebileceğimi zannetmiyorum.”

“Dinle. Seni tanımıyorum, dolayısıyla sana güvenmiyorum. Kişisel bir şey değil.”

“Tabii değil. İsmimi duyana kadar gayet tabii güveniyordun. Bu yüzden bana kişisel bir şey olmadığını söyleme.”

“Neden oturup sana bir içki ısmarlamama izin vermiyorsun?”

“Kendi içkimi kendim alırım.”

Ben, Sarah’nın omzu üzerinden arkaya baktı. “Pekâlâ, öyleyse bana da al.”

Sarah döndü ve arkasında duran garson kızı gördü.

Ben, “Bombay Safir Martini,” dedi. “Zeytin ve vermut olmasın.”

Neyse ne. Sarah garsona kafa salladı. “İki tane olsun.”

Oturdular. Ben, “Neden burada olduğunu söyleyecek misin?” dedi.

Sarah kalp atışlarının tekrar hızlandığını hissetti ve buna sinirlendi. Ben’in onunlayken bu kadar rahat olabilme-

sinden ve aynı zamanda onu bu kadar tedirgin etmesinden nefret ediyordu. Ve Sarah, kendi söyleyeceklerinden korkuyordu.

“Konu... konu Four Seasons. Ne düşündüğünü merak ediyorum, söylediğin gibi kendimi karşımdaki insanın yerine koyuyorum. Ve eğer senin yerinde olsaydım, polise gidebileceğimden ya da o tip bir şeyden korkardım. Buna engel olmak için ne yapacağından korkuyorum.”

Ben, uzun bir süre boyunca ona baktı ve Sarah, sokaktan gelen dağınık ışığın altında parlayan gözlerinin ardında bir şeyler döndüğünü düşündü.

Ve sonra Ben başka bir yöne baktı. “İşimiz bittiğinde ve geriye dönüp baktığında, bunların hiçbiri gerçekleşmemiş gibi gelecek.”

Sarah onu anlamıyordu. Ona endişelenmemesi gerektiğini mi söylüyordu? Ona... zarar vermeyecek miydi?

“Nereden biliyorsun?” dedi.

“Biliyorum. Bunlar sana garip geliyor. Sanki senin değil de başka birinin başına geliyormuş gibi geliyor. Her şey bittiğinde ve kendi hayatına geri döndüğünde, bir rüyadan uyanmış gibi olacaksın.”

Sarah ona baktı, ifadesini okumaya çalışıyordu. “Haklısın,” dedi. “Gerçekten öyle bir duygu. Ama... bunu nereden biliyorsun?”

Ben kafasını salladı ve başka bir yöne baktı. Ve Sarah, *Çünkü sen hiç uyanmadın*, diye düşündü.

Garson kız içkilerini getirdi ve Sarah parayı ödedi. İçkilerini yudumlarken birkaç dakika konuşmadılar.

Sarah, dil değiştirerek, “Neden Farsçan bu kadar iyi?”

diye sordu.

Ve Ben de Farsça cevap verdi; “Sebebini zaten biliyorsun?”

“Yaptığın iş hoşuma gitmiyor,” dedi Sarah, tekrar İngilizce konuşmaya başlamıştı.

Ben güldü. “Sorun değil, benim hoşuma gidiyor.”

“Şiddetten hoşlanıyor musun?”

Ben, omuz silkti. “Şiddet, işin yapılması için bir araç.”

“Usta, aletlerinden hoşlanmaz mı?”

“Neden avukat oldun? Avukatlıktan hoşlandığın için mi?”

Sarah, Ben’e baktı, tüm şüphelerinin kalbine inen bu soru onu şaşırtmıştı. “Sebebini tam olarak bilmiyorum. Belki de yalnızca avukatlıkta iyi olduğum içindir. Sen neden bu iş alanını seçtin?”

Bir an için, Ben’in yüzündeki ifade garip ve boştu. Sonra kafasını başka yöne çevirdi. “Bu uzun bir hikâye.”

Tekrar sessizlik oldu. Sarah, “Bana kendinle ilgili bir şey söyle.”

“Ne gibi?”

Aslına bakarsanız, bilmiyordu. Kelimeler öylece ağzından çıkıvermişti. Bunu önden planlamamıştı ve tam olarak ne sorduğunu bilmiyordu.

“Bilmiyorum. Yalnızca... bana söyleyebileceğin bir şey. İşle ilgili bir şey değil. Kişisel bir şey. Böylece seni en azından biraz tanıdığımı hissedebilirim.”

Ben omuz silkti. “Sineklerin kanatlarını koparmayı severim. Yalnızca bir hobi, ama profesyonelleşmeyi düşünüyorum.”

Sarah kafasını salladı, bunun yalnızca zaman kaybı olduğunu ve denemenin bile aptalca olduğunu anladı. “Evli misin?” diye sordu. “Bir ailen var mı?”

Bir duraksama oldu, Sarah cevap gelmeyeceğini düşündü. Fakat sonra Ben, “Artık yok,” dedi.

“Ne oldu?”

“Bir şey olmadı. Karım Filipinliydi. Onunla Manila’da tanışmıştık. Amerika’ya geri döndüğümde, onun sandığım kişi olmadığını anladım.”

“Belki o da seninle ilgili aynı şeyi düşünmüştür.”

“Eminim düşünmüştür.”

“Çocuk?”

Uzunca bir an geçip gitti. Ben, “Bir kızım var. Manila’da yaşıyorlar,” dedi.

Sarah, Ben’in aşikâr isteksizliğine takılmadan edemedi. Ve cevap verme konusundaki nihai hevesi ise daha da ilgi çekiciydi. “Onlarla görüşmüyor musun?”

Ben omuz silkti. “Bu uzun zaman önceydi.”

“Ama onlarla görüşmemenin nedeni bu değil.”

Ben, cininden büyük bir yudum aldı. “Peki ya sen? Erkek arkadaşın var mı?”

Sarah kafasını salladı. “Hukuk okulundayken biri vardı. Fakat şuan yok.”

“Neden? Firmadaki insanlar senin için çıldırıyor olmalı.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Ben, ona baktı. “İltifat mı arıyorsun, yoksa gerçekten o kadar kör müsün?”

Sarah, yüzünün kızardığını hissetti; yarı utanç, yarı si-

nirliydi. “Kimseyle tanışmadım, o kadar.”

“Hayır, sebebi bu değil.”

“Ne demek sebebi bu değil? Nasıl bilebilirsin ki? Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Seninle ilgili birçok şey biliyorum. Benim işim insanlarla ilgili bir şeyler öğrenmek.”

“Öyle mi? Ne biliyorsun?”

“Senin kadar güzel bir kadının bir ilişkisi olmadığında, bunun sebebinin kimseyle tanışmaması olmadığını biliyorum. Sebebi istememesidir.”

Sarah, oturuşunu değiştirme arzusuna karşı gelerek, “Ve neden istemiyor musum?” diye sordu.

“Bірçok sebepten. Ofise bu sabah kaçta geldin? Yedide mi? Demek ki bir avukat olarak büyük bir sıçrama yapmak istiyorsun? Bir erkek arkadaş dikkat dağıtabilir. Ve ofisteki insanlar erkek arkadaşın olduğunu bilirlerse o kadar umutlu olmayabilirler. Ve umutlu olmadıkları zaman, onları bu kadar kolay manipüle edemezsin.”

Sarah duyduklarına inanamadı. “Kendinden hayli eminsin.”

“Sen sordun.”

“Başka?”

Bir yudum cin daha yuttu. “Bir adamla ilişkiye başladığın zaman işlerin değişeceğini biliyorsun. Biliyorsun çünkü bu daha önce başına geldi. Adam seni hâlâ elinde tutabiliyorken evlenip seni bir köşeye kapatmak isteyecek. Buna tahammülün yok çünkü seçeneklerini kısıtlamak istemiyorsun. Erkekler konusunda değil, hayatın konusunda. Ne yapmak istediğini tam olarak bilmiyorsun. Büyüyünce ne olmak

istediğini bilmiyorsun.”

Provokasyonu görmezden gelerek, “Öyle mi?” dedi.
“Peki büyüünce ne olmak istiyorum?”

“Bilmiyorum. Ama avukat olmak istemiyorsun.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü eğer avukat olmak isteseydin, bu kadar çabuk tepki vermezdin.”

Kafasını salladı, bir şey söylemedi. Ben’in ukalalığı onu kızdırmıştı... fakat söylediği şeylerin tamamen yanlış olmadığını da kabul etmeliydi.

Sarah, “Ailenle neden görüşmediğini bilmek istiyor musun?” dedi.

“Söyleyeceğine eminim.”

“Çünkü bağlanmaya dayanamıyorsun. Birinin sana bağımlı olmasına dayanamıyorsun. Neden? Geçmişte birini düş kırıklığına mı uğrattın? Yüzüstü mü bıraktın?”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum. Eğer bilmeseydim, bu kadar çabuk karşı çıkmazdın. Olağan ukala sessizliğinin dışına çıktın.”

Ben, gülümsedi. Sarah, bu sıradan bir lütuf muydu, yoksa Ben, *Tam üstüne bastın* mı diyordu çözemedi.

“Ne yani? Kızının babasız kalması, güvenilir bir babaya sahip olmasından daha mı iyi? Nedir bu, bir tür aş mı? Önalımlı düş kırıklığı mı?”

Ben bardağından bir yudum aldı. “Kes şunu.”

“Neden? Birinin kafasının içine girmek senin kafanın içine girilmesinden daha mı eğlenceli?”

“Kafamın içinde değilsin.”

“Bunu kendi kendine bir kez daha söyle. Belki inan-

manı kolaylaştırır.”

Ben, Sarah’ya baktı, ifadesi sahteydi ve Sarah bir kez daha muazzam baskıcılığı ve muazzam kontrolcülüğü düşündü. Sarah’yı kontrolün ardında neyin yattığını bulmaya, baskıyı kontrolün kırılacağı noktaya kadar arttırmaya iten neydi? Onu kışkırtmaya neden bu kadar meraklıydı? Ben onu küçümsedi diye mi? Irkçı sözler söylediği için mi? Ben dar kafalıydı ve Sarah, Ben’in onu da dar kafalılaştırmasına izin veriyordu.

Sarah, Ben’in ağzından çıkan sözlerin doğru olduğunu biliyordu fakat bu sözler, hislerini hiç etki etmiyordu.

Ben bardağındaki içkiyi bitirdi. “Bir tane daha?”

Sarah’da kendi bardağını parlattı, suratını ekşitmemek için kendini zor tutuyordu. “Bu sefer sen alıyorsun.”

Ben iki içki daha sipariş etti. Sarah bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. İlki yüzünden sarsılmıştı bile. Fakat Ben’in teklifinde bir meydan okuma vardı ve Sarah geri çekilmeyecekti.

Ne kadar aptalca davrandığının farkında mısın? diye düşündü. Fakat, bir kez daha, sözcüklerin bir etkisi olmadı.

Birkaç dakika sessizce oturdular. Garson kız içkilerini getirdi ve uzaklaştı. Sarah içkisinden bir yudum aldı ve pencereden dışarı baktı; dalıp gitti, çakır keyif olmanın tadını çıkarıyordu. Barı sevmiştı. Loş ışıktaki oturmaya, bir tür kuş yuvasındaymışçasına dışarıdaki sokağı izlemeyi sevmiştı. Pearl’s, sokağın hemen karşısındaydı ve Sarah girişi açıkça görebiliyordu.

Ve sonra anladı. Lanet herif. Tanrı cezasını versin.

“Pearl’s’e hiç gitmedin,” dedi. “Oraya gideceğini söy-

ledin çünkü seni takip edeceğimi düşündün. Buraya gelip izlemek için oturdun.”

Ben, omuz silkti. “Aşağı yukarı.”

“Aşağı yukarı... Anladım, beklediğin ben değildim, neydi, diğer kötü adamlar mı? Hizmet ettiğim İranlı teröristler mi?”

“Şüpheli bir doğam var, hatırladın mı?”

“Bak ne diyeceğim. Sen bir pisliksin. Kimse herkesten şüphelenmez, senin gibi biri bile.”

“Daha sık dışarı çıkmalısın.”

“Sık sık dışarı çıkıyorum. Çocukluğun sırasında burada çok zaman geçirdin, değil mi? Bu yüzden bir havaalanı otelindense şehirde kalmak istedin. Ve Kuzey Sahiline de yakın olmak istedin, değil mi? Çünkü bölgeyi biliyorsun, bu tip bir şey ayarlayabileceğini biliyordun. Bunun senin için sıradan bir şey olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Bunu herkese yapıyor musun?”

“Yapmam gerektiğinde yapıyorum.”

“İranlı olmasaydım da bunu yapacak mıydın?”

“Dediğim gibi, yapmam gerektiğinde yapıyorum.”

“Neden bunu İranlı olduğum için ve bundan rahatsızlık duyduğun için yaptığını itiraf etmiyorsun?”

“Sana hiçbir şey itiraf etmek zorunda değilim.”

“Tabii ki değilsin. Kendine itiraf etmek zorunda bile değilsin. Buna cesaretin yok.”

Ben, ellerini masaya koydu ve öne eğildi. “Dinle, tatlım. Sen gerçek dünyada yaşamıyorsun. Sen bir fanteziyi yaşıyorsun. Ve küçük hayalini rahatsız eden bir şey oldu mu, yaşam tarzını mümkün kılan hizmetkârları tanıman gerekti

mi ve hak ettiğini düşündüğün şekilde yaşayabilmen için senin adına yapılması gerekenlerin ucunu gördün mü, ahlaki bir yıkım yaşıyorsun. Seni ciddiye almak bana zor geliyorsa beni affet.”

Tekrar arkasına yaslandı ve büyük bir yudum alarak cinini bitirdi.

Sarah, “Haklısın,” dedi. “Asıl yapmam gereken başıboş ve yalnız bir şekilde dünyayı dolaşmak, yol üstünde öldürülmesi gereken insanları öldürmek ve fedakârlığın trajik asaleti içinde kendimi kaybetmek. Ve tabii, ailemi de terk etmem gerek. Bu tabii ki aydınlanmanın bir parçası.”

Arkasına yaslandı ve Ben’in yaptığı gibi bardağını boşalttı. Cin boğazını kavurdu ve önüne çıkanı yakarak mide-sine indi. Gözlerini sımsıkı kapattı ve öksürmemek için titrediydi.

Gözlerini açtığı anda, Ben ona bakıyordu. Tamamen hareketsizdi ve Sarah’nın, onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu incitmiş miydi? Yapmaya çalıştığı buydu fakat birden bire pişmanlık duydu. Ben’in söylediklerinin kabaca olduğu kesindi, fakat Sarah, karşılığında söylediklerinin düpedüz zalimce olup olmadığını merak ediyordu. Biri, diğerini haklı çıkarmıyordu. Özür dilemek istedi fakat bunun işleri daha da kötüleştirebileceğini sezdi. Onu incittiğini biliyormuş ve şimdi de Ben’in kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyormuş gibi davranmak, soktuğu bıçağı çevirmekten başka bir şey olmazdı.

Sarah, “Sanırım fazla içtim,” dedi, Ben’in bunu dolaylı bir özür olarak algılayacağını umuyordu.

“Seni otele bırakayım,” dedi. Sarah bir aşağılama, içki-

ye dayanıksızlığı konusunda bir yorum bekliyordu ama Ben'in şevkini yitirmiş gibi görünüyor olması, Sarah'ya belki de o kadar fazla ileri gittiğini düşündürdü.

Columbus caddesinden aşağı yürüdüler ve Çin Mahal-lesine girdiler. Ay şimdi daha yukarıdaydı, rüzgâr daha so-ğuktu. Sokak lambalarının fuzuli, sarımtırak parıltısında nesneler belirsiz ve gerçek dışı görünüyordu; arabalar, tabe-lalar ve dükkân önleri birbirine kaynamış, koyu renkli nes-neler karanlıkta kaybolmuştu.

Sarah, yürürken Ben'in kafasının hareket ettiğini, sağa sola döndüğünü ve hatta karşıdan karşıya geçerken ve bir köşeyi dönerken arkayı kontrol ettiğini fark etti. *Onu takip etmek imkânsız*, diye düşündü. *Ona direkt karşıdan saldır-mak gerekir*. Bu düşünceyi garipsedi ve sarhoş olduğunu fark etti.

Otel sıcak ve hoştu. Apliklerin ve şamdanların ısıltısı kuytu noktalarda belirsizleşiyor ve ayak sesleri yumuşak halı üzerinde susturulmuş kalp atışları gibi duyuluyordu. Asan-sörde konuşmadılar ve Sarah, Ben'in yakınlığının gayet far-kındaydı. Onu odasına kadar bıraktı ve Sarah pantolonunun cebinde giriş kartını ararken bekledi. Kapıyı açtı ve Ben'e döndü. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Evet?"

"Alex biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?"

"Bir yeğeni olduğunu."

Bir duraksama oldu. Ben, "Bilmesi için bir sebep göre-miyorum," dedi.

"Öyleyse ona söylemedin."

“Biz konuşmuyoruz.”

“Neden?”

“Kardeşin ya da ağabeyin var mı?”

Sarah, kafasını salladı. “Hayır.”

“Şey, öyleyse açıklaması zor.”

“Dene.”

“Uzun bir hikâye.”

“Zamanımız yok mu?”

“Yok. İyi bir uyku çekmelisin ki yarın Obsidian üzerinde çalışabilesin. Ve bu gece yapmam gereken bir şey var.”

“Ne?”

“Sabah söylerim.”

Sarah bir şeyler daha söylemek istiyordu. Hatta daha da fazla istediği, Ben’in içeri gelmesiydi. Bunu gerçekten istiyordu. Fakat sormaya korkuyordu.

Bir süre oracıkta dikildiler. Ben kafasını başka bir yöne çevirdi ve “Alex’in sana aşık olduğunu biliyorsun,” dedi.

Sarah her ne umuyorduysa, bu o değildi. “Ne? Hayır, değil.”

“Evet, öyle.”

“Bunu sana kendisini söyledi?”

“Hayır. Bana asla söylemez.”

“Öyleyse nereden biliyorsun?”

Ben, iç çekti. “O benim kardeşim.”

Ona bunu neden anlatıyordu? Anlatmak istediği... içeri gelmek istediği fakat Alex’i incitmek istemediği miydi? Birbirlerine o kadar uzaklardı ki Alex, Ben’in bir çocuğu olduğunu bile bilmiyordu. Bunu neden umursayacaktı ki? Ve her halükarda, Alex ona âşık değildi, bu çok saçmaydı.

“Buna ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi.

Ben gülümsedi, ama gözleri hüzünlüydü. “İyi geceler de.”

Sarah, Ben’e baktı, bekliyordu. Sonra, “İyi geceler,” dedi.

Ve sonra Ben uzaklaştı. Kolları hareket etti ve aniden bir elinde giriş kartı, diğer elinde ise silahı duruyordu. Sarah, *Bu da ne?* diye düşündü. Kapıyı açtı ve hızlı bir hareketin ardından gözden kaybolmuştu. Bir an önce orada olduğunun tek belirtisi, kapının kapanırken çıkardığı *tık* sesiydi.

22 KISIR DÖNGÜ

Alex, Ben'in söylediği gibi yaparak odayı terk etmişti ve Ben'in yalnız olduğunu anlaması yalnızca bir dakika sürmüştü. Herkesin yatma prosedürleri vardır. Bazıları yatmadan duş alır, kimi bir fincan çay içer. Bazıları yatakta kitap okumayı sever, kimi müzik dinlemeyi. Ben iki eliyle kavradığı Glock'u göğüs hizasına kaldırıp odayı aramayı seviyordu.

Yatağın köşesine oturdu ve ne yapacağını düşündü. Kahretsin, ne düşünüyordu ki? Az kalsın... Tanrım, az kalsın ne olup bitecekti, onu bile bilmiyordu.

Bu çok fazla, dostum. Bu sabah Four Seasons'ın önünde olanlar... Bu yalnızca ertelenmiş çatışma sonrası sendromuydu, hepsi bu. Ve hızla içilen iki bol cinli martini.

Evet, belki de. Fakat bu, kızı öpmekten bir milisaniye uzakta olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu öpmek. Boş ver, eğer arkasını dönüp uzaklaşmasaydı, şuan kızın odasında onu öpüyor olması ve daha fazlası işten bile değildi.

Bağlantı kapısına doğru baktı. Tam oradaydı, diğer tarafta ve büyük olasılıkla o da kapıya bakıyordu. Eğer kapıyı tıklatsaydı, cevap gelebilirdi. Kızın ona bakışı...

Eliyle yüzünü ovuşturdu. Aşırı derecede aptallık ediyordu. Bu tip tuzaklara yakalanan adamlardan bahsedildiğini duymuştu. Onları her zaman aptal insanlar olarak görmüştü ve şimdi onlardan biri olmaktan yalnızca bir adım uzaktaydı.

Kız aklına girmişti. Bir şekilde bunu başarmıştı. Ailesiyle ilgili ettiği laflar... bir yarısı onu becermek istiyordu, diğer yarısı ise onu pataklamak. Ne biliyordu ki? Ben'in kızını görmemişti—*ne yani, bir ismi söylemekten korkuyor musun? Ami. Kızının adı Ami—* ve Ben, Ami'yle görüşmüyordu çünkü ne tür bir baba olabilirdi ki? Yaptığı şeyler yalnızca sessizlik ve gizlilik ile sürdürülebilirdi. Ne yapacaktı ki? Elinin kanını temizleyip eve gidecek ve *Merhaba, tatlım, günün nasıl geçti? İyiydi, canım, Cezayir'de iki terörist iş adamını öldürdüm ve sorunsuzca uzaklaştım. Şanslıydım da; çünkü bir sefer başarısız olursam Birleşik Devletler hükümeti faaliyetlerimden haberdar olduğunu topyekün inkâr eder ve bir siyanür hapı yutamazsam, hapse atılıp ölene dek işkenceye maruz kalırım. Akşam yemeğinde ne var?* mı diyecekti.

Hadi ama. Bu herkes için en iyisiydi. Ben bir koca değildi ve bir baba da olamazdı. Hayatında ona bağımlı insanlar olmamalıydı. Ben, yalnız olmalıydı.

Öyleyse Sarah'nın ondan korkuyor olması onu neden bu kadar rahatsız etmişti? Sarah'nın korkusunu hoşnutlukla karşılamalıydı; çünkü bu, onu hizada tutmayı, Four Seasons otelinin önüne olanlar konusunda sessiz kalmasını sağla-

mayı kolaylaştıracak bir şeydi. *Oderint dum metuant**. Ve Sarah'nın korkusunu kabullenişinden neden bu kadar etkilendi? Korkuyu güçlendirmesi gerekirdi fakat bunun yerine, kendini bunların hiçbirisi olmasaydı nasıl olurdu diye bir şeyler saçmalarken, kızı rahatlatmaya çalışırken bulmuştu. Tanrı aşkına... onu gerçekten rahatlatmaya çalışmıştı. Aklını kaçırmış olmalıydı.

Her şeyden önce Sarah hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona alaycılık ve şüpheyle yaklaştığı zamanların dışında kalan her an, uçkurunun aklını yönetmesinden başka bir şey değildi. Şimdi masturbasyon yapmalı, uyumalı ve bu gece “neredeyse” olanları unutmalıydı.

Neredeyse. Anahtar kelime buydu. Pekâlâ, akli çelinmişti; kimin çelinmezdi ki? Kız güzeldi, bunu inkar etmenin bir mantığı yoktu. Ve kızda Ben'i... etkileyen bir şeyler vardı, bir dakikalığına kızı koruma isteği uyandıran, bir sonraki dakika ise onu duvara yapıştırıp ağzını ağzına dayayarak susturma arzusunu tetikleyen bir şeyler.

Ona dokunmak. Bar'da kızın üzerini aradığında bunun hiçbir anlamı yoktu, kızın silahı olması ihtimaline fazlasıyla yoğunlaşmıştı. Fakat silahı olmadığına ikna olur olmaz rahatlamıştı ve sanki gardı düşmüştü çünkü kızın elleri Ben'in bacaklarında ve yanlarında dolaşırkenki bakışı...

Ben uzun ve sıcak bir nefes verdi. Fakat ardından bir hareket gelmedi. Zarar yoksa, suç da yok.

Ve hepsinden öte, kendini suçlu hissediyordu. Ama ne-

*Korktukları sürece bırakın nefret etsinler.

den? Alex ile Sarah arasında bir şeyler olup bittiği yoktu ve olsaydı bile Ben'in kardeşine bir iyilik borcu olduğu falan yoktu.

Öyleyse Ben kıza neden Alex'ten bahsetmişti? Belki onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Belki de neden istemesine karşın içeri giremediğini açıklamaya çalışıyordu.

Oda telefonu çaldı. Ben, ahizeyi kaldırdı ve "Evet," dedi. *Sarah mı?* diye düşünüyordu.

"Henüz dönüp dönmediğini merak ediyordum." Alex.

"Evet, az önce geldim."

"Sarah'yı gördün mü? Çıkalı epey oluyor."

Ben, tereddüt etti. "Evet, onu gördüm. Odasında. Dinle, tekrar dışarı çıkmam gerekiyor. Yanına gelip sana bilgi vereceğim."

Ben telefonu kapattı ve kapı deliğinden koridoru kontrol etti, sonra da koridora çıkıp üçüncü odaya doğru ilerledi.

Alex, "Pearl's nasıldı?" diye sordu.

Ben bir an Pearl's'den geliyor olması gerektiğini unutmuştu. "İyiymiş," dedi. "Sen bir şey yaptın mı?"

"Pek sayılmaz. Farklı ortamlarda Obsidian kullanımını test ediyoruz. Bir şey keşfedemedik. Ve Hilzoy'un notlarının da bir yardımı olmuyor. En azından anlamayı ve kullanmayı başardığımız kadarıyla... Kendi başıma biraz daha uğraşacağım."

"Pekâlâ. Benim dışarı çıkmam gerekiyor, birkaç iş halletmeliyim."

Alex, meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırarak, "Ne?" diye sordu.

Ben kafasını salladı. "Şu, bu işte. Günlük işler." Alex'e

güvenmediği yoktu ama Alex'in bilmesine de gerek yoktu. Operasyon güvenliği, operasyon güvenliği.

Alex, "Her neyse," dedi. "Düşündüğüm bir konu var. Düşündüm de, bu işler bittiğinde belki sen ve ben... mezarlığa gidebiliriz."

Ben somurttu. "Neden?"

"Yalnızca saygı göstermek için. Bir süredir buralarda yoktun. En son ne zaman anne-babamızın mezarını ziyaret ettin? Ya da Katie'nin?"

"Hiçbirine gitmedim."

"Demek istediğim de bu."

Ben, *İşte yine başlıyoruz*, diye düşündü. *Beni yargılıyor. Bu sefer bir toprak yığınının önünde diz çökmek ile ilgili batıl inançları üzerine.*

Ben, sinirini bastırarak, "Ben mezarlıklara gitmiyorum," dedi. "Fakat eğer sen gitmek istiyorsan, sorun değil. Git kendini öldürt."

"Demek istediğim, fazla bir şey istediğimi zannetmiyorum—"

"Evet, istiyorsun. Fazla şey istiyorsun. Her zamanki gibi."

"Bu da ne demek?"

Ben, öfkesinin yağlı bir kayış gibi kayıp gittiğini hissetti. "Bu şu demek oluyor; bugün sana isabet etmesi gereken bir mermiyi yememe ramak kaldı ve şu an, kız kardeşimin ve ebeveynlerimin solucan maması olarak gömülü bulunduğu yere gitmediğim için nasıl kötü bir evlat ya da nasıl kötü bir ağabey olduğum konusunda bir nutka ihtiyacım varmış gibi hissetmiyorum."

Alex'in çenesi gerildi. "Böyle konuşma."

"Nasıl konuşmayayım? Onlar ölü, Alex. Onlar gitti. Onlar artık yok."

"Öyle mi? Onlar varken ne yaptın ki? Annem ölürken yanında olamayacak kadar meşguldün!"

Ben bir tür ağır, sinir dolu şaşkınlık içerisine girdi ve üstesinden gelmek için kafasını salladı. Bu nasıl olabilirdi? Onca yıl, mesafe ve işte buradalar, aynı kısır döngü içerisinde dönüp duruyorlar. "Ne dedin sen?"

Alex geri adım atacak oldu fakat sonra pozisyonunu korudu. "Ne dediğimi duydun?"

Ben duraksadı ve sinirini bastırmaya çalıştı. Bir an sonra, "Onun yanımdaydım," dedi. "Ve annem bunu biliyordu."

"Bilmiyordu. Tek bildiği o hastayken bile G.I. Joe'culuk oynamakla fazlasıyla meşgul olduğundu."

"Onu her Allah'ın günü aradım, Alex ve geri gelemeyişimin sebebini anlıyordu. Bana dönmememi kendi söyledi."

"Nezaketen söylemiş olabileceğini hiç düşünmedin mi? Ne yapmasını bekliyordun, gelmen için yalvarmasını mı? Sana yalvarmasını mı? Ve yalvarsaydı bile gelmezdin!"

"Ah, ve sen onunla ilgilendin, öyle mi? Hukuk okulunu dondurduğunu görmedim."

"Okulu dondurmama gerek yoktu! Neredeyse her gün oradaydım!"

"Alex, sen tam bir pisliksin. Oradaydın, çünkü orada olabiliyordun, çünkü bir hastane odasında otururken derslerine çalışabiliyordun. Eğer onun yanında olabiliysen bunun tek sebebi, orada bulunmanın yüce kariyer planlarınla ters

düşmüyor olmasıydı. Evde kalma amacın onunla ilgilenmek değildi, evde kaldın çünkü başka bir şey yapamayacak kadar korkaktın.”

Alex’in sesi tavan yaptı. “O öldüğünde yanımdaydım. Elini tutuyordum, başka bir saat diliminde bebekler gibi uyumuyordum.”

Ben, “Son bir ay bilinci yerinde değildi ve ne zaman öleceğini kimse bilmiyordu,” dedi, sinirleniyordu ve Alex’i avucu içine almak istiyordu. “Orada olup olmadığımı anlayacak durumda bile değildi.”

Alex, kafasını sallayarak, “Biliyordu,” dedi. “Anlayabiliyordu.”

Ben, “Bir bok anlayabildiği yoktu!” diye bağırdı. “Beyni tümör doluydu ve ağzına kadar ilaçla doluydu. Hastane yanıp kül olsaydı bile farkına varamazdı! Onun için değil, kendin için orada olduğunu ve başka bir şey yapacak cesaretin olsa orada olmayacağını neden kabullenmiyorsun? Annemin hasta olması evde oturup başka hiçbir yere gitmemen için sunulan en iyi bahaneydi!”

“Evet, yanında olabilirdim! Okulu dondurmak zorunda kalmadığım için şanslıydım, fakat gerektiğinde dondurabilirdim de ve sen bunu asla bilemezsin.”

“Bunu kendine söyle. Seni iyi hissettiren her neyse...”

Alex, “Ondan nasıl bahsettiğine bir bak,” dedi. Onu özlemiyorsun bile, lanet herif.”

Ben, otomatik olarak, “Evet, özlüyorum dedi,” fakat gerçi şuydu ki, özlemiyordu. Annesini hiç düşünmemişti. Ya da diğerlerini. Bunun ne yararı vardı ki?

“Öyle mi? Babamı özlüyor musun?”

“O konuyu açma, Alex. Eğer o konuyu açarsan başına gelecekler hoşuna gitmeyecek.”

“Bunu neden yaptığını hiç merak ediyor musun?”

“Seni uyarıyorum, Alex.” Bu da ne? En son kimi, ne için uyardığını hatırlamıyordu bile. Uyarılardan nefret ederdi, gerçek ya da sahte. Bir şey yapacaksan, bunu yaparsın. Hazırlanabilmesi için karşı tarafı uyarmazsın. Kardeşiyleyen tekrar bir ergen gibi düşünmesine ve davranmasına sebep olan neydi?

Alex, “Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” dedi.

“Hayır. Hiç istemem. Yalnızca çeneni kapat.”

“Bence sen vazgeçtiğinde, o da vazgeçti.”

Ben yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Kendini Alex’in boynunu kavrayıp, kafasını tekrar tekrar duvara vururken görebiliyordu. Kasları bu dürtüyle kasıldı—*Yap yalnızca yap ve bu küçük pisliğe yalnız insanlarla uğraştığında ne olacağını bir defada öğret*—fakat bir şeyler ona engel oldu. Ucu ucuna.

Dışarı çıkması gerekiyordu. Eğer kalırsa, Alex’e zarar verecekti.

Ve bu yanlış bir davranış olurdu çünkü...?

Ben arkasını döndü ve odadan çıktı. Alex arkasından bağırması olabilirdi, emin değildi. Koridoru kırmızı çerçevelerden görüyordu ve kulağında bir çınlama vardı.

Birilerini öldürme arzusu o an daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. Pekâlâ, gece hâlâ yeniydi.

23 DAHA İYİ DÜŞÜNÜMÜŞ

Ben, 280 numaralı yoldan güneye doğru inerken arabanın hız sabitleyicisini yüz on kilometreye ayarlanmıştı çünkü öfkesi hâlâ dinmemişti ve yavaş gitmek konusunda kendine güvenemiyordu. Saat geçti ve araç trafiği azdı. Yeni ayın altında tepeler belli belirsiz parlıyordu.

Bu gece bir işi daha halletmeye çoktan karar vermişti ve bunu yapacaktı. Büyük olasılıkla bir şey çıkmayacaktı fakat küçük pislik onu ne kadar sinir ederse etsin, Ben plana sadık kalmakta kararlıydı.

Kafasını bütün saçmalıklardan arındırdı ve dikkatini taktiksel düşüncelere verdi. Kendini daha iyi hissetmeye başladı. Bu, onun kimliğiydı. İyi becerdiği bir şeydi.

Alex için otele birilerini göndermişlerdi. Yani, Alex'in hareket halinde olduğunu biliyorlardı. Yani, Alex'in evine bir kez daha uğramaya zahmet etmezlerdi. Fakat uğrama ihtimalleri de vardı ve bu, Four Seasons'ta kaybettikleri iki adamdan sonraki rakamların durumuna bağlıydı. Eğer başka

bir ipucuna sahip değilseler, sahip oldukları bilgilere göre hareket edeceklerdi: Gün içinde iş yerine; geceleyin ev adresine uğrayacaklardı. Ben kendini onların yerine koydu, onlar her kimse. Hedefin tekrar görünmesinin düşük bir ihtimal olduğunu tahmin edebilirdi ancak bu imkânsız da değildi. Alex bir sivildi. Gündelik rutinlerin ve alışkanlıkların dışına çıkmak onun için zordu. Aynı zamanda durumu inkâr ediyor da olabilirdi. Eninde sonunda iki etken bir araya gelirdi. Hedef, ihtiyacı olan bir şeyi evde bıraktığını anlar, iyimserce düşünür ve bilindik bir noktada tekrar ortaya çıkar. Ben bunun olduğunu daha önce görmüş ve durumu lehine kullanmak için bulunması gereken yerde bulunmuştu.

Four Seasons'ta gördüğü kadarıyla operasyonun amacı değiş-mişti. Konu artık Alex'i sorguya çekmek değildi; artık amaç direkt infazdı. Bu koşullar altında soru şuydu: Alex'le ilgili bildiklerini düşününce, evinde pusuya yatmak için ne-reyi seçerdin?

Cevap kolaydı. Ev ve evin yanındaki garaj, garaj yolu sonunda bir L şekli oluşturuyordu. İkisinin arasında ise arka bahçeye açılan tahta bir kapı vardı. Kapının arkasında bekle. Burası, kusursuz bir gizlilik sağlardı ve garaj yolunun tamamını gören bir noktaydı. Alex geldiğinde ise, aracını garaj yoluna mı yoksa garajın içine mi park ettiğinin bir önemi kalmazdı. Tek yapmanız gereken gizlendiğiniz yerden çıkmak, susturuculu silahınızla beynini uçurmak ve aracınızı hangi sessiz sokağa park ettiyseniz oraya doğru yürümekti. Yarıştığınız için teşekkürler; bir sonraki yarışmacı lütfen.

Eğer biri orada bekliyorsa, dikkati garaj yoluna ve az da olsa, garaj yolunun arkasındaki sokağa yoğunlaşmış ola-

caktı. Arka bahçeyi düşünüyör olmayacaktı. Birinin bölgeyi bildiğini ve onu kendi lehine kullanacağını düşünmeyecekti. Mesela, her gün okuldan dönüşte arka bahçeyi ve arkadaki komşunun bahçesini kullanarak yolu kısaltan birinin.

Portola Vadisinde 280'den Alpine yolu çıkışından çıktı ve Alpine'den güneye yönelerek Ladera alışveriş merkezinin alçak, tahta yapılarının önünden geçti. Annesi buraya meyve-sebze almaya, babası ise arabaların lastiklerini şişirmeye ve benzinlerini koymaya gelirdi. Ebeveynlerinin evi-Alex'-in evi-Corona yolu denen bir çıkmaz sokak üzerindeydi. Bu sokak, biçimsiz evlerle ve onların büyük, engebeli bahçeleriyle dolu muhitteki küçük sokaklardan yalnızca biriydi. La Mesa yolundan sağa döndü ve sonra Erica yoluna doğru sol yaptı, bu dönüşlerin ve çevrenin tanıdıklığından rahatsız oldu. Ağaçlı sokakların kenarlarında park edilmiş arabalar vardı; buraya aitmiş gibi görünen Lexuslar, Mercedesler ve Volvolar. Ben, yanlarından yavaşça geçerek arabaların içlerine baktı. Hepsi boştu ve üzerileri çığ kaplıydı.

Kenara çekti ve farları kapattı, ardından çantasını açtı ve bir gece görüş gözlüğü çıkardı. Night Optics USA D-321G-A; bunlardan bir tanesini ordu dışında bulabilseniz bile, tanesi yaklaşık altı bin dolardı. Ve çorabınızda saklayabileceğiniz kadar ufak ve hafifti. Kafa parçasını ayarladı ve aleti yerine taktı. Ve Dünya birden bire yeşil ve aydınlıktı. Rock'n Roll.

Corona'ya paralel bir çıkmaz sokak olan ve ondan yalnızca iki sıra şeklinde uzanan evler ve ağaçlar tarafından ayrılan Escanyo yoluna doğru sola döndü. İki ev arasında bulunan bir dizi servi ağacının yanında durdu, bunların Levins ve

Andrews ailelerinin evleri olduğunu hatırlıyordu, tabii hâlâ burada yaşıyorlarsa. Alex burada onların çocuklarıyla saklambaç oynardı. Arabanın iç ışığının kapalı olduğuna emin olduktan sonra dışarı çıktı, arkasından kapıyı yavaşça kapattı.

Hava soğuk ve nemliydi, kozalak ve bitki çürüğü kokuyordu. Bir an gözlerini kapattı ve kafasını kaldırdı; dinliyordu. Rüzgâr ağaçların tepesinde hışırdıyor ve beraberinde 280'deki hafif trafiğin belli belirsiz uğultusunu getiriyordu. Acaba kaç gece—aynen böyle kokan ve tınlayan kaç gece—bu rotayı kullanarak kimseye fark ettirmeden dışarı kaçmıştı ya da gizli gizli içeri girmişti? Tam burada dikildiğini, sarhoş sarhoş içkisinden bir yudum aldığını ve bir yandan ebeveynlerinin uyuyor olmasını umarken, diğer yandan uyanıklarsa diye hikâyeler uydurduğunu anımsadı. Ve bir de—

Yeter. Yoğunlaş.

Doğru. Yavaşça Glock'unu çıkardı ve Levinlerin ön bahçesindeki çimlerin ucundan ilerlemeye başladı. Son derece yavaş, her adımını—topuğunu ve ayağının ucunu—dikkatlice yerleştirerek nemli çimenin üzerinden yürüdü. Her adım sonrasında duruyor, etrafına bakıp sesleri dinliyordu. Alex'in bahçesini çevreleyen tahta çite kadarki yirmi metrelik mesafeyi geçmesi dört dakika sürdü. Bu, yüksek bir çit değildi, yalnızca iki metre yüksekliğindeydi ve korunmaya yönelik amaçlardan çok aile köpeğini içeride tutmak için inşa edilmişti. Köpekleri, Annelerinin son derece düşkün olduğu fakat Ben'in genellikle tahammül etmekle yetindiği, hafiften sorunlu bir kaniş olan ve “ölümcül köpek muhafızlığı”ndan uzun süre önce feragat etmiş olan Arlo'ydu. Meşe ağaçla-

rından oluşan kümenin gölgesinde parmak uçlarına yüksele-
rek çitin üzerinden baktı. Evin köşesindeki pusu noktasını,
sanki birileri üzerine spot ışık tutmuş gibi açıkça görebili-
yordu. Kimsecikler yoktu. Bahçeye bir göz attı. Her şey ay-
nen hatırladığı gibiydi. Babalarının onlar için inşa ettiği ku-
lüp evi. Hiç kullanmadıkları sıcak jakuzi. Sanki Alex bir tür
aile müzesinde yaşıyordu. İçler acısıydı.

Bahçeyi taradı, kimseyi göremediği için Glock'u kılı-
fına koydu ve kendini çiti aşmak için kendini dikkatlice yu-
karı çekti. Yan döndü, önce sağ bacağını, sonra sol bacağını
yavaşça diğer tarafa geçirdi ve yere indi. Tekrar Glock'unu
çıkardı, bekledi; izliyor ve dinliyordu. Hiçbir şey yoktu.

Bahçenin çoğu çakıllarla ve minik tahta parçalarıyla
kaplıydı. Oralardan uzak durdu ve gölgeleri kullanarak çi-
menlerin üzerinde ilerledi. Adım. Dur. Bak ve dinle. Adım.
Dur. Bak ve dinle.

Garajın yanındaki nokta o kadar iyi bir pusu yeriydi ki,
oranın boş olduğunu bir kere gördü mü, Ben burada kimse-
nin olmadığından neredeyse emindi. Şu noktada büyük ola-
sılıkla "işgücü" sıkıntısı çekiyorlardı. Ya da Alex'in bu gece
geri gelmeyeceğini düşünmüşlerdi. Ya da ikisi de.

Yine de, emin olmak en iyisiydi. Akla yatkın bir pusu
noktası daha vardı ve o da evin diğer köşesinde, yolu gören,
çit ve ev arasında kalan dar bir alandı. Bu boşluğun ön köşe-
sinde ayakta durduğunuzda sokağı görebilirdiniz ve bir ara-
cın içeri girdiğini gördüğünüzde garaja doğru yollanabi-
lirdiniz.

Ben, eve doğru dikkatlice ilerlerken mutfaktan açılan
sürgülü kapıların bulunduğu ahşap yükseltide durdu. Adım.

Dur. Bak ve dinle. Yükseltinin sunduğu gizlilik ve korunaklılık avantajını değerlendirerek hafifçe eğildi ve yanlamasına ilerlemeye başladı.

Evin sol köşesine neredeyse varmıştı ve köşeyi hızlıca dönmeye hazırlanıyordu. Tam o sırada, arkasında kısık ama ölümcüllükle dolu, dingin gece havasını delen bir insan sesi duydu.

“Arkanı dönme. Ben de gece gözlüğü takıyorum. Bir siperin ardındayım ve tam omurgan üzerinde bir lazer ışığı var.”

Ben’in söylenenlere razı olmaya ya da hızla arkasını dönüp çatışmaya karar vermesi için milisaniyelik bir zaman dilimi vardı. Adamın sesindeki sakin kararlılık ve bunun ima ettiği durum, Ben’i birinci seçeneğin daha iyi olduğuna ikna etti. Şimdilik.

Hareketsiz durdu. Adam neredeydi? Ses nereden gelmişti, jakuzinin arkasında olmalıydı.

Ses, “Silahını at ve gözlükleri çıkar,” dedi. “Çok, çok yavaş hareket et. Lazer, bir Taurus Judge’a takılı.”

Ben, bu silahı biliyordu, 410’luk pompalı tüfek mermileri alabilen ve on metre uzaklıktan üzerinizde yumruk büyüklüğünde bir delik açabilecek bir revolver.

Anlık düşünsel sürecinde Ben, edindiği bilgileri değerlendirdi. Adam Ben’in silahlardan anladığını biliyordu, aksi takdirde Taurus’un adını söyleyerek yaratmak istediği etkinin hedefine ulaşacağından emin olamazdı. Ben’i—henüz—öldürmek istemiyordu, isteseydi Ben çoktan ölmüş olurdu.

Demekki Ben’den istedikleri bir şey vardı. Yakında ne olduğunu öğrenecekti. O ana dek, birkaç avantaja sahipti.

Bulunduğu durumu düşününce, bunlar çok ufak avantajlardı fakat hiç yoktan iyiydi. Gözlerini kapattı.

Ses, “Silahını at ve gözlükleri çıkart,” dedi bir kez daha.

Ben, son bir uyarı daha alacağını, bu saniyeleri düşünmek için kullanabileceğini düşünerek bekledi. Gözlüklerini çıkarınca karşılaşacağı karanlığa alışmaları için gözlerine biraz zaman tanımalıydı.

Hatasının kaynağını anlamıştı. Bir sivil olan Alex için pusuya yatacaklarını düşünmüştü. Fakat bunun yerine, bir profesyonel için, Ben için, hazırlıklıydılar, taktiklerini ve konumlarını buna göre ayarlamışlardı. Bunu öngörmek konusunda başarısız olduğu için kendine kızmıştı. İki kişiyi Four Seasons’ta kaybettikten sonra, güçlü bir rakiple karşı karşıya olduklarını biliyorlardı. Ondan daha iyi düşünmüşlerdi. Oyunu ondan iyi oynamışlardı.

Sonra anladı. Kız. Tanrı cezasını versin. Gardını düşürdüğü için tanrı onun da cezasını versin. Kız oldukça zekiydi; gece için ne planladığını tahmin edemeyeceğiniz kadar zeki. Koridordaki kısa duraksamalarından sonra bir telefon görüşmesi yapmıştı. Ve barda Ben’in üzerini beceriksizce arayışı... gayet profesyonel bir şekilde aptalı oynamıştı.

“Silah ve gözlükleri atman için son bir şans, sonra seni indireceğim.”

Ben, arkasını dönmeden, Glock’u gövdesinden uzaklaştırdı. Adama uysallığını kanıtlamak istercesine son derece yavaş hareket ediyordu, ama aslında gözlerinin karanlığa alışması için birkaç değerli saniye kazanmaya çalışıyordu. Glock, ıslak çimene sessizce düştü.

“Şimdi de gözlükler, yavaşça.”

Boş silah kılıfının hissi, ciğerlerindeki bir boşluk gibiydi. Yedek silahının Alex'te olduğu düşüncesi ise Ben'de kusma arzusu uyandırdı. Yavaşça ve yavaşça, kafa teçhizatını gevşetti ve gözlükleri çıkardı. Gözlerini açtı. Gözleri karanlığa biraz alışmıştı. Fakat bu yeterli değildi. Elini yana doğru uzattı ve gözlükleri yere attı.

Ses, "Burada yaşayan adam nerede?" diye sordu.

Tanrıya şükür Alex'i farklı bir odaya yerleştirmişti. Kızın, Alex'in kaldığını düşündüğü odayı kontrol etmiş olmalıydı. Bu iyi bir şeydi, fakat uzun sürmezdi. Birkaç saat içinde Alex uyanacaktı ve büyük olasılıkla Sarah'nın kapısını çalacaktı. Onu uyaracak bir Ben olmayınca, büyük olasılıkla tost olacaktı.

Ben, cevap vermedi. Adam ona silah ve gözlük konusunda üç şans tanımıştı. Ben artık silahsız ve gece görüşünden yoksun olduğuna göre, adam en az geçen seferki kadar sabırlı davranabilirdi.

Ses, "O nerede?" diye sordu.

Ben, "Bilmiyorum," dedi.

"Ona zarar vermek istemiyoruz. Onda ihtiyacımız olan bir şey var. Eğer onu verirse, yürüyüp gidebilir. Bu kadar basit."

Bir tüfek mermisiyle bağırsakları deşilmek üzere olmasaydı, Ben buna gülebilirdi. Adamın ne yaptığını biliyordu: Ben'in Alex'i ele vermesini meşrulaştırmaya çalışıyordu. İma edilen koşul, *bize yardım etmezsen ölürsün* idi. *Bize yardım edersen, kardeşin sağ salım kurtulacak.* Kolay, değil mi?

Ben, "Gerçekten bilmiyorum," dedi. Gözlerini önce

sola, sonra sağı doğru çevirdi. Zayıf ay ışığında cisimler netleşiyordu. Ve çevreyi içgüdüsel olarak biliyordu.

Ses, “Sana ne olacağını söyleyeyim,” dedi. “Bana nereden olduğunu söyle. Bir telefon görüşmesi yapayım. Bazı insanlar gidip onunla konuşsun. Beni geri arayıp ihtiyacımız olan şeyi aldıklarını söylediklerinde, herkes kalkıp gider ve sonsuza dek mutlu yaşar. Kulağı iyi gelmiyor mu?”

Ben bu sefer güldü. “Evet, sanki bir peri masalı.”

Evin köşesine iki metre uzaklıktaydı ve bu koşullar altında bu mesafe Büyük Kanyon kadar genişti. Hemen diğer tarafta, kullanabileceği bir şey vardı. Tabii hâlâ orada olduğunu varsayınca... Eğer orada değilse, köşeyi dönmeyi başarsa bile ölüydü. Fakat Alex hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ve ne olursa olsun, bu Ben’in tek şansıydı.

“Dinle, dostum, biliyorum kötü bir durumdasın. Fakat durum bu. Belki seni kandırıyorum. Belki de kandırmıyorum. Ama bana bu konuda güven, tamam mı? Sana tekrar sorduğumda? Sana bir kez daha sorduğumda? Eğer bana işime yarayacak bir şey söylemezsen, bir sonraki saniye göreceğin şey, yani gördüğün son şey, iç organlarından oluşan bir bulut olacak.”

Ben, hiçbir işaretin gün yüzüne çıkmasına izin vermezsiniz, daha önce hiç etmediği kadar hızlı hareket etmek için gerildi. Sonra, aslında sahip olmadığı bir güvenle, uzun ve güçlü bir kahkaha attı. Bu kahkaha şaşırtıcı olmakla beraber uygunsuzdu da ve adam ne kadar iyi olursa olsun, buna anlam vermeye çalışmak birkaç değerli nöronunu meşgul edecekti.

Ses, “Komik bir şey mi var?” dedi.

“Bana göre var. Adamın hemen tepedeki ağaçta.”

Son kelime ağzından çıkar çıkmaz, Ben bir topun ağzından fırlatılmış gibi kendini köşeye attı. Ve işe yaramıştı: Kahkaha, adamın dikkatinin bir an için önünde olup bitenlerden tepesinde olup bitenlere kayması ve tepki verme süresini alt etmek için kullanılan eski bir numara, bunlar yeterli olmuştu. Sayı noktasına atlayan bir beysbol oyuncusu gibi midesini yere vurdu, Taurus’un arkasından patladığını duydu ve mermi saçmalarının kafasının hemen üzerinden geçtiğini hissetti. Eve yanaştı, ayaklarını altına aldı ve bir kez daha ileri sıçradı.

Odun istifi. Burada daima bir ya da yarım kordluk*, muşambayla örtülü bir odun yığını bulunurdu. Yığın, evden bir metre uzaklıkta olurdu çünkü babası, odundaki termitlerin evin temeline sıçramasını istemezdi. Ve Tanrı’ya şükür, yığın buradaydı, hatırladığı kadar büyük değildi fakat göğüs hizasındaydı. Ayakları üzerine kalktı ve eve arkasını verecek şekilde döndü. Dizlerini kıvırdı ve kafasıyla göğsü yığının arkasında kalacak şekilde kalçasını alçalttı. Dirseklerini kıvrarak avuçlarını yığına yasladı ve kafasını odunların çıkıntılı uçlarına karşı bastırdı.

Ve sonra adam, bir hata yaptı. Ben’in çitin üzerinden atlayıp kaçabileceğinden korktuğu ve Ben’in görüşünün o anda oldukça zayıf olduğundan emin olduğu için, takibe fazla hızlı girişmişti. Ben, adamın mesafeyi kısaltmasına zaman tanımak adına, kendini bir saniye daha beklemeye zorlaya-

* Odun tartı birimi.

rak gerildi ve savunma hattının üzerine atlayan bir hücum oyuncusu gibi odunların üzerinden fırladı. İki metrelik beyaz meşe odunları—irili, ufaklı parçalar ve yığının içindeki diğer her şey—sağa sola fırladı. Ve arkalarından Ben fırladı. Ağır bir çarpma sesi duydu ve adamın bağırdığını duydu. Ve sonrasında adamın üzerindeydi; sol eliyle silahın namlusunu kavramıştı ve diğer elini adamın boğazına bastırırken, silahı sola doğru itiyordu. Adamı geriye doğru itiyor, çite karşı yaslanmaya zorluyordu. Silah bir kez daha patladı fakat namlu başka bir yöne bakıyordu. Ben, adamın tetikteki parmağının kırıldığını hissetti ve silah özgür kaldı. Silahı anında ters çevirdi ve bir çekiç tutar gibi tutarak, adamın şakağına çivi çakar gibi vurdu. Adam sarsıldı ve büküldü, elleri bir anda görünmez olmuştu, belli ki yedek silahına ulaşmaya çalışıyordu. Ben Taurus’u sağ eline aldı, namluyu adamın sırtına yasladı ve tetiği çekti. Silahın ağzından bir parıltı çıktı ve silah geri tepti. Adamın vücudu üzerinden bir şeyi silkmeye çalışıyormuş gibi titredi ve sonra adam dizleri üzerine düştü. Ben namluyu adama doğru tutmayı sürdürerek yaklaştı, bir kez daha ateş etmek istiyordu fakat dördüncü bir silah sesi çıkarma düşüncesinden nefret etti.

Gerek yoktu. 410’luk mermi adamı parçalamıştı ve ay ışığında Ben, adamın sırtının her tarafından akan kanı görebiliyordu. Adam elini yarasına doğru götürdü, sonra yüzüne karşı tuttu. Şaşırtıcı bir ses tonuyla, “Siktir,” diye fısıldadı ve yüzüstü yere yığıldı.

Ben, silahı adama doğrultmaya devam ederek yaklaştı. Ayağıyla adamı çevirdi ve boynundan nabzını yokladı. Hiçbir şey yoktu. İş bitmişti.

Yere attığı gözlükleri aldı ve tekrar kafasına taktı, sonra da Glock'unu aldı. Adamın yanına döndü ve cansız yüzündeki gözlükleri çıkarıp aldı. Kafkas, kısa saçlı, otuz yaşlarında, belki daha genç. Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ben köşeyi döndükten sonra onu takip edene kadar taktığı son derece iyiydi. Fakat bu mazur görülebilirdi, Ben'in çevreyi bildiğini bilemezdi. Ve ekipmanı da iyiydi. Taurus, tabii ki ve gözlükleri Ben'inki gibi Night Optics idi.

Bir an cesedin yanına doğru eğildi, rüzgârı hissediyor, kafasını toplayıp şimdi ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışıyordu. Kafasında birkaç fotoğraf belirdi ve kayboldu: Babasıyla beysbol topu atışması. Arlo'ya frizbi atması. Ben'in su tabancası saldırısından sonra barbekü sosuyla gülerek karşılık veren Katie. Bir an yerdeki cesede baktı ve geçmiş ile şimdinin tezatlığını düşünerek afalladı.

Hadî ama, diye düşündü. *Toparlan*. Üç defa ateş edildi. Hayli ses çıktı. Gerçi Ladera'daki bahçeler büyüktü ve sesi bastırabilecek ağaçlarla ve çitlerle kaplıydı. İnsanlar uyanmamış olabilirlerdi ya da silah sesinden değildir diye düşünerek kendilerini avutabilirlerdi ya da silah sesi olduğunu anlayıp durumla bir başkasının ilgileneceğini düşünmüş olabilirlerdi. Birileri telefonu kaldırıp polisi aramış olabilirdi de. Ben, bekleyip görmeyi göze alamazdı.

Adamın ceplerini çabukça aradı, bir şey bulmayı beklemiyordu. Bu adam Ruslardan daha iyiydi. Profesyoneldi. Bir kartvizit yaşayacak değildi.

Bir kaç yedek Taurus mermisi. İşe yaramaz. Bir Sure-Fire EIE mini fener. Bu da işe yaramaz. Ve... Bir araba anahatar. Arabanın kiralık olduğunu ya da benzeri bir şeyi gös-

teren tanımlayıcı bir işaret yoktu, ama anahtar bir Volvo'ya aitti. Buraya gelirken park halinde duran birkaç Volvo görmüştü. Onlardan birinin burada yatan ölü arkadaşına ait olması yüksek bir ihtimaldi. Onlardan biri değilse bile, araç yakınlarda olmalıydı. Mesela, aşağı yukarı, bir buçuk kilometrelik alanda. Nihayetinde, adam buraya paraşütle inmiş falan değildi.

Cesedi jakuzinin arkasında doğru sürükledi. Adamın gözlüklerini ve Taurus'u aldı—olay mahalinde ne kadar az kanıt bırakırsa, o kadar iyiydi—ve geldiği yoldan, çitin üzerinden, arabasına gitti. Erica'ya ulaşıncaya dek farlarını açmadan devam etti. Ladera alışveriş merkezinin en arkasına park etti. Ladera'ya giren iki sokak vardı ve Ben bulunduğu yerden ikisini de görebiliyordu. Eğer polis gelirse, oradan sessizce uzaklaşabilirdi.

Bekledi, izliyor ve düşünüyordu. Adamı orada bırakmalı mıydı, yoksa taşınmalı mıydı? Her iki yol da riskliydi. Eğer adamı bırakırsa, birilerinin cesedi bulması uzun sürmezdi. Ve kardeşinin arka bahçesinde bulunan bir ceset Ben için fazlasıyla yakın bir bağlantı olurdu. Pekâlâ. Adam, başka bir yerde bulunmak üzere son bir seyahate çıkmalıydı, tabii bulunacaksa.

Sonraki yarım saatte polis gelmeyince, Ben tekrar Escanyo'ya gitti ve aynı yere park etti. Bahçeyi geçti, çitin üzerinden atladı ve odun yığının üzerinden yürüdü. Odunların üzerinden düşen muşambayı aldı, adamın etrafına sardı ve bohçayı omzu üzerine almayı başardı. Ve sonra, kafasını ve her iki elini kullanarak çitin üzerinden atlattı. Oradan sonra arabaya taşımak kolaydı.

Sokaktan çıkarken iki Volvo'nun yanından geçti. Her iki seferinde de, kendine şans dileyerek, adamın cebinden aldığı anahtarın tuşuna bastı. İkisinden de bir şey çıkmadı. Pekâlâ, işi hallet ve sonra geri gel. Bagajda soğuyan bir ceset varken sağda solda gezinip araba aramak fazlasıyla riskli.

İki dakika sonra tekrar 280 numaralı yola çıkmıştı, kuzeye doğru gidiyordu. İki kez durdu: Birincisinde, San Andreas Gölüne gitti ve cesedin yüzmesini engellemek için gerekli delikleri açtıktan sonra, adamın silahıyla, bıçağıyla ve havalandırma deliklerini açmak için kullandığı bıçakla beraber, her şeyden kurtuldu; ikincisinde, Mission'daki bir çöp kutusunda durdu ve kanlı muşambayı attı. Sonra, kızın düşeceği durumuna pis pis gülerек, tekrar otele yöneldi. Şimdi onu gördüğüne nasıl da şaşırıyordu.

24 VIRÜS

Alex, Ben gittikten sonra dizüstü bilgisayarını açtı ve Obsidian ile Hilzoy'un notlarının üzerine çalışmaya devam etti. Fakat dikkatini dağınıktı.

Belki de mezarlık konusunu hiç açmamalıydı. Fakat Ben'in bunu kaldıramaması Alex'in suçu değildi. Saygısını göstermesi üzerine basit bir soru, bir istek, fakat Bay Sert Adam bundan rahatsız oluyor. Alex ne yapacaktı ki, Ben'in en ufak provokasyonda parlamasından korktuğu için ayağını denk mi alacaktı? Bu saçmalıktı.

Kendini hem coşkulu hem dertli hissediyordu. Dertliydi, çünkü uzun zamandır düşünmediği ve telaffuz etmeye daha önce hiç cesaret edemediği sert şeyler söylemişti. Coşkuluydu, çünkü Ben'in bunları duyma vakti gelmiş de geçiyordu. Ve hepsinden çok, anneleri hastayken ve ölüyorken dünyanın en büyük yok olma numarasını çeken Ben'in, Alex'in başka bir şey yapmamasına mazeret olsun diye annelerine baktığını, bu durumun Alex'in işine geldiğini söy-

luyor olmasına sinirliydi, aslına bakarsanız, küplere binmişti.

İşine gelmek mi? Keşke annem kemoterapi yüzünden midesinde ne varsa kusarken kafasını tutan sen olabilseydin. Orada olup, bir savaş mahkûmu gibi görünene dek tükenişini izleyebilseydin. Yemekten bir lokma daha almasını sağlamak için her şeyi deneyen sen olsaydın. Hadi ama, Anne, tadı güzel, bir lokma daha al, olmaz mı? Hayır mı? Başka bir şey mi istiyorsun? Başka bir şey yapabilirim, sorun değil. Ya da bir koşu alışveriş merkezindeki şarküteriye gidip gelebilirim. Yalnızca söyle, Anne. Yalnızca bir şeyler ye. Yalnızca bir lokma. Lütfen. Lütfen, Anne.

Bir hemşire kiralamışlardı fakat kız her zaman orada bulunamıyordu. Ve annesi bağırsaklarının kontrolünü yitirdiğinde, basit bir dağınıklıktan fazlasını temizlemek, sonrasında annesini rahatlatmaya çalışmak, utancını hafifletmek ve çöken gururunu desteklemek zorunda kalmıştı.

Kötü şakaları karşısında annesinin zayıf gülüşünü hatırlıyordu. *Hadi ama, Anne, ne diyorsun? Aynı şakaları bana yapardın, hatırlamıyor musun?* Annesinin Alex'in daha iyi hissetmesini sağlamak için daha iyi hissediyormuş gibi davrandığını anladığında yaşadığı yıkımı hatırlıyordu. Bunu, karanlık anlardan biri olarak, annesinin öleceğini anladığı, gerçekten anladığı karanlık bir an olarak hatırlıyordu.

Annesi genellikle güçlüydü, fakat yine de, kabuğu bazen birden kırılırdı ve durup dururken ağlamaya başlardı. *Korkuyorum, tatlım. Korkuyorum. Bana bak, büyük ve cesur annene bak.*

Alex, gözlerini kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. Ak-

linda yaşıyan o zamanları, o görüntüleri bu kadar iyi hatırlaması inanılmazdı. O berbat zamanları düşünmeden aylar ve yıllar geçmiş olabilirdi, fakat işte buradaydılar; tamamı yüksek çözünürlüklü hatıralar, hepsi tek bir tuşla açığa çıkmıştı.

Evet, annen ağlarken, her şeyin düzeleceği konusunda ona yalan söylerken gözlerine bakmayı denemiş olabilirsin. Ve sonrasında uyuyana dek ağlamış olabilirsin çünkü sevdiğin herkes ölüyordu ve buna bir kez daha katlanamazdın. Fakat buna mecburdun. Çünkü başka kimse yoktu. Bu da işime geliyordu, pislik.

Ekran koruyucu devreye girdi, bir galaksi fotoğrafı ya da öyle bir şey; uzak yıldızlarla dolu karanlık bir boşluk ve mor, spiral nebular.

Boş ver gitsin. Obsidian üzerinde hiçbir ilerleme kat edemiyordu. Ayağa kalktı ve dolanmaya başladı.

Olay sadece Ben'in, tüm o savaş madalyalarına rağmen, Alex'i rahatsız eden bir pislik olması değildi. Hatta kendisi hiçbir şey yapmamışken, Alex'in annelerine bakmasının tek sebebinin bunu yapabiliyor olması olduğunu söylerkenki ikiyüzlülüğü de değildi. Alex'i asıl rahatsız eden, tüm olanların büyük kısmının kendi suçu olduğunu kabul etmeyi reddetmesiydi—pişmanlık dolu bir sözcük sarf etmese de, hareketleriyle bunu ifade etmeyi reddetmesi. Eğer Ben bunu kabul etseydi, belki Alex her şeyi geride bırakabilirdi. Fakat Ben'in yanlış bir şey yapmamış gibi davranması... her şeyi daha da yanlış hale getiriyordu.

Ebeveynleri, Katie'nin ölümünden sonra yıkılmıştı. Sanki Katie'nin varlığı, onun hayatı herkesi bir arada tutan tek şeydi ve onun yokluğunda, aile fertlerinin karakterlerin-

deki kırılma noktaları derinleşiyor, önceleri görünmez ve önemsiz olan saç inceliğindeki çatlaklar, tüm yapıyı çürütecek derin yarıklar haline geliyordu.

Değişim, eninde sonunda, anneleri üzerinde açıkça görünür olmuştu. Kendini kamu hizmetlerine vermişti: eğitim yardımları, seçmeni seçim sandığına getirme projeleri ve önceleri Pazar ayinlerine bile katılmıyor olmasına karşın giriştiği kilise faaliyetleri. Aynı zamanda çok konuşmaya başlamıştı ve konuşurken daima bir radyonun ya da bir televizyonun açık olmasına ihtiyaç duyardı. Sürekli hareket ediyor gibi görünüyordu. Sanki artık hareketsizliğe dayanamıyordu ve altta yatanları gizlemek için icad ettiği uyumsuz avuntuların yokluğunda yüzeye fişkıracak şeylere dayanamıyordu.

Babasının tepkisi ise tam ters yöndeydi: başlangıç olarak, babası asla konuşkan bir adam olmamıştı ve olaydan sonra gitgide suskunlaşmıştı. Gözaltıları torbalanmıştı ve fiziksel görüntüsü gitgide çöküyor gibiydi; omuzları çöküyor, duruşu kamburlaşıyor ve eskiden sağlam ve canlı olan yürüyüşü yorgunlaşıyordu. Ofiste çok zaman geçiriyordu ve evdeyken ise hep tek kişilik işlerle uğraşıyordu; arabayı cilalıyor; garajda bir şeyleri onarıyor; kapalı çalışma odası kapısının ardından yürüttüğü telsiz radyo hobisiyle ilgileniyordu. İletişim kurarken genellikle evetler ve hayırlar kullanıyor, “tabii”ler ve “tamam”larla yanıt veriyordu. Ben o günlerde çoğunlukla evdeydi ve babalarını hareketlendiren tek şey, Stanford’da kalması ve orduya katılmak için mezun olmayı beklemesi konusunda Ben ile tartışmaktı. Onun dışında babaları kayıtsız ve düzensizdi, tek bir yanlış hareket ve akıllı hangi karanlık noktaya takılıyorsa, orada sonsuza dek kala-

bilirdi. Alex'i en çok korkutan ise, eğer bu gerçekleşirse, babasının aldırış etmeyebileceğiydi.

Ve sonra aptal ve bencil Ben, Katie'nin ölümü üzerinden bir yıl bile geçmeden, Stanford'u bırakıp orduya katılacağını söylemişti. Ve bir ay sonra babası, ofisteyken bir avuç hap yutmuştu. Alex detayları asla öğrenmemişti fakat babasının, bir iş arkadaşı tarafından bulunmak üzere her şeyi dikkatle planlayarak, ailesini sarsmaktan kaçındığını anlamıştı. Biraz daha fazla sarsılsalar bir şeyler değişecekmiş gibi..

El yazısıyla yazılmış bir not bırakmıştı. Annesi Ben'in ve Alex'in notunu görmesine izin vermişti ve sonra notu yakmıştı. Alex o zaman bunun garip olduğunu düşünmüştü fakat kim bilirdi ki? Bir intihar notuyla ne yapabilirdiniz ki?

Notta, üzgün olduğunu söylüyordu. Çok üzgündü, fakat bu-nun herkes için en iyisi olduğunu düşünüyordu. Bu acıya daha fazla katlanamıyordu. Katie'nin ona ihtiyacı olduğu ihtimalini ve onun yanında olamadığını düşünmeye dayanamıyordu. Geriye kalanlar birbirine destek olabilirdi. Katie'yi yalnız bırakamazdı.

Alex o zaman henüz ikinci sınıftaydı, fakat önceki sene Katie'nin kaybını yaşamak onu, insanların söyledikleriyle ne kastettikleri konusunda gereğinden bilgili kılmıştı. Böylelikle babasının notunun satır aralarını okuyabildi. Babası, ölmüş kızının ona hayattaki oğullarından daha fazla ihtiyaç duyduğunu neden düşünmüştü ki? Bir şey olmuş olabilir miydi, biri kendini işe yaramaz hissetmesine yol açacak bir şey yapmış olabilir miydi? Belki biri onu ayakta tutan desteğin bir ayağını tekmelemişti. Bu, büyük oğlunun G.I. Joe'-culuk macerasına çıkmadan önce üniversiteyi bitirmesi

olabilir miydi? Bu, fazla şey istemek olurdu, değil mi? Büyük planlarını birazcık ertele, Ben. Baban hassas bir durumda; narsist ve bencil tavrın, ondan geriye kalanları da yok etmek üzere.

Ben sonraki bir kaç ay yanlarındaydı fakat Alex bunun hatır için olduğunu biliyordu. Bir akşam hep beraber, annelerinin dur durak bilmeyen manik tavırlarının dahi bastırmayacağı kadar kasvetli olan “aile” yemeğine oturduklarında Ben, askeri görevini daha fazla ertelemeyeceğinin haberini vermişti. Eğitim programıyla, havacılık kontenjanıyla ilgili bir şeyler, her neyse. Alex tamamının zırva olduğunu biliyordu.

Sonrasında, Ben ile olan tek iletişimi, Alex telefon açma hatasına düştüğünde yaptıkları garip telefon konuşmalarıyla sınırlı kaldı. Ya da annesi büyük oğluyla konuştuktan sonra bazı sahte iyi haberleri Alex’e iletirdi ve Alex duyduklarına sevinmiş gibi yapardı. Ben orduya katıldıktan sonra kaç defa ziyarete gelmişti, altı mı? Alex bu rahatsız toplaşmalara görev bilinciyle katılırdı çünkü aksi takdirde bunun annesini öldüreceğini biliyordu. Alex’in gülümsemeleri o kadar zorlamaydı ki, bazı ertesi günler yüzündeki kaslar ağrırdı. Ve annesi yine de öldüğünde Ben, cenazeye gelmek gibi muazzam bir fedakârlık yapmıştı ve sonrasında temelli ortadan kaybolmuştu.

Ve şimdi, yıllar boyu süren sessizlikten sonra, Ben’e gücenmek için kalan onca sebepten sonra, Alex bu pisliğe pişmanlığını, ölenlere olan saygısını göstermesi için bir şans veriyor ve o ne yapıyor? Onu alıp Alex’in yüzüne fırlatıyor.

Alex pencerenin önünde durdu, şehrin ışıklarına ve öte-

deki körfeze baktı, sonra tekrar dolanmaya başladı. Pekâlâ, ne bekliyordu ki? Abisi bir vebaydı, lanet bir virüstü ve bu-
laştırdığı hastalık, çevresindekilerin ıstırabıydı. Osborne'un
Alex'in patronu olduğunu bilmesine rağmen karşısında mis-
yoner rolü yapması. Eline geçen her fırsatta Alex'i aşağıla-
ması. Ve Sarah'yı aşağılaması, onun tüm bu olanların bir
parçası olduğunu ima etmesi. Tek yaptığı başkalarına acı ver-
mekti.

Ben o gece Caz Kulübüne gittiğinde Alex buna mem-
nun olmuştu. Bunu kendi kendine kabullenmek bile aptal
gibi hissetmesine sebep olmuştu fakat.. Sarah'yla yalnız kal-
ma şansı olduğu için heyecanlanmıştı. Sebebini tam olarak
bilemiyordu. Bir şey olacağından değildi. Bir şey olabilece-
ğinden değildi. Yine de...

Sarah aynı zamanda zekiydi de. O gün, Obsidian'ın
muhtemel kullanım alanları konusunda birçok fikir sunmuş-
tu ve hiçbirisi bekledikleri ilerlemeyi kaydetmelerini sağlama-
mış olsa bile, her biri oldukça yaratıcıydı. Hilzoy'un notla-
rından yola çıkarak bazı ihtimaller üzerinde durmuştu; Obsi-
dian'ın yalnızca ağ şifrelemek için değil aynı zamanda ağlar
arası iletişimi şifrelemek için kullanılabileceğini anlamış,
hatta bunun nasıl yapıldığını da çözmüştü. Fakat bu tip prog-
ramlar piyasada zaten mevcuttu, mesela PGP bu görevi ga-
yet iyi yerine getiriyorlardı. Uğruna cinayet işlemek şöyle
dursun, Obsidian'da heyecan verici bir ayrıcalık dahi bula-
mamışlardı.

O gün kaynak koduna erişebiliyor olmayı diledi, aynı
gün içinde bunu çok defa dilemişti. Kaynak kodu işlerini
inanılmaz kolaylaştırabilirdi. Tabii kaynak kodu olsaydı,

ürünü Sarah'nın da dediği gibi öylece piyasaya sürerlerdi ve sorunları çözülmüş olurdu.

Tekrar bilgisayarının başına döndü. Eğer bilinmeyen bir grup Obsidian'da, değerli ya da tehlikeli, gizli bir potansiyel gördüyse, icadın mucidi olan Hilzoy bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirdi? Notlarında bir şeyler olmalıydı. Olmak zorundaydı.

25 BİR TÜR DELİLİK

Ben arabasını California caddesine bıraktı ve oradan Ritz-Carlton'a yürüdü. Saat neredeyse sabahın üçüydü ve etrafta hiç kimse yoktu. Otelin ışında bir sorunla karşılaşacağını düşünmüyordu. Şuan onu bekleyen biri büyük olasılıkla içeride olurdu.

O sabah Ruslar ve o gece bir Amerikalı. Bunun ne anlamı geldiğinden emin değildi. Obsidian ile ilgilenen farklı gruplar mı vardı? Bu, mümkündü. Bunun arkasındaki her kimse, sahip olduğu Rus elemanları tükenmiş, yüzünü başkalarına çevirmiş olabilirdi.

Eğer içeride onu bekleyen birileri varsa, Ben'in onları şaşırtma şansı yüksekti. Alex'in evinde öldürdüğü adamın bir telsizi ya da telefonu yoktu. Demek adamdan bir yanıt beklemiyorlardı, en azından şimdilik.

Vesuvio sonrasında sersemlemişti, kızın sorun olmadığını düşünmüş ve sonuçta taktiksel açıdan zayıf kalmıştı. Şanslıydı. İşini bir daha şansa bırakmayacaktı.

Otelin için o kadar dingindi ki sessizliği duyabiliyordunuz. Resepsiyon masasında tek başına duran bir kadın, Ben'i karşıladı fakat onun dışında, lobi, bar... her yer bomboştu.

Asansörle altıncı kata çıktı, ardından merdivenle iki kat inerek dördüncü kata indi. Merdiven boşluğuna adım attığı anda silahını çıkarmıştı. Bu saatte merdivenlerde karşılaşacağı herhangi bir insan—elinde paspası olmadığı sürece—büyük olasılıkla saldırgan olacaktı.

Sarah'nın odasına yaklaşırken duvara yaslandı ve birinin orada durup kapı deliğinden dışarı bakıyor olması gibi düşük bir ihtimale karşı, odanın önünden geçerken eğildi. Gözlükleri kafasına taktı fakat henüz gözlerine kadar indirmede. Şuan her ihtimali göz önünde bulundurmalıydı. Yalnızca bir pusuyu değil, uzaktan kumandalı bir cihazı da düşünmeliydi.

Kapıyı açmak tam bir sinir harbiydi. Odaya yerleştirilmiş bir IED'den* gelecek tehdide göre hareket etmek, insani bir tehdidine göre hareket etmekten tamamen farklı bir taktik gerektiriyordu ve kapı önünde duraksayıp birinci ihtimalin belirtilerini analiz etmek, ikinci ihtimale karşı kışını açıkta bırakıyordu. Pekâlâ, kapılar kalındı; birinin kapı içinden ateş etme riskini göze alması düşük bir ihtimaldi. Ama yine de...

Kapı açıldığında devreyi tetikleyecek bir kablo ya da onun gibi bir şey görmedi. Manyetik kilitte zorlama izi yok-

*Geliştirilmiş İnflak Aygıtı (Improvised Explosive Device)

tu. Sol eliyle giriş kartını kilitten geçirdi, Glock'unu göğüs hizasında, sağ eliyle tutuyordu. Kapıyı birkaç santim araladı ve Glock'uyla içeriye süzerken öylece tuttu. İçeride hiçbir şey yoktu. Kapı sövesinde bir kablo ya da herhangi bir gariplik yoktu. Elini içeriye uzattı ve ışıkları kapattı. Oda kardı.

Kapıyı kapattı ve tekrar koridorda yürümeye başladı, odadan uzaklaşıyordu. Birileri dışarıdan izliyor olabilirdi. Gelirken otelin çevresinde tabii ki turlamıştı ama birilerini gözden kaçırmış olabilirdi. Birilerinin oda 767'nin perdelelerinin ardındaki ışığın söndüğünü görüp, bir dakika bekledikten sonra IED'yi patlatmasını istemiyordu. Ya da en azından bu olursa odada bulunmak istemiyordu.

İki dakika bekledi. Tamam, eğer böyle bir şey olacaktıysa, çoktan olmalıydı. Tekrar odaya döndü, gözlüklerini taktı ve içeri girdi, arkasından kilidi kapattı.

Yalnız olduğuna kanaat getirmesi üç dakikasını aldı. Odaya bir IED aşk mektubu bırakılmadığına emin olması ise yirmi dakika daha sürdü.

Yere oturdu, sırtını yatağa dayadı ve gözlükleri çıkardı. Uzun bir nefes verdi. Tanrım, ne gün ama. Yorgunluktan ölüyor olması gerekiyordu fakat bunu fark edemeyecek kadar gergindi.

Tamam. Bir şey daha, sonra rahatlamalıydı.

Kız.

İçeri girebileceği üç yol vardı. Birincisi, bağlantı kapısını kullanarak girebilirdi, tabii kız diğer taraftan kilitlemediyse. İkincisi, giriş kartını kullanarak ön kapıdan girebilirdi, tabii kız, güvenlik kilidini kapatmadıysa. Dolayısıyla en çok

umut vaad eden üçüncü seçenektir: Bağlantı kapısını tekmele gitsin. Kapı ağır ağaçtandı fakat kızın odasına açılıyordu ve kapıyı çevreleyen metal söve yeterince deforme olup, Ben'in değerlendirebileceği şekilde çerçeveyi serbest bırakabilirdi.

Ben kendi tarafındaki bağlantı kapısını yavaşça ve dikkatlice açtı, kapıya bir devreyi tetikleyebilecek bir şey takılı olmadığına emin olmak istiyordu. Kızın tarafındaki kapının kilitli olmamakla kalmayıp, ağzına kadar açık olduğunu görünce şaşırdı. Işığı kapatıp gözlükleri taktığına memnun oldu, aksi takdirde silueti o anda belli olmuştu bile.

Dikkatli içeri girdi, kapının açık olması hoşuna gitmemişti, bir tuzak sezinliyordu. Yeşil gece görüşüyle, kızın yataкта yattığını gördü. Sırtüstü yatıyordu, boynuna kadar örtülüydü ve uzun siyah saçları beyaz yastıkların üzerine dağılmıştı. Sağ kolu kafasının üzerinde, gerideydi. Sol eli ise örtünün altında kalıyordu. Kızın sağlıklı olduğunu gün içerisinde görmüştü, dolayısıyla güçlü elinin görüşü dahilinde olduğunu ve boş olduğunu görünce garip bir şekilde rahatladı. Uyuyor gibi görünüyordu fakat Vesuvio'daki cehalet oyunu da oldukça ikna ediciydi. Odayı kontrol ederken bir gözü kızdaydı, oda boştu.

Yatağa doğru yürüdü ve bir süre onu izledi. Nefesi yavaş ve düzenliydi. Kımıldamadı.

Kapının güvenlik kilidinin kapalı olduğunu fark etti ve bu bağlantı kapısını bir çeşit kanal konumuna koyuyordu. Bu hiç hoşuna gitmedi. Nereye gittiğinin önemi yoktu, gelmesi beklenen yoldan gelmiş olmaktan hoşlanmamıştı.

Glock'u kızın üzerinden ayırmadan örtüyü yavaşça kaldırdı ve sol eline baktı. Eli boştu.

Gözlüklerini çıkardı ve gözlükleri tutan elini aşağı indirdikten sonra yatağın yanındaki gece lambasını açtı. Sarah'ın gözleri açıldı ve birden yatakta doğruldu; gözlerini kısarak kırıştırıyor, örtüyü vücuduna yakın tutuyordu. "Ne oluyor?" dedi. "Ne yapıyorsun?"

Ben, "Sesin mutsuz geliyor," dedi. Hislerine karşın anın tadını çıkarıyordu.

"Tabii ki mutsuzum. Buraya böyle giremezsin. Ne yapıyorsun? Ne istiyorsun?"

"Aptalı oynamayı bırak, tatlım. Bu konuda iyi olduğun biliyorum, ama oyunculuğunun modası geçmeye başladı."

Yeni fark ediyormuş gibi Glock'a doğru baktı, zaten büyük olasılıkla da öyleydi. "Ne demeye bana silah doğrultuyorsun? Deli misin sen?"

Ben, silahı ona doğru tutmayı sürdürdü. Ve kendi alışkanlıklarına göre uyurken silahını kol uzatma mesafesinden uzağa koymadığı için, "Yataktan çık," dedi.

"Canın cehenneme. Odamdan çık."

Ben, örtüyü tuttu ve kızın üstünden çekiverdi. Örtü karşı duvara uçtu ve yere düştü.

Sarah yatağın diğer ucuna doğru sıçradı. "Git buradan!" diye bağırdı.

Üzerinde beyaz külotu ve beyaz sutyeni haricinde hiçbir şey yoktu, ve Ben bir an kuşkuya düştü. Fakat kadının biri intihar bombasını patlatmadan önce onun tatlı görünüşüne aldanan az asker yoktur, değil mi?

Silahı kızın üzerinden ayırmadan yatağın çevresinde dolandı. "Kapa çeneni," dedi. "Ve vurulmak istemiyorsan

ellerini görebileceğim bir yerde tut.”

Sarah ona doğru baktı, nefesi hızlanmıştı. “Sen delisin. Sen gerçekten delisin.”

Ben, “Haklısın,” dedi. Yatağın diğer tarafına geçmişti ve Sarah’ın üzerine doğru yürüyordu. “Çılgınca bir şey yapacak kadar deliyim, orası kesin. Aynı gün içinde beni öldürmek isteyen üç insan mı? Bu herkesi delirtmeye yeter.”

Sarah yanıt vermedi. Hayır, tabii ki vermedi. Ben yaklaştı. Sarah köşeye doğru çekildi, solunda gece lambası, diğer tarafında duvar vardı.

“Beni kandırmayı bir ara gerçekten başardın,” dedi. “Hakkını vermeliyim. Fakat artık bitti. Alex’in evinde beni bekleyen adam... ölmeden önce her şeyi anlattı. Önce üzerinde biraz çalışmam gerekti fakat sonunda konuştu.”

Sarah, “Bunu bilmek istemiyorum,” dedi.

Ben daha da yaklaştı. “O halde bu işlere hiç bulaşmamalıydın. Fakat işte sana iyi haber; sana bir sorum var. Tatmin edici bir yanıt alırsam başına bir iş gelmeyecek.”

“Ne sorusu?”

“Kim için çalışıyorsun?”

“Bunun hiçbir mantığı yok!”

“Bak, bu pek tatmin edici bir yanıt değil.”

Ve birden bire, Sarah onun üzerine doğru yürümeye başladı. Parmağıyla Ben’in göğsünü dürterek, “Beni düşman olarak görmeyi bırakacak mısınız?” diye bağırdı. “Ben İranlıyım, bu durumda tek görebildiğin bu! Gerçekleşen her olayı aklında çarpıtarak inanmak istediğin şeye yoruyorsun! Neden? Neden benim düşman olduğuma inanman gerekiyor? Amacın ne?”

Ben, o kadar şaşırmıştı ki neredeyse geri çekilecekti, fakat sonra durdu. İçeri girerken kendinden o kadar emindi ki kızın hemen ötmesini, ya da birkaç şüpheli inkârdan sonra ötmesini bekliyordu. Beklemediği şey bir karşı saldırıydı. Özellikle bu kadar sesli, dikkat çekici bir karşı saldırı... Kontrolü tekrar kazanması gerekiyordu.

“Bu gece bir arama yapılmış,” dedi. Silahı hâlâ ona doğru doğrultuyor olması birden salakça geldi. Mesafenin yakınlığını ve kızın telaşlı ruh halini de düşününce, kaza riski vardı. Silahı kılıfına soktu. “Aramayı Alex’in evine gittiğimi bilen biri yapmış olmalı. Bunu senden başkası bilmiyordu.”

“Sen neyden bahsediyorsun? Alex’in evine gittiğini bilmiyordum ki. Ne cehenneme gittiğini bilmiyordum. Tek söylediğin yapacak bir işin olduğuydu.”

“Anlamış olabilirsin.” Ve bunu söylediği anda, kulağa saçma geldiğini fark etti. Tanrım, gerçekten böyle mi olmuştu? Hayır, adam Alex’in nerede olduğunu da sormuştu. Ama... bu, kızı umursamadıklarından olabilir miydi? Alex’in birinci hedef olduğu aşikârdı. Aslında, kızın saklandığını dahi bilmiyor olabilirlerdi. Bu insanlar her kimse, kaynakları sınırsız değildi. Sarah’ı en sona bırakmak istemiş olabilirlerdi, tabii umurlarındaysa.

“Bu gece işkence ettiğini söylediğin kişi,” dedi. “Sana ne söyledi? Hiçbir şey, işte söylediği bu. Bunları uyduruyorsun. Beni korkutmak için uyduruyorsun.”

Birine işkence ettiğini söylemiş değildi, fakat bu fikrin kızı korkutacağını ummuştu. Yine de, doğru olmayan bir şeyler vardı. Ya da, yanlış olmayan bir şeyler vardı. Kız odada

yalnızdı ve silahsızdı, ya da en azından iyi numara yapıyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

“Neden bağlantı kapısını açık bıraktın?” dedi.

“Öyle istedim.”

Evet, bu işte bir iş olduğunu biliyordu. “Neden?”

“Seni ilgilendirmez!” dedi. Parmağıyla tekrar Ben’in göğsünü dürtecek oldu, fakat Ben parmağını yumruğuyla kavradı.

“Sana bir soru sordum,” dedi, parmağı sıkıyor ve kızı duvara doğru sıkıştırıyordu.

Sarah, suratını ekşiterek, “Devam et,” dedi. “Kır parmaklarımı, bana işkence et. Yaptığın bu değil mi? Durmak istediklerini duyana dek insanlara işkence etmiyor musun?”

Kız kapıyı neden açık bırakmıştı? Bunun sebebi Ben’in içeri girmesini kolaylaştırmak olmalıydı. Öyleyse neden pusuya yatmış birileri yoktu ya da kız neden silahsızdı? Bunun amacı neydi? Neden kız onun—

Ah, seni aptal.

Her şey birbirine oturuyordu. Her şey çok açıktı. Her şey utanç verici derecede basitti ve böyle bir şeyi gözden kaçırmak için kör ve doğrusunu söylemek gerekirse, takıntılı olmak gerekirdi.

Gözleri aşağı indi, kızın ne kadar az kıyafetinin olduğunu, ne kadar çıplak olduğunu yeni fark etmişti. İnce sütyen kumaşının altındaki göğüslerinin şeklini, külotunun yukarısındaki göbeğini, karamel renkli tenini...

Kızın parmağını bıraktı ve avucunu duvara, kafasının hemen yukarısına yasladı.

“Kapıyı neden açık bıraktın?” diye sordu.

“Sana söyledim, seni ilgilendirmez.”

Tanrım, kız çok güzeldi. Bunu daha önce fark ettiğini düşünmüştü, fakat fark etmemişti. Bu şekilde değil.

Daha alçak bir sesle, bir kez daha, “Neden?”, dedi.

Sarah, “Sana söylemeyeceğim,” dedi. Ben’in etrafından dolaşıp uzaklaşmayı denedi ama Ben diğer elini de duvara koyarak onu hapsetti.

“Söylemeni istiyorum,” dedi.

“Hayır.”

Kızın nefesi mi hızlanmıştı? Ben kendi nefesinin hızlandığını biliyordu. Kızın sert göğüs uçlarını sutyenin kumaşı üzerinden görebiliyordu.

Bir adım daha yaklaştı ve kafasını eğdi, dudakları kızın yanağından yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

“Belki zaten biliyorumdur,” dedi.

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Daha da yaklaşarak, “Bir şey biliyorum,” dedi.

Sarah, öfkeli ve cüretkâr bakışlarıyla Ben’e doğru baktı. Dudakları birbirinden ayırdı ve aralarından nefes alıp verişinin ıslığı duyuluyordu. Ben kalbinin küt küt attığını hissetti, bunu kulaklarında duyuyordu.

Ben eğildi ve daha da yaklaştı fakat Sarah kafası ani bir hare-ketle çevirdi. O anda yanak yanağa duruyorlardı, kızın nefes sesi kulağına gayet net geliyordu. Teninin ve saçının kokusunu alabiliyordu. Yaklaştı ve ona doğru yasladı. Göğüslerinin yumuşaklığı ve sıcaklığı bir tür delilik gibiydi.

Bir elini duvardan kaldırdı ve kızın kalçası üzerine koydu, sonra elini kaydırarak kaburgalarını, göğsünün şişliğini, boynunu ve yanağını okşadı. Kızın kafasını kendine

doğru çevirdi. Bir an direndi fakat sonra yarı sinirli, yarı istekli garip bir ses çıkararak kafasını çevirdi ve dudakları kavuştu; ağzı açık ve dilleri üst üste.

Kızın kafasını iki eliyle kavradı ve tutkuyla öptü, kalbi deli gibi atıyor, sesi kulaklarında uğulduyordu. Kendini serbest kalmış gibi hissetti, sanki tuttuğu bir şeyi bırakıp gitmiş, karanlığa doğru ilerliyordu. Kendini ona yaslamaya devam diyordu ve artık Sarah da kendini ona yaslamıştı. O kadar sertleşmişti ki acı veriyordu.

Artık düşünmüyordu, ihtiyacı olan tek şey kızın soyunmasıydı, buna ihtiyacı vardı.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, başka hiçbir şey gerçek değildi. Sutyenin üst kısmını iki eliyle kavradı ve iki yana doğru sertçe çekti. Yırtılan kumaşın sesi kulaklarına doldu, sonra kızın göğüsleri ellerindeydi ve çok güzellerdi, o çok güzeldi.

Sarah, ellerini Ben'in gömleğinin önündeki boşluklardan içeri soktu ve çekti, düğmeler bir makineli tüfek ahengiyle fırlayıp gitti. Ben'in aklının bir yanı, *Şaşırmaya lüzum yok, Vesuvio 'da üzerini nasıl aradığına bir bak, kısasa kısas,* diye düşündü ve son-ra Sarah öne eğildi, ağzı Ben'in boynundaydı ve elleri kemerindeydi. Sarah kemerini çekip çıkarırken, Ben silah kılıfını yere attı. Ben ceketini ve gömleğini çıkarırken Sarah fermuarını kurcalıyordu ve sonra—lanet olsun, daha fazla bekleyemezdi—pantolonunu kendi açtı ve çıkardı. Sarah eliyle onu kavradı ve sıktı, Ben bunu tüm karında hissetti.

Ellerini kalçalarının altına koydu ve kızı kaldırdı. Sarah şaşırarak inledi, sonra bacaklarını Ben'in beline doladı. Ben

kendi etrafında döndü, duvardan iki adım uzaklaştı ve kızını yere indirdi. Tekrar öptü, boynunu, göğüslerini öptü ve sonra geri çekildi. Kızın külotu kalçalarını sıkıca sarıyordu ve Ben parmaklarıyla külotun yanlarını kavrayarak önce bir kenarı yırttı, sonra diğer kenarı. Külotu bir kenara fırlattı. Sarah'yı izliyor, gözlerinin içine bakıyordu, gözlerinin içindeki açlığı ve isteği görüyor, ona dokunuyor, onu inletiyor, onu kıvrandırıyor ve kız o kadar ıslaktı ki bu gerçek olmalıydı, öyle olmak zorundaydı, kimse bu kadar iyi rol yapamazdı. Ben dizlerini kırdı ve Sarah'nın bacaklarını ayırdı, sonra üzerine doğru eğildi. Onu becermeyi o kadar çok istiyordu ki bu aklındaki diğer her şeyi yok etti.

Ve sonra içine girdi ve Tanrı'ya şükür, bundan fazlası yoktu, bundan iyisi yoktu, boğulmakta olan bir adamın ciğer dolusu temiz havayı tekrar tekrar içine çekmesi gibiydi. Nefesi kesilen Sarah Ben'e doğru yaklaştı, ayak bilekleri beli arkasında kavuşmuştu ve elleri onun yüzü üzerindiydi, Ben'i kendine doğru çekiyor, onu öpüyordu. Bir süre bu şekilde hareket ettikten sonra Ben, kendini yavaşlamaya, daha yumuşak hareketler yapmaya zorladı fakat fazla dayanamadı. Sarah'yı iki eliyle kavrayıp yukarı kaldırdı ve içine, daha derine girdi, tekrar ve tekrar ve tekrar. Gözlerini kapattı ve dönüp duran renkler gördü; siyah, mor ve yeşil. Kızın inlediğini duydu, yüzünde ve saçında gezinen ellerini, her yerini kaplayan vücut ısınısını hissetti. Kızın bacakları sıkılaştı, daha sert hareket etmeye başladı ve Ben'in ağzına karşı inlemeye başladı. Ben kızın geldiğini hissedebiliyordu, onun üzerine, her tarafına doğru geldiğini hissedebiliyordu ve o anda kendi de gelmeye başlamıştı; günün tehlikesi, belirsizliği ve çılgınlığı.

gınlığı bir mengene gibi etrafını sardı. Sonra, mucizevi bir şekilde, her şey açıldı ve her şey serbest kaldı.

Yavaşça ve dikkatlice, Sarah'nın kalçasını bıraktı ve ağırlığının bir kısmını dirseklerine vererek kollarını kaldırdı. Sarah, "Hayır, seni hissetmek istiyorum dedi," ve Ben gevşedi. Kollarını Ben'in boynuna doladı, bacakları hâlâ belinin etrafındaydı ve Ben, Sarah'nın hızlı soluklarının çıkardığı, neredeyse kedi mırıltısına benzeyen sesi duyabiliyordu. Öylece durdular, Ben'in kalp atışları yavaşlıyor, nefesi normale dönüyordu.

Ben, Sarah'nın üzerinden indi ve gözlerine bakmak için kafasını çevirdi. *Çok güzelsin*, demek istedi, fakat olmadı. Bunun yerine, "Üzgünüm," dedi.

Sarah güldü. "Ben değilim."

"Hayır, demek istediğim."

"Ne demek istediğini biliyorum."

Ben, iç çekti. "Kötü bir hafta geçirdim."

Sarah, yüz yüze gelmek için yan döndü, dirseği yerde, kafası elinin üzerindeydi. "İçimden bir his bunun bir haftadan daha eski olduğunu söylüyor."

"Bu çok karışık"

"Ne dediklerini bilirsin: 'Kendinize güvenin. Tüm sağlıklı ilişkilerinizin ortak paydası-'"

" 'Sizsinizdir.' Evet, bunu duymuştum."

Tanrım, bu kız çetin cevizdi. Onunla bir ilişki yaşasa nasıl olurdu diye hayal etti. Tartışmaları pek kazanamayacağı kesindi.

"Bak," dedi, "barda haklıydın. Bana... bana bağımlı insanlar olmamalı. Demek istediğim, hangisi daha kötü? Kı-

zımın karşısı-na yılda birkaç defa çıkmam mı, yoksa tamamen ortadan kaybolmam mı? İlk seçeneğin tek sonucu, ona yokluğumu fark ettirmek, bir tür kaybın farkına varmasını sağlamak olurdu. İkinci seçenekte ise özleyecek biri yok. Dolayısıyla kayıp da yok.”

“Anlamıyorum. Eğer sana bağımlı kimse olmazsa, kimseyi yüzüstü bırakamazsın, durum bu mu?”

“Söylediğim şey bu değil.”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Alex bunu her zaman sorar. Ona her zaman hayır diyorum.”

“Yine de söyler mi?”

“Tabii ki.”

“O halde ben de söyleyeceğim. Senin tarif ettiğin şey... Bu hırsızlık yapmak gibi. Bir insandan, sahip olduğunu dahi bilmediği bir mirası çalmak gibi. O kişi parayı özleyecek mi? Onu kaybettiğini bilecek mi? Ya da kaybını düşünüp üzülecek mi? Hayır. Fakat kişinin hırsızlıktan haberinin olmaması senin hırsız olmadığın anlamına gelmez.”

“Bunu size hukuk okulunda mı öğretiyorlar?”

“Alex’le aranızda ne geçti ki?”

“Koptuk.”

“Hadi ama, kimse öylece kopup uzaklaşmaz. Evli olduğunu ve bir yeğeni olduğunu bile bilmiyor.”

Ben, bir an kafasını çevirdi. Ne söyleyeceğine, ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Ağzından çıkan, “Bir kız kardeşimiz vardı,” oldu. Ve konuyu oradan devam ettirdi. Fazla bir şey anlatmayı düşünmemişti fakat bir kez ko-

nuşmaya başladı mı, durmak pek kolay olmadı.

Ben'in konuşması bittiğinde Sarah, "Zavallı ailen," dedi. "Ben de benimkinin sorunları olduğunu zannederdim."

Ben huysuzca güldü. "Ne ailesi? Geriye kimse kalmadı."

"Sen ve Alex varsınız."

"Alex her şey için beni suçluyor."

"Bunu sana söyledi mi?"

"Bu şekilde değil. Fakat suçluyor."

Bir an sessizce durdular. Sarah, "Kız kardeşinin başına gelenlerden kaçmak için mi orduya katıldın?"

"Hayır. Kararımı kazadan önce vermiştim. Ailem katılmamı istemiyordu. Çok baskı yaptılar, ama istediğim buydu. Çocukluğumdan beri."

"Bence katılman iyi olmuş."

Ben, ona doğru baktı şaşırmıştı. "Ciddi misin? Benim sadist olduğumu düşündüğünü zannediyordum, işkenceci bir bebek katili olduğumu."

"Öyle düşünmüyorum. Yalnızca seni kışkırtmaya çalışıyordum. Her neyse, demek istediğim bu değildi. Bence katılman iyi olmuş çünkü istediğin şeyi yapmışsın. Keşke ebeveynlerime baş kaldırmak konusunda senin tavrına sahip olsaydım. Ama... sen de barda haklıydın. Ne istediğimi bilmiyorum."

Ben bir şey söylemedi.

Sarah, "Neden Alex'e yardım ediyorsun?" diye sordu.

Ben, ona doğru baktı. "Bu ona yardım etmek mi?"

Sarah güldü. "Bunu bilmesi gerekmiyor."

"Bence de, böylesi en iyisi olur."

“Ama neden? Demek istediğim, çok uzaksınız. Ama yine de, işte buradasın.”

Ben bir an düşündü. Neticede, kendinden emin değildi. Söyleyebildiği tek şey, “Yardıma ihtiyacı var,” oldu.

Sarah’ın soru sormaya devam etmesini istiyordu. Belki anlamasına yardımcı olabilirdi.

Bunun yerine Sarah, “Gerçekten benden... hoşlandığını düşünüyor musun?”

“Hadi ama, kendine bir bak.”

“Buradan mı yola çıkıyorsun?”

“İnan bana, bunun anlamı büyük. Ama hayır. Dediğim gibi, anlayabiliyorum. Peki ya sen? Ona karşı hiç ilgi duymadın mı?”

Bir an duraksama oldu. Sarah, “Yakışıklı bir adam ve sevilecek yönü çok. Ama... bilmiyorum, bana üniversitede ve hukuk okulundaki sevgililerimi hatırlatıyor. Kendimi tekrar edip durmak istemiyorum.”

“Ben sana neyi hatırlatıyorum?”

Sarah, ona baktı. “Bana hiçbir şeyi hatırlatmıyorsun. Fakat aynı zamanda, hatırlatıyorsun.”

Ben kafasını salladı. “Anlamıyorum.”

Sarah gülümsedi. “Anlaman gerekmiyor.”

“Evet, ama—”

“Şşşt. Neden tekrar özür dilemiyorsun?”

“Üzgünüm.”

Sarah, bir bacağına yavaşça Ben’in vücudunun üzerine attı, sonra üzerine çıktı, elleri kafasının iki yanında, yerdedi. Saçları Ben’in yüzüne doğru sarkıp onu örtecek şekilde öne eğildi ve gözlerinin içine baktı.

“Bu pek iyi bir özür olmadı,” dedi.
Ben, ellerini Sarah’nın beline koydu.
“Tekrar söyleyeyim,” dedi.

26 RÜYA GİBİ

Bir kez daha seviştiler ve Ben ona biraz uyuması gerektiğini, aksi takdirde ertesi gün işe yaramaz halde olacağını söyledi. Yatağa kıvrıldılar ve Ben neredeyse anında uyudu. Sarah onu izliyordu, kendi de bitik vaziyetteydi ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydı.

Daha önce hiç böyle gelmemişti. Asla. Ve şimdi gecede iki defa. Önceki iki erkek arkadaşı sırasında cinsel ilişkiyi hoş bir seçenek olarak görürdü, ama vazgeçilmez bir şey olduğunu düşünmezdi. Tüm yaygaranın neden koparıldığını şimdi anlıyordu. Tatlı bir ağrısı vardı, ne kadar zevk aldığını hatırlatıp duran tatlı bir sızı. Ve onun içinde olduğu anı düşündükçe, Ben'i uyandırıp bir kez daha sevişmek istiyordu. Korunmamışlardı ve Sarah bunun büyük aptallık olduğunu biliyordu. Bu konuda kendine kızacağını biliyordu fakat henüz kızmıyordu. Bu konuda daha sonra endişelenebilirdi fakat şimdilik bu yetiden yoksundu.

Tüm bunlar bitince ikisinin durumunun ne olacağını düşündü. İki erkek arkadaşı hariç hiçbir erkekle daha önce yakınlaşmamıştı. Bir şeyler olmadan önce onları tanımıştı ve sonrasında olan her şeyin bir yapısı ve bütünlüğü vardı. O anda yanında yatan adam... Onu hiç tanııyordu, sahip olduğu kısıtlı bilgi ise son derece rahatsız ediciydi. O bir katildi. Bu adam tiksindiğı şeylerin tamamını temsil ediyordu, aslına bakarsanız kişileştiriyordu. Arızalıydı, vahşiydi ve önceleri “uygun” olarak nitelendirdiğı her şeyin antiteziydi. Öyleyse neden? Bu da neydi?

Gülümsedi. Neden bu kadar düşünüyordu ki? Uyandı-ğında onu tekrar baştan çıkarabilirdi. Bu şimdilik yeterli olurdu ve sonra da duruma göre hareket edebilirlerdi.

Alex ile olan ilişkisi konusunda daha fazla soru sormak istiyordu. Fakat Ben isteksizdi, ısrarcı olmak istemiyordu.

Fakat merak ediyordu. Alex'in Ben'i nasıl suçlayabildiğini anlamamıştı. Öncelikle, Sarah'ya olayların hiçbirisi Ben'in suçuymuş gibi görünmemişti, tam olarak değil. Ve avukatların “hâsıl etme” dedikleri durum vardiysa bile, yasal anlamda suçlayıcı nitelik taşıyan “müessir sebep” kesinlikle yoktu. Ve müessir sebep olsaydı bile, kim böyle bir kin tutardı ki? Hem de öz kardeşine karşı? Hikâyeyi tarafların yalnızca birinden dinlemiş olduğunu kendine hatırlattı. Ve Ben'de Alex'e karşı pek kardeş sevgisi duyuyor gibi değildi.

Fakat öyleyse neden buradaydı? Eğer Alex ailesinin başına gelenlerden Ben'i sorumlu tutuyorsa, Ben'in varlığı bir tür... özür niteliğı mi taşıyordu? Bir tür kefaret miydi? Ve eğer öyleyse, Alex bunu neden kabul etmiyordu?

Sarah, Ben'in göğsünün inip kalkışını izledi. Önceleri

onun bir Neandertalden* başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Ancak şimdi anlıyordu ki, bu Ben'in ona kasten yansıttığı bir karakteristikti ve Sarah da bunu gereğinden hevesli bir şekilde kabullenmişti. Ben aslında son derece zekiymi. Bar'da söyledikleri... evet, Sarah'yı incitmeye çalışıyordu ama pek çok şeyi görebilmişti.

Bir an Ben'in iç görülerini fazla abartıp abartmadığını merak etti. Çünkü eğer aptal biri Sarah'nın içini böyle görebildiyse, bu ancak onun sığ olduğu anlamına gelebilirdi. Kendi saydam sığlığını suçlamaktansa, Ben'in etkin anlayışlılığını takdir etmek daha iyiydi.

Ya da Ben'in zeki olduğunu inkâr etmek istiyordu çünkü bu başta yanıldığı anlamına gelecekti?

Hafifçe kıkırdadı. Salaklık ediyordu, her şeyi bir kenara bırakıp uyuması gerektiği yerde, gereksiz yere her şeyi ölçüp tartıyordu. Güneş birkaç saat içerisinde doğacaktı. Alex ile beraber Obsidian'ın tehlike arz eden yönünü bulmak istiyorlarsa, hâlâ yapacak çok işleri vardı.

Alex. Gerçekten ona aşık olabilir miydi? Sarah hiçbir işaret görmemişti. Öte yandan, kendine has bir şekilde, en az ağabeyi kadar kontrolcüydü. Ailesinin gizli derinliklerine bir bakın; daha önce hiç görmediği ve sezmediği bir şey. Yüzeyin altında ne tip akıntıların aktığını kim bilebilirdi ki? Belki Sarah onu başından beri yabana atıyordu. Yine de, o bu kadar az ilgi gösterirken Sarah ne yapabilirdi ki?

Alex'i düşünmek suçlu hissetmesine sebep oldu. Eğer

* Orta Avrupa'da iskeleti bulunan ve Kaba Taş Çağında yaşamış olan ilkel insan.

Ben haklıysa ve Alex az önce olanları sezerse, durumun olduğundan çok daha karışık bir hale gelmesi muhtemeldi.

Pekâlâ, bilmesini gerektirecek bir sebep yoktu. Ona kesinlikle söylemeyeceklerdi ve Alex olanları asla öğrenmeyecekti.

Kafasını yastığa koydu ve uzun bir nefes verdi. Uykunun üzerine çöktüğünü hissetti ve nihayetinde, uykuya teslim olmadan önce son hatırladığı, Ben'in barda söylediği şeydi; her şey bir rüya gibi gözükecekti.

27 BİTTİ

Gözleri laptop ekranı üzerinde gezinirken Alex masa başında kamburu çıkmış oturuyordu ve Hilzoy'un notlarını sanki bininci defa okuyordu. Tüm gece uyumamıştı, notları sırasıyla gözden geçiriyor, sonra tersten inceliyor, sonra gelişigüzel göz gezdiriyordu. Hilzoy'un düşüncelerine düzensizce yaklaşırsa Sarah'nın ve kendisinin gözden kaçırdığı bir şeyler bulabileceğini düşünmüştü. Ama hiçbir şey yoktu.

Obsidian araç çubuğu sıradan bir ticari program gibiydi; fonksiyonlar yatay bir biçimde sıralanmıştı ve her sekme üst içerik ilintili alt seçenekler sunan menülere açılıyordu. Menüü özelleştirebiliyordunuz, değişik fonksiyonlar ekleyebiliyor ya da gizleyebiliyordunuz fakat fonksiyonlardan hiçbirisi mevcut şifreleme varyasyonları dışında bir şey yapmanıza imkân tanımıyordu. Aklına gelen her menü varyasyonunu denedi. Özelleştirdi. Fonksiyonları gizledi, sonra tekrar açtı.

Gizli fonksiyonlar. Aradığı buydu. Ama neredeydiler?

Hilzoy'un notlarında olmadıkları kesindi. Alex şu aşamada hepsini ezberlemişti. Notlarda işe yarar bir şey yoktu.

Belki de başka bir versiyon vardı? Hilzoy'un avukatına açmaya güvenemediği bir versiyon?

Belki. Fakat eğer bazı ikincil ve gizli notlar vardysa, Hilzoy'un onları da yedeklemesi gerekirdi. Neden Alex birinin yedeğine sahipken, diğerinkine sahip değildi? Bunun bir mantığı yoktu. Başka bir versiyon yoktu. Burada olması gerekirdi.

Gözlerini ovuşturarak, *Başka bir versiyon*, diye düşündü. *Başka bir versiyon*.

Göstergeyi menünün üzerinde gezdirdi. Dosya. Düzen. Araçlar. Araçları seçti, ve aşağı indi. Makrolar, Özelleştir... Değişim Takibi.

Değişim takibi

Değişim takibi... önceki versiyonlara kıyasla.

Kahretsin. Bu kadar basit olabilir miydi?

Önceki Versiyonları Göster'i seçti. Hiçbir şey olmadı. *Kahretsin*.

Hilzoy'un notlarını gözden geçirdi. Ortalarda bir yerlerde, fonksiyon listenin yanında, birden ona kadar giden sayılar mavi renkte yazılmıştı, maddeler bir makronun nasıl oluşturulacağıyla ilgiliydi. Rakamlar düzensizdi. Alex onlara baktı, anlamıyordu. Notların geri kalanını da inceledi, fakat başka bir değişim yoktu.

Tekrar numaralara döndü. Görünüşe göre Hilzoy, notların geçmiş bir versiyonunda bu fonksiyonları numaralandırmıştı. Ama neden? Ve rakamlar neden düzensizdi?

Bir önemi olmalıydı. Eğer eski versiyonlar varsa, Hil-

zoy değişiklikleri kaydedip tamamını silmişti: Ama bu rakamlar hariç. Bunları kayıta tutmak istemişti. Fakat görünüşe göre gizli bir kayıta. Bu bir kaza olamazdı. Bir anlamı olmalıydı.

Pekâlâ, fonksiyonları gizli numaraları takip ederek kullanırsa ne olurdu? Denemeye değer.

Adım adım takip etti, birden ona kadar, sonra giriş tuşuna bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Kahretsin. Gerçekten umutlanmıştı.

Tekrar menü çubuğuna baktı, her fonksiyonu tek tek kontrol ediyordu. Dosya, Düzen, Araçlar...

Göz kırptı ve öne eğildi. Araçlar menüsünde üç yeni giriş vardı: Yaratma. Gizleme. Teslim.

Sesli bir şekilde, “Vay canına,” dedi. “İşte bu kadar. Bu olmalı.”

Hilzoy, Obsidian içine bir sürpriz yumurta yerleştirmişti. DVD’lerin ve ticari programların içinde bulunan sıradan, eğlence amaçlı bir sürprizlerden de değildi. Hayır, bu teknoloji için yepyeni bir uygulama alanı gibi gözüküyordu.

Fakat ne için uygulama?

Klavyede çalışmaya başladı, kalbi küt küt atıyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki zaman merhumunu yitirmişti ve pencerenin dışındaki gökyüzünü aydınlanmaya başlayana kadar nerede olduğunu bile hatırlamadı. Bulduğu şey heyecan vericiydi.

Saat altı buçukta duş aldı ve giyindi. Ben’in verdiği silahı cebine koydu, ağırlığının ve hacminin gayet farkındaydı. Daima bir silah–aslına bakarsanız, iki silah–taşımının

nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyordu.

Ben'e söylemek için karşı odaya doğru gitti. Dün akşam işler kızıştığında sert çocuk yürüyüp gitmişti, ama her neyse. Alex onun söylediklerine üzülmemişti. Bir yanı daha fazla şey söylemiş olmasını diliyordu. Belki de sorun buydu. Ben kalın kafalıydı. Kafasına vura vura anlatmadıkça bir şeyi anlamasını bekleyemezsiniz, özellikle de anlamak istemediği bir şeyi.

Kapıyı giriş kartıyla açmaya çalıştı fakat işe yaramadı. Kahretsin, Ben güvenlik kilidini açmış olmalıydı. Hâlâ uyuyor olabilirdi. Fakat canı cehenneme, bu onu uyandırmaya değecek bir şeydi.

Alex kapıyı tıklattı ve bekledi. Yanıt gelmedi. Tekrar tıklattı, bu sefer daha sert. Bir dakika sonra, Ben'in sesini duydu.

"Bir saniye. Bir şeyler giymeliyim.

Yarım dakika geçtikten sonra Ben kapıyı açtı, üzerinde yalnızca bir havlu vardı. "Erken kalkmışsın," dedi.

Alex, yanından geçip içeri girerken, "Başardım," dedi. "Programı kırdım. Obsidian'ın özelliğinin ne olduğunu biliyorum."

Ben kapıyı kapattı ve kilitledi. "Bekle," dedi. "İşemem lazım."

Bir dakikalığına banyoya girdi. Alex odada göz gezdirdi. Yataklardan biri açıktı. Yerde bir elbise tomarı vardı. Görünüşe göre bu, Ben'in önceki akşam giydiği ceket ve gömlekti.

Ben otel bornozlarından biriyle banyodan çıktı. Yataklardan biri üzerine oturdu. "Anlat," dedi.

“Sarah’yı da çağırmalıyız. Onun da bunu duyması gerek.”

“Muhtemelen uyuyordur, değil mi?”

Alex Ben’in duyarlılığına şaşırmıştı. Dün Sarah’nın tuvaleti kullanmasına dahi izin vermiyordu. Şimdi ise onu uyandırmaktan mı çekiniyordu?

Alex, “Bunu duymak isteyecektir, güven bana,” dedi. Bağlantı kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı, sonra diğer taraftaki kapıyı tıklattı. “Sarah, ben Alex. Uyandın mı? Aradığımız şeyi buldum.”

Alex, kapının diğer tarafından, “Hemen geliyorum,” dendiğini duydu. Bir dakika sonra Sarah içeri girdi, üzerinde otel bornozu vardı. Saçı arkadan bağlıydı, makyajsızdı ve uykulu gözlerini ovuşturuyordu... ve yine de güzeldi.

Her ikisinin de otel bornozu giyiyor olması garipti. Alex, “Dün gece bir şeyler yapan tek kişi ben miyim?” diye sordu. Bunu komiklik olsun diye söylemişti ama kimse gülmedi, kimse hiçbir şey söylemedi. Aslına bakarsanız, neredeyse garipsemiş gözüküyorlardı. Pekâlâ, her ikisini de daha yeni uyandırmıştı.

Sarah, kapının yanındaki duvara yaslanarak, “Ne oldu?” dedi.

Alex, “Bir sürpriz yumurta buldum,” dedi. “Obsidian’da.”

Ben, “Sürpriz yumurta mı?” dedi.

Alex kafa salladı. “Bir çeşit gizli özellikler grubu. Programcının programa koyduğu, fakat belgelemediği, yalnızca garip bir komut zincirleriyle erişilebilecek bir şey. Hilzoy’da Obsidian’a bir tane koymuş. Komut zincirini notlarına kay-

dedip gizlemiş, bu yüzden yalnızca notların son versiyonunu önceki bir versiyonla kıyasladığınızda görebiliyorsunuz.”

Ben, “Takip edemiyorum,” dedi. “Gizli özellikler ne? Ve eğer gizlilerse neden notlarda varlar?”

“Komut zinciri karmaşıktı. Öyle olması gerekiyordu, aksi takdirde birileri kazara keşfedebilirdi. Hilzoy’da zinciri unutabileceğinden korkuyordu. Dolayısıyla onu, bir tür görünmez mürekkep kullanarak notlarına kaydetti.

“Birinin onu bulacağından endişe etmiyor muydu?”

“Tabii ki hayır. Notları, programın yedeğini verdiği avukatından başka kimsede yoktu ve avukatı programlama notlarını okumaya neden zahmet edecekti ki? Ve ben ya da başkaları notları okusa bile, neden eski versiyonlara bakmayı düşünecekti ki? Ve eski versiyonlara baksanız bile, Hilzoy’un ipuçları size hiçbir şey ifade etmezdi. Gizli bir şeylerin olduğunu bilseniz bile, onu bulmak için kafa patlatmanız gerekirdi, aynen Sarah’yla yaptığımız gibi. Ve ipucunu o zaman bile kolayca gözden kaçırabilirdiniz.”

Ben, “Pekâlâ, yani nedir?” dedi.

Alex Sarah’nın sessizliğinin sebebini merak etti. Normalde, diğer insanların açıklamaları sırasında sabırsızlık duyar ve çabucak kendi cümlelerini eklerdi.

Alex, “Programın tamamı bir Truva atı,” dedi. “Görünüşte harika ve etkili bir şifreleme programı. Fakat asıl amacı, virüs şifrelemek.”

Sarah, Alex’e doğru bakarak, “Kriptoviroloji,” dedi.

Alex kafa salladı, Sarah hemen anladığı için memnun olmuştu. “Aynen öyle. Zararlı kriptografi.”

Ben, “Pardon, millet,” dedi. “Beni biraz aşılıyorsunuz.”

Alex, “Tamam,” dedi. “Bir bilgisayar virüsünün ne olduğunu biliyorsun, değil m?”

“Evet. Birilerinin her şeyi batırmak için sisteme sızdırdığı bir bilgisayar programı.”

“Evet, aşağı yukarı. Şimdi, fark edilebilen ve engellenen iki tip virüs vardır; tanımlı ve bulgusal. Tanımlı virüsler, antivirüs programının sahip olduğu listede bulunan ve nasıl engellenip bloke edilecekleri bilinen virüslerdir. Yani şüpheli bir teröristin adı gibi. Teröristin adı uçuş yasağı listesine girer ve isim karşınıza çıktığında adamı uçağa bindirmezsiniz. Dayanak noktanız isimdir, ya da virüs üzerinden söylemek gerekirse, bir tür dijital imzadır.

“Tamam...”

“İkincisi ise bulgusal virüslerdir. Bu durumda virüs bilinmez ve onu tipik virüs davranışlarını analiz ederek bulmaya çalışırsınız. Uçak örneğine dönecek olursak, bu yolcu profili çıkarmak gibidir. Adamın ismi hiçbir alarmı tetiklemez ama yaptığı şeyler terörist davranışlarıyla benzerlik göstermektedir. Bu durumda, adamı uçağa bindirmezsiniz.”

“Tamam. Anladım.”

“Dolayısıyla virüs programcılarının en büyük sorunu tespit edilmekten kaçınmaktır. Eğer virüsünüz yeniyse, dijital imzasının tanınmasını dert etmeniz gerekmez, yalnızca virüs davranışları konusunda endişelenirsiniz. Ve eğer virüs davranışlarını devreden çıkarırsanız, elinizde kalan şey artık bir virüs işlevi görmez. Tespit edilemez olabilir, ama aynı zamanda işe yaramazdır.”

Ben, “O halde bahsettiğimiz şey gizlenme,” dedi.

“Aynen öyle. İşte virüs şifreleme bu noktada devreye

giriyor. Polimorfik bir virüs yaratmak için şifreleme kullanırsınız.”

Ben kaşlarını kaldırdı ve Alex anlamadığını fark etti. Bir an duraksadı, nasıl açıklayacağını bulmaya çalışıyordu.

Sarah, “‘Polimorfik,’ sürekli değişen demektir.” Dedi. “Asıl algoritmayı tek parça halinde tutarken sürekli şekilde değişen bir koddan bahsediyoruz. Bu, temel şifreleme prensibidir. Eğer bir virüsü şifrelerseniz, virüs davranışlarını sürekli değişen bir örtü altında gizlemiş olursunuz. Antivirüs programı ne arayacağını bilemez.”

Ben, “Neden bunu kimse daha önce yapmadı?” dedi.

Alex, “Yaptılar,” dedi. “Dark Avenger ismini kullanan Bulgar bir virüs yazılımcısı, yıllar önce polimorfik bir virüs motoru yarattı. Ve Adam Young’la Moti Yung adında iki adam bu konuda bir kitap yazdı. Fakat daima bir sınır vardı.”

Sarah, “Virüsün tamamını şifreleyemezsiniz,” dedi. “Eğer şifrelerseniz, virüsü kullanamazsınız. Şifrelenmiş kısmı çözümlayıp çalıştıracak bir şifrelenmemiş kısma ihtiyacınız var. Antivirüs programının yakalamaya çalıştığı da bu şifrelenmemiş uzantıdır.”

Alex gülümsedi, Sarah’nın araya girmesine memnun olmuştu. Bir süre fazlasıyla sessiz durmuştu. Bu Sarah’nın yaptığı bir şey değildi.”

Ben, “Obsidian virüsün tamamını mı şifreliyor?” diye sordu. “Nasıl?”

Alex, “Belki bütün zararlı uygulamalarda çalışmıyor,” dedi. “Yeterince test edecek fırsatım olmadı. Fakat yaptığı iş, şifreleme yapan bir virüs yaratmak ve bunu son derece iyi yapıyor.”

Ben, “Anlamıyorum,” dedi. “Şifreleme için kullanılan şifreli bir virüs mü? Biri neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Obsidian’ın görünürdeki amacı zaten şifreleme değil mi?”

Bu Alex’e o kadar basit bir noktaydı ki, bir durup ne cevap vereceğini düşündü. “Şey, evet,” dedi, “fakat görünürdeki amaç veriyi isteyerek şifrelemek ve aynı zamanda şifreyi çözümleyecek anahtara sahip olmak. Şöyle düşün. Senin başına geldiğini hayal et: kendi verilerine ulaşamıyorsun. Sanki bir gün evine geliyorsun ve birilerinin kapına yeni kilitler taktığını görüyorsun, anahtarlarına sahip olmadığın kilitler. Bunu yapan kişi senin kilitlerini açıp eşyalarını çalmayı başaramamış olsa da, kendi evine girmeni engellemiş olur. Dışarıda kalırsın. Bu da demek olur ki, tüm evin çalınmıştır. Evsiz kalmışsındır.”

Ben, “Yani bu ne için kullanılabilir, haraç kesmek için mi?” diye sordu.

Sarah, “Bu, ihtimallerden biri,” dedi. “Ya da amaç mutlak yıkım da olabilir. Büyük bir bankanın verilerini bloke ettiğini düşün, ya da New York Borsasının. Ya da savunma bakanlığının, ya da—”

“Bu tip kurumlar verilerini yedeklenmiyor mu?”

Alex, “Tabii,” dedi. “Fakat yedeklenmiş veriyi de etkileyecek kadar uzun bir süre uykuda kalan bir virüs yaratmak mümkün. Ve yedek veri mevcut olsa bile, ana veri bloke edildiğinde yaşanacak aksaklıkları bir düşün.”

Ben, “Tamam, anladım,” dedi. “Anladım. Tanrım. Başka uygulama alanları var mı?”

“Bulmaya çalışıyorum. Demek istediğim, bir ağı kitlemek yeterince kötü, fakat bir Obsidian virüsü yaratıp, hiçbir

koruma programı tarafından tespit edilmeden el altından veri aktarmasını sağlayabilirsen? Tanrım.”

Bir an sessizce durdular. Alex, “Yani bunun anlamı nedir? Yani tüm bunların arkasında kimin olduğuyla ilgili?”

Ben, “Kolları oldukça uzun kişiler olduklarını söyleyebilirim,” dedi. “Obsidian’ı fark edip sahip olduğu gizli potansiyelini anlayabilecek kadar ve geniş bir alanda onu ele geçirme operasyo-nu yürütecek kadar geniş bir ağa sahip birileri. Eğer tahmin etmem gerekirse, Çinliler derdim.”

Sarah, “Neden?” dedi.

“Çünkü geniş erişim alanlarının yanı sıra, sanal savaş girişimleri konusunda da çok aktifler. Kimsenin haberi olmadan Alman bir bakanın bilgisayarına günde yüz altmış gigabayt veri hortumlayan bir casus programı sokmayı başardılar. Ve kısa zaman önce, birileri savunma sekreterinin ofis bilgisayarına girdi. Pentagon bunu Halk Kurtuluş Ordusunun yaptığını düşünüyor. Elektromanyetik üstünlük kurmak için Amerikan bilgisayarlarına saldırıyorlar, askeri operasyonları aksatıp sivil hayatı sarsıyorlar.

Sarah, “Hadi ama, Ben,” dedi. “Bir Pentagon Powerpoint sunumu gibi konuşuyorsun.”

“Güven bana, bunlar gerçek. Devlet bilgisayarlarına günde iki milyon defa giriliyor. *İki milyon*. Pentagon için durum daha da kötü.”

Vay, yapıcı davranıyorlardı. Dün bu tip bir konuyu tartıştıklarında kan gövdeyi götürüyordu.

Sarah, “Demek istediğim, Birleşik Devletleri göz ardı etmek istemeyiz,” dedi. “Devlette bu tip şeylerle ilgileniyor.”

Alex, “Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?” dedi.

Sarah omuz silkti. “Neden piyasaya sürmüyoruz? Programı, Hilzoy’un notlarını ve senin bulduğun sonuçları piyasaya sürelim.”

Ben, “Sen çıldırdın mı?” dedi. “Kendi söyledin, bunu kullanmayı bilen herhangi biri büyük bir yıkım yaratabilir.”

“Bunu tam olarak bilmiyoruz. Alex bazı zararlı uygulamalar buldu, evet, ama bildiğimiz kadarıyla henüz test edilmedi.”

Ben kafa salladı. “Asla olmaz. Obsidian’ın yıkıcı olabileceğini bildiğimizi, ama ne kadar yıkıcı olabildiğini bilmediğimizi söylüyorsun.

Sarah, “Bilgi özgür kalmak ister,” dedi.

Ben güldü. “Hadi ama, bu bir sandalyenin özgür kalmak istediğini söylemek gibi. Bilginin bir şey istediği yok.”

“Demek istediğim—”

Alex, “Ne demek istediğini biliyorum,” dedi, “fakat virüslerde özgür kalmak ister. Bu onları kabullenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Bunu piyasaya süremeyiz. Demek istediğim, yaratabileceği hasarı bir düşün. Bunu şansa bırakamayız.”

Sarah, “Peki,” dedi. “Fakat eğer bu insanlar Obsidian ile ilgili bir şeyler bildiğimizi veya bir kopyasına sahip olduğumuzu düşünüyorlarsa öylece yürüyüp gitmeyecekler. Bunu asla yapmazlar.”

Ben Alex’e baktı. “Hayır, yürüyüp gitmiyorlar. Dün gece evine gittim. Orada biri bekliyordu.”

Alex midesinde bir kasılma hissetti, banyodaki gecenin anısı karanlıktan çıkageliyordu. “Ne oldu?”

“Seni orada birinin pusuya düşürmeye çalışabileceğini

düşündüm. Sorun şuydu ki, bir pusu vardı fakat senin için değil, benim için kurulmuştu. Ya da benim gibi birisi için. Bunu önceden tahmin etmem gerekirdi. Four Seasons'ın önünde olanlardan sonra bir tür profesyonel desteğe sahip olduğunu biliyorlardı, bir badigart, ya da o tip bir şey. Benden iyi düşünmüşlerdi. Kaçabildiğim için şanslıyım.”

“Kaçabildin. Peki, seni bekleyen adama ne oldu?”

“İşler onun için pek iyi gitmedi.”

Alex ona baktı. Bu son cümlenin altında yatan imaları anlamak istemediğini biliyordu. Fakat bundan kaçamazdı. “Sen... bizim evimizde birini mi öldürdün?” demeyi başardı.

“Şuan orada hiçbir şey kalmadı, eğer endişe ettiğin buy-sa.”

“Şey... evet endişe ettiğim bu.”

“Harika. O zaman endişelenmeyi bırakabilirsin.”

“Ama... lanet olsun, Ben, eğer nefsi müdafaaysa, ki eminim öyleydi, polisi arayabilirdik! Bize inanırlardı. Ortada bir... yani, ortada bir ceset olurdu. Bizi ciddiye alırlardı, ciddiye almak zorunda kalırlardı.”

“Alex, nefsi müdafaa yalnızca o işte, bir müdafaa. Cinayetle suçlanıp, iyi bir avukatın jüriyi savunmamın geçerliliğine inandırmasını bekleyemem. Sen hayal görüyorsun.”

“Lanet olsun, Ben, en büyük şansımızı berbat ettin!”

Ben yataktan kalktı. “Berbat mı ettim? Son iki gün içerisinde, *seni* öldürmeye çalışan üç insanı indirdim ve bu berbat etmek mi? Performansımdan memnun kalmadın, olay bu mu, Alex? Senin için ne yapmamı istiyorsun, hapse girmemi mi? Söyle, ne halt etmemi istiyorsun?”

Birbirilerine bakarak öylece durdular. Sarah, “Dinleyin, soru şu; şimdi ne yapacağız?”

Alex, Sarah’yı hayal meyal duydu. O kadar sinirlenmişti ki ne yapacağını bilmiyordu. Kendini beğenmiş, çok-bilmiş ağabeyi, ne isterse onu yapıyor, hiç kimseye danışmıyor, sonuçları düşünmüyordu.

Ben, “Alex’in keyfini kaçıran şu adam ile ilgili daha fazla şey bulabilirim,” dedi. “Tabii Alex uygun görürse...”

Alex’in, ona, *Siktir git, yalnızca siktir git*, deyip kalkıp gitmesine ve sonrasında olacaklar konusunda kendi şansını denemesine ramak kalmıştı. Hiç doğmamış olmasını dile-diği bu hıyardan biraz daha yardım görmek dışında her şeyi kabul edebilirdi.

Sarah, “Ben yan odaya geçiyorum, böylece siz daha rahat konuşabilirsiniz,” dedi. Odasına geçti ve bağlantı kapısını kapattı.

Alex, Ben’e baktı. “Neden bu kadar pis bir herif olmak zorundasın?”

Ben tiksinişçesine kafasını salladı. “İnanılmazsın.”

Ben duvara doğru yürüdü. Ona neden ulaşamıyordu? Ben onu neden hiç dinlemiyordu?

Yerdeki elbise tomarına baktı. Gömlekte garip bir şey vardı. Alex, garipliğin ne olduğunu tam olarak seçemiyordu.

Biraz öne eğildi. Düğmeler, işte gariplik buydu. Hepsı gitmişti.

Bu da ne? Ben’in gömleğinin düğmeleri neden?

Bir anda her şeyin ayırtına vardı.

Bornozlar. Sarah içeri girdiğinde oluşan garip his. Sarah’nın sessizliği. Ben ile aralarında kinin kalkmış olması.

Yatağa baktı. Yastıkta kafa izi yoktu. Çarşaf buruşmamıştı. Örtü kaldırılmıştı, hepsi bu, burada uyuduğu izlenimini yaratmaya çalışan, biri tarafından telaşla kaldırılmıştı. Yalnız uyuduğu izlenimini yaratmak için.

Alex, Ben'e baktı. Ağzından, "Sen... yalnız yatmadın," cümlesinin çıktığını duydu.

Ben bir süre ona bakmaya devam etti, sonra kafasını çevirdi.

"Ah, Tanrım. Evet, yaptın."

Ben dudaklarını yaladı. "Dinle, dün gece evinde pusuya düşürüldükten sonra."

"Bunun onla ne ilgisi var?"

"Bu, çatışma sonrası bir sendrom, çıldırıyorsun ve—"

"Bana ne söyleyeceksin, birini öldürdükten sonra Sarah'yla seks yapman gerektiğini mi? Seçim şansın olmadığını mı? Dur, söyleme, bunun benim anlayamayacağım askeri bir konu olduğunu mu? Olay bu mu? Doğru anlamış mıyım?"

Ben iç çekti. "Alex, üzgünüm."

Ve bu içi boş sözcükleri duyduktan sonra Alex, birden bire ondan nefret etti. Ondaki her zamankinden fazla nefret etti. Sebep olduğu her şey yüzünden, Alex'in ona ihtiyaç duymasına sebep olduğu için, bu fırsatı...

Alex, "Üzgün değilsin," diye bağırdı, bir parmağıyla Ben'i dürtüyordu. "Asla üzgün değilsin. Ne yaparsan yap, neye yol açarsan aç, asla üzgün değilsin!"

"Sen neyden bahsediyorsun? Üzgün olduğumu daha şimdi söyledim."

"Ah, saçmalık."

“Öyleyse benden ne istiyorsun, Alex? Söyle bana, şimdi söyle, ne halt istiyorsun?”

“Hiçbir şey. Senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Evet, pekâlâ, bu iyi. Çünkü sana bir borcum yok. Ve hiç zaten hiçbir şey için minnet duymadın. Tek yapmayı bildiğin şikâyet etmek, tabii senin için yaptıklarımı fark ettiğini varsayarsak.”

“*Benim* için yaptıklarını mı? Tanrım, bir insan nasıl bu kadar kör olabilir?”

Ben, “Kör mü?” dedi. “Ben kör müyüm? Tek yaptığım başını belaya soktuğunda kıcını kurtarmak. Aynen lisedeki gibi, tek fark peşindeki insanların seni dövmeye değil öldürmeye çalışıyor olması ve benim korumamın sana bahşedilmiş bir tür hak olduğunu zannediyorsun. Bu hakka o kadar sahipsin ki teşekkür etmek aklına bile gelmiyor. Pekâlâ, hepsinden bıktım. Hep aynı bok ve hepsinden bıktım.”

“Birkaç lise kabadayısını savuşturdun diye sana minnettar olmamı mı bekliyorsun, Ben? Sen Katie’yi öldürdün. Onu öldürdün. Neden yalnızca—”

Ben o kadar hızlı hareket etti ki Alex’in tepki verecek vakti olmadı. İki eliyle birden Alex’in göğsüne vurdu ve Alex geriye doğru uçarak arkasındaki duvara yapıştı. Kafası sıvaya çarpıp sekti ve Alex gözünün önündeki yıldızları gördü. Ben onu gömleğinden tuttu ve duvara yasladı, yumruklarıyla boğazına bastırıyordu. Alex Ben’in bileklerini tuttu ve ayırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Ben anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyordu, sıcak nefesi Alex’in yüzüne vuruyor, dişleri gözüküyordu. Alex ona yumruk atmak için kolunu arkaya attı fakat

arkasındaki duvar yüzünden hareket edebileceği bir alan yoktu. Ben'in çenesine vurdu fakat bu hiçbir işe yaramadı. Ciğerlerinin oksijen alabilmek için kasıldığını hissetti ve Tanrım, beni öldürmeye çalışıyor, beni gerçekten öldürecek, diye düşündü ve paniğe kapıldı. Bir dizini yukarı kırdı fakat Ben'in kalçası yan duruyordu, kasığı menzil dışındaydı. Önce Ben'in ellerini tırmaladı, sonra yüzünü. Yumruklarının boğazına binen yükü daha da kötüleşti.

Aklının uzak bir köşesi fısıldadı; *Silah. Silah. Silah.*

Cebindeki silaha gözü görmeden erişmeye çalıştı. Ben'in yüzünün arkasında kalan odanın hatları belirsizleşiyordu, nesnelerin köşelerini grilikler kaplıyordu.

Silah. Silah. Silah...

Ben, Alex'in hayalarına bir diz darbesi indirdi. Karnının alt kısmında bir acı patlaması, gözlerinin ardında bir parıltı hissetti. Silahın ağırlığı bir anda kaybolmuştu. Ben bir adım geri attı ve Alex yere düştü, öksürüyor ve öğürüyordu.

Ben eğildi ve silahı Alex'in cebinden çıkardı, sonra geriledi.

“Ne yapacaksın, Alex, beni vuracak mısın? Yapmak istediğin bu mu?”

Alex dizleri üzerine kalkmayı başardı. Boğazını ve midesini tuttu, bir nefeslik havayı içine çekmeyi başardı.

Ben, “Beni vurmak mı istiyorsun,” dedi bir kez daha. “Katie’yi benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Ve babamı? Ve annemi? Hepsinin benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun? Pekâlâ, işte intikam şansın. Devam et.”

Yanındaki halıdan tok bir *küt* sesi geldi. O yöne doğru baktı ve Ben'in cebinden aldığı silahı gördü.

Hırıldadı ve kusma dürtüsünü bastırmaya çalıştı. *Seni öldüreceğim*, diye düşündü.

Ben, “Hadi, sert çocuk,” dedi. “Yargılarındaki cürete sahip değil misin?”

Alex silahı aldı ve Ben’in suratına doğrulttu. Tetiği çektiğini ve merminin çarpma kuvvetiyle geriye uçan Ben’i hayal etti...

Ben, “İşte bu kadar,” dedi. “İşte böyle. Devam et, Alex. Tüm aileni öldüren adam benim, değil mi? Hepsini ben yaptım, hepsi benim hatam. Devam et.”

Yalnızca tetiği çek. Tetiği çek. Şu sırtmayı yüzünden sonsuza dek sil.

Ben tiksiniş gibi kafasını salladı. “Sonsuza kadar bekleyemem, bok herif. Bu, senin fırsatın. Eğer ateş etmek istiyorsan, ateş et.”

Alex ayağa kalktı, hâlâ soluk soluğaydı. Ben korkmuyordu bile ve bundan nefret ediyordu. Her şeyden çok istediği, buydu.

O zaman onu korkut. Yap hadi. Seni öldürmeye çalıştı. Yap. Katie. Annen. Baban. Yap yap yap YAP.

Solundaki bağlantı kapısı açıldı. Alex o yöne baktı. Gelen Sarah’ydı.

“Durun!” diye bağırdı.

Ben önce ona doğru, sonra Alex’e baktı. “Son şansın,” dedi.

Sarah, “Alex, sen çıldırdın mı?” dedi. “Silahı indir. Yalnızca silahı indir.

Tanrım, bunu yapmak istiyordu. Ve alaycı bok çuvalı abisinin üzerinde bir delik açma düşüncesi yeni bir mide bu-

lantısı dalgası getirdi.

Fakat yapamazdı. Bunu biliyordu. Ve Ben'in bunu başından bildiğini anlamak sinir bozucuydu.

Düşünmeksizin kolunu kaldırdı ve silahı Ben'in kafasına fırlattı. Silah, Ben'in alnına çarptı ve Ben yere düştü.

Sarah, "Alex!" diye bağırdı.

Alex, "Tamam," dedi . "Şimdi senin sıran. Devam et."

Ben ayağa kalktı. Altındaki yaraktan kan sızıyordu. Silahı aldı ve beline taktı.

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" dedi Alex, başparmaklarıyla kendi göğsünü dürtüyordu. "Diğer herkesi öldürdün. Devam et. Beni de öldür."

Ben parmaklarıyla alnını sildi. Kana baktı, sonra elini bornozuna sildi. "Eğer umurumda olsaydın," dedi, "seni öldürürdüm. Fakat umurumda değilsin. Bitti. Artık tek başına-sın."

Yerdeki elbise yığınınına doğru yürüdü, Alex ve Sarah orda değilmiş gibi bornozunu çıkarıp yere attı ve pantolonunu, ayakkabılarını, düğmesiz gömleğini ve ceketini giydi. Çantasını aldı ve Alex ile Sarah'nın cep telefonlarını çıkardı. Telefonları yatağa fırlattı ve çantasını omzuna attı.

Sarah, "Ben," dedi. Ben, Sarah orada değilmiş gibi yanından geçip banyoya girdi. Birkaç saniye sonra alnına bastırıldığı bir el havlusuyla dışarı çıktı.

Sarah bir kez daha, "Ben," dedi.

Ben durdu ve ona baktı. "Bu bir hataydı," dedi. "Bunu unut."

Kapıyı açtı ve çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve Ben gitmişti.

Odayı bir an garip bir sessizlik kapladı. Sarah, “Ne oldu böyle?” dedi.

Alex, “Hiçbir şey,” dedi, ona birden içerlemişti. Ona yalnızca yardım etmek için, tehlikede olabileceğini düşünerek onu buraya getirmişti. Ve Sarah karşılığını abisiyle düzşerek veriyordu. Onlar tavşanlar gibi sevişirken, Alex tüm gece uyumayıp Obsidian’ı kırmaya uğramıştı. Pekâlâ, canları cehenneme. Ona ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu.

“Ben eve gidiyorum,” dedi. “Ofiste görüşürüz.”

Sarah, “Nasıl eve gidebilirsin?” dedi. “Ben daha az önce—”

Alex, kastettiğinden daha sert bir şekilde, “Duymak istemiyorum!” dedi. “Aynen... onun dediği gibi, unut bunu. Yalnızca unut.”

Koridorun karşısındaki üçüncü odaya giderek eşyalarını topladı. İnsanların hâlâ peşinde olup olmadığını umursamıyordu. Hiçbir şey umurumda değildi. Eğer biri onu öldürürse, bu nasıl olsa Ben’in yüzünden olacaktı. Diğer her şey gibi...

28 GERİ ÇEKİL

Ben, Jackson Caddesindeki Çin Hastanesine doğru birkaç blok yürüdü. Sabah güneşi henüz alçaktaydı ve Ben'in gözlerini kısmaya yetecek kadar parlaktı. Kafasının uçan Glock'u durduran yeri zonkluyordu ve az önce olanlar yüzünden öfkelenmişti. Ancak yürürken yine de dikkatliydi.

Alex'i silahı fırlatması onu şaşırtmıştı. Bu, bir amatörün ne kadar tehlikeli olabileceğini gösteren bir hatırlatmaydı. Çünkü dünyadaki hiçbir profesyonel bir silahı fırlatmayı düşünmezdi, en azından dolu ve çalışır vaziyetteki bir silahı. Bu sadece... içgüdülerine tersti.

Tabii, bu sefer silah dolu değildi, fakat Alex bunu bilmiyordu. Alex yerde nefes nefeseyken Ben, şarjörü çekip mermileri boşaltmıştı. Alex'in farkı anlamayacağını biliyordu. Küçük pisliği kışkırtarak onu yalnızca utandırmaya ve aşağılamaya çalışmış olsa da ve onun tetiği çekecek cesarete sahip olmadığından emin olsa da, bir emin olmak vardı, bir de *emin* olmak vardı.

Kafasındaki acı yüzünden yüzünü buruşturdu. Çantasında birkaç QuikClot hemostatik bandaj vardı ve onları yarayı kapatıp kanamayı durdurmak için kullanabilirdi, fakat hastaneye bu kadar yakındı... Yarasını orada temizletip kapattırabilir, bandajları gerçek bir acil duruma saklayabilirdi.

Evet, Alex'in cesareti konusunda haklıydı, ya da cesaretsizliği konusunda. Fakat oyunu ne olur ne olmaz diye kendi kuralına göre oynadığına pişman olmamıştı. Neydi o söz? Söylenecek en salakça son söz "Cesaretin yok"tur. Bunu şansa bırakmanın bir mantığı yoktu.

Şansa bıraktığı asıl konu Alex'i iki eliyle kavramasıydı. Çünkü Ben sinirliyen başlamak durmaktan çok daha kolay gelir-di. Olanların tamamını hatırlayamıyordu bile. Alex onu Katie'yi öldürmekle suçlamış, yıllardır sessizce düşündüğü şeyi nihayet sesli söylemişti. Ben bu sözcükleri duymuştu ve sonra... ne yapmıştı? Kırmızı bir sis vardı ve sonra onu boğuyordu, değil mi? Evet, onu boğuyordu.

Boğmak mı? Söyle hadi. Onu öldürüyordun. Bunu biliyordun. Bunu hissetmiştin. Bunu istemiştin.

Fakat kendini durdurmuştu. Bunu nasıl başarmıştı bilmiyor-du, ama durmuştu. Bunun bir değeri olmalıydı.

Hastane acil servis odasına girdi ve sahte bir isim ve kimlik kullanarak formu doldurdu. Şanslıydı, önünde başka acil durum vakası yoktu. Hemen onu oturtular ve kafasıyla ilgilendiler.

İnanılmaz. Şu kadar günde iki silahlı çatışmaya girmişti –artı birkaç gün önce İstanbul'da olanlar, onu niye saymayacaktı ki?–ve hepsini bir sıyrık dahi almadan atlatmıştı. Ona hasar vermek, görüşüne göre bir Glock 26'yla bir kaya ara-

sındaki farkı bilmeyen kardeşine düşmüştü.

Bu düşünceye neredeyse gülecek oldu. Ne kadar kızgın olursa olsun, biraz cesaret gösterdiği için Alex'in hakkını vermeliydi. En azından mücadele etmişti. Ve Ben kolayca fark edip onu durdurabilmiş olsa da, en azından silaha ulaşmaya çalışmıştı. Ne yapmak istediğini düşündü. İstanbul'dan sonra yeni bir emir gelmemişti ve en azından birkaç hafta yeni bir emir almayı beklemiyordu. Belki Bragg'a gidip atış sahasını kullanabilir, formda kalabilirdi. Ya da birkaç günlüğüne Cabo'ya gidebilirdi. Evet, Cabo, biraz dalış yapar, sahilde yatar, işine bakardı. Bu iyi olabilirdi.

Gitmeden önce güneye bir uğrayabilirdi. Volvo'yu bulabilecek mi diye bir bakmak için. Alex için değil, o cehennemnin dibine gitsin. Yalnızca kendi merakını gidermek için, hepsi bu.

Kırk dakika sonra Ladera'nın sessiz sokaklarında geziyordu. Adamın arabasını bulmak zaman almıştı, gümüş rengi bir S80. Zekice bir yere, Dos Loma Vista yoluna bırakılmıştı. Alex'in evine kuş uçuşu uzaklığı bir kilometreden azdı, fakat arabayla birkaç kilometre mesafedeydi. Adamın bölgenin topografik haritası üzerinde çalıştığı ve gece görüşü gözlükleriyle bahçelerin içinden geçerek Alex'in evine giden mesafeyi kolayca kat edebileceğini anladığı belliydi. Aynı zamanda, arabayı arayan birinin dahi bakmayı kolayca akıl edemeyeceği bir yerde tutmuş olacaktı.

Ben, anahtarın tuşuna baktıktan sonra Volvo'nun farlarının yanıp söndüğünü görünce park etti ve arabadan indi. Dos Loma Vista, bol ağaçlı bir çıkmaz sokaktı. Etrafta kimse yoktu. Hiç kimse onu görmeyecekti.

IED olup olmadığını kontrol etmek için arabanın altına eğildi. Arabanın altı temizdi. Sonra arka kapılardan birini kontrol etti. Eğer biri arabaya bubi tuzağı koymuşsa, tesisatı büyük olasılıkla sürücü kapısına döşemiş olacaktı. Fakat Ben'i düşünce aşamasında bir defa alt etmişlerdi; bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Arka kapı temizdi. Arabaya bindi ve hızlı bir arama yaptı. Arabanın içi boştu. Ruhsat yoktu, kiralama acentesi belgeleri dahi yoktu. Yalnızca bir şey vardı, torpido gözünde. Bir cep telefonu.

Yakaladım seni.

Ben telefonu cebine attı ve ön camın altındaki konsolda bulunan şasi numarasını not almak için duraksadı. Adamın arabayı hangi acenteden kiraladığının dışında bir şey bulacağını düşünmüyordu, fakat belli olmazdı.

Kendi arabasıyla oradan uzaklaştı ve Ladera alışveriş merkezine park etti. Telefon bir Samsun T219'du. Başlangıç kullanıcılarına verilen bir modeldi, büyük olasılıkla kullanılıp atılacaktı. Arama kayıtlarını kontrol etti. Bir gelen arama vardı-650 alan kodlu bir numaradan. Arama yalnızca on beş dakika önce gelmişti. Başka bir şey yoktu. Adam Alex'in evine gitmek üzere arabadan inmeden önce telefonu temizlemiş olmalıydı. Zekice. Fakat bu, izini süren birini durdurmaya yetmezdi.

Ben geri arama tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü. Telefon iki kere çaldı ve bir adamın sesi duyuldu: "Seni aradım, aynen söylediğin gibi. Onu hâlâ görmedim."

Ben'in kalp atışları hızlandı. Lanet olsun, bu ses tanıdıktı. Fakat kim olduğunu anlayamıyordu.

"Aradığınızı biliyorum," dedi, sesini gizlemek için nere-

deye fısıldayarak konuşuyordu.

“Neredesin? Neden bu kadar sessiz konuşuyorsun?”

“Kalabalık bir yerdeyim. Birilerinin duymasını istemiyorum. Sen neredesin?”

“Nerede olacağım, Ofisteyim. O burada değil.”

Orospu çocuğu. Ofis. Bu yüzden sesi tanıyordu.

Telefondaki Osborne’du.

Ben, hızlı düşünerek ve doğaçlama yaparak, “Ufak bir sorun çıktı. Seninle görüşmem gerek.”

“Şimdi mi?”

“Evet. Otopark’a git ve arabanın yanında dur. Beş dakika içinde orada olacağım.”

Bir an sessizlik oldu. Osborne, “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

“Benimle görüşüp ne olup bittiğini öğrendiğinde düşüneceksin. Beş dakika. Çabucak konuşacağız ve gideceksin.”

Osborne’a cevap verecek fırsatı vermeden telefonu kapattı. Ben konuştuğu esnada doğaçlama yapmıştı ve büyük olasılıkla o sırada bir düzine, belki daha fazla, çelişkiye düşmüştü. Şuan, Osborne’un bilinçaltı ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Olay onun baskı altında hissetmesini sağlamak, ona içindeki sesi dinleyecek vakti tanımamaktı. Ve içindeki sesi dinleyip bir şeylerin ters gittiğini anladığı takdirde, Ben ona destek çağırarak vakti tanımak istemiyordu. Beş dakika her halükarda iyi bir süreydi.

Page Mill’e gitmek için 280 numaralı yolu kullandı ve Sullivan-Greenwald otoparkına girdi. Eğer Osborne orada değilse, onu başka türlü ele geçirebilirdi, bu sorun değildi.

Fakat oradaydı, parlak siyah, sedan Mercedes’inin ya-

nında duruyor, gergin bir şekilde sağı sola bakıyordu, tişörtü ve kovboy botlarıyla garip gözüküyordu. Ben, Osborne'un yanında durdu. Osborne onu izliyordu, yüz ifadesi tamamen şaşkındı. Durumu analiz etme şansı olmadan Ben arabadan inmişti, Glock'u elindeydi. Osborne silahı gördü ve gözleri büyüdü.

Ben, "Hiçbir şey söyleme," dedi. "Yalnızca arabayı aç ve sürücü koltuğuna bin. Bunu yaparsan, benimle konuşmak istediğini varsayacağım. Ve bunu yapmazsan, hemen burada ölmek istediğini varsayacağım."

Osborne, "Ben... Ben..." diye kekeledi.

Ben, Glock'u Osborne'un kasiğine doğrulttu. "Kapa çeneni ve arabayı aç."

Osborne anahtarını çıkardı ve düğmeye bastı. Bir cırıltı duyuldu ve farlar yanıp söndü. Ben yolcu tarafından arkaya bindi. O tarafta bulunan çocuk koltuğunun yanından kaydı ve Osborne'un hemen arkasına oturdu.

"Şimdi sür," dedi. "Akıllı ol ve bu yalnızca bir konuşma olur. Benimle dalaşırsan seni öldürürüm. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Osborne, "Nereye gitmemi istiyorsun?" dedi.

"Page Mill'e gir, 280'e doğru git."

Otoparktan çıkıp Page Mill yönüne doğru devam ettiler. Osborne, "Tüm bunların anlamı ne?" dedi.

"Soruları ben soracağım. Sen yalnızca sür. Coyote Hill Yolundan sola dön."

"Coyote... Neden hiç kimsenin olmadığı bir yere gitmek istiyorsun? Neden ben sürerken konuşamıyoruz?"

Ben, *içgüdüleri iyi*, diye düşündü. Ve zekice bir soru.

Ben, birinin onu ikinci bir olay yerine götürmesine asla izin vermezdi. Kötü adam size her ne yapacaksa, sizi izole bir yere götürmesi durumu yüz kat kötüleştirirdi.

“Ne söylersem onu yap, yoksa kafatasının arkasına dokuz milimetrelik bir mermi sokarım. Beynin patlar fakat çok az kan çıkar. Seni yolcu koltuğuna atarım ve cesedini hukuk firmasına geri götürürüm. Kulağa hoş geliyor mu?”

“Tamam, tamam, Coyote Hill.”

Bir dakika sonra Osborne, Ben’in söylediği şekilde döndü. Ben, Deer Creek Yoluna ve diğer taraftaki bazı ofis binalarına doğru çıkan, ağaçlarla sarılı kahverengi patikayı göstererek, “Şu toprak yol,” dedi. “Oraya gir.”

Osborne boyun eğdi. Toprak yoldan bir süre ilerlediler ve Ben, Coyote Hill gözden kaybolunca, “Dur. Motoru kapat,” dedi.

Osborne, “Benden ne istiyorsun?” dedi.

Ben çocuk koltuğunu yere itti ve yolcu tarafına geçti; böylece Osborne’un yüzünü görebilecekti. “Obsidian konusundaki yerini bilmek istiyorum,” dedi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Alex’in patent müracaatı yaptığı teknoloji.”

“Evet, ne olduğunu biliyorum, fakat neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Ben düşündü. Burada iki olasılık vardı. Birincisi, bütün işi Osborne yürütüyordu ve etkileyici paralı askerlere sahipti. İkincisi, dışarıdan biri onu yönetiyordu. Fakat hangisiydi? Osborne Ben’in çok şey bildiğini düşünmeliydi, bu onu konuşturabilirdi. Ve bu yanılgıyı yaratmak için Ben, doğru genellemeyi esas alarak başlamalıydı. Tahminleri, Osborne’un

tepkilerine dayanarak gitgide belirginlik kazanabilirdi. Bu oyunun tamamı bir yanılgı üzerine kuruluydu; falcıların saf müşterilerini aldatmak için yaptıkları şeylere hayli benziyordu. Mesele baştan güvenilirlik, görünüşte bilgililik ve hatta bilgelik kazanmaktı.

Osborn korkuyordu, orası kesindi. Ve evet, silah zoruyla tutuluyordu fakat korkusu başka bir şeye dayanıyor gibiydi.

Ben, “Sana nasıl ulaştılar,” dedi.

“Kimse bana ulaşmadı. Sana söyledim, neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Ben gülümsedi. Osborne’un gözlerindeki ani algı kabcıkalarına bakarak sorunun onu dehşete düşürdüğünü anlayabiliyordu. Tamam, bu işin başındaki Osborne değildi. Biri onu kontrol altına almıştı. Ama nasıl?

Yerdeki çocuk koltuğuna baktı, ailesini mi tehdit etmişlerdi? Hayır, Osborne’un ki erdemli bir korku değildi. Korkusu sanki... utançla bağıntılıydı.

Ben onun hakkında ne biliyordu? Kısaca tanışmışlardı. Birkaç dakika ofisinde bulunmuştu. Alex Tayland konusunda bir şeyler söylemişti, değil mi? Ve bir fotoğraf da vardı. Osborne ve Taylandlı bir kıdemli memur.

Ben, şansını denemek için, “Tayland’dı değil mi?” dedi. Biliyordu ki, eğer yanılıyorsa Osborne yem attığını anlayacaktı ve aynı ivmeyi geri kazanmak zor olacaktı.

Fakat yanılmamıştı. Osborne hızla göz kırptı ve “Bunun hiçbir mantığı yok,” dedi.

Ben, *Evet var*, diye düşündü. *Şu gergin göz kırpması bir yalan makinesinden bile iyiydi.*

Ben, “Fotoğraf mı?” dedi. “Video? Hangisi?”

Osborne kafasını salladı, hiçbir şey söylemedi. Göz kapları o kadar hızlı hareket ediyordu ki izlemesi bile yorucuydu. Ben, Osborne’un üzerinden yayılan korkunun kokusunu alabiliyordu, arabanın içini dolduran sirkemsi bir koku.

Çocuk koltuğu, diye düşündü. Ailesi olan bir adam. İti-bar. Camiada bir yere sahip.

Ve Tayland’da olan bir şeyin kokusu. Fahişeler mi? Mümkündü. Dönmeler mi? Çocuklar mı? Bangkok’ta istediğiniz her şeye sahip olabilirdiniz.

Pekâlâ, pek bir önemi yoktu. Artık Osborne üzerinde çalışmaya yetecek kadar şey biliyordu.

Ben, “Anlaman gereken bir şeyler var,” dedi. “Sana şantaj yapan insanlar aynı zamanda benim de düşmanım. Düşmanlarıma ne yaptığımı şu ana kadar anlayabildin mi?”

Osborne bir şey söylemedi ve Ben devam etti. “O yüzden bana bilmem gerekenleri söyle ve hayatına giren insanlar yok olup gidecek. Sonsuza kadar. Söylemezsen, hâlâ kardeşimi öldürtmeye çalıştığını varsayacağım. Ki bu da seni... düşmanım yapar.”

Osborne, “Bu doğru değil!” dedi. “Alex’in öldürülmesini istemiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum.”

“O zaman anlat. Beni ikna et.”

Osborne aşağı baktı. Bir süre sonra, şöyle dedi; “Birkaç ay önce—”

“Gözlerini çevirme. Gözlerini göreyim.”

Osborne, yüzünü korkuyla ve kızgınlıkla çevirerek, ona doğru baktı.

Aynen öyle, pislik. Hissediyor musun? Kanlı canlı bir

yalan makinesine bağılsın.

“Birkaç ay önce, bir gece ofisten çıkıyordum. Arabamın yanında bekleyen bir adam vardı. Bana ismimle hitap etti. ‘David,’ dedi. ‘Seni görmek güzel.’ Fakat kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana Manila kâğıdından bir zarf uzattı. Kimsenin bilmesini istemediği bir şeye sahip olduğunu söyledi—kimsenin öğ- renmeyeceğine emin olmak istediğini.

“Zarfın içinde ne vardı?”

Uzun bir sessizlik oldu. Osborne dudaklarını yaladı ve, “Fotoğraflar,” dedi.

“Neyin fotoğrafları?”

“Tayland’dan fotoğraflar.”

Tamam, kâfi. Ben şimdi anlıyordu. Biri Obsidian konusunu öğreniyor. Nasıl öğrendiğini şimdilik bir yana bırakmalı; Birkaç olasılık olduğunu Alex ile yaptığı konuşmalardan biliyordu. Biri icadı ortadan kaldırmak istiyor. Vurmanız gereken noktalar nelerdir? Mucit, avukat ve patent görevlisi. Patent ofisi. Patent dosyalama sistemi. Hukuk firması.

Ben, “Senden ne istediler?” diye sordu.

“Obsidian’dan nasıl kurtulabileceklerini öğrenmek istediler. Onlara kurtulamayacaklarını, icadın hükümetin PAIR sisteminde olduğunu söyledim. Ve Tanrım, bana bu konuda endişe etmememi söylediler. Sullivan-Greenwald’daki boyutundan nasıl kurtulabileceklerini sordular. Dosyalama sistemimizin nasıl çalıştığını, giriş kodlarını, yedek kopyalarını, her şeyi öğrenmek istediler.”

“Ve sen de onlara söyledin.”

“Buna... mecburdum.”

Mantıklıydı. Patentle ilgilenen kişinin Alex olduğunu başvurudan öğrenmişlerdi. Fakat icadın ortadan kalktığına emin olmalarını sağlayacak bilgi için içeriden birine ihtiyaçları vardı.

Fakat *bu* adamı sömürebileceklerini nasıl anlamışlardı? Firmanın Web sayfasından başlamalı. Sitede ortakların ve çalışanların bir listesini ve her birinin biyografisini bulabiliyorsunuz. Olasılıkları kamuya sunulan bilgilere dayanarak belirliyorsunuz. Evli insanları, ailesi olan insanları, hassas noktaları olan insanları bulmak istiyorsunuz. Birkaç ulusal güvenlik kağıdı dolduruyorsunuz ve hayatlarına giriyorsunuz: Telefonlarını dinliyor, kredi kartlarını inceliyor, e-postalarını takip ediyorsunuz. Kim vergi kaçıyor? Kimin metresi var? Kim gizli homoseksüel? Kim dünyanın en büyük seks şehirlerinden birine sık ziyaretler yapmasını gerektirecek bir iş kurmuş?

Şimdi Sabre’a ya da diğer online rezervasyon sistemlerinden birine girerek ne zaman yolculuk edeceğini bulun. Hangi otel? Adam büyük bir hukuk firmasına ortaklık ediyor, şehrin en iyi üç- dört otelinden birinde olacaktır. Gizlice odasına girin. Nokta kamera yerleştirin. Gizlice videoya alın. Ya da başka bir yere giderken onu takip edin. Kanıt edin. Kanıtı ona gösterin. Karısı resimleri gördüğü takdirde neler olacağını hissetmesini sağlayın. Ya da video YouTube’a çıkarsa ve link, adres defterindeki herkese postalanırsa ne olacağını hissettirin.

“Bu sabah aradığın adam kimdi?”

“İşte o. O gece arabamın yanında bekleyen adam.”

“Bir adı var mı?”

“Ona Atrios dememi söyledi.”

“Pekâlâ. Bu sabah neden Atrios’u aradın?”

“Dün beni aradı. Alex’i arıyordu.”

“Ona ne söyledin?”

“Sabah ofiste olduğunu, fakat o zamandan beri onu görmediğimi söyledim. O da eğer bir değişiklik olursa onu aramamı, bir değişiklik olmasa da ara ara rapor vermemi söyledi.”

Bu Osborne’un telefonda söyledikleriyle uyuşuyordu. Telefonun kimin adına kayıtlı olduğunu tabii ki kontrol edecekti fakat Atrios kesinlikle bir profesyoneldi ve anlam ifade edebilecek bir isim kullanarak telefon almış olmasının ya da araba kiralamış olmasının mümkünatı yoktu. Kahretsin, görünüşe göre o adamı öldürmek bütün bilgi kanallarını tıkamıştı. O anda başka bir şansı olduğundan değil, ama yine de...

Cebindeki telefonu titredi. Telefonu çıkardı ve baktı. Ekran karanlıktı. *Bu da ne?* diye düşündü. Cebi bir kez daha titredi.

Orospu çocuğu. Atrios’un telefonu.

Volvo’dan aldığı telefonu çıkardı ve ekrana baktı. 202 alan kodlu bir numaraydı. Washington.

Ben, “Bunu açacağım,” dedi. “Direksiyonu tut, karşıya bak, çeneni kapalı tut.”

Osborne boyun eğdi. Ben cevap tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü. Osborne ile konuşurken kullandığı kısık sesi kullanarak, “Bitti,” dedi.

Karşı taraftaki ses, “Ne diye rapor vermedin?” dedi.

Ben on farklı şekilde doğaçlama yapmaya hazırlıklıydı. Fakat buna karşı hazırlıklı değildi. Dondu kaldı, ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çatallı, kalın ses... yoğun Georgia kıyısı aksanı...

Ben, "Hort," dedi. "Ne oluyor?"

Bir an duraksama oldu. Hort, "Kimsiniz?" dedi.

"Ben."

Bir duraksama daha oldu. "Ben? Sen ne halt ediyorsun, evlat?"

"Hort, burada neler oluyor? Atrios kim? Kardeşim bir operasyonun hedefi mi? Ben bir hedef miyim?"

"Kardeşin... kardeşin kim? Ah, yüce Tanrım, avukat-tan mı söz ediyorsun?"

Ben çaresizce bu saçmalığı bir düzene sokmaya çalıştı Hort aptalı mı oynuyordu? Bunun olma ihtimal..."

Hort, "Atrios'a ne oldu?" dedi. "Onun telefonunu nasıl aldın?"

"Atrios artık yok."

"Ah, kahretsin. Sen... ah, kahretsin, Ben, nasıl bir kargaşaya yol açtığını bilmiyorsun."

"Ne kargaşası? Kargaşanın ortasında ben varım. Ben kargaşayı düzene koymaya çalışıyorum."

"Beni dinle. Geri çekilmelisin. Derhal. Anlıyor musun? Geri çekil."

"Nerden geri çekileyim?"

"Hâlâ San Francisco'da mısınız?"

Ben'in kafasında alarm çanları çaldı.

"Evet. Hâlâ buradayım."

"Ben de. Görüşmeliyiz."

“Burada ne yapıyorsun?”

“Bok ettiğin operasyonu yönetiyorum.”

“Operasyonun kardeşimi hedef alıyordu.”

“Sanırım şuan anlıyorum. Anlamamıştım. Bu işi çözmeliyiz. Yüce Tanrım.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Ben Stockton’daki Grand Hyatt Otelindeyim. On beş dakika içinde lobide buluşalım.

Ben teklif karşısında kararsızdı. Bir yandan, Hort’un bir şeyler düzmesi için yetersiz bir süreydi. Öte yandan, Ben, buluşma yerini karşı tarafın belirlediği yüz yüze görüşmeleri hiçbir zaman sevmemişti.

Hayır. İşleri karıştırması gerekiyordu, kendine düşünecek zaman tanınması ve öncelikleri göz ardı etmediğine emin olmalıydı.

Ben, “Şuan güneydeyim,” dedi. “Oraya gelmem bir saat sürer. Emin olmak için doksan dakika diyelim.”

Bu Hort’a iyi bir teklif gibi gelecekti. Eğer Ben buluşma yerinden memnunsa ve zamanı uzatmak konusunda endişelenmiyorsa bu onun güven duyduğu anlamına gelirdi. Fakat aslında hiç güven duymuyordu.

“Tamam. Doksan dakika.”

Ben telefonu kapattı. Osborne’a baktı. Osborne ellerini direksiyondan ayırmadı.

Ben, “Mucit konusunu biliyordun, değil mi?” dedi. Kafası tekrar zonklamaya başlamıştı. “Hilzoy. Ona ne olduğunu biliyordun.”

Osborne hemen konuşmaya başladı. Sesi, normal konuşmasından bir oktav yukarıdaydı. “Polis bir uyuşturucu

pazarlığı sırasında öldüğünü söylüyor.”

“Evet, polis öyle düşünüyordu, öyle düşünmeleri gerekiyordu fakat sana *senin ne halt bildiğini* sordum.”

Osborne yanıt vermedi. Ve bu yeterli bir yanıttı.

Kafası daha fena zonklamaya başladı. Bu bok çuvalı durumu biliyordu. Alex’i öldüreceklerini biliyordu. Ki bu da, Alex’i bizzat öldürmeye çalışmasıyla aynı şeydi.

Bir yanı kendi tutarsızlığını garipsiyordu. Birkaç saat öne Alex’i öldürmek isteyen kendisiydi ve bunu yapmak için yanıp tutuşuyordu. Fakat o ayrı bir konuydu. Alex onun kardeşiydi. Belki bu bir çelişkiydi, belki boktan bir durumdu, fakat böyleydi.

Osborne’un ortaya başka bir şey koyup koymadığını düşünmeye çalıştı. Onu oyun dışı bırakmak skoru etkileyecek olsa, bunu yapardı. Fakat bunun bir yararını göremedi. Ve aslına bakarsanız, Osborne’u bu terk edilmiş yere getirirken düşündüğü şey onu öldürmektir. Fakat onun direksiyonu tutuşunu gördükten ve korkusunu gördükten—hatta kokladıktan—sonra isteksizleştiğini fark etti. Birçok insan öldürmüştü; çatışmada, savunma sırasında, soğukkanlılıkla. Fakat emredilmediğinde, ya da gerekmediğinde kimseyi öldürmemişti. Hayatı boyunca birçok çizgiyi aşmıştı ve bu çizgiyi aşmak istemeyişine şaşırmıştı.

Osborne’a baktı. “Arabadan in. Kapıyı açık bırak.

Osborne, Ben’in bakışına karşılık verdi, gözleri yalvarır gibiydi. “Yapma. Lütfen yapma.”

“Eğer yapacak olsaydım çoktan yapmış olurdum, pislik. Ve ruhun bile duymazdı.”

İkisi de arabadan indi. Osborne Ben’in önünde ellerini

kaldırdı; yarı yalvarıştan, yarı “eller yukarı” anlamında. “Telefonunu ve anahtarlarını koltuğa koy,” dedi.

Osborne boyun eğdi.

“Şimdi arabadan uzaklaş. Arabanı otoparkta bulabilirsin. İyi yürümeler.”

Tekrar Sullivan-Greenwald’a döndü, arabayı park etti ve kendi arabasına bindi. Hort’a güvenmek istiyordu. Ona daima güvenmişti. Şuan bundan şüphe duyuyor olmak onu rahatsız ediyordu.

Fakat belki de bundan kurtulmanın bir yolu vardı. Belki her şey düzelebilirdi. Eğer oturup Hort’la konuşur, söylediklerini dinlerse... Belki her şeyin bir açıklaması vardı. Belki Hort köpeklerini geri çekebilirdi. Belki.

Fakat önce Alex’in iyi olduğuna emin olmalıydı.

29 BATTI

Sarah, otelden Mission'daki apartman dairesine gitmek için bir taksi tuttu. Çok yorgundu ve üzerinde garip bir hissizlik vardı. Önceki gece, Ben ile... Karşı konulmazdı. Bundan bir şey çıkar mı bilmiyordu, bir şey çıkmasını *isteyip istemediğini* bilmiyordu fakat aralarında bir şey olmuştu ve tüm bu çılgınlığa rağmen, Sarah derinden etkilenmişti. Ve sonra ertesi sabah Ben, üzerine oturmaktan hoşlandığı bir tabureden kalkıyormuş gibi kolayca kalkıp gitmişti. Çünkü ne, kardeşiyle mi kavga etmişti? Bu Sarah'yı fırlatıp atılacak bir çöp konumuna mı koyuyordu?

Belki de Alex'le kavga etmesi yalnızca bir bahaneydi. Onunla tanıştığı anda arızalı bir tip olduğunu biliyordu ve güvenli bir mesafede kalmaktan başka bir şey yapmamalıydı. Vardığı hızlı yargılar için kendine kızdığı kadar, ona kullanılıp atılacak bir şeymiş gibi davrandığı için Ben'e kızıyordu.

Alex. Onu incitmek istememişti. Onu incitebileceğini

bile bilmiyordu. Birbirilerini ofiste gördüklerinde nasıl olacaktı? Hâlâ onunla çalışmak isteyecek miydi? Ya da onu bir şekilde saf dışı mı bırakacaktı?

Bu şirketsel endişelerinin ve hatta romantik endişelerinin de—bayağı olduğunu fark etti. Bu büyük olasılıkla aklının içinde bulunduğu zor durumu görmezden gelme çabasıydı. Çünkü Obsidian'ı isteyen insanlar hâlâ oralarda bir yerlerdeydi. Eğer daha önce tehlikedeyse, büyük olasılıkla hâlâ tehlikedeydi. Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden kafasını daha önemsiz şeylerle meşgul ediyordu.

Taksi, Lexington Caddesindeki evinin önünde durdu. Lexington Caddesini severdi çünkü cadde yalnızca dört blok uzunluğundaydı ve araç trafiği azdı. Cadde kenarları, otomobillerden çok mahalle çocukların bisikletleri tarafından işgal ediliyordu.

Sürücüye parayı verdi ve taksiden indi. Evden uzak kalalı ne kadar olmuştu? Yirmi dört saat mi? Yine de, çevrenin rahatlığı ve tanıdıklığı gerçek dışı gibiydi.

Yassı taşlı kaldırımdan yürüyüp girişe doğru yürüdü. Sağından bir adam seslendi, “Pardon, bayan?”

Arkasını döndü, şaşırmıştı, çünkü taksiden indiğinde kimseyi görmemişti. Şaşkınlık telaşa dönüştü. Nerede yaşadığını öğrenmişler miydi? Ben bunun kolay olacağını söylemişti. Belki burada onu bekliyorlardı.

Fakat gözlüklü ve yeşil yün kazaklı Asyalı adam saygılı bir mesafede duruyordu. “Buradan San Jose’ye gitmek istersem, 101’i mi kullanmalıyım, yoksa 280’i mi?” dedi.

Sarah’nın akli içgüdüsel olarak problemi çözmeye girişti, değişkenleri göz önünde bulunduruyor, seçenekleri dü-

şünüyordu. “Şey,” dedi, “San Jose’de nereye gideceğinize bağlı.”

Bir anda yanlış bir şeyler olduğunu hissetti. Bir yaya niye böyle bir soru soracaktı ki?

Anlık hesaplama aklını meşgul ettiğini için. Bu dikkatini dağıtıp—

Boynunun arkasına bir şey battı. Sarah, bir elini oraya götürdü ve bağırdı. Boynuna bir şey girmişti. Arkasını dönmeye çalıştı fakat güçlü eller omuzlarını kavradı. Mücadele ettikçe dünya daha da silik görünmeye başladı. Ve bir yerlerde bir kapının—bir minibüs kapısı mı?—kayarak açıldığını duydu ve her şey griye bürünmeden önce gördüğü son şey, çabukça ve kötü niyetli bir şekilde ona doğru gelen gözlüklü, yün kazaklı adamdı.

30 HER ZAMAN

Alex evdeki yatağındaydı, ama gözleri sonuna kadar açıktı. Normalde şekerleme yapmaya alışık değildi fakat otelde hiç uyumamıştı ve şuan birkaç saat uyumaya ihtiyacı vardı.

Dün gece olanların bir izini bulmak için evin her tarafını gezmişti. Ve bulmuştu, arka bahçede: Odun yığını devrilmişti ve biraz uzaktaki çimenlik ezilmişti, koyu renkli, yapışkan bir şeyle kaplıydı. Alex, bunun kan olduğunu biliyordu. Ezilen çimenin izleri çite doğru gidiyordu ve Alex, Ben'in cesedi taşıyışını hayal etti. Bu gerçekten olmuştu. Ben arka bahçelerinde birini öldürmüştü. Vahşet bitmişti, fakat olayın izleri Alex'i dehşete düşürdü. Odun yığını toplamıştı ve kanlı çimeni hortumla yıkamıştı, bu esnada o penceresiz odaya geri dönse bunu Gamez'e nasıl açıklardı diye düşündü. "Kan mı? Ben kan falan görmedim. Çimenin sulanması gerekiyordu. Tabii, fiskiyeler var ama arada elle suluyorum..."

Nihayet, yorgunluğu hayal gücünü baltalamaya başladı. Gözleri titreyerek kapandı. Tekrar arka bahçedeydi, fakat şimdi bir çocuktı, babasının bahçeyi sulayışını izliyordu. Katie Arlo'ya frizbi atıyordu. Bir yerlerde telefon çalışıyordu...

İrkilerek uyandı. Telefon. Rüya değildi. Kahretsin, lanet şeyin fişini çekmeliydi. Ahizeyi kaldırdı. “Alo?”

“Alex, benim.”

Ben. Mide bulandırıcı bir adrenalın dalgası Alex'in vücudunu kat etti. Duraksadı, sonra, “Beni yalnız bırak,” dedi.

“Alex—”

Ahizeyi yerine koydu ve tekrar uzandı. Bir saniye sonra, telefon tekrar çaldı. Alex duymazdan geldi. Üç kere daha çaldıktan sonra sustu.

Mesele, Ben ölüymüş gibi davranmak, diye düşündü. Ondan nefret etmek değil, ona sitem etmek değil, onu Katie'nin, annesinin ve babasının hatıralarını tuttuğu yere yerleştirmeliydi. Belki yas bile tutabilirdi. Sonra kaybını kabullenir, onun üstesinden gelir ve hayatına devam ederdi. Yapması gereken buydu. Ben ölmüştü. Bu sorun değildi. Bu iyiydi.

Heyecanı dindi. Tekrar yorgunluk bastırdı. Uykuya dalıyordu.

Biri ön kapıyı yumrukluyordu.

Aniden dikeldi, banyodaki gecenin eksiksiz anısı gözü önüne geldi.

Ben'in “Alex!” diye bağırıldığını duydu. “Alex!”

Ben'in ona verdiği silahı düşündü. Eğer ona hâlâ sahip olsaydı, ön kapıya ateş edebilirdi.

Yastığı kafasına bastırdı. *O öldü. Bu kötü bir rüya. Ben öldü.*

Kapıdaki ses daha da arttı. Ben, “Alex, lanet kapıyı aç yoksa kilide ateş ederim!” diye bağırdı. “Komşulara açık-lama yapmak ister misin? Levin’lere? “Andrew’lere? Bayan Selwyn’e”

Tanrım. Alex yataktan çıktı ve sabahlığını giydi. Merdivenlerden indi ve ön kapının karşısında durdu. “Git buradan,” diye bağırdı.

“Kapıyı aç.”

“Hayır! Senden hiçbir şey istemiyorum. Yalnızca git!”

“Alex, üçe kadar sayacağım ve kilide ateş edeceğim. Bir.”

Tanrım, sanki tekrar çocuklardı. Silahlar hariç.

“İki.”

“Tamam, tamam! Ateş etme, seni salak.”

Kapıyı açtı ve Ben silahını çıkarmıştı bile. Kafasındaki bandaj Alex’e bir çeşit tatmin duygusu hissettirdi. Ben silahını tekrar kılıfına koydu ve içeri girdi. Alex arkasından kapıyı kapattı.

Ben etrafa baktı. Alex, Ben’in uzun zamandır bu eve girmediğini fark etti, ne kadar olmuştu sekiz yıl mı? Öyle bir şey.

Ben, “Aynı gözüküyor,” dedi. Burun çekti, bakışları dalgındı. “Aynı kokuyor.”

“Ne demek kokuyor?”

“İyi anlamda. Kokusu...”

“Kokusu ne?”

Ben omuz silkti. “Ev gibi.”

Alex az daha, *Pekâlâ, senin evin değil*, diyecekti. Bunun yerine: “Ne istiyorsun?”

Ben ona doğru baktı. “Patronun da bu işin için de.”

Alex neredeyse gülecekti. “Osborne mu?”

“Ona şantaj yapmışlar. İçerideki adam oymuş.”

“Bravo, Columbo. Ama artık çok geç. Umurumda bile değil. Yalnızca git.”

“Alex—”

“Bitti, hatırladın mı? Gerçekten. Git.”

“Anlamıyorsun.”

“Hayır, anlıyorum. Ben kendi başınayım, sen kendi başınasın. Yalnızca git. Yalnızca git, Ben. Çık evimden.”

“Evim” sözcüğünü kasten söylemişti, fakat Ben fark etmemiş gibiydi. “Alex, yardımına ihtiyacın var,” dedi.

“Hayır, yardımına ihtiyacım yok, yardımını istemiyorum.”

Ben, “Evet, var!” diye bağırdı, ağzından bir tükürük zerresi fırladı. “Evet, ihtiyacın var, Alex ve yardımımı alacaksın! Beni dinleyeceksin ve eğer yardımımı istemiyorsan, pekâlâ. Sonraki ölümlerden ben sorumlu olmayacağım. Söylediklerimi dinleyeceksin ve sana söylediklerimi yapacaksın; eğer yapmazsan senin hatan. Kendini öldürmüş olursun, intihar etmiş olursun ve bu benim hatam olmaz! Hiçbiri benim hatam olmaz!”

Birbirilerine bakarak öylece dikildiler. Ben nefes nefeseydi, boynundaki kaslar gerilip gevşiyordu. “Benim acı çekmediğimi mi sanıyorsun?” dedi. “O akşam Katie’yi eve kendim bırakmış olmayı dilemiyor muyum sanıyorsun? Bana neden işkence ediyorsun? Zaten işkence çekmiyor mu-

yum sanıyorsun? Ne yapmamı istiyorsun, üzgün olduğumu söylememi mi? Af dilememi mi? Kendimi ateşe vermemi mi? Ne halt etmemi istiyorsun?”

Sesi çatladı ve sustu. Sonra döndü ve avucunu duvara vurdu. Alex yüksek bir *küt* sesi duydu. Şok dalgasının döşeme tahtası üzerinden yayıldığını hissetti. Duvarda bir delik belirdi, içinden yavaşça sıva tozu çıkıyordu.

Ben öylece durdu; omuzları çökük, göğsü şişip iniyordu. Sonra yüzünü eliyle ovuşturdu ve Alex’e baktı. Gözleri kırmızıydı. “Ne istiyorsun?” dedi.

Alex ona baktı. Gördüğü şeye inanamıyordu. Ben... ağlıyor muydu?

Alex, “Neden bana söylemedin?” diye sordu. “Neden hiçbir şey... söylemedin?”

“Çünkü beni suçluyorsun. Beni her zaman suçladın.”

Bunu inkâr edemezdi. Ve birden bire, kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissetti. Ben’in üzülmesini istemiyordu. Ya da “yalnızca” üzgün olmasını istemiyordu, her neyse. Hayır, istediği... istediği onun içinden bir şeyler eksiltmekti. Onu cezalandırmaktı. Ben’in gözyaşları, ağabeyinin kahrının su götürmez kanıtları, onun hakkında olduğu kadar, kendi hakkında da birçok şey anlamasını sağladı.

“Annem ve babam... senin hatan olmadığını söylemişlerdi.”

Ben güldü. “Evet, bana da aynı şeyi söylediler. Fakat aslında öyle düşünmüyorlardı. Ve haklılardı. Sen de haklıydın.”

Alex, “Haklı olduğumu düşünmüyorum,” dedi, ağzından çıkanlara şaşırmıştı. “Bence... bilmiyorum.”

Ben, “Ve babam,” dedi. “Keşke farklı davransaydım. Eğer orduya yazılmazsam tüm hayatım harcanacakmış gibi, pencere kapanacak ya da öyle bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Geriye dönüp baktığımda bunun saçmalık olduğunu görüyorum. Bekleyebilirdim. Beklemeliydim.

Alex ne diyeceğini bilemiyordu. Daha önce aklının hiç böyle karışmadığını düşündü. Bir süre sonra, “Bir... bir fark yaratmayabilirdi,” diye kekeleydi. “Bence babam... yaptığı şey, belki ne olursa olsun aynı şeyi yapacaktı.”

Ben şakaklarını ovuşturdu. “Tanrım, bir hafta boyunca uyuyabilmişim gibi hissediyorum.”

Alex gülümsedi. “Kafan nasıl?”

“Acıyor. Silahı bana fırlatmanı beklemiyordum. Belki ateş edebilirdin, ama fırlatmanı beklemiyordum.”

“O an akıllıca gözüktü.”

“Sanırım öyleydi.”

Bir an sessiz durdular. Alex, “Osborne gerçekten işin içinde mi?” diye sordu.

“Evet. Oturalım ve sana anlatayım.”

Alex mutfak masasına oturdu. Ben dolaba doğru yürüdü, bir bardak aldı ve musluktan doldurdu. “İstiyor musun?” diye sordu. Alex kafasını salladı, anın bu kadar tanıdık gelmesine şaşırmişti. Bir bardak su almak gibi basit bir iş.

Ben yanına oturdu ve her şeyi anlattı. Osborne’a şantaj yapmışlardı. Ben’in birliği işin içindeydi. Komutanı, tüm bunların arkasındaki adamlardan biriydi.

Alex, “Onunla buluşacak mısın?” diye sordu. “Ona nasıl güvenebilirsin? Demek istediğim, beni öldürmeye çalışıyordu.”

“Kardeşim olduğunu anlamamış olabilir.”

“Buna inanıyor musun?”

“Öğrenmeye çalışıyorum.”

“Eğer kardeşin olduğumu bilseydi, bir şey değişir miydi?”

Ben iç çekti. “Bilmiyorum.

“Öğrenmek istediğim şeylerden biri de o. Sana söyleyeyim, onun istediği yerde buluşmayacağım.”

“Peki nerede buluşacaksın?”

“Bir şeyler düşüneceğim. Bana bir iyilik yap, ben gittiğim zaman birkaç saat dışarılarda ol”

“Ben, ben bu şekilde yaşayamam.”

“Biz de bunu halletmeye çalışıyoruz zaten. Bu yüzden, kendi hayatına dönebilirsin ve peşindeki adamlar konusunda endişelenmeyi bırakabilirsin.”

“Neden bu adama güvenebileceğini düşünüyorsun anlamıyorum. Bence onunla görüşmekle hata yapıyorsun.”

“Ona güvenmiyorum. Dikkatliyim, inan bana. Bak sana ne diyeceğim. Obsidian’ın ve Hilzoy’un notları hâlâ bilgisayarımda, değil mi?”

“Evet.”

“Başka bir yere git ve bilgisayarını da yanında götür. Eğer işler yolunda gitmezse, bu benim için bir çeşit güvence olacak.”

“Ben, ciddiym, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sen de benim kadar yorgunsun; belki de sağlıklı düşünmüyorsun.”

“Güven bana. Tamam mı?”

“Peki ya Sarah?”

Bir an için, Ben'in yüz ifadesi gerçekten üzgündü. "Demek istediğin..."

"Hayır, o konudan bahsetmiyorum. Boş ver onu. Sarah tehlikede mi?"

"Senden çok değil ve büyük ihtimalle senden daha güvende. Fakat şuan beni dinleyeceğinden şüpheliyim."

Alex iç çekti. "Muhtemelen beni de dinlemeyecektir."

Bir duraksama oldu. Ben, "Üzgünüm, Alex," dedi.

Alex kafasını salladı. Otelde tam bir pislik gibi davranmıştı. Sarah onun kız arkadaşı falan değildi. Ona doğru bir hamle yapacak cesarete asla sahip olmamıştı ve asla sahip olmayacağını da biliyordu. Yalnızca kıskanmıştı, hepsi bu. Fakat artık geçmişti.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" dedi.

Ben parmaklarını kıtırdattı. "Hayır. Sadece daha iyi bir seçenek göremiyorum. Bir yere git. Rahatla. Seni kısa zaman içinde arayacağım."

Ben çıktı ve Alex giyinmeye başladı. Nereye gidebileceğini düşündü. Başka bir otele mi? Otellerden bıkmıştı. Ve lanet olsun, o kadar yorgundu ki birkaç saatliğine kütüphaneye gidip dinlenebilirdi.

Ben'in her şeyi düzeltebileceğine inanmak istedi, ama inanamadı. Obsidian için iki kişiyi öldürmüşlerdi. Patronu bu işin bir parçasıydı. Patent ofisinin veritabanına ve hukuk firmasının dosya sistemine girmişlerdi. Bu adamlar, yaptıkları şeyden konuşularak caydırılacak insanlar değillerdi. Ben neden Alex'in onun kardeşi olmasının bir fark yaratabileceğini düşünmüştü? Bu bağlantının Alex'i kurtarmaktansa Ben'i yakması daha büyük bir olasılık gibi gözüküyordu.

Ben bunu neden göremiyordu? Alex onu neden ikna edemiyordu?

Bir gömlek giydi ve dolanmaya başladı. Kahretsin, Ben büyük bir hata yapıyordu. Onu aramayı düşündü fakat bunun bir işe yaramayacağına karar verdi. Ben bir şeyi kafasına koydu mu, hiç kimse onu caydıramazdı.

Ben'e ne olacağından başka bir şey düşünmediğini fark etti. Sonra bir şey daha anladı: Ben de böyle düşünmesini istiyordu. Alex'in kendi adına korkmasını istemiyordu. Onca yıl önce Ben'in onu Katie'nin hastane odasından nazikçe çıkarışını düşündü ve her şeyin nasıl bu kadar yanlış gidebildiğini merak etti.

Dolanmayı sürdürdü. Ne yapacaktı, öylece oturup, yanılmayı mı umacaktı? Ben'in bir şekilde günü kurtaracağını mı umacaktı?

Bu çılgınlıktı. Bir şeyler yapmalıydı. Şansını denemeliydi. Cep telefonunu aldı ve Sarah'yı aradı.

Sarah'nın telesekreterine ulaştı. "Sarah," dedi, "ben Alex. Bu sabah için üzgünüm. Dinle, az önce Ben'i gördüm ve olanlar konusunda bilmen gereken birçok şey söyledi. Ve gerçekten salakça bir şey yapmak üzere ve ona nasıl... ona nasıl yardım edebileceğimi bulmam lazım. Ara beni.

Bilgisayarını kaptı ve dışarı çıktı.

31 SIKIŞMA

Ben, alan keşfi yapmak üzere Palo Alto'ya gitti. Buraya neredeyse on yıldır gelmemişti ve yerleşim düzeni değişmemiş olsa bile, ki büyük olasılıkla değişmişti, hatırladığı kadarına güvenemezdi. Burada yaşarken dünyayı farklı bir gözle görüyordu ve farklı şeylere dikkat ediyordu. Önceden mahaller görüyordu, şimdi mıntıkayı görmesi gerekiyordu.

Değişen ve değişmeyen şeyleri gözlemleyerek ızgara şekilli sokaklardan merkeze doğru yürüdü. Dar sokaklara ve sokakların çıktığı yerlere, hangi sokakların tek yön olduğuna, kameralarla dolu mücevher mağazalarının ve bankaların yerlerine özellikle dikkat etti. Merkezin taktiksel yerleşimine yeterince aşına olduğunu hissettiğinde, toplantı için uygun bir yer aramaya başladı. Coupa Café denen bir restoran buldu. Ön tarafında, kaldırım gerisinde, bir verandası vardı. Kalın sütunlarca taşınan bir sundurmanın altında kalıyordu. Verandadaki masalardan birinin önünde durdu, sokağın karşısındaki Citibank'ın girişini açıkça görebiliyordu

ve sütunlardan birinin arkasında durursa sokağa karşı koru-
naklı bir konuma sahip olabilirdi. Tüm masalar doluydu, fa-
kat birileri kalkabilirdi. Eğer mecbur kalırsa, birilerini kendi
kaldırabilirdi.

İçeri girdi. Restoran uzun bir dikdörtgen şeklindeydi.
Kısa kenarlardan birindeki pencereler sokağa bakıyor, uzun
kenarlardan birinde kahve tezgâhı bulunuyordu ve diğer
uzun kenar da boyalı bir duvardan oluşuyordu. Masalar bir-
birine yakındı ve saat akşamstne yaklaşıyor olmasına rağ-
men her yer tıklım tıklım doluydu. Geriye doğru yürüdü ve
aradığı şeyi buldu: bir yangın çıkışı, alarmsız ve iç taraftan
kilitli. Kapı, bir arka sokağa açılıyordu ve o sokakta, üç ayrı
yöne uzanan çeşitli sokaklarla birleşiyordu. Eğer restoranın
nnde işler karışırsa, kışını buraya atıp arka sokaklarda kay-
bolabilirdi.

Kahve almak için sıraya girdi ve cep telefonundan
Hort'u aradı.

"Oraya gelemiyorum," dedi. "Senin buraya gelmen ge-
rek."

"Ne demek istiyorsun? Orası neresi?"

"Palo Alto."

"Sorun nedir? Gergin misin?"

"Ben her zaman gerginim, aynen senin gibi. Ramona
Caddesi zerindeki Citibank'ta olacağım, niversiteyle Ha-
milton arasında.

"Anladım. Birçok kamera ve görgü tanığı."

"Onun gibi bir şey. Bu işi çözerken ikimizin de rahat
olabilmesi için. Yalnız mısınız?"

"Yalnızca ben ve şoför."

“İyi. Buraya gelmeniz aşağı yukarı kırk beş dakika sürer, trafiğe bağlı. Bekliyor olacağım.”

Aramayı sonlandırdı ve telefonu kapattı. Tezgâhın yanında dururken kahvesini yudumladı ve bekledi. Sütunun arkasındaki insanlar kalkmaya başlayınca dışarı çıktı ve masayı kaptı. Pozisyonu iyiydi. Duvara arkasını vermişti, sokağın iki tarafını da kolayca görebiliyordu, çevresindeki insanlar arasında gizlenmişti ve Citibank’ı açıkça görebiliyordu.

Kahvesini yudumladı, bekledi ve sokağı izledi. Geçip giden insanların hepsi buralı gibiydi: kendinden emin, zengin ve bihaber. Ben ile ortak bir yönleri yoktu. O, uzak bir ülkeden gençliğinin şehrine dönen bir göçmen gibiydi; dili, giyim tarzını, adetleri, kültürü unuttuğunu fark etmek için geri dönen bir göçmen gibi. Artık buraya ait değildi, tabii bir zaman aitse. Buraya yabancıydı ve burası da ona yabancıydı.

Caddenin karşısındaki Citibank’ın önüne yeşil bir Hyundai yanaştı. Yolcu tarafındaki kapı açıldı. Siyah bir adam indi ve içeri girdi. Ben adamın yüzünü görmemiş olsa bile, onu iri, dazlak kafasından, geniş omuzlarından ve havalı, büyük adımlarından tanıyabilirdi. Hort.

Şoförü izledi. Kemik yapısı Asyalıydı ve Ben ile aynı yaşta görünüyordu, saçları kısa kesilmişti ve gözleri bir gözlük ile kapatılmıştı. Ben, adamın kafasının hareketlerine bakarak aynaları kontrol ettiğini anlayabiliyordu. Aldatabileceğiniz biri değildi. Yalnızca bir şoför değildi. Arka koltuk boş görünüyordu fakat birini camlardan görünmeyecek kadar aşağı oturtmak zor olmazdı. Yine de, Ben gördüğünden fazlası olduğuna şüpheliydi. Atrios yalnız çalışıyordu. Anında

yerleştirilebilecek adamlara sahip olduklarını düşünmüyordu.

Bir dakika bekledi, sonra Hort'u aradı.

Hort telefonu hemen açtı. "Neredesin?"

"Restoran. Coupa Café. Caddenin karşısında."

"Umarım benle oyun oynamıyorsundur, Ben."

"Yalnızca tedbirli davranıyorum, efendim. Bana öğrettiğiniz gibi."

Hat kesildi. Ben onun bankadan çıkıp caddeyi geçişini izledi. Kafası kıpırdıyor, gözleri Ben'in kontrol ettiğı kritik noktaları kontrol ediyordu. Beni gördü, kafasıyla ufak bir selam verdi ve ona doğru yürüdü. Bir sandalye çekti, böylece her ikisi de iyi bir açığa sahip olabilecekti. Fakat Ben yine de caddeyi daha iyi görüyordu. Adamın varlığı—onun emir gücü—neredeyse karşı konulmazdı. Ben konuşma, anlayış talep etme ve hesap verme dürtüsüne karşı koydu.

Hort, düşük bir sesle, "Ne dememi istiyorsun?" dedi. "Bu sıradan bir işti. Şimdiki soru ise şu; seni sakinleştirmek için ne yapmam gerek?"

Be, "Bana her şeyi anlat yeter," kendi cesaretine şaşmıştı. "Bana karşı her zaman dürüst oldun."

Hort kafasını salladı. "Anlaman gereken ilk şey şu; kimse adamın kardeşin olduğunu bilmiyordu."

"Hadi ama, Hort. Kaç Traven tanıyorsun?"

"Kısa zaman öncesine kadar, yalnızca seni tanıyordum. Hedef listesini hazırlayanın ben olmadığımı anlaman gerek. Atrios ayarlıyordu. Tek bildiğim mucidin, avukatın ve patent görevlisinin ortadan kaldırılması gereken planı hazırlayanın o olduğu. Daha fazla bir şey bilmeme gerek yoktu."

“Bilmek istemedin.”

Hot ağzını büzdü “Belki de.”

“Gerisini anlat.”

Hort etrafına baktı ve öne eğildi. “Özel bir program var,” dedi, “bizzat Ulusal Güvenlik Komitesi tarafından yürütülüyor. Odak noktası sanal savaş.”

“Programın adı ne?”

“Adını bilmene gerek yok. Var olduğunu bile bilmemen gerekiyor. Bu, hassas kategoriye konulmuş bir bilgi ve konuyu sana izinsiz olarak anlatıp kendimi tehlikeye atmaya-
cağım.”

“Programın adı ne, Hort?”

Hort iç çekti. “Günahlarımı burnumdan getireceksin, değil mi?”

“Yalnızca benden bir şeyler saklamadığını hissetmeye çalışıyorum.”

“Programın adı Cin.”

“Pekâlâ. Cin’in görevi ne?”

“Detayları bilmiyorum. Programı, kardeşinin patent ofisine yolladığı teknoloji yüzünden biliyorum.”

“Pekâlâ, bana bildiklerini anlat.”

“Görünüşe göre, kriptolojiyle ilgili programlar bir ulusal güvenlik incelemesine tabi tutuluyor. Kardeşinin Obsidian uygulaması sıradan bir incelemeden geçti. Fakat programdaki bir şey ek ilgi uyandırdı. Uzun lafın kısası, uygulama beyaz saraya kadar çıktı. Ve Ulusal Güvenlik Konseyindeki Cin görevlileri gördüklerini sevmедiler.”

“Neden?”

“Neden bilmiyorum. Tek bildiğim, tek bilmem gereken,

eğer Obsidian yanlış kişinin eline geçerse, Birleşik Devletler ağ altyapısına büyük zararlar verebilir.”

“Pekâlâ, sonra?”

“Beyaz Saray’daki biri bir karar verdi. Ulusal Güvenlik için Obsidian’ın ortadan kaldırılmasını gerekiyordu. Tüm bilgi silinmeliydi. Operasyonun iki bölümü vardı: Elektronik ve gerçek dünya. Ulusal Güvenlik Ajansı elektronik kısmı üstlendi. Biz gerçek dünyayla ilgileniyoruz.”

“Yani mucit, patent görevlisi... hedefleriniz bunlar mıydı?”

“Emirlerimiz bunlardı.”

“Ama Hort, o adamlar... demek istediğim, o adamlar Amerikalıydı.”

“Nasıl olduğunu biliyorsun, Ben. Kuralları ben koymuyorum.”

Ben masada parmaklarını tıkırdattı. “Merak etmeye başladığım kuralların *var olup var olmadığı*. Düşman için değil. Bizim için.”

“Bende bundan memnun değilim. Fakat sonuçta, amaç hayat kurtarmak. Ve bazen hayat kurtarmak, ikincil hasar gerektirir, bunu biliyorsun. Bu varması zor bir karar, ama biri bu kararı almalı. Ve bu karara katılıp katılmadığının bir önemi yoktur. Amacımız kararı uygulamak.”

“Bak, Hort, neler olup bittiğini biliyorum. Birilerini düşman mensubu olarak askeri hapishaneye tıkıp dünyadan soyutlamak, başkalarıyla konuşmalarını engellemek farklı bir şey. Fakat öylece idam etmek? Amerikalıları mı? Bunu ne zamandır yapıyoruz?”

Hort uzun bir nefes verdi. “Katılıyorum, zor bir durum.

Kimse böyle bir şeyin altına imza atmak istemez. Fakat bu işe kolay olduğu için girmedik. Bu işin yapılması gerektiği için girdik.”

“Evet, ama—”

“Düşmanlarımız Obsidian gibi bir programı ele geçirip bize karşı kullandığında ne yapacağız? Bir santrali, hava trafik kontrolünü kapattıklarında? İsteseydik kazaya sebep olan aracın düşman eline geçmesini engelleyebileceğimizi, fakat fazla hassas davrandığımızı söyleyerek o korkunç kazalarda ölen insanların ailelerinden özür mü dileyeceğiz?

Bir an sessiz durdular. Ben, Hort’un bir noktada haklı olduğunu biliyordu, ama...

Sarah’yı düşündü, onun yasayı “biraz” çiğnemek konusunda söylediklerini.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. “Peki ya Ruslar?” dedi. “Onların ne ilgisi var?”

“Onların bir ilgisi yok. O yalnızca kötü bir tesadüftü.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ankara’daki elçiliklerinde ajanımız var. İstanbul operasyonu yüzünden peşindeler. Nasıl öğrendiklerini ve neler öğrendiklerini bulmaya çalışıyoruz.”

“Ne? İstanbul’daki o adamı kimin öldürdüğünü nasıl bilebilirler? Arkamda hiçbir şey bırakmadım, Hort. Bir hayalet gibi girip çıktım.”

“Şey, arkada beş ceset bıraktın. Hayaletler böyle bir şey yapmaz.”

“Ne olursa olsun dört ceset olacaktı.”

“İranlı cesetler. FSB’li ölü bir Rus tamamen farklı bir problem.”

“Bu yine de nasıl benim peşime düştüklerini açıklamıyor.”

“Dediğim gibi, bulmaya çalıştığımız zaten bu.”

“Öyleyse Four Seasons’taki iki kişi kimdi? Onlar FSB’den değillerdi. O kadar iyi değillerdi.”

“Onlar Rus Mafyasıydı, Brooklyn dışında çalışıyorlar. FSB ile anlaşmalı işler yürütüyorlar.”

Ben bu konuyu düşündü. Hort’un söylediği şey imkânsız değildi. Ama...

Hort, “Bak, dedi, “Kardeşinin rahat bırakılmasını sağlayabilirim. Obsidian’ın hiçbir kopyasının kalmayacağına, programı kimsenin kullanamayacağına, kardeşinin bu olanların hepsini unutacağına ve kimseye tek kelime etmeyeceğine dair söz vermen gerek ve verdiğin sözden sorumlu tutulacaksın. Bana bunun garantisini verebilirsen Ulusal Güvenlik Komitesinden bana bir iyilik yapmasını rica edebilirim ve kardeşin radarın dışına çıkar.”

Ben düşündü. Aslına bakarsanız, ümit ettiği tam olarak buydu. Kendisi de bunu teklif edecekti. Bu her şeyi çözerdi: Yedek kopyayı Hort’a ver, Alex’e çenesini kapalı tutmasını söyle.

Nihayetinde, artık Alex onlar için bir yabancı değildi. Ağabeyi içeriden birisiydi, ona kefil olabilecek bir ağabey.

Bir an, Sarah olsa bu durum konusunda ne söylerdi diye düşündü. Büyük olasılıkla “küçük insanlardan” biri olmamanın ne kadar iyi bir şey olduğu söyler, partiden ya da cemaatten bir akrabaya sahip olmanın ne kadar yararlı olduğundan bahsederdi.

Peki ya Sarah? Hâlâ onun peşinde miydiler? Hort onları

geri çekebilir miydi?

Ben, “Peki ya kız?” dedi. “Sarah Hosseini, avukat. O da operasyonun bir parçası mı?”

Hort, “O da patent üzerine çalıştı,” dedi. “Kardeşine nazaran önemsizdi, ama evet, büyük önem taşıyor, özellikle şuan.”

“Onu kurtaramaz mısın?”

Hort güldü. “Beni ne sanıyorsun, sihirbaz mı? Sarah onun gerçek adı bile değil. Adı Shaghayegh. Shaghayegh Hosseini. Ulusal Güvenlik Konseyine gidip, Obsidian konusunda bilgi sahibi olan, Shaghayegh Hosseini adındaki kadın konusunda endişelenmemelerini mi söyleyeceğim?”

“Yani, onu ismi yüzünden öldürecek misiniz?”

“O güvenliğe karşı bir tehditti, Ben.”

Ben göğsünde bir daralma hissetti. “‘Tehditti’ ne demek?”

“Onu bu sabah apartmanının önünden aldık.”

Ben, Hort gözlerini göremesin diye masaya baktı. Düşünmeye çalıştı. *Onu aldık*. Bu hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Onu öldürmüş olsalardı, eğer Sarah çoktan ölmüş olsaydı, Hort durumu bu şekilde ifade etmezdi. Yalnızca, *O öldü* derdi.

Fakat Tanrım, onu konuşturmak için ne yapıyorlardı? Hayal edebiliyordu. Ve işleri bittiğinde ne yapacaklarını da biliyordu.

Kesik düşünce parçacıkları aklından kayarak geçti.

Hayır, Hort güvenilir biri.

Tamam o halde. Sonra görüşürüz.

HAYIR HORT GÜVENİLİR BİRİ DEĞİL VE BUNU Bİ-

LİYORSUN.

Yumruklarını şakaklarına koydu. *Düşün. Düşün.*

Tek düşünebildiği buraya Alex'e yardım etmek için gelmiş olmasına rağmen...

Hayır. Bu bir kez daha olmayacaktı. Bunun bir kez daha olmasına *izin vermeyecekti.*

Hort'a baktı. "Ona ne yapacaksınız?"

Hort savuşturucu bir el hareketi yaptı. "Bunu unut."

Ben, "Sana bir soru sordum," dedi, sesi bir köpeğin hırlaması kadar derindi.

"Ve ben de yanıtladım. Yanıtlayabileceğim şekilde."

"Onu nerede tutuyorsunuz."

"İpin ucunu bırak, evlat. Zaten buzun üstünde yürüyor-sun."

Ben kafasını salladı. "Hayır," dedi, sesi yükseliyordu.

"Hayır. Hayır. Hayır."

"Ben, seni eğittim. Aynı çamurda kıvrandık. Yaptığımız şeylerin sonuçları aynı, aynı sonuçlara katlanıyoruz. Bizim gibiler—"

"Bana onu nerede tuttuğunuzu söyle, Hort. Onu serbest bırakacağınızı söyle."

Uzun, sessiz bir an geçti. Hort, "Son şansın," dedi.

"Kardeşin adına kefillik edebilecek misin? Sana güvenebilir miyim?"

Ben elini esnetti. Yumrukları kısırdadı. Daha önce hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemişti. Baskının hissiyatı, köşeye *sıkışma* hissi, adeta fizikseldi.

Sola baktı. Gözlüklü iri bir adam, sütunlardan birinin ardından öne doğru sarkıyordu, eli koyu renkli ceketinin al-

tında, Ben ve Hort'a yönelik bir şekilde duruyordu.

Kahretsin. Sağa baktı. Başka bir adam kaldırım tarafından yaklaşmıştı, aynı duruş ve bakışla onları izliyordu.

Restoranın içinde, ya da yangın çıkışının dışında, üçüncü bir adam olabilirdi. Belli ki Hort'un insan gücü kapasitesini hafife almıştı. Ben'in dikkati içsel kargaşası yüzünden dağıldığı sırada, içgüdüsel olarak ya da planlı bir şekilde onun üzerine yürümüşlerdi.

Bir yanı kendi saflığına kızıyordu. Bunu öngörmeliydi, fakat içten içe, Hort'a güveniyordu. Salak. Hort ona görevin adamdan önce geldiğini hep söylerdi. Diğer yanı gülmek istiyordu. Beş silahlı adam çatışmanın eşiğindeydi ve etraflarındaki saftirikler her şeyden habersiz lattelerini yudumluyor ve en yeni Pilates hareketlerini tartışıyorlardı.

Hort, "Bunu nasıl halletmek istersin?" dedi.

Ben'in aklından birkaç senaryo geçti. Hiçbiri yüzde onun üzerinde kurtulma şansı sunmuyordu. Riske ettiği fişler kendininkilerden ibaret olsaydı bahsi değerlendirebilirdi. Fakat Sarah'ya ne olurdu? Ve Alex'e.

"Seçeneklerim ne?" dedi, hâlâ sağa sola bakıyordu.

"İki seçeneğin var. Benimle gelirsın ve bu işi birlikte çözeriz, ya da seni burada bırakırız. Gerçekten böyle olmasını istemezdim, Ben."

Ben parmaklarını masada tıkırdattı. Onlarla gitmek ikinci bir olay yerine gitmekle aynı şeydi. Bunun başına gelmesine izin vermeyeceğine kaç defa yemin etmişti?

Kimse hiçbir şey yapamadan Hort'u indirebileceğini biliyordu. Fakat bir saniye sonrasında kendi de ölmüş olurdu.

Bunu başka zaman yaparız, diye düşündü. Dans pis-

tinde yalnızca sen ve ben varken.

Bir yanı bu düşüncenin yalnızca bir blöf olduğunu biliyordu. Fakat o anda elinde başka bir şey yoktu ve bu dayanması için yeterliydi.

“Pekâlâ,” dedi. “Seninle geleceğim.”

32 KAFA KAFAYA

Alex arabasındaydı, amaçsızca dolanıyor, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Nihayet kararını verdi ve Ben'e ulaşmaya çalıştı, fakat telefonu açan olmadı. Gündelik güzergâhlarından uzak durması gerektiğini biliyordu ve bu konuda bir sorunu yoktu, fakat Sarah veya Ben'den karşılık gelirse diye telefonunu açık tutmak istiyordu ve bu da birinin sinyali takip etmesi ihtimaline karşı hareket halinde olması gerektiği anlamına geliyordu. Fakat Tanrım, çok yorgundu. Keşke birkaç dakikalığını gözlerini kapatabilmek için herhangi bir yere gidebilseydi, parktaki bir bank bile olurdu.

Her şey çözüldükten sonra Osborne ile arasının nasıl olacağını düşündü. Yaptıklarından sonra onun yüzüne nasıl bakabilirdi?

Ben'in ona söylediklerini düşündü; Osborne Tayland'dayken yüz kızartıcı fotoğraflarının çekildiğini. Ben konunun bundan ibaret olduğunu emin gözüküyordu ama... tüm

Sullivan-Greenwald avukatları içerisinde Osborne'u seçip zayıflıklarını bulduktan sonra onu sömürmüş olabilirler miydi? Üzerine düşündükçe inanmak daha da güçleşti.

Osborne'un egosunu düşündü; onca Silikon Vadisi ve Washington insanıyla çekilmiş fotoğraflarını. Adamın bağlantıları vardı. Pekâlâ, belki bu yüzden ona yoğunlaşmışlardı. Washington'da tanınıyordu, hatta imza yetkileri ve gelir vergileri gibi Silikon Vadisinin merkezinde yer alan konular hakkında Kongreye birkaç defa ifade vermişti. Belki... belki bu işle olan alakası Ben'in söylediğinden fazlasını içeriyordu. Ben yetenekleri konusunda çok ukalaydı, öyle ki; Ben'e avukat milletin bir sürü dolusu koyundan başka bir şey olmadığını söylemişti. Bu ukalalık onu kibirli kılıyordu ve Osborne gibi avukatların ne kadar politik ve kurnaz olabileceğini anlamasına engel oluyordu. Alex, bu konuyu düşündükçe Ben'in bir şeyleri gözden kaçırdığına daha da emin oldu. Ve Ben'in Osborne konusunda hata yaptığına emin oldukça, komutanı konusunda hata yaptığına emin oldu.

Olduğu yerde daire çiziyordu; hem gerçek, hem mecazi anlamda. Yeter. Osborne'la kafa kafaya çarpışacaktı.

Arabayı Sullivan-Greenwald'a sürdü ama, Ben'in ikazlarını göz önünde bulundurarak, caddenin karşısındaki ofis ve gösteri binasına park etti. Page Mill Caddesini yürüyerek geçti, arka kapıyı kullandı ve direkt Osborne'un ofisine gitti. Aklını meşgul etmeye çalışan düşünceleri bir kenara itmeye çalışıyordu, yaptığı hareketi aptallık konumuna koyan faktörleri, her şeyin sarpa sarma ihtimalini. Yutkundu fakat boğazı kupkuruydu.

Osborne kovboy çizmelerini masaya koymuş, telefonda

konusuyordu. Alex kapıyı kapattı ve dümdüz yürüdü. Osborne ona bir bakış attı—*Kapı çalmayı bilmez misin?*—ve telefonda konuşmayı sürdürdü. Alex, şüpheleri yüzünden bir an sersemledi. Sonra bir şeyleri anladı ve masanın diğer tarafına geçerek telefonun tuşu-na bastı.

Osborne ayaklarını masadan kaldırdı ve döndürerek yere koydu. “Ne yaptığını zannediyorsun?” dedi. Alex’in elini ahize tuşundan kaldırdı ve bir numara çevirmeye başladı. Alex telefonu kaldırdı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Telefon duvara çarpıp parçalandı.

Osborne ayağa kalktı. “Sen çıldırdın mı?” dedi, gözleri kocaman açılmıştı. Alex ona baktı. Kalbi küt küt atıyordu fakat benliği fevkalade netti. “Obsidian konusunda ne biliyorsun?” dedi.

“Hiçbir şey bilmiyorum. Obsidian senindi, hatırladın mı? Ve İncil’den alıntı yapan ağabeyin bana bunları çoktan sordu. Silah zoruyla olduğunu da eklemeliyim.”

“Seni öldürmediği için şanslısın.”

“Evet, sen de hayatta olduğun için pekâlâ şanslısın.”

Ve Alex, Osborne’un Ben’i kandırdığını bir anda anladı. Fotoğraf falan yoktu. Evet belki deşifre olmaktan korkmuştu, ama konu fotoğraflarla ilgili değildi. Aksi takdirde karşında duran Alex’e haşere görmüş gibi bakıyor olmazdı. Pislik moduna bu kadar çabuk giremezdi.

Osborne’un masasının üzerinde lusit taştan bir anıt taşı vardı. Taşı aldı ve düşünmeksizin Osborne’un kafasına vurdu. Osborne bağırdı ve yere düştü, düşüşü sırasında yüzünü masaya vurmuştu. Alex tepesinde dikildi, taşı elinde sallıyordu ve nefes nefeseydi. Osborne sağa sola yuvarlanıyor,

suratını tutuyordu. Burnundan kan fışkırıyordu. Nefesi kesilerek, “Seni küçük pislik,” dedi.

Alex gülümsedi. Mest olmuştu. Ya batıyor ya çıkıyor-du, hangisi olduğundan emin değildi ve umurunda da değildi.

“Obsidian’ın bir kopyasını çıkarttım,” dedi. Doğaçlama konuşuyordu. “İşin içinde olduğunu ve diğer bütün ayrıntıları da belirterek Usenet haber ajansına yolladım. Şuanda şifreli bir şekilde duruyor. Fakat bir saat içerisinde kodu girmezsem şifre çözülecek ve bir düzine haber ajansına daha gönderilecek. Bu yüzden bildiklerini anlatsan iyi edersin.”

Osborne ayağa kalkmaya çalıştı. Alex, “Olduğun yerde kal yoksa kafanı ezerim.”

Osborne durdu. “Buradaki işin bitti, delikanlı. Ve sadece Sullivan-Greenwald’da değil. Yapacağım aramalar bittiğinde Vadideki hiçbir firmada iş bulamayacaksın.”

Alex güldü. Bu tekniği biliyordu; bir tür çifte bahis, bir pazarlık etme tekniği. Daha önce ağır bir objeyi kullanarak pazarlık etmemişti. Fakat görünüşe göre kurallar aynıydı.

“Bak ne diyeceğim,” dedi. “Neden her şeyi San Jose polisine anlatmıyorsun? Hilzoy’un cinayetini araştıran bir adam var, Dedektif Gamez. Ve öldürdüğünüz patent görevlisinin ölümünü araştıran Arlington polisiyle temas halinde. Onlara ne kadarını anlatmam gerekir dersin? Gerekli izni alacaklar ve telefon kayıtlarını inceleyecekler, e-postanı gözden geçirecekler; kışından girip başından çıkacaklar ve gerekli bilgileri edindiklerinde, sakladığın her neyse onu bulacaklar. Seni herkesin gözü önünde buradan çıkarırken *Merc*’in, *Chronicle*’ın ve KRON’un seni haberlere taşımak için hazır

bulunduğuna emin olacaklar. Evet, eğlenceli olacak.”

Taşı Osborne’un üzerine bıraktı ve dışarı çıkmak üzere arkasını döndü. Olay, blöfe gerçekten inanmaktı. Bu, bir pazarlığın ortasında çıkıp gitmekle aynı şeydi. Bunun taktiksel bir hareket olduğu düşüncesi savuşturulmalıydı. *Gerçekten çıkıp gidiyordunuz. Çıkıp gitmek istiyordunuz.*

Osborne “Bekle,” dediğinde kapıya kadar gitmiş, elini kapı tokmağına koymuştu bile.

Alex kapıyı açtı ve arkasına baktı. “Unut bunu. Şansını kaybettin.”

“Tamam, tamam. Sen kazandın. Yalnızca lanet kapıyı kapat ve beni dinle.”

Alex kapıyı kapattı fakat elini kapı kolundan ayırmadı; duruşu, *Fikrimi değiştirmek için on saniyen var*, diyordu.

Osborne, “Washington’da tanıdıklarım var,” dedi. Bir kutudan avuç dolusu peçete aldı ve burnuna dayadı. “Beyaz Saray’lı insanlar. Anti-terörizm uzmanları.”

“Öyle mi?”

“İlgilendikleri noktalardan biri sanal savaş. Sistem güvenliği. Bana Obsidian’ın yapabildiklerinden bahsettiğinde bir telefon görüşmesi yaptım. Yalnızca yardım etmek istiyordum, hepsi bu.”

Alex güldü. “Vatanperverliğine hayranım, David. Bunun yağ çekmekle, ‘sana iyilik borcum var’ durumları yaratmakla, ya da devlet işlerini müvekkillerine yönlendirebilecek insanlara dalkavukluk etmekle bir ilgisi olmadığına eminim. Bunları düşünemeyecek kadar iyi niyetlisin.”

Osborne peçeteleri burnundan çekti, sonra tekrar bastırdı.

“Kendi isteklerini bir düşün.”

“Peki Beyaz Saray’daki adamlar ne dedi?”

“Programı gazetede görebileceğimi söylediler.”

“Hangi programı?”

“Söylemediler. Uluslararası İstihbarat Servisiyle ilgili bir şey olduğunu, Ulusal Güvenlik Ajansı yurtiçi casusluğuyla alakalı olduğunu düşündüm. *Wall Street Bülten*’inde bununla ilgili bir şey görmüştüm. Ve internette de gördüm. Gammazın birine göre, Telekom şirketleri devlete, müşteri görüşmelerini gizli bir kanaldan dinleme izni veriyormuş.

“Başka?”

“Birçok özel şirketin iş birliği yaptığını ve terörizmle mücadele etmek için bizim yardımımıza ihtiyaç duyduklarını söylediler. Ve bu doğru. Telekom şirketleri bu yüzden yardım ediyor, El Kaide’yi dinlemek için.”

“Kes şunu. Politika dinlemek ya da meşrulaştırma çabalarını duymak istemiyorum. Obsidian’la alakalı başka ne söylediler?”

“Program’a yardımcı olabileceğini.”

Alex anlamıyordu. Obsidian’da gördüğü kadarıyla, onu sabotaj için ve belki şantaj için kullanabilirdiniz, fakat bunlar için değil. Sarah’nın orada olmasını diledi. Hükümetin amaçları konusunda Alex’ten çok daha fazla şey biliyordu.

“Casusluk etmelerine yardım mı edecekmiş?” dedi.

“Ben öyle anladım.”

Alex düşündü. Obsidian’ın farklı kullanım alanları olması gayet muhtemeldi. Bunu, otelde Hilzoy’un notlarını kırdığı anda anlamıştı. Ve devletin başkalarının Obsidian’a sahip olmasını engellemeye çalışarak savunmacı bir oyun

oynuyor olması, programın saldırı potansiyeliyle ilgilenmediği anlamına gelmezdi. Yüce Tanrım, Ben o görüşmeye bunların hiçbirini bilmeden gitmişti. O neredeydi? Neden hâlâ aramamıştı?

Alex, “Başka?” dedi. “Peki ya Hilzoy ve Hank Shiffman, patent analisti?”

“O konuda bir şey bilmiyordum. Demek istediğim, belli insanlarla görüşmek istediklerini söylemişlerdi, ama—”

Alex güldü. “ ‘Görüşmek’ mi? Tanıdığım iki insanı öldürdüler. Benimle yalnızca ‘görüşeceklerini’ düşündüğüne inanmamı mı bekliyorsun? David, bu kadar acınacak halde olmasaydın, çok komik biri olurdun.”

Osborne karşılık vermedi.

Alex, “Sana ne verdiler? Ne yaptılar da...”

Sonra anladı. Ego duvarındaki fotoğraflar. Yeni Telekom müvekkili.

Alex, “İş mi?” dedi. “Tüm bunları... sana iş versinler diye mi yaptın?”

Osborne göz göze gelmemeye çalışıyordu. “Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum.”

“Bunu polislere anlatırsın.”

Alex kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Osborne arkasından, “Bekle!” diye bağırdı. “Alex!”

Alex, yürüdüğü sırada bölmelerinden dışarı bakan sekreterlerin farkındaydı, gözleri kocaman açılmış, kulakları tam anlamıyla öne atılmıştı. Umurunda değildi. Yürümeye devam etti.

Osborne ona yetişti ve kolunu tuttu. “Beni dinle,” diye fısıldadı. “Sana ortaklık vereceğim. Getirdiğim işler saye-

sinde yönetim ne söylersem onu yapacak. Bu sene kesin.”

Alex durdu ve David’in eline baktı. Bir süre sonra, Osborne elini çekti.

Alex, “Biliyorsun,” dedi, “kısa süre önce bunu söylediğinde sana inanırdım.”

Osborne kuvvetlice başını salladı. “Bana inan. Doğru söylüyorum.”

Alex, “Mesele bu değil,” diye devam etti. “Mesele şu; artık umurumda değil.”

Koridordan yürümeye devam etti; Osborne’un yakarışları onu merdivenlere dek takip etti.

33 TAM BİR PAZARLIK

Alex arabasındayken bir kez daha Ben'e ve Sarah'ya ulaşmayı denedi. İkisinden de cevap gelmedi. Sarah'nın sekreterini aradı. Sarah'dan haber yoktu. Gerçekten endişelenmeye başlamıştı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Belki Obsidian'ın diğer özelliklerini keşfedebilirdi, devleti endişelendiren özelliklerini? Fakat zamanı yoktu.

Ya Ben'i götürdülerse? Ben'in komutanına güvenmeye hazır olduğunu, ona güvenmek *istediğini* görmüştü. Alex bu psikolojiyi iyi biliyordu. Bunu müvekkillerin gözlerinde yüzlerce defa görmüştü; anlaşılmayı o kadar çok istiyorlardı ki önlemleri es geçiyorlardı, kendi kendilerine her şey iyi gideceği için önleme gerek olmadığını ve o kadar çok para kazanacakları için şikâyetle ya da pişmanlığa yer olmayacağını söylüyorlardı. Bu, büyük olasılıkla zengin bir adamın ikinci evliliğinden önce düşündüklerine benziyordu. *Neyse ne, anlaşılmaya ihtiyacımız yok. Birbirimize aşığız.*

Kahretsin, ne yapacaktı?

Telefonu titredi ve arayanın Ben olduğunu gördü. Tanrıya şükür.

Telefonu aldı, yanıtlama tuşuna bastı ve kulağına götürdü. “Ben? Nereledesin? Endişelenmeye başlamıştım.”

Telefondaki kalın, güney aksanlı ses, “Ben iyi,” dedi. “Sen Alex olmalısın.”

Alex’in kalbini ve gırtlığını korku kapladı. Bunu korkunç ve katıksız bir aşinalıkla hissetmişti –*Ah, hayır. Lütfen Tanrım, hayır*– ve o kadar kötü titriyordu ki kenara çekmek zorunda kaldı.

“Sen kimsin?” demeyi başardı.

“Kardeşini iyi tanıyan ve zarar görmesini istemeyen biriym. Ve bu konuda bize yardımcı olabilirsin.”

“Nasıl?”

“Obsidian’ı bize ver, evlat. Tüm istediğimiz bu. Ve herkes yürüyüp gider. Ben, Sarah, herkes.”

Tanrım, Sarah’ı da mı yakalamışlardı? Telefonu tutan elinin arkasını ağzına bastırdı ve diğer eliyle kendine sarıldı, koltuğunda ileri geri sallanıyor, gözyaşlarını zor tutuyordu. Ölmüştü. Hepsi ölmüştü. Eğer bu adamlar tüm eğitime ve deneyimine rağmen Ben’i oyuna getirebiliyorlarsa, Alex’in ne şansı olabilirdi ki?

Kes şunu. Düşün. Kafanı kullan.

Doğru. Hâlâ Obsidian’a sahipti, değil mi? Ve eğer istedikleri bir şeye sahipse, pazarlık edebilirdi.

Derin bir nefes aldı ve dışarı verdi. Bir kez daha. Sonra telefonu tekrar kulağına götürdü.

“Burada bir sorununuz olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

“Siz Obsidian’ı istiyorsunuz ve ben Sarah ile Ben’i istiyorum.”

Ses, “Bu tamamen doğru,” dedi. “Bunu karmaşık hale getirmeye gerek yok. Yeterince karmaşık hale geldi.”

Gördün mü? Tam bir pazarlık. Bunu yapabilirsin.

Alex derin ve uzun bir nefes daha aldı ve dışarı verdi.

“Ne teklif ediyorsunuz?”

Palo Alto’da, Bryant Caddesinde bir garaj var, Üniversiteyle Lytton arasında. Bir saat içinde dördüncü katta buluşalım.”

“Ben ile konuşmalıyım.”

“Üzgünüm, evlat, bunu riske edemem. Birbirinize mesaj iletmenizi istemiyorum.”

İyi bir arabulucu araçları amaçlarla karıştırmaması gerektiğini bilir. Buradaki amaç Ben’in iyi olduğuna emin olmaktır. Onunla konuşmak bunu yapmanın yalnızca bir yoluydu.

Alex, “Ona aile köpeğimizin adının ne olduğunu sor,” dedi.

“Pardon?”

“İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Onunla konuşmamı istememeni anlıyorum, fakat sanırım onun iyi olduğuna emin olmanın alternatif bir yoluna karşı çıkmazsın?”

Bir duraksama oldu. Ses, “Hayır, karşı çıkmam,” dedi. Bir duraksama daha oldu, sonra, “Arlo.”

“Tamam, güzel. Ve şimdi...” duraksadı. Sarah’yla ilgili hiçbir kişisel bilgiye sahip olmadığını fark etti. Garip bir şekilde, *Ben’in gömleğine ne yaptın?* sorusunu düşündü. Ama neyse ki daha iyi bir şey buldu.

“Sarah’ya spor salonunda giydiği eşofmanın markasını sor,” dedi.

Bir duraksama daha oldu, bu seferki daha uzundu. Alex arka plandan gelen bir ses duyduğunu düşündü... boğulma sesi mi? Emin değildi.

Ses, “Under Armour,” dedi.

Pekâlâ. Hayattaydılar.

“Seninle buluşacağım,” dedi. “Fakat anlamanız gereken bir şey var.” Osborne üzerinde denediği blöf, karşısındaki sese karşı kullandı. Obsidian, bir düzine haber ajansına yollanmak üzere, şifreli bir şekilde Usenet’e konmuştu. Eğer birine bir şey olursa, Obsidian ve geriye kalan her şey kamu malı olacaktı.

Ses, “Dikkatli davranıyorsun,” dedi. “Anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. Bana yalnızca istediğimi getir, herkesin iyi olacağına söz veriyorum.”

Telefon kapandı.

Alex kollarını bağladı ve ileri geri sallandı, paniğe kapılmamaya çalışıyordu.

Düşün. Düşün. Düşün.

Ancak hiçbir şey düşünemedi. Eğer kaynak kodunun başka bir kopyasına sahip olsalardı, öylece yayınlayabilirlerdi.

Bir dakika. Bir kopya daha *olmalıydı*. Hilzoy kaynak kodunu gizli fonksiyonlarla birlikte patent ofisine vermiş olamazdı. Çalıştırılabilir dosyanın iki versiyonu vardı, bu da kaynak kodunun iki versiyonu olması gerektiği anlamına geliyordu. Hilzoy çalıştırılabilir dosyayı yedeklemek konusunda daima dikkatli davranmıştı; kaynak kodunun ikinci versi-

yonunun yedeği de bir yerlerde olmalıydı.

Ama nerede? Hilzoy'un notlarında başka bir şey yoktu, ya da vardıysa bile, Alex asla zamanında bulamazdı. Ve CD'de de hiçbir şey yoktu. Alex onu tekrar tekrar incelemişti ve tek yabancı şey MP3'tü. Şarkının adı neydi? Sarah şarkıyı tanımıştı. Evet, "Dirge," Tanrım, Hilzoy isteseydi de daha uygun bir şarkı seçemezdi.

Fakat şarkıda bir şey yoktu. Şarkıyı incelemişti. Yalnızca—

Ve aklına bir fikir geldi. Uzak, uzak, uzak bir ihtimaldi. Fakat başka şansı yoktu; dehşete ve ümitsizliğe bu kadar yakinken, bu şansa dört elle sarıldı.

Saatine baktı. Vakit vardı. İşe yarayabilirdi. Tek ihtiyacı olan İnternet bağlantısıydı.

Ve bolca şans.

34 ÖLÜ ADAM MEKANİZMASI

Ben, kamyonetin arkasından Hort'u dinledi, öfkesi ve hüsranı büyüyordu. Alex ne yaptığını bilmiyordu. Böcek kapan Venüs çiçeğine yaklaşan bir sinek gibi Hort'a doğru geliyordu.

Yedi kişilik bir kamyonetteydiler. Sarah ve Ben orta sırada oturuyordu; Sarah şoför tarafında, Ben yolcu tarafında oturuyordu ve elleri arkalarından kelepçeliydi. Kamyoneti Asyalı adam kullanıyordu ve sağ koltukta Hort oturuyordu. Ben'i Coupa Café'nin önünde kısıtıran adamlar ise arkadaydı.

Hort aile köpeğinin ismini sorduğunda, Ben Alex'in ne yaptığını derhal anladı. Taktiksel açıdan zekiceydi. Stratejik açıdan ise tam bir felaketti. Ben'in ve Sarah'nın hayatta olduğunu doğrulamak, Alex'e yarım saat sonra herkesin ölmesine yol açacak bir şey yaptıracaksa, bu kime ne kazandıracaktı?

Fakat yine de Arlo'nun ismini verdi. İsmi döverek almaya çalışmalarına dayanabilirdi, fakat bunda çıkar yol görmedi. Onu öldürüp Alex'i eninde sonunda yakalarlardı. Her şeyi bir noktada toplamalıydı.

Hort Sarah'ya eşofmanlarını sorduğunda Sarah, "SourceForge," yanıtını vermişti. Ben teknoloji sitesinin adını otelde giriştikleri tartışmadan hatırladı. Alex'e boş ver gitsin, Obsidian'ı yay gitsin, hiç yoktan iyidir, demeye çalışıyordu. İçgüdüleri iyiydi, fakat Hort bunu yutmamıştı. Ben'in arkasındaki adamlardan birine bir kafa işareti yapmıştı ve adam Ben'in boynunu bir kol hareketiyle sıkıştırıp onu boğmaya başlamıştı. Sarah'ın cevabı düzeltmesi iki saniyeden az zaman almıştı.

Evet, içgüdüleri iyiydi. Yalnızca taktikler açısından da değil, görev açısından da. Çünkü Hort Obsidian'ı ele geçirme şansına sahip oldukça, kurtulma şansları yoktu. Tanrım, Ben keşke otelde yaptığı şeyin asıl anlamını kavrayabilseydi. Alex ve Sarah işlerini yapabilirdi ve Hort'un operasyonu oracıkta biterdi.

Sarah'ya baktı. Sarah bakışına karşılık verdi ve ufak, hüzünlü bir gülümseme gösterdi. Gülümseme ödünün koptuğu gerçeğini gizlemedi. Ben'i etkisiz hale getirip, kamyonette Sarah'nın yanına oturttuklarından beri tek kelime etmemişti. Kız zekiydi. Herkesin öleceğini büyük olasılıkla biliyordu. Büyük olasılıkla haklıydı.

O anda Foothill transit yolundan güneydoğu yönüne gidiyorlardı. Ben sebebini bilmiyordu, Alex'e onlarla aksi yönde kalan Palo Alto'da buluşmasını söylemişlerdi ve Alex görünüşe göre kabul etmişti.

Düşünmeye vakti olmuştu ve en azından, olanların bir kısmını anlamıştı. Hort onu Ruslara ispiyonlamış olmalıydı. Ama neden? Ölse de kalsa da, bunu öğrenmeye çalışacaktı.

“Ben olduğumu nereden anladın?” dedi. “Kardeşim olduğunu biliyordun, ama nasıl topladın?”

Uzun bir sessizlik oldu, Ben’e Hort’un cevap veremeyeceğini düşündürtmeye yetecek kadar uzun. Fakat sonra Hort arkasını döndü ve “seni bunun dışında tutmak istedim, sen dahil herkesin iyiliği için. Fakat sonra, Ankara’da beklemeni söylememden sonra, San Francisco için silah isteminde bulundun. Endişe vericiydi. Yalnızca dikkatli olmak için, Alex’in iletişim kayıtlarını inceledik. Ordu TekKaynak hattını aramış ve bireysel ordu merkezini. Sonra e-postasını kontrol ettik ve seninle temasa geçtiğini öğrendik. Ve ona yardım etmeyecek olsan, neden buraya gelecektin ki?”

“Sanki seçim şansım vardı.”

“Demek istediğim de bu. Yapabileceğin başka bir şey yoktu. Kan, kandır. Fakat benim de bir seçim şansım yoktu. Bir görevden sorumluydum. Hareketlerin ne kadar anlaşılır ve kasıtsız olsa da, kendini göreve karşı tehlike arz eden bir konuma koydun. Ne olursa olsun, şimdiye kadar aldığım en zor karardı.

“Dolayısıyla beni Ruslara mı sattın?”

“Bunu nasıl yapmaya karar verdiğim ne fark eder? Evet, İstanbul’daki o lanet Rus’u öldürdüğün için şüphe çekiyorduk. Bazı insanlar seni ateşe atmak istiyordu.”

“Sende bunu onlar için bizzat yaptın.”

“Dediğim gibi, ne fark eder?”

Ben, Hort’un bir Rus meslektaşıyla temasa geçtiğini,

ona, *Merhaba, İstanbul'daki adamınızı kimin öldürdüğünü bulduk. Planlı bir hareket değildi. Eğer isterseniz, adam sizindir. Onu şurada bulabilirsiniz*, dediğini hayal etti.

Sapkınca da olsa, mantıklıydı. Rusları yatıştırıyorsunuz, kumbaracıların gönlünü alıyorsunuz, Alex'in korumasını ortadan kaldırıyorsunuz ve kontrolden çıkmakta olan bir operasyonu saptırarak kestirme bir yol açıyorsunuz.

Ben, umutsuzluğun dik alası gibi hissettiren kızgınlığını bastırarak, "Sanırım haklısın," dedi. "Fakat bunu öngörebilmeliydim. Neden öngöremedim biliyor musun? Çünkü sana ne kadar sadıksam, senin de bana o kadar sadık olduğunu düşündüm."

Hort bir an gözlerini düşürdü, sonra tekrar Ben'in gözlerine baktı. "Sana sadığım, evlat. Bütün adamlarıma sadığım. Fakat her şeyden önce görevime sadığım. Bunu biliyorsun."

"Şey, biliyorum."

"Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı, Ben. Bunu gerçekten isterdim."

Los Altos'taki San Antonio yoluna geldiler. Arkadaki adamlardan biri, "Buradan dön," dedi.

Sola döndüler. Los Altos'ta ne işleri vardı? Ve Ben o anda anladı.

Alex'in cep telefonu sinyalini takip ediyorlardı. Teçhizat arka tarafta olmalıydı. Lanet olsun, *Alex, seni bu şekilde takip edebileceklerini söylemiştim.*

Arkadaki adam, "Burası," dedi. "Sinyal kesilmeden önce en son buradaydı."

Hort, "Etrafı dolaş," dedi. "Belki arabayı görebiliriz,"

Ben uzun bir nefes verdi. Tanrıya şükür, Alex olup bite-ni anlayınca cep telefonunu kapatmayı akıl etmişti.

Fakat bunun tek anlamı Hort'un Alex'i burada gafil av-layamayacağıydı. Alex muhtemelen garaja gelecekti.

Park alanlarına girip çıkarak Los Altos sokaklarında turladılar. Ne zaman koyu renk bir M3 görseler, Ben korku-dan içinin gerildiğini hissediyordu, fakat her seferinde gör-düklerinin Alex olmadığı ortaya çıkmıştı.

Yirmi dakika sonra, arkadaki adam, "Bir dakika, sinyal geri geldi. Mountain View'da. San Antonio'ya gir ve El Ca-mino'ya bağlan."

Neler oluyordu? Telefonu kapatmıştı; neden tekrar aç-a-caktı ki?

Arkadaki adam, "Bekle, hareket ediyor," dedi. "San An-tonio'dan devam et. 101 numaralı yola gir."

Hort, "Nereye gidiyor?" dedi.

Arkadaki adam, "Bence Palo Alto'ya," dedi. "Garaja. Görünüşe göre 101'e doğru gidiyor."

Ben'in telefonu çaldı. Hort telefonu açtı ve, "Merhaba," dedi. Bir duraksama oldu. "Güzel, biz de yoldayız. Haber verdiğin için sağ ol. Yarım saat sonra her şeyi halletmiş ola-cağız ve siz de kendi yolunuza gidebileceksiniz."

Telefonu kapattı. Alex iletişimin kopmasından şüphe-lenip, her şeyin normal olduğunu teyit etmek için telefonunu açmış olmalıydı.

Arkadaki adam, "Hayır, bekle, Alma yoluna giriyor," dedi. "Hâlâ Palo Alto yönüne gidiyor." San Antonio'dan çı-kıp bağlantı yoluna girdiler.

Bu da ne? Alex telefonunu neden kapatmıyordu?

Çünkü araba kullanıyor. Tanrım, hareket halindeyken yerini belirleyemeyeceklerini mi düşünmüştü? Ben sinirini yatıştırmaya çalıştı. Alex'in böyle bir şeyi bilmesini bekleyemezdi. Bu, onun dünyası değildi. Ama lanet olsun, onu hazırlıksız yakalayacaklar, zorla kenara çektirecekler ve minibüse alacaklardı... Eğer bir şey, garajda uygulayabileceği herhangi taktiksel strateji planlıyorsa, ona bu şansı veremeyceklerdi.

İkişer şeritli Alma yolundan batıya doğru ilerlediler. Gün ortası trafiği hafifti fakat takip edilme ihtimaline karşı dikkatli birinden bileki Alex büyük olasılıkla değildi—gizlenmeye yetecek kadar araç vardı.

Şoför, “Bu o mu?” dedi.

Ben sola eğildi ve ön camdan dışarı baktı, kalbi küt küt atıyordu. Alex'in arabasına benziyordu, ama emin değildi.

Hort, “Biraz daha yaklaş,” dedi. “Yalnızca biraz.”

Plaka görünür hale geldi. Ben, plakayı tanıdı; keza Hort'ta. “Bu o. Şimdi geri çekil. Birkaç araba arkadan takip et.”

Ben'in göğsündeki çarpıntı daha da arttı. Damarlarında adrenalin geziyordu. Üst baldırlarını, alt baldırını ve ayak parmaklarını esnetti. Sola, sağa ve karşıya baktı; mesafeyi tartıyor, ihtimalleri düşünüyordu. Boynunu çevirmek istedi fakat çevirmedi. Pes etmişlikten başka bir izlenim vermek istemiyordu.

Tek umut, Alex'i almaya çalıştıkları sırada onları engellemekti. Belki Alex pazarlık etmekten yana olmadıklarını anlayınca, tek umudunun Obsidian'ı yaymak olduğunu anlayabilirdi. Ve eğer kaçabilirse, olan biteni anlarsa, programı yayabilirse... *Yüce Tanrım*, diye düşündü. “Belki”lere ve

“olabilir”lere bu kadar muhtaç bir plan hiç uygulamamıştı.

Alex’i, bakımlı tahta evlerle çevrili kırsal bir yol olan Addison’a doğru takip ettiler. Alex, Bryant’taki kavşağa gelirken yavaşladı. Hort, “Yakalayın,” dedi.

Şoför kavşağa saat yönünde daldı ve Alex’in yanından karşı taraftaki sokağa doğru hızlandı. Direksiyonu sağa kırdı ve Alex’in arabasına çarptı. Metal sesi duyuldu ve Alex kaldırılma çıkıp dosdoğru bir ağaca çarptı. Şoför frene asıldı ve Alex’in arabasının hemen önünde durdular.

Şoför bir tuşa bastı ve yolcu tarafındaki kapı kayarak açıldı. Ben’in arkasındaki adam hareketlenerek Ben’in yanından geçti ve dışarı sıçramak için gerildi. Ben yumuşak bir hareketle koltuğunda döndü ve kafasının arka tarafıyla boynunu yolcu tarafındaki koltuğa yasladı. Dizlerini yüzüne doğru çekti ve iki topuğuyla adamın omurgasının alt kısmına vurdu. Adam inledi ve dışarı uçarken suratını kapı eşiğine çarptı.

Ben tekmesinin ivmesiyle ayağa kalktı. Açık kapıdan dışarı fırlayıp omzu üzerine düştü, yana doğru döndü. Dizlerini çekti ve kelepçeleri kalçası altından geçirecek şekilde kollarını indirdi. Ayaklarını düzleştirdi ve öne eğildi, kelepçeleri diz altından geçirdi, alt baldırından...

Minibüsten bağırtilar duyuldu. Ben, bir kapının açıldığını duydu. *Hadi, hadi...*

Zincir topuklarına takıldı. Ayaklarını çılgınca salladı ve bileklerini tüm gücüyle öne itti. Kelepçeler bileklerine battı ve Ben başaramayacağını düşündü. Sonra zincir botlarından kurtuldu.

Tam ayağa kalkıyordu ki biri saçından tuttu. Bir diz dar-

besinin ona doğru geldiğini fark etti ve kafasını zamanında çevirip elleriyle bloke etti. Darbe isabetli oldu fakat sert kısmını engellemiştir. Dikelmeye çalıştı fakat adamın elinde avuç dolusu saç vardı ve elini bükmeye, Ben'in kafasını aşağı itmeye başlamıştı. Tek görebildiği şey, zemin ve bir çift bacak. Ayaklardan biri kalktı, bir diz darbesi daha geliyordu. *Canı cehenneme*. Ben kolları kaldırdı ve, baş parmakları yukarı gelecek şekilde, her iki eliyle birden adamın hayalarına vurdu.

Adam inledi ve Ben'in saçını tutan eli gevşedi. Kafasını döndürdü ve kurtuldu. Karşısındaki, arka koltukta oturan adamdı. Yaklaşmaya çalıştı fakat Ben çifte yumruk atar gibi kollarını ileri attı; zinciri adamın boynuna denk getirmeye çalışıyordu ama bunun yerine dişlerine isabet ettirebildi.

Sarah minibüsten çıkmıştı; elleri hâlâ arkadan kelepçeliydi. Ben'e baktı. Ben, "Koş!" diye bağırdı. Adam Ben'in kollarını itti ve arkasına doğru atladı. Tekrar Ben'in saçını tuttu ve kolunu boynuna doladı. Ben boğma hareketini engellemek için, yumruklarını tam zamanında araya soktu. Bir kez daha, "Koş!" diye bağırdı.

Sarah bir ceylan gibi fırladı. Ben'in arkasındaki adam bir saniye sonra bağırdı ve tutuşu gevşedi. Ben döndü ve sebebini gördü: Sarah arkadan koşup adamı kolundan ısırılmıştı. Bir teriyer gibi asılıyordu. Adam Sarah'yı tokatlamak için kolunu geriye attı. Ben kollarını çaprazladı ve ellerini adamın kafasının arkasına indirdi; adamın boynunu, bilekleri ve zincir tarafından oluşturulan bir üçgenin içine kısırmıştı. Bileklerini geri çekerken, dirseklerini ileri itti. Adamın gözleri pörtledi ve dili dışarı çıktı. Ben bir kıkırdağın ezildiğini

hissetti ve daha da sıktı; zincir, bileklerini kesiyordu.

Bir ışık parıldadı ve kendini gökyüzüne bakarken buldu, ne olduğunu anlayamıyordu. Adamı boğuyordu, onu öldürüyordu, sonra...

Kafası titredi. Biri... biri arkasına bir silah darbesi indirmişti. Tekrar minibüse baktı. Asyalı adam Sarah'yı tekrar içeri sokuyordu. Vê Hort... Hort Alex'i saçından tutmuştu, şakağına da bir silah dayamıştı.

Hayır, diye düşündü, fakat sözcükler ağzından çıkmadı. Hayır.

Alex'in elinde bir bilgisayar vardı. Tanrım, Obsidian'ı yanında mı getirmişti? Her şey bitmişti.

Hort, "Minibüse bin," dedi. "Yoksa seni kardeşinin beyniyle süslerim."

Ben ayakları üzerine dikildi ve minibüse doğru sarsak bir adım attı. Sanki biri kafasının arkasını oyuyordu.

Alex, "Sorun değil," dedi. "Onlara istedikleri şeyi getirdim."

Ben, "Alex," dedi, sonra durdu. Ne diyeceğini bile bilmiyordu. Hepsi ölmüştü.

Bu sefer Ben'i Sarah'ya kelepçelediler. Bilekleri kanıyordu. Sarah'ya, "Çok iyi bir denemeydi," dedi—çünkü kalan zamanlarında Sarah'nın iyi hissetmesini sağlayacak bir şey söylemeye çalışıyordu—"özellikle bir avukata göre." Fakat Sarah bunu duymamış gibiydi. Alex'e de bir şey söylemek istiyordu, ama ne söyleyecekti? Alex Obsidian'ı altın tepside getirmişti. Oyun bitmişti.

Oradan uzaklaştılar. Ben'in tekmelediği adam, birileri üzerine tomavida sokuyormuş gibi inliyordu ve boğmaya ça-

lıştığı adam ciğerleri çıkacakmış gibi öksürüyordu. Onlara her ne hasar verdiyse, kalıcı olmasını umuyordu.

Hort oturduğu yerde arkasını döndü ve silahını Ben'e doğrulttu. Alex'e, "Pekâlâ, evlat," dedi. "Sakin ve basit bir şekilde; senden şu ölü adam mekanizmasını kapatmanı istiyorum.

Ölü adam mekanizması. Alex ne yapmıştı, yalnızca kendi durdurabileceği bir dağıtım programı mı kurmuştu? Tanrım, tek yaptığı öldürülmeden önce işkence göreceğini garanti altına almaktı.

"İnternet bağlantısına ihtiyacım var," dedi.

"Alex, yapma," dedi. "Programı kapatır kapatmaz hepimizi—"

Hort, sakın bir şekilde, "Eğer kapatmazsa hepinizi öldürürüm," dedi. "Dediğim gibi, Ben, böyle olmasını ben istemedim. Fakat görev önce gelir."

Alex, "Mountain View'a sür," dedi. "Google bütün şehre kablosuz internet kurdu."

Ben yüzünü ekşitti. "Lanet olsun, Alex—"

"Ne yaptığımı biliyorum, Ben."

Hort, "Konuşma bitmiştir," dedi.

Ben gözlerini kapattı. Kafası titriyor, bilekleri acıyordu ve seçenekleri tamamen tükenmişti.

Sessizce yola devam ettiler. Ben acıya konsantre oldu çünkü vücudundaki hisler, aklındaki hislerden kesinlikle daha ılımlıydı. Aptallık etmişti. Kuralsızlığa dair inandığı her şey... ancak bunların hepsi *karşı* tarafa üstün gelmek içindi. Pekâlâ, bu iş böyleydi. Hort yalnızca daha acımasızdı. Zaten bu yüzden Ben kelepçeliyken bile silahını doğrult-

maya devam ediyordu. İşte bu yüzden üçü mezara gömülecekken, Hort öylece yürüyüp gidecekti. Kendini her zaman bir realist olarak görmüştü, bunu düşünerek gururlanmıştı. Ve şimdi, dünyada geçirdiği son dakikalarda, ortada kalmıştı ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda bırakılmıştı. Gerçek şuydu ki, Ben salağın tekinden, safın önde koşanından başka bir şey değildi ve işleri yürüten gerçek realistler sahip olduğu her şeyi almak üzereydi.

Mountain View'daki Shoreline yoluna vardıklarında, Alex bilgisayarını açtı. "Tamam," dedi. "Bağlandım."

Arka sokaklardan birine çektiler ve durdular.

"Yap hadi," dedi. "Ve yaptığını bana göster."

Alex, "Zaten yaptım bile," dedi.

Hort'un suratı asıldı. "Ne demek 'yaptım bile'? Bana şifreyi açman gerektiğini, yayılma sürecini durdurmak için bir kod girmen gerektiğini söylemiştin."

"Öyle söylememin tek sebebi, size aslında ne yaptığımı gösterene dek Ben'i ve Sarah'yı incitebileceğinizden korkmamdı."

Hort'un yüz ifadesi o kadar hareketsizdi ki donup kalmış olabilirdi. "Başka bir şey yaptın, değil mi?"

Alex kafa salladı. Delice bir an için, küçüklüğündeki her şeyi bilen tip oluvermişti. Ben saçma bir umut kabarması hissetti.

Hort silahın namlusunu Alex'in yüzüne bakacak şekilde çevirdi. Ben'in nefesi kesildi.

Hort, "Ne?" dedi. "Ne yaptın?"

Alex bilgisayarı çevirdi. "İşte. Kendin bakabilirsin."

Hort görmezden geldi. Silahın yönü değişmedi. Donuk

gözlerle Alex'e baktı ve Ben ateş edeceğinden o kadar emindi ki nefes alamıyordu.

Sonra Hort silahı indirdi. Bilgisayarı aldı ve bir süre hiçbir şey söylemeden ekrana baktı.

"Bu ne?" dedi. "StatCounter? Anlamıyorum."

Alex, "Ah, o yalnızca site trafiğini ve indirilme rakamlarını gösteren bir Web sitesi," dedi. Öne eğildi ve ekrana işaret etti. "Bakın, burada kaç kişinin programı SourceForge'dan indirdiğini görebilirsiniz. Ve burada da Slashdot; vay, yarım saatte yüz kişi, oldukça etkileyici. Aynı zamanda McAfee'ye ve Norton'a da yolladım.

Ben'in kafasındaki zonklama o kadar büyüdü ki midesinde bile hissedebiliyordu. Ağlasa mı gülse mi, kussa mı bilemiyordu. Belki üçünü birden yapabilirdi.

Hort çenesini o kadar sıkımişti ki, yanağındaki kaslar mermer gibi gözüküyordu. "Ah, seni salak orospu çocuğu," dedi; gözleri ekrana kenetlenmiş, kafasını sallıyordu. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Az önce anarşiyi salıverdin, evlat. Anarşiyi. Amerika dünyadaki en gelişmiş ağa sahip. Bu program bir virüs gibi yayılacak ve biz buna karşı herkesten daha savunmasızız."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Yalnızca çalıştırılabilir dosyayı yollamadım. Kaynak kodunu da yolladım."

"Bütün kaynak kodlarını—"

"Hayır hepsi sizde değildi. Hilzoy bir kopya daha gizlemişti. Gözler önüne gizlemişti. Sevdiği bir parçanın içine gizleyip, bir paylaşım sitesine koymuştu. Doğru dosyayı bulmam biraz zaman aldı, diğerlerinden çok az büyüktü. Fakat

oradaydı. Obsidian'ı kullanarak çözümledim ve şuan herkes kendi kopyasına sahip.

“O halde mahvolduk. Tüm ülkeyi mahvettin.”

“Birkaç aksaklık olmayacağını iddia etmiyorum. Ama bakın ne diyeceğim... Şuan binlerce garajda ve bodrumda, sivilce suratlı sayısız hacker ve meraklı bu programı parçalara ayırıyor. Evet, bazıları programı nasıl sömürebileceklerini düşünecek. Bazıları ise kendilerini ona karşı savunmanın çeşitli yollarını bulacak. Ağ, bir organizma gibidir. T hücreleri ise insanlardır. Ne kadar insan öldürürseniz öldürün, bu tip bir şeyi durduramazsınız. Program parçacıklardan oluşur. Bilgiden oluşur. Ve—”

“Ve bilgi özgürleşmek ister,” dedi Sarah.

Alex, “Her neyse,” dedi. “Anarşi için yalnızca bir parçası. Ya da bir parçası dahi değil.”

Hort onu izledi. “Ne demek istiyorsun?”

“İçerideki adamınızın, Osborne’un söylediğine göre, Ulusal Güvenlik Kurulu’nun Obsidian’la ilgilenme sebebi programın ağlara zarar verebilecek olması değildi. Onu bir tür yurtiçi ajanlık programı için istiyorlardı.

“Sana bunu Osborne mu söyledi?”

“Gidin kendiniz sorun.”

Uzun bir sessizlik oldu. Hort’un yüz ifadesi korkunçtu. “Sanırım soracağım.”

Ben, “Seni kullandılar, Hort,” dedi. “Seni kandırdılar. Tadı hoşuna gidiyor mu?” Mantıklı değildi, fakat birilerinin Hort’u, Hort’un Ben’i düzdüğü şekilde düzmüş olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu.

Hort tekrar ekrana baktı. Yavaşça kafasını salladı.

Alex, “Şuna bakın,” dedi. “Konuşmaya başladığımızdan beri yirmi kişi daha indirmiş. Hareketlilik kazanıyor. Hızlanıyor.”

Ben, “Cin şişeden çıktı,” dedi. “Washington’a dön ve onu tekrar şişeye sokamadığınızı söyle. Bunların hepsini bir hiç için yaptığını söyle, seni bok çuvalı.”

Hort uzun bir nefes verdi. Bilgisayarı kapattı ve Alex’e baktı, sonra Ben’e, sonra Sarah’ya.

“Bu operasyon bitmiştir,” dedi. “Görev başarısız oldu. Başarısız oldum.”

Arkadaki adamlardan birine baktı. “Kelepçelerini açın. Bırakın gitsinler.”

Adamlardan biri, “Ama—” dedi.

“Dediğimi yap.”

Adam tereddüt etti, sonra öne eğildi ve kelepçeleri açtı. Kafasını Ben’in kulağına yaklaştırdı ve, “Henüz bitmedi, pislik,” dedi.

Hort, “Belki beni iyi duyamadın,” dedi. Minibüsün içi kalın sesiyle titredi. “Bu. Görev. Bitmiştir.”

Ben ellerini esnetti. Hissizlerdi. Bilekleri kan ve aşınmış deriyle kaplıydı.

Minibüsten indiler. Hort penceresini açtı ve onlara baktı.

“Cin şişeden çıkmış olabilir,” dedi. “Ama olanlardan sonra, birileri bazı insanların güvenlik riski teşkil ettiğini düşünebilir. Güvenli olduğunuzu söyleyeceğim. Sanırım size bu kadarını borçluyum. Beni aptal gibi gösterecek bir şey yapmayın. Eğer yaparsanız, pişman olursunuz.”

Ben’e baktı. “Bu bir görevdi, Ben. Ve hepsi bu kadar.

Şimdi bunun arzulanabileceğın bir standart olup olmadığını düşünmen gerek. Senin yerine karar vermeyeceğim.”

Ben bileklerini ovuşturdu ve kafasını salladı. Gerçek şuydu ki, ne yapacağını bilmiyordu. Bir dakika önce, son mer-misini Hort’a sıkmak için her şeyini verirdi. Şimdi ise emin değildi.

Hort, “Yürü,” dedi ve minibüs uzaklaştı.

Ben, Sarah’ya döndü. “İyi misin?”

Kafasını sallayarak, “Gitmem gerek,” dedi.

“Şey, tabii, yalnızca—”

Sarah ellerini kaldırdı ve bir adım geriledi. “Hayır. Sa-dece yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Ben, “Sarah, bekle,” dedi.

Sarah kafasını salladı. “Dediğın gibi, bir hataydı.”

Alex, “Sarah, gitme. Yapmamız gereken—” dedi.

Sarah, “Unut bunu,” dedi, arkasını döndü ve arkasına bakmadan koşmaya başladı.

Caltrain yalnızca birkaç blok uzaklıktaydı. Ben, eve git-tiğini tahmin etti. “Bırak gitsin,” dedi.

“Tek başına iyi olacağından emin misin?”

“Bence Hort bir şey yapacak olsa, şimdi, üçümüz bir aradayken yapardı.”

“Peşine düşmenden korkmuyor mu?”

Ben kafasını salladı, anlamaya çalışıyor, açıkça kendin-den şüphe ediyordu. “Belki, ama hayır, gitmemize izin ver-mezdi. Ya da öç almak isteyeceğimi bile bile gitmemize izin vermezdi. Bu bir özür gibiydi.”

Alex yüzünü ekşitti. “Bence pek geçerli bir özür sayıl-maz.”

“Evet, şey, tahmin ettiğim alternatiflerden daha iyi. Birlirsin, neredeyse bu görevi istemediğini söyleyecekti. Ben-ce... belki de bir yanı, geri çekilecek bir sebep bulduğu için rahatladı.”

“Bunu bilemezsin. Böyle bir adama nasıl güvenebiliyorsun?”

Ben bir an düşündü. Aklına gelen tüm cevaplar bayat ve işe yaramazdı.

“Güvenemiyorum,” dedi ve bu sözcük beraberinde yeni bir acı ve bulantı dalgası getirdi. “Güvenemiyorum.”

Bir an sessizce durdular. Ben, “Bana ne yaptığını söyle,” dedi. “Obsidian’ı yayınladın mı?”

“Evet, ama yalnızca teknoloji sitelerinde. Sarah’nın bahsettiği politik sitelere yollamadım. Zaman yoktu.”

“İyiki yollamamışsın. Bu şekilde yayınlaman Hort’un operasyonunu etkisiz hale getirdi. Üzerine bir de politik sitelere yollamak, o tür bir durum Hort’un kendini tehdit altında hissetmesine sebep olurdu. Ve Hort gibi bir adamın seni tehlike olarak görmesini istemezsin. Her neyse, kaynak kodunu nasıl buldun? Orasını anlamadım.”

Alex gülümsedi. “Bir bira iyi olurdu. Bir yerlere gitmek ister misin?”

Ben bunu bir düşündü. Bira... Alex’le mi?

“Araban ne olacak?”

“Büyük olasılıkla çoktan çekilmiştir. Çalındığını söyleyeceğim.”

“Peki öyleyse. Bira.”

Yürümeye başladılar. Ben, “Ve biradan sonra,” dedi, “istersen... mezarlığa gidebiliriz.”

Alex ona doğru baktı, sonra kafasını çevirdi. “Buna mecbur değilsin.”

“Hayır, istiyorum. Seninle gitmek isterim.”

Yürüdüler, sıcak öğleden sonra güneşi yüzlerine vuruyordu. “Aslında, tuzak olduğunu biliyordum,” dedi.

Ben güldü. “*Tuzak* mı? Hangi filmleri izliyorsun?”

“Şey, bu adama güvenmek istediğini biliyordum ve güvenmemen gerektiğini. Buna son vermenin bir yolunu bulmak zorundaydım.”

Düşünmeksizin, Ben bir kolunu Alex’in omzuna attı. “İyi iş çıkardın.”

Alex cevap vermedi. Bir saniye sonra Ben, kardeşinin heyecandan konuşamadığını anladı.

Bir süre sonra Alex, “Sağ ol,” dedi.

Ben, Alex’in omzunu sıktı ve hiçbir şey söylemedi. Kendisi de heyecandan zar zor konuşuyordu.

35 RUTİNİ KIRAN BİR ŞEY

Saralı saat altı buçukta, gündeğumundan biraz sonra, Ritual Coffee'ye vardı. Olup bitenlerden sonra oraya gitmemiştii ve rutinine döndüğü için mutluluk duymalıydı. Fakat rahatlıktan çok... bayatlık hissi vardı.

Ofise dönmek garipti. Osborne kayıptı. Herkes bunu konuşuyordu. Alex'in ofisine dalıp bu durum karşısında ne düşündüğünü sormuştu. Alex, "Sanırım bu Osborne için bir ceza, bizim içinse bir uyarıydı," demişti.

"Sence bir şey söylememeli miyiz?"

"Bence bir şey söylemek delilik olur."

"Ağabeyin ne diyor?"

"Aynısını."

Korkması gerektiğini düşündü, fakat yalnızca üzgündü. Ben ile arasında olanlar konusunda üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Başlarına gelen her şeyden bu, önemsiz gözükmeliydi, fakat hiçte öyle değildi. Belki buna değinmek zaten garip olan durumu daha da garipleştirecekti. Dolayı-

sıyla kafasını sallayıp Alex'in ofisinden çıkmıştı ve o zamandan beri de birbirilerinden uzak duruyorlardı.

Kahveciye girdi, tezgâhın ardında her sabahki gibi Gabe vardı. "Merhaba, Sarah," dedi. "Son birkaç gündür özledik seni."

"Evet, bir şeylerle uğraşıyordum."

"Umarım her şey hallolmuştur."

"Evet, sanırım oldu."

"Güzel. Her zamanki mi?"

İç çekti. "Her zamanki."

Arkasından gelen bir ses, "İki olsun," dedi.

Sarah arkasını döndü, kim olduğunu zaten biliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ben, "Seni görmek istedim," dedi.

"Pekâlâ. Beni gördün. Artık gidebilirsin."

Ben, Gabe'e parayı uzattı.

Sarah, "Kendi kahvemi kendim ödeyebilirim," dedi.

"Bir sonrakini sen alabilirsin."

Sarah kafasını salladı. Kızgın olmak istiyordu. Ve kızgındı da, fakat o anda her şeyden çok, Ben'i görüp heyecanlandığı için kendine kızgındı.

Ben, "Konuşabilir miyiz?" dedi. "Yarım saattir dışarıda bekliyorum, kışım dondu. Bir kahve gerçekten iyi olurdu. Az önce ne sipariş ettim ki?"

"Bir Black Eye."

"Kulağa tehlikeli geliyor. O nedir?"

"İçine iki shot espresso eklenmiş bir bardak kahve."

"Tanrım, bundan her gün içiyor musun? Bana sorarsan haftada bir yeter."

İşte şimdi çekici, diye düşündü. Tanrı cezasını versin.

Kahvelerini beklemek için tezgâhın sonuna doğru ilerlediler.

Ben, “Önceki gün yaptığın şey için sana teşekkür etmedim,” dedi. “Koşman gerekirdi. Ama yine de, cesaret isteyen bir hareketti.”

“Düşünmüyordum bile.”

“Şey, orası belliydi.”

Sarah cevap vermedi.

Ben, “Ne oldu?” dedi.

Sarah başka bir yöne baktı. Bir süre sonra, “Yapmam gereken bir şey var,” dedi.

“Ne?”

“Anlatmak. Bloglarla temasa geçmek. Onlara bildiklerimi anlatmak.”

“Ne biliyorsun?”

“Kes şunu. Çok şey biliyorum. Ve sen de biliyorsun.”

Ben, onu sinir etmek için kullandığı gülümsemelerden tamamen farklı, nazik bir tebessüm gösterdi. “Evet, bir şeyler biliyorsun. Ama birliğimin daha önce bir kamuoyu faciasıyla baş etmediğini mi sanıyorsun? Doğru, bu zorlu bir durum, ama bu daha önce de oldu. Ve söyleyebilirim ki, şuan da, biz Black Eye’larımızı yudumlarken... kayıtlar yok ediliyor, takma isimler değiştiriliyor, gerekçeler belirleniyor... Bu bir rutin. Bu insanlar kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyor, Sarah. Bu konuda iyiler. Bizden çok daha büyük insanlar onları yıkmaya çalıştı ve şimdiye kadar sektörde kalmayı başardılar.”

“Ve bu seni mutlu mu ediyor?”

“Bu beni mutlu ya da mutsuz etmiyor. Bu iş böyle. Belki bilgi özgürleşmek istiyor, fakat özgürlük, özgürlük benimki gibi bir birlik istiyor.”

“Buna inanmak istiyorsun.”

Ben kafasını salladı ve Sarah bir an, onun yüzünde açıklanamaz bir hüznü gördüğünü düşündü.

Ben, “Bak,” dedi. “Şuanda hassas bir dengeye sahibiz. Bence Hort geri çekildiğini söylerken ciddiydi.”

“Peki ya Osborne?”

“Ona ne olduğunu biliyorsun.”

“Ve aynı şey benim başıma da gelebilir, değil mi?”

“Evet, Eğer Hort’a geçerli bir sebep verirsen, gelebilir.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

Ben’in yüzünden bir hüznü dalgası daha geçti. “Hayır. Benden korkmanı istemiyorum. Bu, istediğim son şey.”

Sarah kafasını çevirdi. Ben’i haklı olduğunu biliyordu. Hükümetin neleri atlayabileceğini biliyordu, lanet olsun, yıllarca bunu izleyip durmuştu. Kabul etmeliydi ki, her şeyi anlatmak, bir şeyleri değiştirmekle ilgili olduğundan çok, bir onur meselesiydi.

Ve isteksizliğinin bir sebebi daha vardı. Ben’i incitmek istemiyordu. Her şeyin ötesinde, bu sebep onu utandırıyor ve utanç onu kızdırıyordu.

“Evet, pekâlâ, bunu gösterme şeklin çok garip,” dedi. “Otel odama gizlice girmek, şimdi de burada gizlice yanıma gelmek...”

Kafasını çevirdi. Bir süre sonra, tekrar ona baktı. Görünüşe göre Ben, gülümsememeye çalışıyordu. Belki otel odasından bahsettiği içindi. Sarah kabul etmeliydi, bunu düşün-

memek zordu.

Ben, “Beni gerçekten süründürmek istiyorsun, değil mi?” dedi.

Sarah, bir an düşündü. “Sürünmen gerektiğini düşünmüyor musun?”

Ben’in yüz ifadesi ciddileşti. “Bak,” dedi, “geçen gece olanlar... daha kötü bir zamanda olamazdı. Ve daha iyi olamazdı.

“Bu kadar mı?”

“Bilmiyorum. Sürünmeye alışık değilim.”

Bu sefer gülümsememeye çalışan Sarah’ydı. “Bence çalışman gerek.”

“Tamam, şuna ne dersin? Seni tekrar görmek istiyorum.”

Sarah kafasını salladı. “Bu nasıl olacak? Savunduğun her şey, tiksindiğim şeyler.”

Ben başka tarafa baktı ve kafasını salladı. Sarah, o hazır cevaplardan birini beklediğini anladı fakat Ben’in hazır bir cevabı olmayışı, ya da hazır bir cevap vermek istemeyişi, onu büyüledi.

“Demek istediğim, nerede yaşadığını bile bilmiyorum,” dedi. “Nerede yaşıyorsun? Yaşadığın bir yer var mı?”

“Çok yer değiştiriyorum. Ama... Bir süre San Francisco’da vakit geçirmeyi düşünüyorum. Eve yakın.”

“Öyle mi? Ne kadar bir süre?”

“Bilmiyorum. Bana ne kadar katlanabilirsin?”

“Emin değilim.”

“Hemen olacak diye bir şey yok. Önce Manila’ya uğramak istiyorum. Kızımın bir babası olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Fakat ondan sonra. Eğer istersen.”

Sarah yanıt vermedi. Ne olup bittiğinden emin değildi. Ayak uyduramıyor gibi hissediyordu.

Kahveleri geldi. Sarah kendininkine süt ve şeker ilave etti. Ben bir yudum aldı. “Vauv,” dedi. “O kadar saat çalışmanın sırtı bu mu?”

Sarah kafasını salladı. “Onca saat nasıl çalıştığımı bilmiyorum.”

Ben, ona baktı. “O aslında sen değilsin, değil mi?”

“Bilmiyorum.”

“Peki gerçekte ne yapmak istiyorsun?”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Karar vermeye çalışıyorum.”

Ben, omuz silkti. “Biraz ara ver. Seyahate çık. Kafanı toparla.”

“Çok kolaymış gibi söylüyorsun.”

“Kolay.”

Sarah, “Gerçekten mi?” dedi. “Bu yüzden mi Manila’ya gidiyorsun?”

“Evet, halletmem gereken bazı şeyler var.”

“Ne gibi?”

Ben’in gözleri kısıldı ve Sarah, ‘acaba çok mu üstüne gidiyorum,’ diye düşündü. Fakat Ben’in bunu geçiştirmesine izin vermeyecekti.

Ben, “Mesela geçen hafta olanlar,” dedi, sesi çatallanmıştı. “Mesela ben, hep zannettiğim gibi, iyi adamların yanında mıyım?”

Sarah, Ben’e baktı. “Pekâlâ, bu tavsiye yalnızca benim için geçerliymiş gibi davranmaktansa, neden bunu kabullenmiyorsun?”

Ben'in yüz ifadesi yumuşadı. "Bir şeyleri kabullenmeye alışık değilim. Sürünme konusunda olduğu gibi. Fakat öğrenmeye hevesliyim."

Sarah, kendini gülümsemekten alamadı. Bir an sessizce durdular.

"Haklıydın," dedi. "Sonrasında her şey bir rüya gibi görünüyor. Diğer konularda da haklıydın."

Ben, kafasını salladı. "Bu işler böyle."

"Ve sonra buraya geldin. Yine rüya mı görüyorsun?"

"Rüya görmüyorsun."

"Kanıtlayabilir misin?"

"Şey, seni çimdikleyebilirim."

Sarah, ona baktı. "Evim iki blok uzaklıkta. Neden beni orada çimdiklemiyorsun?"

Hızlı adımlarla yürüdüler. Sarah bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu, ama umurunda değildi. Ve belki onu bir daha hiç görmeyebilirdi, ama bu da umurunda değildi. Geriye kalanını sonra düşünebilirdi. Ve düşünecekti. Bunları çözecekti. Buna emindi.

